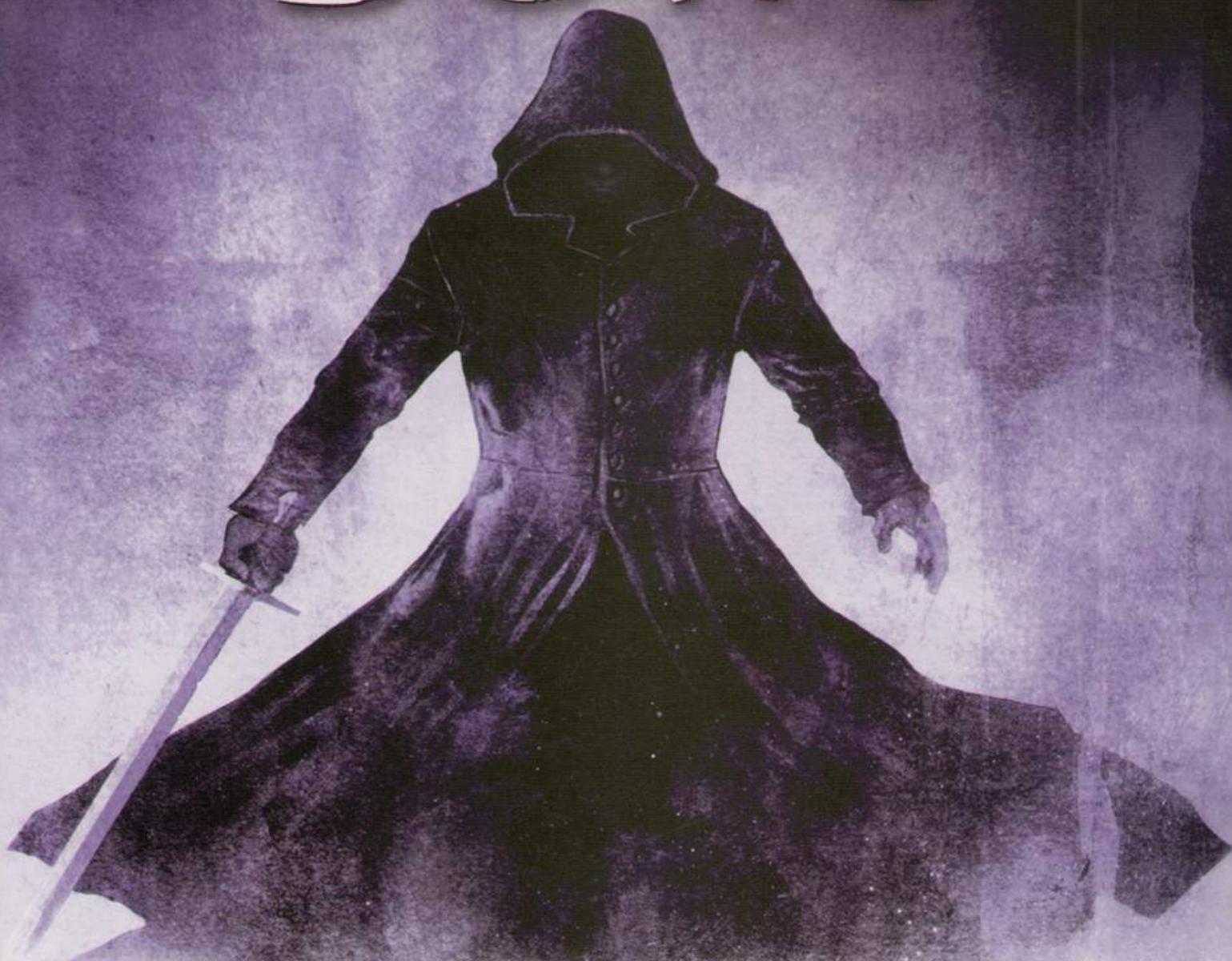

ЛЯВАТА РЪКА НА БОГА

ПОЛ ХОФМАН

ИМЕТО МУ Е КЕЙЛ.

КАЗАХА МУ, ЧЕ Е СПОСОБЕН ДА УНИЩОЖИ СВЕТА.
МОЖЕ И ДА ГО СТОРИ.

ПОЛ ХОФМАН

ЛЯВАТА РЪКА НА БОГА

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

Едно момче стои в Светилището на Изкупителите.
То ще отвори погрешната врата в погрешното време.
Ще види едно тъй жестоко деяние, че целият му живот ще се промени.

Завинаги.

Запознайте се с Ангела на Смъртта.

Експлозивна смес от фентъзи, екшън и военна стратегия: феновете с нетърпение ще чакат следващата доза.

Скул Лайбръри Джърнъл

Един от най-големите романи на 2010 г.! Светкавично действие, което едновременно те потапя в кръв, насилие и страх от битката и ти позволява да надникнеш в умовете на онези, които се бият и умират. Извънредно силен дебют.

Оуън Колфър

Новият голям фентъзи дебют е неочаквана среща между Хари Потър и „Името на розата“. Хофман пише с изключителна мощ, героите са силни, а отговорите на някои въпроси остават за продълженията.

Локус

1.

Слушайте. Светилището на Изкупителите върху Прелетния рид крие проклета лъжа дори в самото си име, защото там няма и грам изкупление, камо ли святост. Областта наоколо е обрасла с храсти и бодливи трънаци, а разликата между лятото и зимата едва се усеща — с други думи по ония места вечно царува адски студ, независимо от сезона. Самото Светилище се вижда от километри, стига да не го забулва нечиста мъгла, което се случва рядко, и е изградено от кремък, бетон и оризово брашно. Брашното прави бетона по-твърд от скала и това е една от причините затворът (защото наистина си е просто затвор и нищо друго) да устои на толкова много опити да бъде превзет чрез обсада, смятани вече за тъй безнадеждни, че от стотици години насам никой не се е опитал да покори Светилището на Изкупителите върху Прелетния рид.

Това е гнусно, зловонно място и никой, освен Лорд-Изкупителите, не ходи там доброволно. В такъв случай кои са техните затворници? Всъщност думата не подхожда за хората, попаднали на Рида, тъй като щом кажем „затворник“, веднага си мислим за престъпление, но нито един от тях не е нарушил който и да било Божи или човешки закон. А и никога не сте виждали такива затворници — там водят само момчета под десет години. В зависимост от това на каква възраст са влезли, може да минат повече от петнайсет години преди да си тръгнат, но само половината имат този късмет. Другата половина излиза, обвита в савани от синьо зебло, за да бъде погребана в Нивата на Гинки — гробището, което започва до самата крепостната стена. То е необятно, простира се докъдето ти стига погледът и дава известна представа както за размерите на Светилището, така и колко трудно е да оцелееш там. Никой не познава Светилището напълно и лесно можеш да се изгубиш из безконечните му коридори, които лъкатушат и криволичат, слизат и се изкачват като някакви необятни лабиринти. До голяма степен причината е в това, че не забелязваш промяна — всяка част от Светилището изглежда досущ като

предишната: кафява, мрачна, зацапана и вмирисана на нещо вехто и застояло.

Младо момче, спряло в един от тези коридори, стиска голям тъмносин чувал и гледа навън през прозореца. Може би е на четиринайсет или петнайсет години. Не знае точно, както не знае и никой друг. Забравило е истинското си име, защото, който влезе тук, Лорд-Изкупителите го прекръстват с името на някой мъченик — а те са много, защото от незапомнени времена люто ненавиждат всички, които не успеят да обърнат в правата вяра. Момчето пред прозореца се казва Томас Кейл, макар че никой не го нарича на малко име. В този момент, надничайки навън, то извършва прискърбен грях.

Към прозореца го привлече звукът на едно от редките отваряния на Северозападната порта, която громолеше и скърцаше като великан с ужасно болнави колене. Момчето видя как двама Лордове с черни раса прекрачиха прага и въведоха хлапе на около осем години, после друго — малко по-малко, — сетне още и още. Кейл наброи още двайсет деца, докато накрая друга група Изкупители завърши колоната и портата почна да се затваря с бавно, ревматично движение.

Когато Кейл изпъна шия да надникне през затварящата се порта към Келявите земи, изражението му се промени. Бе излизал извън крепостните стени само шест пъти, откакто попадна тук преди повече от десетилетие — казваха, че бил най-малкото дете, довеждано някога в Светилището. Всеки път стражите го пазеха тъй, сякаш животът им зависеше от това (и наистина беше така). Ако се бе провалил при някоя от шестте проверки — защото излизанията му си бяха точно това, — щяха да го убият на място. За предишния си живот не помнеше нищо.

Когато портата се затвори, той отново насочи вниманието си към момчетата. Не бяха дебели, но имаха закръглени детски лица. Всички зяпаха с разширени очи огромната крепост и титаничните ѝ стени, ала макар и объркани от необичайното обкръжение, те не изглеждаха уплашени. В гърдите на Кейл бликнаха дълбоки и странни чувства, за които нямаше име. Но въпреки унеса, дарбата му да се ослушва го спаси и този път, както неведнъж в миналото.

Той отстъпи от прозореца и тръгна по коридора.

— Хей! Чакай!

Кейл спря и се обърна. Чудовищно шишкав Изкупител с провиснали над яката гънки плът стоеше пред една от вратите, а от

стаята зад него долиташе съскането на пара, примесено с други странни звуци. Кейл го погледна, без да промени изражението си.

— Ела да те видя.

Момчето пристъпи към него.

— О, ти ли си — рече шишкавият Изкупител. — Какво правиш тук?

Момчето повдигна синия чувал, който носеше.

— Лордът на Дисциплината ме прати да отнеса това до барабана.

— Какво рече? Говори по-високо!

Разбира се, Кейл знаеше, че дебелият Изкупител е глух с едното ухо и нарочно говореше тихо. Сега повтори казаното, като крещеше с все сила.

— Майтап ли си правиш, момче?

— Не, Изкупителю.

— Какво правеше до прозореца?

— До прозореца ли?

— Не ме прави на глупак. Какво правеше?

— Чух Северозападната порта да се отваря.

Това сякаш разсея Изкупителя.

— Тъй ли, в името Божие? Подранили са.

Шишкото изпъшка от досада, завъртя се и надникна в кухнята, защото той бе самият Лорд на Благата — началник на кухнята, която хранеше изобилно Изкупителите и оставяше за момчетата само огризките.

— Още двайсет гърла за обяд — извика той към зловонните облаци пара зад себе си. После пак се обърна към Кейл. — Мислеше ли си нещо до онзи прозорец?

— Не, Изкупителю.

— Фантазираше ли?

— Не, Изкупителю.

— Ако пак те спипам да се мотаеш, Кейл, ще ти съдера кожата. Чу ли?

— Да, Изкупителю.

Лордът на Благата се върна в кухнята и посегна да затвори вратата. В този момент Кейл изрече тихо, но достатъчно ясно за всеки с нормален слух:

— Дано да се задавиш, тлъсто лайно такова.

Вратата се затръшна и Кейл продължи по коридора, влачейки зад себе си тежкия чувал. Трябваша му почти петнайсет минути и то през повечето време тичешком, докато стигне до барабана, разположен в края на отделен къс коридор. Наричаха го така, защото наистина приличаше на барабан, само че два метра висок и вграден в тухлената стена. От другата страна беше онова място, напълно откъснато от останалата част на светилището, където според слуховете живееха дванайсет монахини, които готвели само за Изкупителите и перели дрехите им. Кейл нито знаеше що е монахиня, нито пък някога бе виждал такава, макар че от време на време разговаряше с някоя от тях през барабана. Нямаше представа с какво са по-различни от другите жени, за които се говореше крайно рядко и винаги с отвращение. Имаше само две изключения: Светата сестра на Обесения Изкупител и Блажената Имелда Ламбертини, която на единайсетгодишна възраст умряла от екстаз по време на първото си причастие. Изкупителите не обясняваха що е екстаз, а никой не беше толкова глупав, че да ги пита. Кейл побутна барабана и той се завъртя около оста си, разкривайки широк отвор. Той метна вътре синия чувал, после пак завъртя и удари с юмрук. Раздаде се глух кънтеж. Той изчака и след трийсетина секунди от другата страна на барабана долетя приглушен глас:

— Какво има?

За да го чуят, Кейл приведе глава към барабана и почти го докосна с устни.

— Изкупител Боско иска това да му бъде върнато до утре сутринта — извика той.

— Защо не е дошло с другите пратки?

— Отде да знам, по дяволите?

От другата страна долетя неясен и писклив крясък на възмущение.

— Как ти е името, богохулно пале?

— Доминик Салвио — излъга Кейл.

— Е, Доминик Салвио, ще докладвам за теб на Лорда на Дисциплината, та да ти съдере кожата.

— Не ми пука.

Двайсет минути по-късно Кейл се върна в тренировъчния кабинет на Лорд-Боеца. Не завари никого освен самия Лорд, който нито вдигна глава, нито даде някакъв знак, че го е забелязал. Още пет

минути продължи да пише в бележника си, преди да заговори, без да поглежда момчето.

— Защо се забави толкова?

— Лордът на Благата ме спря в коридора на външните редици.

— Защо?

— Мисля, че беше чул шум отвън.

Лорд-Боеца най-сетне погледна Кейл. Очите му бяха бледи, почти воднистосини, но проникателни. Нищо не им убягваше.

— Отваряха Северозападната порта, за да влезе група нови момчета. Той не ги чакаше днес. Май напоследък нюхът му изневерява.

— Затваряй си устата — отсече Лорд-Боеца, но в сравнение с обичайната му строгост забележката прозвуча едва ли не меко. Кейл знаеше, че той презира Лорда на Благата и затова смяташе, че не е толкова опасно да говори по този начин за един Изкупител.

— Питам твоя приятел какво се говори за новопристигналите — каза Изкупителят.

— Аз нямам приятели, Изкупителю — отвърна Кейл. — Това е забранено.

Лорд-Боеца се изсмя тихо и звукът не беше приятен.

— Не се тревожа за теб в това отношение, Кейл. Но ако трябва да бъдем точни — онзи мършав и рус хлапак. Ти как го наричаш?

— Хенри.

— Знам му името. Какъв прякор сте му измислили?

— Наричаме го Хенри Мъглата.

Лорд-Боеца пак се разсмя, но този път с лек уклон към нормално веселие.

— Много добре — каза той. — Попитах го кога са дошли новите момчета и той каза, че не бил сигурен — някъде между осмата и деветата камбана. После го попитах колко са и той рече петнайсетина, но можело и да са повече. — Изкупителят погледна Кейл в очите. — Напердаших го, та занаят пред да е по-точен. Ти какво мислиш?

— За мен е безразлично, Изкупителю — отговори Кейл с равен глас. — Щом сте го наказали, значи е заслужавал.

— Тъй ли? Колко мило, че мислиш така. По кое време дойдоха?

— Точно преди пет.

— Колко бяха?

— Двайсет.

— На каква възраст?

— Нямаше по-малки от седем години и по-големи от девет.

— Какви бяха?

— Четири централчета, четири чужбинчета, три извивчета, пет метисчета, три маямчета и едно, което не успях да позная.

Лорд-Боеца изсумтя, сякаш бе недоволен, че е получил толкова точен отговор на въпросите си.

— Иди до дъската. Приготвил съм ти главоблъсканица. Десет минути.

Кейл пристъпи до голямата маса с размери шест на шест метра, върху която Лорд-Боеца бе разпънал карта, чиито краища леко провисваха отстрани. Някои от картинките се разпознаваха лесно — хълмове, реки, гори, — но по останалата част имаше множество малки дървени плочки, ту подредени, ту привидно разхвърляни, върху които бяха изписани числа и йероглифи. Кейл се загледа в картата, докато изтече определеното време, после вдигна очи.

— Е? — изрече Лорд-Боеца.

Кейл започна да подрежда решението си.

Двайсет минути по-късно той приключи, но ръцете му останаха протегнати напред.

— Много изобретателно. Дори впечатляващо — каза Лорд-Боеца.

Нещо се промени едва доловимо в очите на Кейл. После Лорд-Боеца със смайваща бързина стовари върху ръката му кожения си ремък, гъсто осеян със ситни железни шипове.

Кейл примижа и стисна зъби от болка. Но лицето му веднага си възвърна бдително-хладното изражение — единственото, което показваше напоследък пред Изкупителя. Лорд-Боеца седна и огледа момчето така, сякаш виждаше някакъв интересен, но в същото време досаден предмет.

— Кога ще се научиш, че когато вършиш нещо по хитър и оригинален начин, се подчиняваш единствено на собствената си гордост? Това решение може и да е сполучливо, но е неразумно рисковано. Знаеш много добре изпробваното решение на задачата. Във войната скромният успех винаги е по-добър от блестящия. Постарай се да разбереш защо. — Той яростно удари с юмрук по масата. —

Забравил ли си, че един Изкупител има правото да убие на място всяко момче, което стори нещо неочаквано?

Той тресна с юмрук още веднъж, скочи на крака и яростно се вторачи в момчето. От четирите дупчици върху протегнатата лява ръка на Кейл бликаха тънички струйки кръв.

— Никой друг нямаше да те глези като мен. Лордът на Дисциплината ти е хвърлил око. Той обича да дава нагледен пример на всяка трета-четвърта година. Искаш ли да свършиш като Символ Верую?

Кейл гледаше право напред и мълчеше.

— Отговаряй!

— Не, Изкупителю.

— Мислиш, че си ни много нужен, хлапак некадърен?

— Не, Изкупителю.

— Виноват съм, виноват, прискърбно виноват — каза Лорд-Боеца и трикратно се удари по гърдите. — Имаш двайсет и четири часа да обмислиш греховете си, после ще се явиш за покаяние пред Лорда на Дисциплината.

— Да, Изкупителю.

— А сега се пръждосвай.

Момчето отпусна ръце, завъртя се и тръгна към вратата.

— Да не окапеш килима с кръв — подвикна Лорд-Боеца.

Кейл отвори вратата със здравата си ръка и излезе.

Останал сам в килията си, Лорд-Боеца гледаше как вратата се затваря. Щом тя щракна, едва сдържаната ярост изчезна от лицето му, заменена от замислено любопитство.

Навън в коридора Кейл спря за момент под ужасната кафеникава светлина, която проникваше навсякъде из Светилището и огледа лявата си ръка. Раните не бяха дълбоки, защото шиповете по ремъка имаха за цел да причиняват остра болка без сериозни последствия. Той стисна юмрук с все сила и главата му затрепери, сякаш дълбоко в черепа му бе избухнало малко земетресение. Едри капки кръв се поръсиха на пода. После разпусна юмука си и в мътната светлина по лицето му плъзна изражение на ужасяваща безнадеждност. След миг изражението изчезна и Кейл се отдалечи по коридора.

Никое от момчетата не знаеше колко бяха общо в Светилището. Някои твърдяха, че бройката достигала десет хиляди и нараствала всеки месец. Точно нарастването се обсъждаше най-често. Дори престоялите тук почти двацет години бяха единодушни, че до преди пет години бройката, каквато и да бе тя, не се е променяла. Но напоследък несъмнено растеше. Изкупителите се държаха различно, което само по себе си изглеждаше зловещо и странно — навиците им и верността към миналото бяха за тях по-насыщни от въздуха. Всеки ден трябваше да е като миналия, всеки месец като предишния. Никоя година не биваше да е по-различна от предхождащата. Но сега нарасналата бройка налагаше да се извършат промени. Леглата в спалните вече бяха на два, та дори и на три етажа, за да се настанят новопристигналите. Божествените служби се провеждаха поетапно, та всички да могат да се молят и да събират всекидневните символи против вечно проклятие. А сега и храненето ставаше на смени. Но момчетата нямаха ни най-малка представа какви са причините за тия промени.

Кейл вървеше през огромната столова с дървен поднос в ръцете — лявата беше превързана с парче мръсно платно, изхвърлено от чистачите. Бе закъснял за втората смяна, но не много — иначе го заплашваше бой и прогонване. Отправи се към дългата маса в края на залата, където се хранеше винаги. Спря зад едно друго момче, приблизително със същия ръст и на същата възраст, но тъй увлечено в яденето, че изобщо не забеляза приближаването му. Другите около масата обаче надигнаха глави и това го накара да се озърне.

— Извинявай, Кейл — каза момчето, после набързо налага последните залци, стана и се отдалечи с подноса.

Кейл седна и огледа вечерята си: жалко подобие на наденичка, полято с рядък сос от някакъв неизвестен кореноплод, превърнат след дълго варене в бледожълтеникава пихтия. В паничката отстрани имаше каша — лепкава, студена и сива като застарял кишав сняг. Макар и прегладнял, за момент той не намери сили да посегне към храната. После някой се тръшна на пейката до него. Без да го поглежда, Кейл започна да се храни. Само едва потрепващите ъгълчетата на устните му подсказваха каква гадост преглъща.

Момчето до него заговори тъй тихо, че единствено Кейл го чуваше. Не беше разумно да те спипат да бърбриш на масата.

— Намерих нещо — каза момчето и вълнението му си личеше ясно въпреки едва доловимия глас.

— Браво на теб — отговори безстрастно Кейл.

— Нещо чудесно.

Този път Кейл изобщо не реагира и изцяло се посвети на задачата да преглътне кашата без да повърне. Момчето помълча.

— Храна. Храна, която става за ядене.

Кейл надигна глава съвсем лекичко, но момчето до него разбра, че е спечелило.

— Защо да ти вярвам?

— Хенри Мъглата беше с мен. Ще те чакаме в седем зад Обесения Изкупител.

След тези думи момчето стана и се отдалечи. Кейл вдигна глава и по лицето му се изписа странен копнеж, тъй различен от обичайната му студена маска, че момчето отсреща се втренчи в него.

— Няма ли да го ядеш това? — попита то и в очите му грейна надежда, сякаш гранясалата наденичка и восъчно-сивата каша обещаваха невъобразимо блаженство.

Вместо да отговори или да го погледне, Кейл продължи да се храни, полагайки усилия да преглъща без да му призлее. Когато свърши, отнесе дървения поднос до миялната, почисти го над паницата с пясък и го остави на рафта. Тръгна към изхода, охраняван от един Изкупител, седнал на грамаден висок стол, откъдето можеше да наблюдава столовата. Кейл коленичи пред статуята на Обесения Изкупител, удари се трикратно в гърдите и промърмори „Грешен съм, грешен съм, грешен съм“, без изобщо да вниква в думите.

Навън беше тъмно и падаше вечерна мъгла. Добре; така Кейл полесно щеше да се промъкне незабелязан от плочника към храстите зад голямата статуя.

Когато достигна целта си, вече не се виждаше нищо на повече от пет метра. Той слезе от плочника върху чакъла пред статуята.

Това бе най-голямата от всички свещени бесилки в Светилището, а те наброяваха стотици, някои не по-дълги от една-две педи, заковани по стените, вградени в ниши, сложени за украса върху съдовете със свещена пепел в края на всеки коридор или закачени над всяка врата. Бяха тъй често срещани и споменавани, че образът им отдавна бе загубил всякакъв смисъл. Никой освен новациите не забелязваше какво

представяват в действителност: изображение на обесен мъж с примка около шията, белези по цялото тяло от мъченията преди екзекуцията и изпочупени крака, провиснали под неестествен ъгъл под него. Свещените бесилки на Обесения Изкупител, създадени при основаването на Светилището преди хиляда години, бяха грубовати и издаваха склонност към неприкрит реализъм — въпреки липсата на ваятелски умения се усещаше смъртният ужас в очите и лицето, тялото се гърчеше в агония, а езикът висеше от устата. Ужасна смърт, казваха древните майстори. С годините статуите ставаха по-изящни, ала и някак по-блудкави. Голямата статуя с нейната грамадна бесилка, дебелото въже и провисналата шестметрова фигура на спасителя беше едва на трийсет години — мехурите по гърба му се виждаха ясно, но изглеждаха чистички и безкръвни. Вместо мъчително смазани, краката му бяха извити в изящна поза, сякаш страдаше само от леко схващане. Но най-странно бе лицето — вместо болката от задушаването то изразяваше безпределна святост, сякаш в гърлото на мъченика имаше заседнала костичка и той се мъчеше да я изкара със сдържана кашлица.

Така или иначе, в тази тъмна нощ Кейл можеше да види само грамадните нозе на Изкупителя, провиснали в белезникавата мъгла. Странната гледка леко го притесни. Като внимаваше да не вдига шум, той се провря в храстите, които го скриваха от погледа на някой случаен минавач.

— Кейл?

— Да.

Момчето от столовата на име Клайст и Хенри Мъглата изникнаха от храсталака пред него.

— Дано да си струва риска, Хенри — прошепна Кейл.

— Струва си, Кейл. Гарантирам.

Клайст направи знак на Кейл да го последва в храстите до стената. Там стана още по-тъмно и Кейл трябваше да изчака очите му да привикнат. Другите двама също изчакаха. Стояха пред една затворена врата.

Това бе изумително — макар че в Светилището имаше колкото щеш врати, много малко от тях се затваряха. През Великата реформация преди два века повече от половината Изкупители бяха изгорени на клада за ерес. От страх, че тия отстъпници може би са заразили и своите момчета, победилата секта ги изкла за всеки случай.

След доставянето на нови момчета Изкупителите направиха много промени и една от тях бе да забранят затворените врати навсякъде, където има момчета.

А и каква можеше да е целта на една врата там, където има грешници? Вратите криеха разни неща. Вратите носеха всевъзможни дяволски изкушения — потайност, уединение — насаме или с още някого, скрити замисли. Самата мисъл за врата караше Изкупителите да се тресат от ярост и страх. Дори дявола го изобразяваха вече не толкова като рогат звяр, колкото като правоъгълник с ключалка. Естествено, тази омраза към вратите не се отнасяше до самите Изкупители — напротив, символът на собственото им изкупление бе да притежават врати на работните си места и спалните си килии. Светостта на Изкупителите се измерваше с броя ключове, които имаха право да носят на верига около кръста си. Да дрънчиш в движение означаваше, че вече имаш запазено място в рая.

Точно затова откриването на неизвестна врата предизвикваше изумление.

След като очите му привикнаха с тъмното, Кейл различи до вратата купчина мазилка и потрошени тухли.

— Криех се от Четник — каза Хенри Мъглата. — Така открих това място. Мазилката в ъгъла беше олющена и докато чаках, почнах да я човъркам. Тя и без това едва се крепеше — влагата ѝ беше видяла сметката. Стана за нула време.

Кейл посегна към ръба на вратата и побутна внимателно. После още веднъж и още веднъж.

— Заключена е.

Клайст и Хенри Мъглата се усмихнаха. Клайст бръкна в джоба си и извади нещо, което Кейл за пръв път виждаше у момче — ключ. Ключът беше дълъг, дебел и покрит с ръжда. Очите на тримата грейнаха от възмущение. Клайст пхна ключа в ключалката и го завъртя, пъшкайки от усилието. Нещо изщрака.

— Трябваше три дни да я тъпчем с мазнина, за да се отвори — обяви с гордост Хенри Мъглата.

— Откъде взехте ключа? — попита Кейл.

Клайст и Хенри Мъглата бяха във възторг — Кейл им говореше тъй, сякаш можеха да възкресяват мъртвите или да ходят по вода.

— Ще ти кажа като влезем. Идвай. — Клайст опря рамо във вратата и другите сториха същото. — Не напъвайте много, пантите може да са ръждясали. Не бива да вдигаме шум. Ще броя до три. — Той помълча. — Готови? Едно, две, три.

Натиснаха. Никакъв резултат. Вратата не помръдваше. Спряха, поеха си дълбоко дъх.

— Едно, две, три.

Напънаха по-силно и вратата се раздвижи със скърцане. Тримата стреснато се отдръпнаха. Шумът означаваше залавяне, а залавянето означаваше да бъдат подложени Бог знае на какво.

— Може да ни обесят заради това — каза Кейл.

Другите го погледнаха.

— Няма. Чак дотам няма да стигнат.

— Лорд-Боеца ми каза, че Лордът на Дисциплината си търсел повод да обеси някого за назидание. Вече били минали пет години от последната екзекуция.

— Чак дотам няма да стигнат — повтори потресено Хенри Мъглата.

— Като нищо ще стигнат. Та това е *врата*, за Бога. Ти имаш *ключ*. — Кейл се обърна към Клайст. — Ти ме излъга. Нямах представа какво има вътре. Сигурно е задънен коридор, без нищо, което си струва да се открадне или дори да се види. — Той пак погледна другото момче. — Не си заслужава риска, Хенри, но шията си е твоя. Аз изчезвам.

В този момент откъм плочника долетя гневен и нетърпелив глас:

— Кой е там? Какъв беше този шум?

После чуха как някой стъпва върху чакъла пред Обесения Изкупител.

2.

Смъртният ужас е нищо в сравнение с онова, което изпитаха Клайст и Хенри, когато чуа този звук и осъзнаха какво ги чака за глупостта им — огромна безмълвна тълпа, сбрана в утринния сумрак, писъците им, докато ги мъкнат към бесилката, страшният миг на изчакване, докато свърши литургията, а сетне въжето, което ги дръпва нагоре и телата им, ритаци в предсмъртна агония.

Но Кейл вече бе пристъпил до вратата, с безмълвен изблик на енергия я повдигна от ръждивите панти и натисна. Тя се откряна почти безшумно. Той сграбчи двете вцепенени момчета за раменете и ги тласна през отвора. После се провря подир тях и с още едно мощно усилие затвори вратата — отново почти безшумно.

— Излизай! Веднага — мъжкият глас бе приглушен, но се чуваше достатъчно ясно.

— Дай ми ключа — каза Кейл.

Клайст му го подаде. Кейл се завъртя към вратата и напипа ключалката. После спря. Не знаеше как се използва ключ.

— Клайст! Ти! — прошепна той.

Клайст откри пипнешком ключалката и пъкна вътре тежкия ключ.

— Тихо — каза Кейл.

С трепереща ръка, която знаеше, че успехът е въпрос на живот и смърт, Клайст завъртя ключа.

Стори им се, че щракването прокънтя като удар с чук по железен казан.

— Идвай веднага! — настоя приглушеният глас. Но Кейл долови нотка на неувереност. Който и да стоеше навън в мъглата, не беше сигурен какво точно е чул.

Зачакаха. В тишината звучеше само тихичкото им, боязливо дишане. После смътно дочуха хрущенето на чакъл, когато човекът се извърна. Звукът бързо заглъхна.

— Отива да викне Назидателите.

— Може би не — каза Кейл. — Мисля, че беше Лордът на Благата. Той е мързелив дебелак и не беше сигурен какво е чул. Можеше да претърси храстите, но не си направи труда. Няма да посмее да викне Назидателите с кучетата, щом дори не надникна зад храстите, за да не си натовари сланинестото туловище.

— Ако се върне утре по светло, ще намери вратата — каза Хенри Мъглата. — Дори да избягаме сега, ще ни погнат утре.

— Ще погнат *някого* и със сигурност ще го спипат, независимо дали е виновен или не. Нищо не ни свързва с това място. Някой ще си изпати здравата, но няма причина да бъдем ние.

— Ами ако е отишъл да търси помощ? — обади се Клайст.

— Отключвай вратата и да изчезваме.

Клайст протегна ръце към вратата и пипнешком спусна длани към ключа, стърчащ от ключалката. Опита се да го завърти, но той не помръдна. Опита пак. Нищо. Тогава завъртя с все сила. Раздаде се пукот.

— Какво беше това? — попита Хенри Мъглата.

— Ключът — каза Клайст. — Строши се в ключалката.

— Какво? — ахна Кейл.

— Строши се. Не можем да излезем. Не и оттук.

— Господи! — възкликна Кейл. — Малоумник такъв. Ако можех да те видя, щях да ти извия врата.

— Може да има друг изход.

— И как ще го намерим в тая непрогледна тъмница? — горчиво попита Кейл.

— Имам светлина — каза Клайст. — Помислих си, че може да ни трябва.

В тишината се чу как Клайст ровичка из расото си, изпуска нещо, намира го и пак рови. После блеснаха искри — беше щракнал огниво над малко сух мъх. Надигна се пламъче и в светлината му видяха Клайст да поднася към него фитила на малък фенер със свещ. След миг той сложи стъкленото капаче и тримата за пръв път можеха да се огледат наоколо.

Всъщност нямаше кой знае какво за виждане в мъждивата светлина на жълтата лоена свещ, но щом се озърнаха, момчетата веднага разбраха, че не са в стая, а в преграден коридор.

Кейл пое фенера от Клайст и огледа вратата.

— Мазилката не е чак толкова стара — най-много отпреди няколко години.

Нещо изтрополя в ъгъла и тримата си помислиха едно и също: плъхове.

Религията забраняваше на момчетата да ядат плъхове, но поне това табу имаше разумни основания — тия зверчета си бяха жива зараза. Все пак месото им се смяташе за деликатес. Разбира се, не всеки можеше да е плъхокасапин. Умението се ценеше много високо и се предаваше от майстор на чирак само срещу изобилни ласкателства и взаимни услуги. Плъхокасапините бяха потайни и взимаха половината месо като възнаграждение — от време на време тая цена караше някои ловци на плъхове да опитват да се справят и без тях, но катастрофалните последици насърчаваха другите да плащат охотно. Клайст беше опитен плъхокасапин.

— Нямаме време — каза Кейл, като разбра какво си е наумил Клайст. — А и светлината не е добра.

— Мога да одера плъх и на тъмно — отвърна Клайст. — Кой знае колко време ще киснем тук?

Той вдигна полата на расото си и измъкна камъче от тайния джоб в подгъва. Прицели се внимателно, после замахна в полумрака. От ъгъла долетя противен писък и шумолене. Клайст взе фенера от Кейл и пристъпи по посока на звука. Бръкна в джоба си, много внимателно разгъна парче платно и хвана с него зверчето. С рязък замах му прекърши врата и го прибра в същия джоб.

— Ще довърша по-късно.

— Това е коридор — каза Кейл. — Някога трябва да е водил нанякъде, може би все още води.

Като носител на светлината Клайст тръгна пръв.

След по-малко от минута надеждите на Кейл повехнаха. Коридорът стана толкова тесен и нисък, че можеха да продължат само приведени. Нямаше никаква следа от врати, дори и зазидани.

— Това не е коридор — каза най-сетне Кейл все тъй тихо. — Прилича по-скоро на тунел.

Повече от половин час вървяха сравнително бързо въпреки тъмнината, защото подът беше почти съвсем гладък и нямаше купчини пръст или паднали камъни.

По някое време Кейл попита:

— Защо ми казахте, че има храна, след като изобщо не сте стъпвали тук?

— Много просто — каза Хенри Мъглата. — Иначе нямаше да дойдеш, нали?

— И добре щях да сторя. Ти ми обеща храна, Клайст, а аз бях толкова тъп да ти се доверя.

— Аз пък си мислех, че се славиш със своята недоверчивост — отвърна Клайст. — Освен това имаме плъх. Значи не съм излъгал. Така или иначе, има храна.

— Откъде знаеш? — обади се Хенри и по гласа му можеше да се разбере колко е гладен.

— Плъховете са много. А те трябва да ядат. Значи намират храна отнякъде.

Клайст рязко спря.

— Какво има? — попита Хенри.

Клайст протегна фенера напред. Пред тях имаше гладка стена. Без врата.

— Може да е зад мазилката — каза Клайст.

Кейл опипа стената с длан, после почука с юмрук.

— Не е мазилка, а оризово брашно и бетон. Като другите стени.

Нямаше начин да пробият това.

— Ще трябва да се върнем. Може да сме пропуснали някоя врата в стената на тунела. Не гледахме много внимателно.

— Не ми се вярва — каза Кейл. — И освен това... още колко ще гори тоя фенер?

Клайст погледна лоената свещ.

— Двайсет минути.

— Какво да правим? — попита Хенри Мъглата.

— Да изгасим свещта и да помислим — каза Кейл.

— Добра идея — кимна Клайст.

— Радвам се, че я одобри — промърмори Кейл и седна на пода.

Клайст също седна, вдигна стъклото и загаси пламъчето с два пръста.

Тримата седяха в тъмнината, усещайки мириса на животинска мазнина откъм свещта. За тях вонята на изгоряла гранясала лой напомняше само едно — храна.

След пет минути Хенри Мъглата заговори:

— Аз просто... — Той не довърши. Другите двама чакаха. — Това е единият край на тунела... — Той пак млъкна. — Но има разни начини да се влезе в тунел... — Гласът му заглъхна. — Просто ми мина такава мисъл.

— *Мисъл* ли? — срязва го Кейл. — Недей да се ласкаеш.

Хенри не отговори, но Кейл стана на крака.

— Запали свещта.

Клайст доста се позабави с огнивото и мъха, но накрая отново можеха да виждат. Кейл клекна.

— Дай фенера на Хенри и се качи на раменете ми.

Клайст подаде фенера, после се изкатери върху гърба на Кейл и праметна крака около врата му. Кейл изпъшка и го вдигна нагоре.

— Вземи фенера.

Клайст се подчини.

— Сега огледай тавана.

Клайст вдигна фенера, без изобщо да има представа какво търси.

— Да! — извика той.

— Тихо, по дяволите!

— Там има капак — прошепна радостно Клайст.

— Можеш ли да го достигнеш?

— Да. Дори без много да се протягам.

— Внимавай... бутни съвсем леко. Наоколо може да има някой.

Клайст опря длан в най-близкия ръб на капака и натисна.

— Мърда.

— Опитай се да го избутаеш. Опитай да видиш нещо.

Раздаде се стържещ звук.

— Нищо. Тъмно е. Ще сложа фенера горе. — Кратко мълчание.
— Пак нищо не виждам.

— Можеш ли да се изкатериш?

— Ако ме изтласкаш за краката. Когато хвана ръба! Сега!

Кейл сграбчи краката му и напъна нагоре. Клайст бавно се издигна, блъсна с ръка и капакът изтропа над тях.

— По-тихо! — изсъска Кейл.

После Клайст изчезна.

Кейл и Хенри чакаха в мрака, едва разсейван от бледата светлинка, която мъждукаше през отвора. Дори и тя помръкна, когато Клайст започна да проучва наоколо. Сетне стана съвсем тъмно.

— Мислиш ли, че няма да ни изостави?

— Ами... — Хенри Мъглата се поколеба. — Така си мисля. Надявам се.

Но той не довърши. Светлината отново се появи, после в отвора изникна главата на Клайст.

— Тук има някаква стая — прошепна той. — Но през друг капак виждам светлина.

— Качвай се на раменете ми — нареди Кейл на Хенри Мъглата.

— Ами ти?

— Аз съм лесен — двамата ще ме издърпате.

Хенри Мъглата беше много по-лек от Клайст и за Кейл не представляваше трудност да го вдигне до капака, където Клайст му помогна да се изкатери.

— Протегни свещта колкото можеш по-надолу.

Клайст увисна от отвора, докато Хенри Мъглата го държеше за краката.

Кейл пристъпи до стената на тунела, вкопчи пръсти в една пукнатина и се издърпа нагоре. После намери още една и още една, докато успя да се пресегне към ръката на Клайст.

Пръстите им се сплетоха.

— Ще се справиш ли?

— Ти гледай себе си, Кейл. Сега ще подам фенера на Хенри.

Провиснал до кръста през отвора, той протегна другата си ръка към Хенри Мъглата и светлината отново изчезна.

— Броя до три. — Клайст помълча. — Едно, две, три.

Кейл увисна във въздуха — Клайст глухо изпъшка от тежестта му. Повися малко, изчаквайки да престане да се люлее. После посегна нагоре със свободната си ръка и се вкопчи в рамото на Клайст, а Хенри задърпа краката му. Издигнаха се само с петнайсет сантиметра, но това бе достатъчно за да може Кейл да се хване за ръба и да облекчи натоварването на другите двама. Повися малко така, после го издърпаха през отвора върху дървения под.

Дълго лежаха задъхани. Накрая Кейл се изправи.

— Покажи ми другия капак.

Клайст стана, вдигна гаснещия фенер и отиде до другия край на стаята, която според Кейл имаше размери около шест на пет метра.

Клайст коленичи до нов капак в пода. Другите двама го последваха. Както бе казал, от едната страна на капака имаше тесен процеп. Кейл приближи око доколкото можеше, но не видя нищо, освен че отвъд имаше светлина. Тогава притисна ухо към пролуката.

— Какво...

— Тихо! — изсъска Кейл.

Той остана така цели две минути. После седна и се захвана с капака. Не откри дръжка или нещо подобно, затова опипа около ръбовете, докато намери достатъчно голям процеп, за да избути капака към другия край на отвора. Раздаде се стържещ звук и капакът помръдна леко. Кейл примижа от раздразнение. Нямаше място дори колкото да пхне пръст, затова трябваше да забие нокти в дървото, за да дръпне нагоре. Болеше, но след малко го повдигна колкото да пхне дланта си отдолу. После измести капака настрани и тримата надникнаха надолу.

На около пет метра под себе си зърнаха гледка, каквато виждаха за пръв в своя живот; гледка, каквато не бяха дори и сънували.

3.

Абсолютно безмълвни и неподвижни трите момчета продължаваха да се взират в кухнята, защото помещението под тях бе точно това. Навсякъде имаше чинии с храна: пилета с хрупкава кожичка, натъркана със сол и млян пипер; дебели резени говеждо месо; свинско с тъй крехка коричка, че ако я захапеше човек, би изхрущяла като строшена вейка. Имаше едро нарязан хляб с тъмна, на места дори черна кора, имаше купчинки нарязан лук, оцветен с нещо червено, имаше ориз с плодове, едри стафиди и ябълки. И пудинги: целувки като заскрежени планини, тъмножълт яйчен крем и панички с подквасена сметана.

Момчетата дори не знаеха имената на повечето от нещата, които виждаха — защо ти е название за яйчен крем, когато не си и сънувал, че може да съществува? Как да си въобразят, че тия едри парчета телешко и пилешко имат някаква връзка с варените обрезки от пилешки дреболии, крака и глави, смлени и натъпкани в черва — тяхната единствена представа за месо? Помислете си колко странни биха били цветовете и гледките на нашия свят за един слепец, ако внезапно прогледне, или как някой глух по рождение би възприел мелодията на оркестър от сто флейти.

Но макар да бяха смаяни и объркани, гладът ги тласна през отвора. Трите момчета се залюляха като маймунки настрани от масата и скочиха наред кухнята. Там застинаха, поразени от изобилието наоколо. Дори Кейл едва не забрави, че трябва да затворят капака. Замаян от възшебните аромати и цветове, той махна няколко чинии от масата и стъпи отгоре. Като изпъна ръце до краен предел, успя да издърпа капака на място.

Когато се върна на пода, другите двама вече крадяха храна с уменията на опитни лешояди. От всяка чиния взимаха само по едно парченце и преподреждаха храната така, че липсата да не личи. Не можеха да не хапнат по някой залък хляб или пилешко, но повечето от плячката отиваше в забранените джобове, зашита отвътре в расата им

тъкмо с такава цел — да крият в тях всичко, което може да бъде отмъкнато.

На Кейл му призляваше от тежките аромати, които сякаш нахлуваха в мозъка като странни, отровни изпарения.

— Не яжте. Вземете само колкото можете да скриете — нареди той на другите двама, но и на себе си.

Сякаш събудени от дълбок сън, Клайст и Хенри Мъглата започнаха да осъзнават каква опасност ги грози. Кейл застана до вратата и се послуша, после лекичко я откряна. Видя коридор.

— Един Господ знае къде сме — каза той. — Но трябва да намерим скривалище.

С тези думи той отвори вратата и излезе. Другите двама го последваха плахо.

Бързо тръгнаха напред, като се притискаха към стената. След няколко метра стигнаха до стълбище за нагоре. Хенри Мъглата пристъпи натам, но Кейл поклати глава.

— Трябва да намерим прозорец или да излезем навън и да се помъчим да разберем къде сме. Ако не се върнем в спалното преди да загасят свещите, ще разберат, че ни няма.

Продължиха напред, но когато приближиха една врата отляво, тя започна да се отваря.

Момчетата мигновено се завъртяха и хукнаха нагоре по стълбището. Проснаха се на площадката и чуха гласове в коридора под себе си. После чуха отварянето на друга врата и Кейл надигна глава колкото да види как нечия фигура влиза в кухнята, откъдето току-що бяха излезли. Хенри Мъглата пролази до него. Изглеждаше объркан и уплашен.

— Тия гласове — прошепна той. — Нещо не им е наред, но какво?

Кейл също бе забелязал, че са странни и усети в стомаха си някакво необичайно раздвижване. Нямаше къде да отидат, освен да минат през вратата зад тях. Той бързо завъртя дръжката и се вмъкна в стаята. Само че не беше стая, а нещо като балкон с нисък парапет на около три метра от вратата. Кейл пропълзя натам, другите го последваха и тримата се свиха под парапета.

От пространството под балкона долетяха смехове и ръкопляскания.

Не смехът изплаши трите момчета, макар че той рядко се чуваше по тия места и никога не кънтеше тъй мощно и радостно. Много по-силно ги стресна самото му звучене — високо и леко пискливо. Също като гласовете, които бяха чули преди малко в коридора, този звук разбуждаше в тях някаква необикновена тръпка.

— Погледни — прошепна Хенри Мъглата.

— Не — беззвучно размърда устни Кейл.

— Ако не надникнеш, аз ще го сторя.

Кейл стисна ръката му с всичка сила.

— Сипат ли ни, мъртви сме.

Хенри Мъглата неохотно се притисна към парапета. Избухна нов смях, но този път Кейл държеше Хенри под око. После видя, че Клайст се е надигнал на колене и зяпа надолу, омагьосан от извора на тази безгрижна радост. За послушниците смехът бе нещо ехидно, кратко и горчиво. Опита се да го издърпа, но Клайст беше много по-як от Хенри Мъглата и нямаше начин да го отмести без да приложи такава сила, че моментално да се издадат.

Кейл бавно вдигна глава над парапета и надникна към нещо далеч по-тревожно и потресаващо от гледката на храната в кухнята. Сякаш всичко в него се сви под стотици удари с бодливата пръчка на Изкупителите.

В голямата зала под тях имаше около дузина маси, отрупани със същата храна, която бяха видели в кухнята. Масите бяха подредени в кръг, тъй че всеки седящ да може да вижда всички останали и изглеждаше очевидно, че причината за празненството са две девойки, облечени в бяло. Едната изглеждаше поразително — с дълга черна коса и дълбоки зелени очи. Беше красива, но и пухкава като възглавница. В кръга, образуван от масите, имаше голям басейн с топла вода, над чиято повърхност се вдигаше пара. И именно шестте момчета в басейна бяха причината върху ококорените лица на Кейл и Клайст да застине недоверчиво и смаяно изражение, сякаш пред тях се разкриваше самият рай.

Момчетата в басейна бяха голи — розови или кафяви в зависимост от произхода си, но с еднакви сладострастни извивки. Не голотата им изуми момчетата, а простикият факт, че за пръв път виждаха жена.

Кой би могъл да опише какво изпитваха? Не съществува поет, който да изрази с думи страховитата радост, потреса и страхопочитанието.

Ново ахване — този път откъм Хенри Мъглата.

Шумът накара Кейл да се опомни. Той приклепна и се притисна към парапета. Пребледнели и замаяни, другите последваха примера му.

— Вълшебно — шепнеше тихичко Хенри Мъглата. — Вълшебно, вълшебно, вълшебно.

— Трябва да се измъкнем, иначе сме мъртви.

Кейл пропълзя към вратата, следван от другите двама. Измъкнаха се навън и се ослушаха. Тишина. Спуснаха се по стълбището и тръгнаха по коридора. Навярно съдбата ги закриляше, защото в момента нямаше и помен от хитрите и предпазливи момчета, които се бяха изкатерили до балкона, за да зърнат потресаващата сцена. Но макар да не бяха на себе си, те се добраха до врата, която водеше към нов коридор. Завиха наляво, просто защото нямаша причина да тръгнат надясно.

Оставаше им само половин час, за да се приберат в спалното. След по-малко от минута стигнаха до завой, пет-шест метра по-нататък коридорът завършваше с дебела врата. Лицата им посърнаха.

— Мили Боже! — прошепна Хенри Мъглата.

— След четирийсет минути ще пуснат Назидателите да ни търсят.

— Е, лесно ще ни намерят в този капан.

— А после? — попита Клайст. — Те няма да ни позволят да разкажем какво сме видели тук.

— После трябва да избягаме — каза Кейл.

— Да избягаме?

— Точно така, да се измъкнем веднъж завинаги.

— Та ние дори не можем да излезем оттук — възрази Клайст. — А ти говориш за бягство от Светилището.

— Какъв друг избор...

Но шумът от превъртане на ключ във вратата пред тях прекъсна отговора на Кейл. Вратата беше грамадна и дебела поне петнайсет сантиметра, тъй че разполагаха с няколко секунди, за да се скрият. Само че нямаше къде.

Кейл направи знак да се притиснат към стената, където отворената врата щеше да ги закрие, поне докато я затворят. Но нямаха избор — да избягат назад означаваше да се върнат в капана, докато открият, че ги няма, след което ги чакаше бързо залавяне и бавна смърт.

Вратата се откря с доста усилия, ако се съдеше по ругатните и раздразненото сумтене. Съпроводена от ново сърдито мърморене, тя бавно плъзна към тях, после спря. Някой пъкна отдолу дървен клин, за да я задържи отворена. След още ругатни и пшкане се раздаде трополене на малка количка. Кейл, който стоеше откъм края на вратата, надзърна и видя позната фигура в черно расо да накуцва по коридора, бутайки количката пред себе си. Когато човекът изчезна зад ъгъла, той махна с ръка на другите двама и бързо мина през вратата.

Озоваха се навън, сред студената мъгла. Още една количка с въглища чакаше реда си да бъде вкарана вътре. Именно затова Подизкупител Смит — мързелив както винаги — беше оставил вратата отворена, вместо да я заключи, както несъмнено му бяха наредили.

При други обстоятелства биха отмъкнали колкото се може повече въглища, но джобовете им бяха пълни с храна, а и не смееха да се бавят.

— Къде сме? — попита Хенри.

— Нямам представа — отвърна Кейл.

Той тръгна по плочника, опитвайки се да пригоди очите си към мъглата и мрака, за да се ориентира. Облекчението от щастливото измъкване започваше да отшумява. Бяха изминали много път по тунела. Сега можеха да са къде ли не в Светилището с неговия лабиринт от плочници, сгради и коридори.

После от мъглата изникнаха два огромни крака. Това бе голямата статуя на Обесения Изкупител, откъдето тръгнаха преди повече от час.

След по-малко от пет минути тримата поотделно застанаха на опашката пред спалното помещение, наричано официално Приют на Вечната Покровителка. Момчетата нито знаеха, нито се интересуваха какво означава това. Всички запяха в хор: „Ами ако умра тази нощ? Ами ако умра тази нощ? Ами ако умра тази нощ?“ Откакто се помнеха, Изкупителите им втъпяваха отговора на този зловещ въпрос: заради ужасното състояние на черните им души повечето от тях щяха да идат в ада и там да горят навеки. От години насам щом станеше дума за

смърт посред нощ — а това се случваше често, — дежурният Изкупител редовно издърпваше Кейл пред групата и вдигаше расото му, за да разкрие синините, които покриваха голия му гръб от врата до под кръста. Белезите бяха с различни размери и в различен стадий на заздравяване, тъй че понякога представляваха удивителна картина с множество варианти на синьо, сиво, зелено, пурпурно и почти златистожълто.

— Вижте тези цветове! — казваше Изкупителят. — Душите ви би трябвало да са бели като крило на гълъбица, ала всъщност изглеждат по-зле от черното и лилавото по гърба на това момче. Така ще ви види Господ: лилави и черни. И ако някой от вас умре тази нощ, едва ли има смисъл да казвам на коя опашка ще се нареди. Колкото до това какво ви чака в края на опашката — там има зверове, дето ще ви изядат, ще ви издрискат и пак ще ви изядат. Чакат ви нажежени до червено метални пещи, където за час ще станете на пепел, мазнината ви ще се изцеди, после дяволът ще замеси от мас и пепел грозно тесто, та пак да се родите, да изгорите и отново да се родите, и тъй цяла вечност.

Веднъж един високопоставен посетител на име Изкупител Комптън, който не харесваше Боско, стана свидетел на тази демонстрация, както и на пердаха, довел до появата на синините.

— Тези момчета — заяви Изкупител Комптън — се възпитават, за да влязат в борба с богохулството на Антагонистите. Употребата на тъй жестоко насилие срещу дете, дори ако то е станало плячка на дявола, ще пречупи духа му много преди да е заякнал дотолкова, че да ни помогне да изличим светотатството от Божия свят.

— Момчето е послушно и изобщо не е плячка на дявола.

Боско, който винаги проявяваше крайна сдържаност, когато ставаше дума за Кейл, моментално се ядоса на себе си, че е позволил да го подтикнат към обяснение, та макар и съвсем мъгляво.

— Тогава защо позволявате всичко това?

— Не питайте за причината. Вярвайте.

— Отговорете ми, Изкупителю.

— Вече казах — не питайте.

Изкупител Комптън се оказа по-благоразумен от Боско и млъкна, но по-късно заръча на двама от платените си осведомители в

Светилището да научат каквото могат за момчето с лилавите белези по гърба.

„Ами ако умра тази нощ? Ами ако умра тази нощ? Ами ако умра тази нощ?“ Кейл и другите двама се тътреха към леглата и мънкаха напевното заклинание, почти загубило смисъла си след толкова години повторение. Внезапно то си възвърна страховитата мощ, която притежаваше в детството им, когато лежаха будни по цяла нощ и твърдо вярваха, че щом затворят очи, ще усетят горещата паст на звяра или ще чуят как дрънчи опушената врата на пещта.

След десет минути огромната барака бе пълна и вратата заключена. В абсолютна тишина петстотин момчета се готвеха да заспят в необятното, мразовито и зле осветено помещение. После свещите изгаснаха и момчетата бързо се унесоха в сън, защото бяха на крак от пет сутринта. Из спалното се разнесе пъстра смес от хъркане, хленч, стонове и сумтене, докато момчетата потъваха в утехата или ужаса на сънищата.

Разбира се, три от тях не заспаха веднага и останаха будни часове наред.

4.

Кейл се събуди рано. Имаше този навик откакто се помнеше. Така разполагаше с цял час уединение — доколкото може да има уединение в помещение с още петстотин спящи момчета. Но в предутринната тъмнина никой не разговаряше с него, не го дебнеше, не му казваше какво да прави, не го заплашваше и не търсеше повод да го пребие или направо да му отнеме живота. Макар и гладен, поне лежеше на топло. И разбира се, тогава си спомни за храната. Беше безразсъдно да посяга към расото, закачено до леглото, но го подтикваше нещо неудържимо — не просто гладът, с който живееше непрестанно, а насладата, мисълта, непоносимото удоволствие да хапне нещо с тъй вълшебен вкус. Без да бърза, той бръкна в джоба, извади първото, което напипа — бисквита с пълнеж от яйчен крем — и я натъпка в устата си.

Отначало имаше чувството, че ще полудее от наслада. Вкусът на захар и масло избухна не само в устата, но и в мозъка, дори в душата му. Той дъвчеше и преглъщаше с неописуемо удоволствие.

И после, разбира се, му призля. Не беше свикнал с такава храна, както един слон не е свикнал да лети из въздуха. Също като човек, умиращ от глад или жажда, трябваше да поема капка по капка и троха по троха, иначе тялото му щеше да се разбунтува и да умре тъкмо от това, за което копнееше тъй страстно. Половин час Кейл лежа неподвижно, полагайки отчаяни усилия да не повърне.

Когато започна да се съвзема, той чу как един от Изкупителите прави редовната обиколка преди събуждането. Коровите му подметки тракаха по каменния под докато крачеше покрай спящите момчета. Това продължи десетина минути. После крачката внезапно се ускори и Изкупителят шумно запляска с длани. СТАВАЙ! СТАВАЙ! СТАВАЙ!

Все още замаян, Кейл стана и започна да навлича расото си, като внимаваше да не падне нещо от претъпканите му джобове, а наоколо петстотинте момчета пъшкаха и залитайки се надигаха на крака.

Няколко минути по-късно се отправиха под дъжда към голямата каменна Базилика на Вечното милосърдие, където през следващите два часа мънкаха молитви под надзора на десет Изкупители, които провеждаха литургията, използвайки думи, отдавна загубили всякакъв смисъл. Кейл нямаше нищо против, още от малък се беше научил да спи с отворени очи, докато мънка заедно с другите. Само една малка част от съзнанието му беше нащрек за Изкупители, дебнещи онези, които не проявяват достатъчно усърдие.

После дойде времето за закуска, пак сива каша и „мъртвешки крак“ — нещо като питка от животинска и растителна мазнина, най-често гранясала, и разни видове семена. Беше отвратителна на вкус, но много хранителна. Всъщност само тази гнусна смес спасяваше момчетата от гладна смърт. Изкупителите желаеха те да получават колкото се може по-малко радости от живота, но плановете им за една бъдеща велика война срещу Антагонистите изискваха момчетата да бъдат силни. Онези, които успеяха да оцелеят, разбира се.

Едва към осем часа, докато чакаха на опашка за тренировка пред Терена на Всеопрощаващия Изкупител, тримата успяха да поговорят отново.

— Зле ми е — каза Клайст.

— И на мен — прошепна Хенри Мъглата.

— Едва не повърнах — призна Кейл.

— Ще трябва да скрием храната.

— Или да я изхвърлим.

— Ще свикнете — каза Кейл. — Ако не искате вашия дял, аз ще го взема.

— След тренировката ще сгъвам църковните одежди — каза Хенри Мъглата. — Дайте ми храната и ще я скрия там.

— Приказвате, момчета. Приказвате.

Изкупител Малик бе изникнал зад тях по обичайния си, едва ли не чудодееен начин. Не се препоръчваше да правиш нещо нередно, когато той е наоколо, защото притежаваше удивителната способност да се прокрадва незабелязано. Момчетата просто нямаха късмет — Малик неочаквано бе поел ръководството на тренировките вместо Изкупител Фицсимънс, известен с прозвището Фиц Дриснята заради дизентерията, която го мъчеше още от времето, когато бе воювал в Блатната кампания.

— Искам по двеста — каза Малик и здравата зашлеви Клайст по врата.

После накара не само тримата, а всички момчета от редицата да направят определения брой лицеви опори.

— Не ти, Кейл — каза Малик. — От теб искам да стоиш на ръце.

Кейл с лекота се изправи на длани и започна да помпи нагоре-надолу. Ако не се броеше Клайст, лицата на всички в редицата вече се гърчеха от напрежение, но Кейл продължаваше движението сякаш никога нямаше да спре и безизразният му поглед се рееше нейде безкрайно далече. Клайст изглеждаше отегчен, но напълно спокоен и се движеше два пъти по-бързо от останалите. Когато последните момчета приключиха, грохнали от умора, Малик накара Кейл да направи още двеста движения заради демонстрираната телесна горделивост.

— Казах ти да стоиш на ръце, не и да помпиш. Момчешката гордост е вкусна хапка за дявола.

Моралният урок изобщо не впечатли послушниците пред него, които го гледаха безразлично; те дори не си представяха какво е да хапнеш между храненията лека, но ободряваща закуска, независимо вкусна или не.

Когато камбаната обяви края на тренировката, петстотин момчета повлякоха нозе колкото се може по-мудно към Базиликата за сутрешните молитви. Докато минаваха край уличката, водеща зад голямата сграда, тримата се измъкнаха незабелязано. Дадоха всичката храна от джобовете си на Хенри Мъглата, после Клайст и Кейл отново се вмъкнаха в дългата колона на площада пред Базиликата.

Междувременно Хенри Мъглата бутна резето на задната вратичка с рамо, защото ръцете му бяха пълни с хляб, месо и парчета кейк. Отвори и се послуша за Изкупители. Прекрачи в кафеникавия мрак на ризницата, готов да отскочи, ако забележи някого. Нямаше жива душа. Той изтича към един от шкафовете, но за да го отвори, трябваше да остави на пода част от храната. Малко мръсотия не е навредила никому, помисли си той. Бръкна в шкафа и вдигна една от дъските на пода. Отдолу имаше празно пространство, където Хенри Мъглата държеше богатствата си — все забранени вещи. На послушниците не се разрешаваше да притежават каквото и да било — както се изразяваше Изкупител Прасето, „за да не закопнеят за

материалните блага на света“. (Естествено, Прасето бе само прякор, истинското му име беше Изкупител Глиб.)

И точно тогава зад гърба му прозвуча гласът на Глиб.

— Кой е там?

Почти напълно скрит зад вратата, Хенри Мъглата грабна пилешките кълки и парчетата кейк от пода, натъпка всичката храна вътре, изправи се и затвори шкафа.

— Какво казахте, Изкупителю?

— А, ти ли си бил — рече Глиб. — Какво правиш?

— Какво правя ли, Изкупителю?

— Да — отвърна раздражено Глиб.

— Аз... ъ-ъ-ъ... такова. — Хенри се озърна в търсене на вдъхновение. Нещо на тавана сякаш привлече вниманието му. — Аз... прибирах одеждите, дето ги е зарязал Изкупител Бент.

Изкупител Бент несъмнено бе смахнат, но за репутацията му на пословично разсеян човек значително допринасяше фактът, че при всеки удобен случай послушниците се оправдаваха с него, когато загубеха нещо или имаха съмнително поведение. Ако ги хванеха да вършат каквото не бива или да са там, където не им е мястото, първата им реакция бе да обяснят, че изпълняват заръка на Изкупител Бент, чиято слаба памет им гарантираше, че той няма да ги опровергае.

— Донеси ми одеждите.

Хенри Мъглата погледна Глиб с недоумение, сякаш за пръв път чуваше тази дума.

— Е? Какво има?

— Одежди? — повтори Хенри. После видя, че Глиб се кани да го зашлеви и бързо добави: — Разбира се, Изкупителю.

Завъртя се, отиде до един друг шкаф и го отвори с демонстративен ентузиазъм.

— Черни или бели, Изкупителю?

— Какво ти става?

— Какво ми става ли, Изкупителю?

— Да, идиот такъв. Защо ще нося черни одежди в делничен ден през месеца на мъртвите?

— В делничен ден? — измънка Хенри Мъглата, сякаш смаян от подобна идея. — Разбира се не, Изкупителю. Но ще ви трябва огърлие.

— Какви ги говориш?

В свадливия тон на Глиб се долавяха нотки на неувереност. Имаше стотици видове церемониални одежди и украшения, натрупани за хилядата години от основаването на Светилището, и много от тях отдавна не се употребяваха. Личеше си, че никога не е чувал за огърлие, но това не означаваше, че подобно нещо не съществува.

Под зоркия поглед на Изкупител Глиб момчето отвори едно чекмедже. Порови вътре, после извади огърлица от ситни мъниста, в края на която висеше квадратче от зебло.

— Това се носи в деня на Мъченик Фултън.

— Никога не съм го носил — каза неуверено Глиб.

Той пристъпи към Църковната книга и я разтвори на днешния ден. Наистина беше денят на Мъченик Фултън, но мъченици имаше много, а дните не достигаха, затова някои от по-незначителните биваха чествани веднъж на двайсет години. Глиб изсумтя раздражено.

— Побързай, закъсняваме.

С подobaваща тържественост Хенри Мъглата праметна огърлието около врата на Глиб и му помогна да навлече изящните бели одежди. След като приключиха, той последва Глиб към вътрешността на базиликата, където през цялото време на сутрешната молитва си припомняше с удоволствие епизода с огърлието — чиста измислица на Хенри Мъглата. Нямаше представа за какво служи квадратчето зебло върху наниза от мъниста, но в ризницата имаше купища подобни вехтории с отдавна забравено религиозно предназначение. Все пак не за пръв път поемаше огромен риск само заради удоволствието да направи на глупак един Изкупител. Ако някога го разкриеха, щяха да му съдерат кожата. Буквално.

Прякорът „Мъглата“ му беше даден от Кейл, но само двамата разбираха какво означава в действителност. Никой освен Кейл не осъзнаваше, че навикът на Хенри да отговаря уклончиво и да повтаря всеки въпрос не се дължи на неспособност да разбира какво му говорят или да дава ясни отговори, а прикрива стремежа му да предизвиква Изкупителите до границата на не твърде богатия им запас от търпение. Точно защото разбираше какво върши Хенри и се възхищаваше на демонстративната му дързост, Кейл наруши едно от най-важните правила: не се сприятелявай, не давай на никого да се сприятели с теб.

Кейл се отправи към една свободна скамейка в Базилика номер четири с намерението да си доспи по време на Молитвите на Самоунижение. Той бе усъвършенствал изкуството да дреме, докато се кае за всевъзможни грехове — позорни деяния, греховни възжелания, недопустимо веселие, осъществени и неосъществени желания. Петстотинте деца в Базилика четири хорова се заричаха да не вършат прегрешения, които всъщност не биха могли да извършат, дори и да знаеха какво представляват: петгодишни хлапета обещаваха да не лягат със съпругата на ближния, деветгодишни даваха обет никога да не си създават кумири, а четиринайсетгодишните се кълнях да не се прекланят пред тия кумири, ако случайно са ги създали. Всичко това под страх от Божие наказание за децата им до трето и четвърто коляно. След четирийсет и пет минути приятна дрямка църковната служба свърши. Кейл мълчаливо се изниза заедно с другите и тръгна към отсрещния край на площадката за тренировки.

Напоследък площадката не оставаше празна нито за миг. Силно нарасналият брой на обучаваните послушници през последните пет години налагаше всичко да се върши на смени: обучение, хранене, миене, богослужение. Имаше дори нощно обучение за поизостаналите и момчетата ужасно го мразеха заради лютия студ — вятърът откъм Келявите земи режеше като с нож дори и през лятото. Не бе тайна, че това увеличение трябва да осигури нови войски за сраженията срещу Антагонистите. Кейл знаеше, че мнозина от напусналите Светилището не отиват за постоянно на Източния фронт, а попадат в резервните части, където действа строг график: шест месеца на предните линии, после една година почивка и отново на някой от фронтовете. Знаеше го, защото Боско му го каза.

— Можеш да зададеш два въпроса — каза Боско, след като го осведоми за странната ситуация.

Кейл се позамисли.

— Времето, което прекарват в резерва, Изкупителю... смятате ли да го увеличавате и занапред?

— Да — каза Боско. — Втори въпрос.

— Няма да задавам втори въпрос — отвърна Кейл.

— Тъй ли? Е, дано да си прав тогава.

— Чух Изкупител Комптън да ви казва, че на фронтовете има застой.

— Да, забелязах те как подслушваш.

— И все пак говорехте тъй, сякаш това не представлява проблем.

— Продължавай.

— През последните пет години обучихте голям брой войнстващи свещеници — твърде голям. Искате да придобият боен опит, но не желаете Антагонистите да разберат, че трупате войски. Затова времето им в резерва нараства. Вечно ни казват, че фронтовете гъмжат от предатели Антагонисти. Вярно ли е това?

— А! — Боско се усмихна зловещо. — Ето че задаваш втори въпрос, макар да се хвалеше, че ти трябва само един. Суетата ще те погуби, момче, и нямам предвид само душата ти. Аз имам... — Той млъкна, сякаш не знаеше какво да каже. Кейл за пръв път виждаше Боско такъв и това го разтревожи. — Надеждите ми за твоето бъдеще са големи, но и изискванията към теб също ще са големи. По-добре да те хвърлят от крепостната стена с воденичен камък на шията, отколкото да не ги оправдаеш. Най-силно ме тревожи твоята гордост. Всеки Изкупител от тук до вечността ще ти каже, че гордостта е причина за всичките двайсет и осем смъртни греха, но аз си имам по-важна работа, отколкото да се грижа за душата ти. Гордостта изкривява преценката и те кара да се забъркваш в ситуации, които би трябвало да избягваш. Дадох ти право на два въпроса, а ти без друга причина, освен суетното чувство за превъзходство, пожела да се докажеш пред мен, поемайки риска от наказание за евентуален провал. Тази твоя слабост ме кара да се чудя дали си заслужавал закрилата ми през всичките тези години.

Той се втренчи в Кейл, а Кейл заби поглед в земята, изпитвайки ненавист и насмешка към твърдението, че Боско го е закрилял. Докато чакаше, през главата му прелитаха странни и опасни мисли.

— Отговорът на втория ти въпрос е, че Антагонистите имат шпиони и съгледвачи на фронтовете, но не много. Във всеки случай достатъчно.

Кейл продължаваше да гледа надолу. Преструваше се на покорен, за да си спести поне част от наказанието. Но през цялото време го мъчеше дразнещата мисъл, че Боско имаше право и че можеше да избегне предстоящите неприятности.

— Значи трупате резерви за голяма атака на двата фронта, но трябва да поддържате бройката на фронтоваците приблизително

постоянна, иначе врагът ще заподозре нещо. Искате резервите да добият боен опит, но вече са твърде много — и следователно трябва да стоят още по-дълго настрани от сраженията. И все пак ви трябва много повече войници, за да смажете Антагонистите, само че трябва да са закалени в битки, а битките не достигат. Трудно положение, Изкупителю.

— Какво е решението ти?

— Ще ми трябва време. Може да няма решение, което да не създава нови проблеми.

Боско се разсмя.

— От мен да го знаеш, момче, решението на всеки проблем *непременно* създава нов.

Ненадейно Боско замахна към Кейл. Момчето блокира удара с лекота, сякаш беше нанесен от старец. Спогледаха се.

— Свали си ръката.

Кейл се подчини.

— След малко ще те ударя пак — тихо каза Боско — и тогава няма да мърдаш нито ръцете, нито главата. Ще ме оставиш да те ударя. Ще го позволиш. По своя воля.

Кейл зачака. Този път Боско съвсем явно се подготви за удара. После замахна отново. Кейл трепна, но ударът не дойде. Боско бе спрял ръката си на сантиметър от лицето му.

— Не мърдай, момче.

Боско отметна ръка и пак замахна. Кейл трепна отново.

— НЕ МЪРДАЙ! — изкрещя Боско.

Лицето му пламтеше от ярост, само двете бледи петънца на скулите станаха още по-бели, докато кожата наоколо потъмняваше. Последва нов удар, само че този път юмрукът улучи Кейл, който стоеше неподвижно като камък. Още един и още един. После тъй силен удар, че зашеметеният Кейл рухна на пода.

— Ставай — изрече съвсем тихичко Боско.

Кейл стана на крака, разтреперан като от студ. Удар. Той пак падна, изправи се; нов удар и той пак се изправи. Боско смени ръцете. С по-слабата лява ръка нанесе още пет удара преди Кейл да падне отново. Боско го гледаше отвисоко как се опитва да стане. Вече трепереха и двамата.

— Остани на място — нареди Боско почти шепнешком. — Ако станеш, не отговарям за себе си. Излизам.

Изглеждаше изтощен и едва ли не слисан от силата на собствения си гняв.

— Изчакай пет минути, след това си върви.

После Боско прекрачи към вратата и излезе.

Кейл лежа неподвижно цяла минута. След това му призля. Трябваше му още минута отдих и три минути, за да избърше повърнатото. После бавно, разтреперан, сякаш никога нямаше да достигне целта, той излезе в коридора и като се подпираше пипнешком на стената пое към двора, свърна в една от страничните задънени улички и седна.

— ДРЪЖ КРЪСТА ИЗПРАВЕН! НЕ! НЕ! НЕ!

Кейл се сепна от унеса. Гледките и звуците на тренировъчната площадка бяха изчезнали, докато се рееше из спомените за миналото. Това му се случваше често, но не беше добра идея да се разсейваш на място като Светилището. Трябваше да внимаваш, иначе много скоро те спохождаше неприятност. Гледките и звуците наоколо бързо се изясниха. Двайсетина послушници, които скоро щяха да напуснат, тренираха атака в редица. Изкупител Гил, наричан Гил Горилата заради своята грозота и ужасяваща сила, се оплакваше по навик от мързела на възпитаниците си:

— Виждал ли си портата на смъртта, Гевин? — уморено попита той. — Ще я видиш, ако продължаваш да се оставяш открит отляво.

Смущението на Гевин предизвика усмивката на другите послушници в редицата. Въпреки силата и грозната външност, Изкупител Гил беше свестен човек — доколкото може да бъде свестен един Изкупител.

— Чака те нощна тренировка — каза той на нещастния Гевин. Съседното момче се разсмя. — А ти ще му правиш компания, Грегор. И ти, Холдуей.

Малко зад редицата едно момче на не повече от седем години висеше, вкопчило ръце в дървена рамка на два метра над земята. На глезените му бяха закачени чувалчета с тежести и по изкривеното му

лице се стичаха болезнени сълзи. Подизкупителят до него го караше да вдига крака под прав ъгъл, без да обръща внимание на изтощението му.

— Сълзите няма да ти помогнат. Важното е да направиш каквото трябва.

Докато детето се напрягаше да изпълни заповедта, Кейл забеляза как ясно се очертават шестте мускула на корема му — мощни и изпъкнали като на възрастен мъж.

— Четири! — отброи Подизкупителят.

Кейл мина покрай петгодишни момчета, някои от които се смееха като всички деца на тази възраст; мина покрай осемгодишни, които изглеждаха като мъже на средна възраст. Две групи от около осемдесет момчета тренираха да се блъскат напред-назад с ритмични викове, сякаш двама великани водеха бавна борба; други петстотин мълчаливо маршируваха в колона и завиваха като един по командите на сигналните знаменца — наляво, надясно, стоп, назад, стоп и отново напред. Кейл вече беше на петдесет метра от високата стена около Светилището, близо до терена за стрелба с лък, където Клайст хокаше група от десет послушници, макар да бяха с четири години по-големи от него. Подиграваше ги за тяхната некадърност, грозота, липса на умения, развалени зъби и твърде сближени очи. Млъкна, едва когато видя Кейл.

— Закъсня — каза той. — Имаш късмет, че Примо е болен, инак щеше да ти съдере кожата.

— Ако искаш, опитай ти.

— Аз ли? Изобщо не ме интересува дали си тук или не. Ти губиш.

С едва доловимо вдигане на рамене Кейл призна, че приятелят му навярно е прав. Клайст беше гол до кръста, разкривайки своето удивително, макар и странно телосложение. Целият изглеждаше направен от гръб и рамене, сякаш към торса на възрастен мъж някой бе добавил момчешки крака и глава. Мускулите по дясната ръка и дясното рамо изпъкваха тъй силно в сравнение с лявата страна, че тялото му изглеждаше едва ли не деформирано.

— Добре — каза Клайст. — Хайде да видим какво не е наред.

Той явно се наслаждаваше на възможността да демонстрира своето превъзходство и много държеше Кейл да забележи това.

Кейл пое лъка от Клайст, изпъна тетивата до бузата си, прицели се, задържа за секунда, после пусна стрелата към мишената на седемдесет метра разстояние. Още докато отпусна лъка, той изпъшка недоволно. Стрелата описа дъга към мишената с форма и размери на човешко тяло, но прелетя на около два метра встрани.

— Проклятие!

— Олеле, олеле — възкликна Клайст. — Не бях виждал такова нещо откакто... е, не помня откога. Преди време се справяше по-добре, ама откакто ти се издължиха кокилите, хич те няма.

— Просто кажи къде бъркам.

— О, лесна работа. Разхлабваш хватката на тетивата, а трябва да пуснеш рязко — ето така. — Той подръпна тетивата на своя лък, за да покаже къде бърка Кейл, после с огромно удоволствие му показва как трябва да се направи. — Освен това отваряш уста и отпуснаш лакътя, преди да стреляш.

Кейл понечи да възрази.

— И още нещо — прекъсна го Клайст. — Отпускаш ръката не само надолу, но и напред.

— Добре де, схванах. Кажи го и толкоз. Просто съм прихванал лоши навици, това е.

Клайст въздъхна колкото се може по-мелодраматично.

— Не съм сигурен, че става дума само за лоши навици. Мисля, че вече си пътник, мой човек. — Той посочи главата си с пръст. — Тук е цялата работа. Май те е хванала пипката и право да си кажа, по-тежък случай не съм виждал.

— Измисляш си.

— Няма грешка, пипката те е хванала — със спазми и гърчове. Няма лечение. Зяпането и провисналият лакът са външни белези за душевното ти състояние. Истинският проблем е в духа ти.

Клайст зареди стрела, опъна тетивата и я пусна с едно непрекъснато елегантно движение. Стрелата описа красива дъга и с плющене се заби в гърдите на мишената.

— Виждаш ли, свършено е — външен признак на вътрешното изящество.

Кейл се разсмя. Обърна се към пълния колчан върху скамейката отзад, но в същото време видя Боско да крачи през площадката към Изкупител Гил, който веднага повика един послушник. Кейл чу зад

себе си тихо съскане и като завъртя глава, видя как Клайст тайно насочва лъка към далечния Боско и имитира звука на летяща стрела.

— Хайде де. Направи го, ако ти стиска.

Клайст се разсмя и пак се обърна към своите ученици, които бяха насядали и си приказваха. Един от тях на име Донован както винаги използваше всяко прекъсване за проповеди против злините на Антагонистите.

— Те не вярват в чистилището, където можеш да изгориш греховете си и да отидеш в рая. Вярват в изкуплението чрез вяра. — Някои от слушателите ахнаха смаяно. — Твърдят, че всеки от нас е спасен или осъден чрез неизменния избор на Спасителя и нищо не можем да сторим. Взимат мелодии от пиански песни и ги използват за химните си. Обесеният Изкупител, в когото вярват, никога не е съществувал. Те ще умрат в грях, защото се ужасяват от изповедта; ще напуснат живота с всичките грехове, отпечатани върху душите им, и ще бъдат прокълнати.

— Затваряй си човката, Донован — каза Клайст — и се хващай на работа.

След като послушникът изтича да отнесе съобщението на Кейл, Боско привика Изкупител Гил настрани, за да си поговорят насаме.

— Носят се слухове, че Антагонистите преговарят с Лаконичните наемници.

— Достоверни ли са?

— Доколкото е възможно за слухове.

— Би трябвало да се разтревожим — каза Гил. После му хрумна нещо. — Ще им трябват поне десет хиляди, за да ни прекършат. А как ще платят?

— Антагонистите са намерили сребърни мини в Лауриум. Не е слух.

— Тогава Господ да ни е на помощ. Дори ние имаме не повече от няколко хиляди войници... може би три..., способни да се изправят срещу Лаконичните наемници. Репутацията им не е преувеличена.

— Помогни си сам, за да ти помогне и Господ. Ако не можем да се справим с хора, които се бият единствено за пари, а не за славата Божия, значи заслужаваме да загинем. Трябваше да очакваме това

изпитание. — Той се усмихна. — Въпреки тъмницата, меча и огъня... нали така, Изкупителю?

— Е, Лорд-Боецо, ако е изпитание, не знам как да го преодолеея, а щом аз не знам — прости ми за греховната гордост, — значи никой друг Изкупител не знае.

— Сигурен ли си? За греховната гордост, искам да кажа.

— Какво имаш предвид. Излишно е да говориш с намеци. Заслужавам нещо по-добро.

— Разбира се. Извинявай за високомерието. — Боско трикратно се потупа с юмрук по гърдите. — Меа кулпа. Меа кулпа. Меа максима кулпа. От известно време очаквах това или нещо подобно. Винаги съм предчувствал, че нашата вяра ще бъде подложена на тежко изпитание. Изкупителят бе пратен да ни спаси, а човешкият род отвърна на този божествен дар като окачи любимия ни на бесилото.

Той се вгледа в далечината и очите му се замъглиха, сякаш прозря през хилядолетието, изминало след екзекуцията на Изкупителя. Отново въздъхна дълбоко като след някаква страшна неотдавнашна скръб, после погледна Гил право в очите.

— Не мога да кажа нищо повече — той леко докосна ръката му с искрена обич, — освен че ако сведенията се окажат верни, значи съм намерил правилния начин да прекратим антагонистката ерес и да отмъстим за най-ужасното престъпление — убийството на единствения Божи пратеник. — Той се усмихна на Гил. — Има нова тактика.

— Не разбирам.

— Не военна тактика, а нов поглед към нещата. Вече не трябва да мислим само за проблема с Антагонистите, а за окончателно решение на проблема със самото човешко зло. — Боско придърпа Гил към себе си и заговори още по-тихо. — Твърде дълго мислехме само за еретиците Антагонисти и войната срещу тях — какво правят и какво не правят. Забравихме, че те имат второстепенно значение спрямо нашата цел да не допуснем друг Бог освен Единствения Истински Бог и друга вяра освен Единствената Истинска Вяра. Позволихме си да затънем във войната, сякаш тя е цел сама по себе си — оставихме я да се превърне в поредната свада в един свят, пълен със свади.

— Бог да ми прости, но Източният фронт покрива хиляда и петстотин километра, а мъртвите наброяват стотици хиляди — това не

е просто свада.

— Ние не сме като Матераците или Джейнсовете и не търсим във войната единствено власт или плячка. Но станахме като тях — просто една от многото сили във войната на всеки срещу всеки, която желае победа и се бои от поражение.

— Разумно е да се пазиш от поражение.

— Ние сме Божии наместници на земята чрез Неговия Изкупител. Имаме само една цел в живота, а я забравихме, защото се боим. Затова е нужна промяна: по-добре да загубим веднъж, отколкото за цяла вечност. Или вярваме, че Бог е на наша страна, или не. Ако вярваме искрено, а не се преструваме, следователно трябва да постигнем или пълна победа, или никаква.

— Щом казваш така, Лорд-Боецо.

Боско се разсмя с искрено веселие.

— Така казвам, приятелю.

Кейл и Клайст забелязаха послушника да се приближава към тях, доволен от възможността да предаде очевидно неприятната новина. Когато понечи да заговори, Клайст го прекъсна.

— Какво искаш, Салк? Заеи съм.

Салк се отказа да поднесе новината бавно и злобничко.

— По-кратко, Клайст. Не се отнася до теб. Изкупител Боско иска Кейл да се яви в килията му след вечерната молитва.

— Много добре — каза Клайст, сякаш съобщението не му направи впечатление. — А сега се пръждосвай.

Стъписан от тази враждебна липса на любопитство и от факта, че Кейл го гледа странно, Салк плю на земята, за да покаже собственото си безразличие и се отдалечи. Кейл и Клайст се спогледаха. Тъй като Кейл беше зелот на Боско, повикването при Лорд-Боеца, което би ужасило всяко друго момче, не представляваше нещо необичайно. С оглед на събитията от предния ден обаче изглеждаше странно и дори тревожно, че Боско го вика в личната си килия и то късно вечерта. Това се случваше за пръв път.

— Ами ако знае? — попита Клайст.

— Ако знае, щяхме да бъдем вече в Дома за Специални Цели.

— Боско е способен да ни остави да си мислим така.

— Сигурно. Но нищо не можем да сторим.

Кейл опъна лъка, задържа за секунда и пусна стрелата. Тя описа дъга и прелетя на цяла педя от мишената.

Тримата вече се бяха уговорили да пропуснат вечерята. Смяташе се за опасно да не бъдеш там, където се полага, но никой никога не бе чувал послушник да изтърве обяд или вечеря — те бяха вечно гладни и не пропускаха дори най-гнусните ястия. Затова Изкупителите не бяха особено бдителни на вечеря, тъй че Кейл и Клайст сравнително лесно се скриха зад Базилика номер четири да изчакат, когато Хенри ще изнесе храната. Този път хапнаха по малко и без да бързат, но след десет минути и на тримата им призля.

Половин час по-късно Кейл чакаше в тъмния коридор пред килията на Лорд-Боеца. Наложил се да чака цял час. После желязната врата се отвори и високият силует на Боско изникна на прага.

— Влизай.

Кейл го последва в стая, където бе почти толкова сумрачно, колкото и в коридора. Очакваше след толкова много години да види нещо от личния живот на Боско, но остана разочарован. Имаше врати към други стаи, но те бяха затворени, тъй че нямаше какво да се види освен оскъдно обзаведения кабинет. Боско седна зад бюрото и огледа лист хартия пред себе си. Кейл стоеше и чакаше, знаейки, че на листа може да има заявка за получаване на чували или пък собствената му смъртна присъда.

След няколко минути Боско заговори с любезен интерес, без да надига глава.

— Има ли нещо, което би желал да ми кажеш?

— Не, Лорд-Боецо — отговори Кейл.

Боско пак не надигна глава.

— Ако ме лъжеш, няма да мога да те спася. — Той погледна Кейл право в очите. Погледът беше безкрайно студен и мрачен, сякаш в момчето се вирише самата смърт. — Затова питам отново. Има ли нещо, което би желал да ми кажеш?

Без да извъръща очи, Кейл повтори:

— Не, Лорд-Боецо.

Боско продължаваше да го гледа и Кейл усети как волята му започва да се разпада, сякаш върху самата му душа наливаха киселина. В гърлото му се надигна страховито желание да си признае. Това бе ужас — от най-ранно детство знаеше, че Изкупителят пред него може да стори всичко, че болката и страданието са неизменни спътници на този човек, че всичко живо замлъква пред него.

Боско отново погледна документа пред себе си и се подписа. После сгъна хартията и я запечата с червен восък. Подаде я на Кейл.

— Отнеси това на Лорда на Дисциплината.

В гърдите на Кейл се надигна хлад.

— Сега ли?

— Да. Сега.

— Тъмно е. След няколко минути ще заключат спалното.

— Не мисли за това. Погрижил съм се.

Без да вдига очи, Изкупител Боско започна отново да пише.

Кейл не помръдваше. Изкупителят пак го погледна.

— Има ли още нещо, Кейл?

В момчето се сблъскаха противоречиви инстинкти. Ако признаеше, Изкупителят можеше да му помогне. В края на краищата беше негов зелот. Можеше да го спаси. Но нещо в душата на Кейл крещеше: „Не признавай! Не казвай, че си виновен! Никога! Винаги отричай. Винаги.“

— Не, Лорд-Боецо.

— Тогава върви.

Кейл се завъртя и тръгна към вратата, потискайки желанието да побегне. Щом излезе, затвори желязната врата и впи поглед през нея към стаята, сякаш беше прозрачна като стъкло. В очите му пламтяха ненавист и злоба.

Отиде до най-близкия страничен коридор и спря под мътната светлина на стенния свещник. Знаеше, че Боско го подлага на изпитание, че му дава възможност да отвори писмото — престъпление, водещо до незабавна екзекуция. Ако Боско знаеше за вчера, може би вътре имаше заповед до Лорда на Дисциплината да го убие — би било типично за Боско да прати по Кейл собствената му смъртна присъда. Но можеше и да е дреболия, един от безконечните опити на Лорд-Боеца да го проверява при всеки удобен случай.

Той дълбоко си пое дъх и се опита да прогони страха, за да види как стоят нещата в действителност. Изглеждаше очевидно: в писмото не можеше да има нищо смъртоносно, макар че последствията задължително щяха да бъдат неприятни и болезнени, но да го отвори означаваше сигурна смърт. С тази мисъл той тръгна към кабинета на Лорда на Дисциплината, макар че през цялото време в мозъка му блъскаше като чук въпросът какво да прави, ако се стигне до най-лошото.

Десет минути по-късно, след като се бе заблудил за малко в лабиринта от коридори, той наближи Залата на Спасението. За момент постоя в гъстия сумрак пред голямата врата, а сърцето му подскачаше от страх и гняв. После забеляза, че тя е отключена и леко открената.

Кейл се поколеба как да постъпи. Погледна документа в ръката си, после побутна вратата колкото да надникне. В дъното на стаята видя Лорда на Дисциплината, който си тананикаше, приведен над нещо.

*Още жива вяра на бащите ни,
въпреки тъмници, меч и огън.
Да дум де дум де дум де дум дум
да дум де дум де дум де дум.
Вяра на бащите дум де дум,
верни ще ти бъдем чак до смърт.*

После спря да тананика, защото трябваше изцяло да се съсредоточи върху нещо. Тази част от стаята беше сравнително добре осветена от свещите и изглеждаше, че Лордът на Дисциплината събира светлината в купол от топло сияние около тялото си. Когато очите на Кейл привикнаха с осветлението, той видя, че Изкупителят се привежда над дървена маса с дължина около два метра и нещо лежи на нея, но краят му е обвит с платно. После тананикането започна отново, а Лордът на Дисциплината се завъртя настрана и пусна нещо малко и твърдо върху желязна чиния. Взе от масата ножица и продължи работата си.

*Как сладка ще е детската съдба,
щом могат като тях за теб да гинат!
Да дум де дум де дум де дум
да дум де дум де дум.*

Кейл откряна вратата още малко. В най-тъмната част на стаята видя друга маса, също с нещо върху нея, но напълно скрито от полумрака. После Лордът на Дисциплината пак се изправи, пристъпи към ниския шкаф отдясно и започна да рови из едно чекмедже. Кейл гледаше, неспособен да схване какво лежи на масата, макар че вече виждаше съвсем ясно какво прави Изкупителят. На масата имаше тяло и Лордът на Дисциплината извършваше дисекция. Гърдите бяха отворени много майсторски и разрезът слизаше чак до долната част на корема. Отделните кожни гънки и мускули бяха грижливо отделени и придърпани с тежести настрани от разреза. Освен самата гледка на изложеното тяло имаше още нещо, което потресе Кейл и не му позволяваше да повярва на очите си, макар да бе виждал много мъртъвци. Тялото принадлежеше на девойка. И тя не бе мъртва. Провисналата ѝ отстрани ръка леко потрепваше докато Лордът на Дисциплината продължаваше да си тананика и да рови из чекмеджето.

Кейл имаше чувството, че по гърба му пролазват паяци. После чу стон. Светлината вече не обкръжаваше Лорда на Дисциплината и момчето видя какво има на другата маса. Беше още една девойка — вързана, със запушена уста и опитваща се да крещи. И той я познаваше. Тя беше по-хубавата от двете девойки в бяло, които се смееха в центъра на вчерашното празненство.

Лордът на Дисциплината спря да си тананика, изправи се и погледна момичето.

— Млъквай — каза той почти добродушно.

После пак се наведе, запя и продължи да търси.

В краткия си живот Кейл бе виждал много ужаси и страховита жестокост, бе изтърпял неописуеми страдания. Но в момента гледката го зашемети и той просто не можеше да възприеме разрязаното момиче, чиято ръка трептеше все по-нарядко. После Кейл съвсем бавно отстъпи назад по коридора и се отдалечи също тъй безшумно, както беше дошъл.

5.

— А — каза си с дълбоко задоволство Изкупител Пикарбо, тоест Лордът на Дисциплината, когато откри търсеното: дълъг и тънък шиш с остра щипка накрая. — Слава Богу.

Изпробва щипката. Щрак! Щрак!

Доволен, той се обърна към момичето върху масата и надникна замислено в страшната, но отлично направена рана. Посегна надолу, хвана лекичко вече безжизнената ръка и я сложи до тялото. После пое шиша с дясната си ръка и се канеше да продължи, когато девойката в ъгъла отново се опита да изкрещи. Този път Изкупителят заговори потвърдо, сякаш губеше търпение.

— Казах ти да мълчиш. — Той се усмихна. — Не бой се, скоро ще дойде и твоят ред.

Дали защото бе чул нещо или просто го предупреди инстинктът, роден от дългия опит, но Лордът на Дисциплината се завъртя и вдигна ръка да блокира удара на Кейл към тила му. Сграбчи го за китката, но силата на замаха беше такава, че половинката тухла изхвъркна от пръстите на момчето, прелетя през стаята, удари с трясък един шкаф и се разпадна на парчета. Кейл загуби равновесие, а Изкупителят рязко го блъсна наляво и той отхвъркна към масата, където лежеше вързаната девойка. Тя нададе нов приглушен писък.

Невъобразимо смаян, Лордът на Дисциплината се втренчи в Кейл. Просто не беше възможно един послушник да го нападне — нито тук, в неговото царство, нито където и да било. За хиляда години подобно нещо не се бе случвало нито веднъж. Двамата се спогледаха.

— Луд ли си? Какво правиш тук? — попита вбесеният Изкупител. — За тая дързост ще бъдеш обесен... обесен и разкъсан на четири. Ще бъдеш удушен и изкормен жив, и червата ти ще изгорят пред теб. И...

След тия трескаво изговорени думи той млькна, безмерно потресен от нападението. Кейл бе пребледнял от вълнение. Лордът на

Дисциплината се завъртя и вдигна от масата нещо, което приличаше на касапски нож.

— Свършено е с теб, ситен боклук.

Той пристъпи към падналото момче, застана разкрачен над него и вдигна ножа. Тогава Кейл замахна с шиша, който бе паднал до него в борбата, и прониза Лорда на Дисциплината във вътрешната страна на бедрото.

Изкупителят залитна назад не от болка, а от смайване каквато не знаеше, че може да съществува.

— Ти ме удари! — изрече той. Изумление. Потрес. Неспособност да възприеме. — Ти ме удари. — Погледна момчето отгоре надолу. — Бога ми, ще умреш бавно. Кълна се във всичко...

Внезапно Изкупителят млъкна наред изречението. С озадачено изражение, сякаш обмисляше труден въпрос, той приведе глава настрани, като че се ослушваше.

После бавно седна, сякаш притискан от огромна, но благосклонна длан. Погледна към Кейл, който пълзешком се отдръпна от него. Сетне погледна краката си. Огромно кърваво петно обагреше расото му. Кейл вече не приличаше нито на изплашено момче, нито на побеснял убиец. Обземаше го странно спокойствие и сега той изглеждаше като любопитно дете, гледащо нещо странно, но не особено интересно. Обърканият Изкупител Пикарбо задърпа расото и разкри долните си гащи, подгизнали от кръв. Той стреснато отдръпна ръка и погледна Кейл, сякаш искаше да каже: „Видя ли какво направи?“, после посегна надолу, дръпна гащите от раната и разкри кожата на бедрото. От малката рана бликаше пресекливо фонтанче кръв. Изкупителят слисано се вгледа в кръвта, после погледна Кейл със същото изражение.

— Донеси ми кърпа — нареди той и махна с ръка към купчината тампони на масата до мъртвото момиче. Кейл се изправи покорно, но остана на място. Струваше му се, че само част от видяното е истина. Изкупителят пред него се мъчеше да спре кървенето с пръсти и пъшкаше раздражено, сякаш се бе изпуснал в най-неудобен момент. Тъмното кърваво петно на пода растеше неумолимо. Не можеше да възприеме нито гледката, нито какво означава тя за него. Онази част от съзнанието му, която не можеше да възприеме, си мислеше, че има начин да върне нещата назад и всичко да е както преди минута, но

колкото повече се бави, толкова по-трудно ще стане това. Ала в същото време знаеше, че нищо не може да стори. Всичко бе променено — безкрайно, ужасно променено. В главата му се повтаряше непрестанно един стих от „Притчи на Изкупителя“, който бе чувал стотици пъти: „Ние сме като проляна вода, която не може да се събере отново“. И докато гледаше вцепенен, Пикарбо залитна назад като от тежка умора, подпря се на лакът и после падна по гръб.

Кейл продължи да гледа как дишането му спира и светлината в очите му гасне. Изкупител Пикарбо, петдесетият Лорд на Дисциплината, беше мъртъв.

6.

Клайст се събуди от усещането, че го разтърсват и притискат надолу. Причината беше проста: Кейл запушваше устата му с длан, а Хенри Мъглата го стискаше за ръцете.

— Тихо. Ние сме, Кейл и Хенри. — Кейл изчака докато Клайст престана да се мята, после отдръпна ръка. — Трябва веднага да дойдеш с нас. Ако останеш, мъртъв си. Идваш ли?

Клайст седна и погледна Хенри Мъглата в мътните лунни лъчи.

— Вярно ли е?

Хенри кимна. Клайст въздъхна и се изправи.

— Къде е Паяка? — попита Клайст, като се озърна за дежурния Изкупител.

— Излезе да пуши. Трябва да вървим.

Кейл се завъртя и другите го последваха. До леглото на едно момче, което се преструваше на заспало, той спря и се наведе.

— Кажеш ли нещо на Паяка, Савио, ще те изкормя. Ясно ли е, ситен боклук?

Момчето кимна без да отваря очи и Кейл продължи напред.

След като излязоха през вратата, която нехайният Паяк бе оставил отключена, Кейл ги поведе по плочника покрай стената към голямата статуя на Обесения Изкупител, където вчера бяха открили входа.

— Какво става? — попита Клайст.

— Тихо.

Кейл бутна вратата и въведе другите двама. После запали свещ, по-ярка от всички, които бяха виждали досега.

— Как отвори вратата? — попита Клайст.

— С лост.

— Откъде взе тази свещ?

— Откъдето взех и лоста.

Клайст се обърна към Хенри Мъглата.

— Знаеш ли какво става?

Хенри поклати глава. Кейл пристъпи към лявата стена на тунела и вдигна свещта.

— Господи! — възкликна Клайст, като видя уплашената фигура, свита на пода.

— Няма страшно — каза Кейл докато се привеждаше към момичето. — Те са тук да помогнат — добави той не особено убедено.

— Кажи ни какво става — настоя Клайст. — Иначе си тръгваме още сега.

Кейл го погледна и се усмихна мрачно.

— Слушайте — каза той и духна пламъчето.

Двайсет минути по-късно Кейл привърши разказа и отново запали свещта.

Двете момчета гледаха ту него, ту непознатата, потресени от чутото и в същото време омаяни от момичето. Клайст се опомни пръв.

— *Ти* си го убил, Кейл — защо замесваш и нас?

— Не ставай глупав. Щом разберат, че съм бил аз, ще измъчват Хенри, защото знаят, че сме приятели. После от Хенри ще стигнат до теб. А така имате някакъв шанс.

— Но аз нямам нищо общо.

— Има ли значение? Напоследък са те виждали поне два пъти да разговаряш с мен. Ще те убият за назидание.

— Означава ли това, че имаш план? — попита Хенри, опитвайки да овладее страха си.

— Да — каза Кейл. — Едва ли ще успее. Но имаме шанс.

Той духна свещта и им каза какво е измислил.

— Прав си — отбеляза Клайст, след като го изслуша. — Няма начин този план да успее.

— Ако имаш по-добър...

Кейл не довърши. Отново запали свещта и я приближи до девойката, която обгръщаше раменете си с длани, трепереше и гледаше изцъклено в далечината.

— Как ти е името? — попита Кейл.

Отначало тя сякаш не го чу, после обърна очи към лицето му. Но не каза нищо.

— Клетата — прошепна Хенри Мъглата.

— Каква ти е, та да я съжالياваш — подметна горчиво Клайст, разкъсван между собствения си страх и странното същество, сгушено

в ъгъла. — За себе си трябва да се тревожиш.

Кейл се изправи, подаде свещта на Хенри Мъглата и пристъпи към вратата.

— Сега — каза той.

Хенри духна свещта. Чу се шум от отваряне и затваряне на вратата, после Хенри, Клайст и момичето останаха в непрогледния мрак.

Потресът от събитията през тази нощ започна да отслабва, докато Кейл се промъкваше за трети път през Светилището. Естествено, прикриваше се из сенките, но вече бе по-спокоен. Почваше да осъзнава, че навиците, усвоявани цял живот — мисълта, че непрестанно си под наблюдение, че винаги има очи, готови да забележат и докладват всяко твое движение — вече не са в сила. Изкупителите с основание предполагаха, че жестоките наказания за всяко неподчинение с мисъл или слово ще поддържат реда сред послушниците. Предполагаха, че нощем могат да поотпуснат своята бдителност, след като момчетата са заключени в спалните помещения и се страхуват от последиците на всеки опит за излизане. При това трето промъкване през Светилището в рамките на няколко часа Кейл зърна само един Изкупител, и то отдалече.

Обзе го странно веселие. Хората, които мразеше и които изглеждаха тъй могъщи и неуязвими, не бяха нито едното, нито другото. Той беше надхитрил Боско, беше убил Лорда на Дисциплината, а сега с лекота се движеше из Светилището. Дълбоко в сърцето му трепна предупреждение да не се главозамайва — „Бъди нащрек или ще виснеш на бесилката“.

И все пак колкото и да размишляваше, колкото и безразсъдно да му изглеждаше, имаше смисъл да се върне в стаята на Лорда на Дисциплината. Преди да избяга с момичето бе взел това-онова, но за да имат поне някакъв шанс навън, щяха да се нуждаят... всъщност нямаше представа от какво ще се нуждаят, но се надяваше да намери в стаята на мъртвеца много полезни неща и би било глупаво да пренебрегне тази възможност. С малко късмет можеше да минат още четири часа преди да открият мъртвия Изкупител.

Десет минути по-късно той отново стоеше над трупа на Пикарбо. Поколеба се, после започна да търси. Преживяването бе странно, защото стаята беше пълна. Послушниците нямаха право да притежават каквото и да било. Дори на Изкупителите се полагаше да имат само седем неща, макар че никой не знаеше защо не шест или осем. Стаята на Пикарбо бе пълна с вещи. Кейл не познаваше повечето от тях и би искал просто да ги повърти в ръце и да гадае за тяхното предназначение — колко странно и приятно бе да пипне четка за бръснене от козина на язовец, да усети чудния аромат и хлъзгавото докосване на парче сапун. Но близостта на смъртта бързо изгаси любопитството и той започна да подбира какво да сложи в раницата, която бе намерил: ножове, далекоглед — вълшебно приспособление, което бе виждал Боско да използва на крепостната стена, — точило за медицинските инструменти на Пикарбо, платнена торба, билки, които бе виждал да използват за лечение на рани, тънки игли, конец, кълбо канап. Претърси шкафове, но в повечето от тях имаше подноси с парчета от женски тела. Разбира се, Кейл не успя да разпознае кое какво е. Не че изпитваше потребност да оправдае убийството на Пикарбо — човек, когото бе виждал да бие много деца и дори да убива едно. Но грижливо изсушените телесни части го изпълваха едновременно с погнуса и страх.

После провери една от страничните врати, като се стараеше да не гледа към клетото същество върху масата за дисекция.

Отвори и веднага в ноздрите му мощно нахлу застояла миризма на свещеник. Неведнъж, когато му се случваше да попадне в затворено помещение с повече от двама Изкупители, бе забелязвал, че миришат странно. Но в тази стая самите стени изглеждаха напоени с миризмата — миризма на нещо прогнило, като че всичко между тях, дори чувството за живот, е започнало да гранясва. На излизане не му се искаше да погледне трупа на момичето, но нещо го привлече натам. Взря се само за миг в педантично осакатеното тяло на красивата млада жена. Изпълни го необичаен изблик на жал, че нещо тъй меко и изящно е съсипано по такъв начин. После с крайчеца на окото си зърна върху металната чиния малкия твърд предмет, който Лордът на Дисциплината бе извадил от корема на момичето. Не беше кост или някаква друга страхотия — по форма напомняше речно камъче, изгладено от дълго лежане в бързото течение. Имаше полупрозрачен,

почти млечен златистокафяв цвят. Той плахо го докосна с пръст. После вдигна нещото пред очите си. Помириса го. От миризмата му се зави свят, сякаш странният, но вълшебен аромат нахлу във всяка негова клетка. Постоя малко, замаян и готов да припадне. Но не биваше да се бави. Пое си дълбоко дъх и продължи да търси, пъхна в раницата още няколко вещи, които му се сториха полезни и няколко други просто защото му се харесаха. После излезе и забърза към скривалището.

7.

Кейл планираше бягството си почти от две години. Възнамеряваше да осъществи плана само в краен случай, защото шансът за успех беше нищожен. Изкупителите правеха всичко възможно и невъзможно, за да заловят бегълците, чието престъпление се наказваше с обесване, разпъване и разкъсване на четири. Кейл не бе чувал досега някой да е избягал от Райските Кучета и дългосрочният му план за бягство от Изкупителите предвиждаше търпеливо да изчака, докато навърши двайсет години и го изпратят на фронта, а там вече да търси възможности. „И все пак, добре е, че се подготвих“, помисли си Кейл. Докато се промъкваше по плочника, той се мъчеше да не мисли за шансовете. И все пак не можеше да се примири, че се е намесил на толкова висока цена. Спасяването на момичето беше безсмислено. Не бе постигнал нищо, освен да погуби себе си, както и двамата си приятели, макар че те не бяха чак толкова важни. Глупост! Той въздъхна дълбоко и опита да се успокои. Но снощи тя изглеждаше толкова щастлива, усмивката ѝ изглеждаше тъй... каква? Едва ли можеше да опише какво щастие е да гледаш истински щастлив човек. Точно това си бе припомнил, когато спря в тъмния коридор, разтреперан от видяното в стаята на Лорда на Дисциплината и ужаса от неговата отвратителна жестокост. В онзи миг лицето му посивя от гняв, което не му беше за първи път, ала за първи път в живота си даде воля на яростта. И каква полза, помисли си той. Никаква.

След малко достигна целта си. Намираше се в малка ниша близо до главния плочник с пролука в дъното, където една вътрешна стена не опираше плътно в крепостната стена на Светилището. Кейл се провря странично в пукнатината, като задържаше дъха си и се изтласкваше навътре. След няколко месеца щеше да бъде твърде едър, за да се пъхне тук. Посегна напред, впи пръсти във вдлъбнатината, която бе издълбал преди години и успя да се издърпа до скривалището. В тъмнината не видя нищо, но познаваше много добре мъничката

кухина. Клекна и издърпа една разхлабена тухла, после съседната и двете половинки отгоре.

Бръкна в дупката и извади грижливо изплетено дълго въже с желязна кука в единия край. След това се изправи и пропълзя обратно между стените.

Когато стигна до нишата, се ослуша. Не чу нищо. Посегна нагоре, опипа грубата повърхност на крепостната стена и заклеци куката в една тясна пукнатина, която бе издълбал преди няколко месеца, скоро след като направи въжето. Беше го изплел не от юта или сезал, а от космите на послушници и изкупители, които бе събирал години наред в тоалетните, докато работеше като чистач — отвратителна задача, не ще и дума, неведнъж го докарваше до повръщане, ала той стискаше зъби, защото виждаше в нея шанс да оцелее. Подръпна въжето, за да се увери, че е закрепено здраво. После с удивителна сила за едно четиринайсетгодишно момче се издърпа нагоре и увисна в нишата, притиснал крака към едната стена и гръб към другата. Разхлаби куката, посегна нагоре към друга пукнатина и повтори процедурата отново и отново. Преодолявайки всеки път не повече от половин метър, след час той се добра до върха на крепостната стена.

Когато се просна горе, Кейл изпъшка от радост и изтощение. Полежа пет минути, отпуснал безсилно ръце, из които пулсираше тъпа болка. Не посмя да изчака повече. Посегна надолу, издърпа размотаното въже и заби куката в най-голямата пукнатина, която успя да намери. После пусна въжето от другата страна.

Надяваше се да чуе как краят удря земята, но не чу нищо, макар че подръпна няколко пъти. Въжето беше един път и половина по-дълго от височината на крепостната стена, но не се знаеше дали точно тази част от стената не е изградена над пропаст.

Той погледна надолу в непрогледния мрак, изчака малко, после се плъзна отвъд ръба. Напипа въжето с дясната си ръка и опъна, за да заклеци куката в пукнатината. Вкопчен с едната ръка в стената, а с другата във въжето, той се поколеба, осъзнавайки в колко опасно положение е изпаднал. *И все пак по-добре да си отида така, отколкото да ме обесят и изпържат.* С тази утешителна мисъл пусна ръба, увисна на въжето с цяла тежест и се спусна надолу.

След като преплете крака около въжето, Кейл започна да слиза малко по малко. Беше лесно — тежестта вършеше цялата работа вместо него. Дори би изпитал опиянение, ако не го тревожеше фактът, че въжето не е изпробвано и може да се скъса или разпадне от търкането в грапавата стена... както и неприятната мисъл, че може да не е достатъчно дълго и да го изостави увиснал на трийсет метра над земята. А дори при едно падане от три метра върху скалата рискуваше да си счупи крака. Но какъв смисъл има да се тревожи? Вече бе твърде късно.

След по-малко от пет минути стигна до възела на въжето, който подсказваше, че му остават още петнайсет метра. После само пет. После големият възел на края.

Нямаше избор. Спусна се покрай възела и увисна на ръце.

Едно. Две. Три. Кейл пусна въжето.

8.

На всеки няколко минути Клайст и Хенри Мъглата палеха свещта, която Кейл бе откраднал от Лорда на Дисциплината и поглеждаха как е девойката. Бяха се споразумели, че ще е добре да я държат под око. В края на краищата разполагаха с девет свещи, тъй че можеха да си позволят мъничко разточителност. Бяха виждали и друг път същия безжизнен поглед и същото глухо мълчание — обикновено при момчета, изтърпели повече от сто удара. Ако не се съвземеха за няколко дни, отвеждаха ги и вече не се завръщаха. А тези, които се опомняха, често крещяха нощем, дори след седмици и месеци — едно момче на име Мурто крещя години наред. После и те изчезваха.

Затова наглеждаха момичето. Ако почнеше да крещи, можеше някой да чуе.

При всяко палене на свещта Хенри Мъглата казваше „Всичко ще бъде наред“. Девойката не отговаряше, само потръпваше от време на време. Когато светнаха за трети път, в главата на Хенри изплува някакъв безкрайно далечен спомен — нещо утешително и отдавна забравено.

— Хайде, хайде — изрече той. — Хайде, хайде.

Но имаше и още една причина да палят свещта — просто не можеха да се удържат да не гледат момичето. Бяха пристигнали в Светилището седемгодишни и предишният живот им се струваше подалечен от луната. Родителите на Хенри Мъглата бяха умрели скоро след раждането му. Тези на Клайст го продадоха на Изкупителите за пет долара, а преди това се държаха към него почти също тъй жестоко. И двамата не бяха виждали момиче или жена откакто прекосиха голямата порта на Светилището, а Изкупителите не казваха нищо друго, освен че жените и момчетата са дяволски изчадия. Ако случайно видеха жена, когато напуснеха Светилището на път към фронта, трябваше незабавно да наведат очи. „Женското тяло е грях само по себе си и крещи към небесата за отмъщение!“ Само една жена можеха да гледат без погнуса или тревога — майката на Обесения

Изкупител, единствената чиста сред своя пол. Тя беше извор на състрадание, вечна подкрепа и утеха, — макар че момчетата нямаха представа какво означават тези добродетели, тъй като никога не ги бяха срещали. Колкото до въпроса защо жените са дяволски изчадия, Изкупителите обясняваха твърде мъгляво. Затова Клайст и Хенри Мъглата гледаха девойката с разпалено любопитство, примесено с боязън и страхопочитание. Всяко същество, способно да докара Изкупителите до подобни изблици на ненавист, трябваше да е наистина много могъщо, следователно си струваше да се боят от него, въпреки че нямаха ни най-малка представа защо.

Разтреперана и уплашена под трептящата светлина на свещта, девойката не изглеждаше особено страховита. Но видът ѝ продължаваше да ги омайва. Първо, имаше изумителни форми. Беше облечена в дълга риза от фино бяло платно, каквото момчетата виждаха за пръв път в живота си, пристегната с шнурче около кръста.

Клайст привика Хенри Мъглата настрани, приведе глава към него и прошепна в ухото му:

— Какви са тия издатини на гърдите ѝ?

Тъй като нямаше ни най-малка представа как трябва да се държи към жените, Хенри Мъглата с максимална почтителност приближи свещта до гърдите на девойката и ги огледа замислено.

— Не знам — прошепна накрая той.

— Сигурно е дебела — прошепна Клайст. — Като онзи боклук, Лорда на Благата.

Естествено, в Светилището нямаше дебели момчета. От всичките десет хиляди едва ли можеше да се събере и шепичка тлъстина.

Хенри Мъглата се позамисли.

— Не, онзи е провиснал и топчест отвсякъде. А нейното тяло хем се издува, хем хлътва.

— Дай да огледаме по-добре — предложи Клайст.

Хенри се замисли отново.

— Май ще е по-добре да я оставим на мира. Сигурно е яла жесток пердах.

— Като я гледам, не ми се вярва да издържи пердах, на какъвто е способен Пикарбо.

— *Беше* способен — поправи го Хенри Мъглата.

Двамата изсумтяха доволно въпреки факта, че смъртта му ги бе поставила в смъртна заплаха.

— Чудя се защо ли я е бил?

— Сигурно защото е дяволско изчадие — предположи Хенри.

Клайст кимна. Изглеждаше правдоподобно.

— Как ти е името? — попита Хенри Мъглата не за пръв път.

Девојката не отговори.

— Чудя се колко ще се забави Кейл — каза Хенри.

— Мислиш ли, че наистина има план?

— Да — отсече уверено Хенри. — Щом той каже нещо, значи говори сериозно.

— Е, завиждам ти, че си тъй уверен.

В този момент девојката изрече нещо, но толкова тихо, че не я разбраха.

— Ъ-ъ-ъ... какво рече? — попита Хенри Мъглата.

— Рива. — Тя въздъхна дълбоко. — Името ми е Рива.

9.

Докато Кейл слизаше надолу в непрогледния мрак, двете му най-лоши опасения се сбъднаха. Първо — краката му опряха до големия възел в края на въжето, а продължаваше да виси в пустотата и нямаше представа колко остава до земята. Второ — чувстваше, че натоварването се е оказало твърде голямо за желязната кука, заклещена горе в пукнатината. Дори от това разстояние я усещаше как поддава.

— Ще паднеш тъй или иначе — каза си той.

Отблъсна се с крака от стената, обгърна с ръце главата си и полетя надолу.

Всъщност падане от около три педи височина едва ли можеше да се нарече полет. Обзет от възторг, Кейл се изправи и победоносно размаха ръце. После извади една от откраднатите свещи и се опита да я запали с огниво и сух мъх. След малко успя, но когато вдигна свещта сред необятния мрак, светлината бе тъй слаба, че не видя почти нищо. После вятърът я изгаси.

Гъсти облаци закриваха луната и наоколо царуваше непрогледна тъма. Ако се опиташе да върви, можеше да падне, а дори дребно нараняване би забавило бягството му, което означаваше сигурна смърт. По-добре да изчака около два часа до разсъмване. След като взе това решение, той се загърна по-плътно в расото, легна и заспа.

Почти два часа по-късно отвори очи и откри, че вече може да вижда в сивата предутринна светлина. Вдигна очи към въжето, което провисваше от стената и като огромен показалец сочеше откъде е започнал бягството си. Но нищо не можеше да стори въпреки съжалението, че изоставя нещо, за чието създаване бе вложил цели осемнайсет месеца труд и погнуса. Въжето напомняше плитка с дължина шейсет метра — не че Кейл някога бе виждал нещо подобно. Той се обърна и в светлината на разгарящата се зора тръгна надолу по скалистия склон на Светилищния хълм. Радваше се, че вероятно остава поне още час, докато открият трупа на Лорда на Дисциплината, а ако има късмет — още два преди да забележат въжето.

Но грешеше и за едното, и за другото. Половин час преди разсъмване трупът на Лорда на Дисциплината бе открит от неговия слуга, чиито истерични писъци разбудиха цялото огромно Светилище и навсякъде закипя трескава дейност. Всички послушници бяха събудени за проверка и скоро се изясни, че трима липсват.

Следотърсач Брунт — главен кучкар и отговорник по залавянето на малцината послушници, имали глупостта да избягат — бе пратен веднага при Изкупител Боско и за пръв път в живота си влезе без да чака.

— Искам и тримата да бъдат върнати живи и с тази цел държа да сториш всичко по силите си.

— Разбира се, Лорд-Боецо, аз винаги...

— Спести ми излишните приказки — прекъсна го Боско. — Не те моля да бъдеш внимателен, а *заповядвам*. Томас Кейл не бива да пострада в никакъв случай, дори и с цената на твоя живот. Ако се наложи Клайст и Хенри да бъдат убити — тъй да бъде, макар че и тях предпочитам живи.

— Може ли да попитам защо животът на Кейл е толкова ценен?

— Не.

— Какво да кажа на другите? Те няма да разберат. Изпаднали са в дива ярост.

Боско осъзна накъде бие Брунт. Свещената ярост можеше да надвие и най-покорния Изкупител, когато се сблъска с послушник, извършил тъй чудовищно престъпление. Той въздъхна раздражено.

— Можеш да намекнеш, че Кейл работи по мое нареждане и е бил принуден да тръгне с онези убийци, опитвайки се да разкрие чудовищен заговор, свързан с план на Антагонистите да убият Върховния Първосвещеник.

Жалка измислица, помисли си Боско, но съвсем убедителна като за пред Брунт, който тутакси пребледня от ужас. Този човек се славеше с жестокост, каквато се срещаше рядко дори сред Изкупителите-кучкари, но дълбоката му синовна преданост към Първосвещеника си личеше от пръв поглед.

Скоро откриха въжето от косми, дадоха на Райските кучета да го помиришат, после голямата порта се вдигна и потерята тръгна по

прясната диря, докато Кейл имаше едва осем километра преднина. Но засега планът му вървеше успешно в най-главното — никому не бе хрумнало, че е възможно някой от послушниците да избяга сам, затова не предприеха претърсване на Светилището. За известно време Хенри Мъглата, Клайст и момичето бяха в безопасност. Разбира се, ако Кейл удържи на думата си.

Кейл бе изминал още около шест километра, когато за пръв път дочу по вятъра приглушените гласове на кучетата. Той спря и се послуша. За момент не долови нищо друго освен тихото шумолене на вятъра над скалите от пясъчник. Сетне пак чу далечния звук и разбра, че е изпаднал в беда много по-скоро, отколкото се надяваше. Това не бе обичайният лай на глутница псета, а непрестанен яростен вой, напомнящ писък на прасе, докато прерязват гърлото му с ръждива коса. Райските кучета наистина бяха едри като прасета, по-злобни от глигани и когато разтвореха паст изглеждаха тъй, сякаш някой е изсипал вътре цяла торба ръждиви пирони. Докато звукът отново заглъхваше, Кейл се озърна да види дали не е наближил оазиса Войнич. Но не видя нищо освен безкрайната равнина, осеяна с ниски, напукани и някак болнави могили, откъдето идваше името й Келявите земи. Той побягна още по-бързо. Предстоеше му дълъг път, а знаеше, че щом кучетата са толкова близо, едва ли ще доживее до пладне. Ако се движеше твърде бавно, щяха да го догонят; ако бързаше прекалено, щеше да стане жертва на умората. Той прогони тези мисли и престана да слуша каквото и да било освен ритъма на собственото си дишане.

— Откога си тук, Рива?

За момент изглеждаше, че не е чула въпроса на Хенри Мъглата, после тя го погледна, сякаш се мъчеше да избистри очите си.

— Тук съм от пет години.

Момчетата се спогледаха смаяно.

— Но защо си тук? — попита Клайст.

— Дойдохме да се учим да бъдем съпруги — каза тя. — Но ни излъгаха. Онзи човек уби Лена, щеше да убие и мен. Защо? — Гласът й стана умолителен. — Защо някой би сторил това?

— Не знаем — каза Клайст. — Нищо не знаем за теб. Не подозирахме, че те има.

— Започни от началото — каза Хенри Мъглата. — Кажи ни как дойде тук, откъде си.

— Не бързай — добави Клайст. — Имаме предостатъчно време.

— Той ще се върне за нас, нали? Онзи, другият.

— Името му е Кейл.

— Нали ще се върне за нас?

— Да — потвърди Хенри. — Но може да го чакаме дълго.

— Не искам да чакам тук — каза яростно тя. — Тук е студено, тъмно и ужасно. Няма да чакам!

— По-тихо.

— Пуснете ме да изляза — веднага — или ще викам.

Клайст не само не знаеше как да се държи със същество от другия пол, но и нямаше представа как да се справи с подобно емоционално поведение. Всяка неволна проява на гняв най-често водеше до преселване в плитка яма нейде из Нивата на Гинки. Клайст вдигна ръка да ѝ запуши устата, но Хенри го дръпна.

— Трябва да пазиш тишина — каза той на Рива. — Кейл ще се върне и ще те отведем на сигурно място. Но ако ни чуят, и тримата сме мъртви. Разбери това.

За момент тя се втренчи в него и изглеждаше тъй, сякаш самата лудост нашепваше нещо в ухото ѝ. После кимна.

— Кажи ни откъде идваш и какво знаеш за причините да бъдеш тук.

От вълнение Рива скочи на крака. Беше висока и стройна, макар и леко закръглена. После пак седна и въздъхна дълбоко, за да се успокои.

— Когато бях десетгодишна, Майка Тереза ме купи на слугинския пазар в Мемфис. Купи и Лена.

— Робиня ли си? — попита Клайст.

— Не — веднага отвърна момичето с възмущение. — Майка Тереза ни каза, че сме свободни и можем да си тръгнем, когато поискаме.

Клайст се разсмя.

— И защо не си тръгнахте?

— Защото тя беше мила към нас, даваше ни подаръци, глезеше ни като сиаменски котки, хранеше ни с великолепно ястия, учеше ни да

бъдем съпруги и казваше, че когато бъдем готови, ще си имаме по един рицар със сияйни доспехи, който да ни обича и да се грижи за нас.

Рива млъкна задъхана, сякаш всичко казано наистина се случваше в момента, а ужасите от миналия ден бяха само сън. Едва ли имаше смисъл да продължава, защото момчетата не разбраха почти нищо.

Хенри Мъглата се обърна към Клайст.

— Не разбирам. Вярата забранява притежаването на роби.

— Всичко е пълна безсмислица. Защо Изкупителите да я купуват, да вършат всичко това за нея, а после да я заколят като...

— Млъквай!

Хенри Мъглата се озърна към девойката, но тя изглеждаше унесена в някакъв свой свят. Клайст въздъхна раздразнено. Хенри го дръпна настрана и прошепна:

— Как би се чувствал ти, ако трябваше да гледаш как вършат нещо подобно с човек, когото познаваш от пет години?

— Бих благодарил на щастливата си звезда, че наоколо няма малоумник като Кейл да ме спасява. Пази си тревогите за нас, а не за момичето. Какво ни интересува тя, какво я интересуваме ние? Господ знае, че всички ще си получим заслуженото, няма смисъл сами да си го търсим.

— Стореното е сторено.

— Но не е свършило, нали?

Хенри Мъглата нямаше какво да възрази и млъкна задълго.

— Защо тъкмо Изкупителите — прошепна най-сетне той — ще водят в Светилището дяволски изчадия, ще ги хранят, ще се грижат за тях, ще им разправят сладки лъжи, а после ще ги кълцат на парчета, докато са още живи?

— Защото са гадни копелета — мрачно отвърна Клайст. Но той не бе глупав и въпросът го заинтригува. — Защо увеличиха броя на послушниците петорно, може би дори десеторно? — После изруга и седна. — Ще те питам нещо, Хенри.

— Какво?

— Ако знаехме отговора, по-добре ли щеше да ти бъде, или по-зле?

И този път млъкна окончателно.

Кейл уринираше от ръба на една полусрутена могила. Непрестанният див вой на кучетата вече беше съвсем близо. Надяваше се миризмата да ги откъсне от истинската следа за няколко минути. Въпреки почивката дишаше тежко, мускулите на бедрата му натежаваха и го дърпаха надолу. Според картата, която бе намерил в кабинета на Изкупител Боско, вече трябваше да е стигнал оазиса. Но все още нямаше никакви признаци за това — все същите могили, скали и пясъци се простираха докдето му стигаше погледът. Обзе го страхът, който носеше в себе си още откакто намери картата — че тя е капан, заложен от Лорд-Боеца.

Вече нямаше смисъл да пести сили; след минути кучетата щяха да го настигнат. Воят им не отслабваше, значи не бяха обърнали внимание на мириса на урина. Кейл бягаше с всичка сила, макар че след четири часа усилия бе твърде изтощен, за да увеличи значително скоростта.

Кучетата лаеха с убийствена ярост, а Кейл започваше да забавя крачка и знаеше, че няма начин да ги надбяга. Дъхът скърцаше като пясък в дробовете му; залитна, после падна.

Мигновено скочи на крака, но падането го бе накарало да се огледа. Все същите могили и камъни, но сега по пясъка се мяркаха жилави тръни и туфи трева. Където има трева, има и вода. Сякаш ударени от камшик с железни шипове, кучетата засилиха воя. Кейл тичаше, дирейки с поглед оазиса, и се молеше да отива към него, а не да мине встрани към нова пустош и смърт.

Но тревата и трънаците ставаха все по-гъсти, а когато прескочи едно било и едва не падна отвъд, пред него се разкри оазисът Войнич. Кучетата виеха диво — долавяха, че ловът отива към края си. Кейл тичаше и се препъваше, тялото му отказваше да се подчинява. Знаеше, че не бива да поглежда назад, но не успя да се удържи. Кучетата се сипеха през ръба на хребета като вългища от чувал, лаеха, виеха, и в яростния стремеж да го разкъсат се блъскаха, ръмжаха и хапеха.

Той продължаваше да бяга и да залита, а настръхналите, озъбени кучета се носеха подир него с огромни скокове. После се озова сред първите дървета на оазиса. Едно куче, по-бързо и по-злобно от другите, вече го догонваше. Знаеше си задачата и закачи Кейл за

глежена с предна лапа. Момчето загуби равновесие и се просна на пясъка.

Всичко би трябвало да свърши дотук — но в нетърпението си да докопа плячката, кучето също загуби равновесие. Не беше свикнало с меката, влажна почва на оазиса, затова не намери опора, праметна се презглава, блъсна се в едно дърво и гръбнакът му глухо изпука. То излая яростно, но стремежът веднага да скочи на крака само усложни положението, докато драскаше с лапи по нестабилната опора. Кейл бягаше към езерото в центъра на оазиса и вече имаше петнайсет метра преднина преди звярът да се изправи и да го подгони. Ала гонитбата нямаше да трае дълго — кучето тичаше четири пъти по-бързо от изтощеното момче. Дистанцията намаляваше бързо и песът вече се готвеше за скок, когато Кейл се хвърли напред, описа дълга дъга във въздуха и с плясък се връза във водната повърхност.

С разочарован вой кучето спря на ръба. После дотича още едно и още едно — всичките лаеха със свирепа омраза, ярост и гняв, сякаш предвещаваха края на света.

Минаха пет минути преди Следотърсача и неговите хора да пристигнат с понитата си и да заварят кучетата край езерото, което напояваше оазиса. Все още лаеха, но не се виждаше нищо. Следотърсача постоя на брега, като се оглеждаше замислено. Грозното му лице бе потъмняло от безсилие и подозрителност. Най-сетне един от хората му проговори:

— Сигурен ли сте, че са те, Изкупителю? Тия глупаци — човекът кимна към кучетата — и друг път са се подлъгвали да погнат елен или дива свиня.

— Млъквай — тихо изрече Брунт. — Може все още да са тук. Чух, че били добри плувци. Разположете пазачи с най-добрите кучета около езерото. Ако са тук, ще ги хвана. Но за Бога, Кейл не бива да пострада.

Всъщност Брунт не бе казал на хората си измислицата на Лорд-Боеца за заговор срещу Първосвещеника. Но и не беше излъгал в разговора си с Боско. Хората му наистина кипяха от гняв, ала щяха да изпълнят всяка заповед просто защото е издадена от него. Вярата, че е единственият прост Изкупител, посветен в страшната заплаха срещу Първосвещеника, го караше да изпитва още по-дълбока обич към

Негова Святост и той не желаше да пражосва тази обич като я сподели с другите.

Брунт кимна — едва забележимо — и след миг хората около него се раздвижиха. Час по-късно оазисът беше стегнат в плътен обръч.

В тайния коридор в Светилището Рива беше заспала. Клайст ловеше плъхове, а Хенри Мъглата гледаше девойката, заинтригуван от нейните странни извивки, и освен глада и страха изпитваше озадачаващи нови усещания. А имаше основания да се страхува. Изкупителите никога не прекратяваха издирването на бегълци, колкото и време да минеше. Когато ги хванеха, така ги измъчваха за назидание, че кръвта на всички послушници замръзваше за хиляда години, сърцата им спираха, а косите им настръхваха като бодли на таралеж. Мъчителната жестокост на наказанието и бавната им смърт се превръщаше в легенда.

Макар да се разсейваше с лова на плъхове, Клайст изпитваше почти същия страх. Другото общо чувство бе нарастващото подозрение, че Кейл вече е на половината път към Мемфис и няма да се върне. Всъщност Клайст изобщо не се съмняваше в това и дори верният Хенри Мъглата се чудеше как ще постъпи Кейл. Винаги бе искал да дружи с него, макар да нямаше представа защо. Страхът от анатемата на Изкупителите срещу приятелството караше послушниците да се пазят един от друг. Изкупителите често залагаха клопки. Някои момчета, надарени с обаяние и коварство бяха обучавани от свещениците как да развият още повече тези си качества. Наричаха ги „пилета“. Те подтикваха наивниците към доверие, разговори, игри и други признаци на приятелство. Който се поддадеше на изкушението, получаваше трийсет удара с бодлива ръкавица пред цялото спално помещение и оставаше там да кърви двајсет и четири часа. Но дори и тия ужасни последствия не възпираха някои послушници да стават неразделни приятели и съюзници в жестоката битка да оцелеят или да потънат във вярата на Изкупителите.

Но когато ставаше дума за Кейл, Хенри Мъглата се питаше дали между тях има истинска дружба. Хенри бе вършил какво ли не, за да заинтригува Кейл — разиграваше пред него обичайното си нахалство към Изкупителите, като се надяваше да го впечатли с дързост и

остроумие. Но месеци наред оставаше с чувството, че Кейл не разбира постъпките му, или ако разбира, пет пари не дава за тях. Лицето на Кейл винаги изразяваше едно и също: студена и мълчалива бдителност. Той не даваше изблик на чувствата си при каквито и да било обстоятелства. Не личеше победите в обучението да му доставят удоволствие, също както жестоките наказания, на които често го подлагаше Боско, сякаш не му причиняваха болка. Не можеше да се каже, че послушниците се страхуваха от него, но не го и обичаха. Никой не можеше да разбере що за стока е; нито се бунтуваше, нито спадаше към най-правоверните. Оставяха го на мира и по всичко изглеждаше, че това му допада.

— Какво си мислиш? — прозвуча тихо гласът на Клайст.

Беше се върнал от лов и плячката му висеше около кръста — пет плъха. Той развърза канапа, пусна плъховете на един камък и започна да ги дере.

— По-добре да свърша тая работа, преди тя да се е събудила — усмихна се Клайст. — Едва ли ще ѝ харесат, ако ги изпечем с кожата.

— Защо не я оставиш на мира?

— Знаеш, че ще ни погуби, нали? Не че и без нея имахме някакви шансове. Ако твоят приятел не се върне до дванайсет часа...

— Какво? — прекъсна го Хенри Мъглата. — Ако имаш план, дай да го чуем. Цял съм в слух.

Клайст подсмръкна и изкорми първия плъх.

— Ако не си мислех как ще ги изядем — той кимна към мъртвите животинки, — щях да се чувствам ужасно зле. Като знам какви са ни шансовете, искам да кажа. Шансовете отново да видим Кейл.

След като се измъкна от гъстите тръстики покрай брега на езерото, Кейл бе изминал около петстотин метра, за да се скрие в изкопите. От петнайсет години насам Изкупителите идваха в оазиса да събират тонове от плодородния лъос, натрупан под короните на дърветата. Тая почва имаше вълшебното свойство да съживява дори мъртвите Келяви земи, където бяха зеленчуковите градини на Светилището. Именно благодарение на нея успяха да увеличат десетократно броя на обучаваните послушници. Но Кейл бе открил, че

почвата от оазиса има и друго свойство. Веднъж, докато работеше в градината под надзора на кучета, обучени да нападат всеки крадлив послушник, той спря за кратък отдих и извади парче „мъртвешки крак“, което бе намерил на пода на трапезарията. Още щом го подуши, разбра, че не случайно е било захвърлено — беше гранясало до краен предел и просто не ставаше за ядене. Едно от кучетата дремеше наблизко, а кучкарят гледеше настрани. Кейл му подхвърли мазното топче, не от добрина, а защото се надяваше всеядната гадина да го изгълта и да се разболее. „Мъртвешкият крак“ падна върху купчинка льос досами главата на псето. От звука то се надигна — бдително и готово да захапе. Но въпреки факта, че под носа му лежеше храна, а този нос можеше да надуши пикаещ комар от километър, кучето изобщо не погледна натам. Вместо това хвърли поглед към Кейл, прозя се, почеса се и пак задряма. По-късно, когато пазачът си тръгна с кучето, Кейл вдигна парчето гранясала лой и го подуши. Вонеше до небесата. Заинтригуван, той вдигна шепа льос и обвини мазнината в него. После подуши отново и усети единствено плътния мирис на плодородна пръст. Нещо в почвата прикриваше миризмата на гранясала лой; просто напълно я премахваше. Но само докато имаше контакт.

През следващите няколко дни в градината той опита още няколко пъти с кучетата, като парчето лой ставаше все по-зловонно. Нито едно от псетата не усети миризмата. Накрая той избърса мазнината от пръстта и я захвърли на каменната пътека. След броени минути едно от кучетата дойде да души, привлечено от миризмата. Десетина минути по-късно Кейл с радост го видя да повръща до премаляване край стената.

Да се открият в библиотечния архив сведения за източника на льоса бе опасно, но не особено трудно. Там имаше карти и справки, които често му се налагаше да носи на Лорд-Боеца. Трябваше само търпеливо да чака удобен случай да вземе необходимата папка и да бъде още по-търпелив да издебне възможност да я върне. Нямаше голям риск да го засекат какво прави, но пък последиците можеха да бъдат неприятни, дори пагубни, ако Изкупителите се досетеха, че интересът му към сведенията за оазиса се дължи на планове за бягство, а не, например, на внезапен интерес към градинарството и наторяването.

Скоро след като излезе мокър до кости от езерото, Кейл отново чу кучешки лай. Навлезеше ли между дърветата, те нямаше да могат да го видят или надушат, но знаеше, че това няма да му помага задълго. Само след няколко крачки стигна до изкопите. Събирането на лъос бе оставило не дълги траншеи, а множество ями, защото меката почва лесно се срутваше и можеше да затрупа и задуши човек, както личеше от архивните записи. Мисълта му се бе сторила твърде приятна, докато четеше, че над десетина Изкупители са загинали по време на работа; но не изглеждаше чак толкова приятна сега, когато трябваше да си изкопае бърлога, където да се укрие от поглед и нюх.

След като си избра плитка яма в подножието на една от могилките, той изрови с ръце малка дупка — не смееше да задълбава прекалено, — после събра наоколо изровената пръст, за да не я забележат преследвачите, легна вътре и внимателно се зарови с лъос, като го придърпваше отдолу нагоре. Не му отне много време и се чувстваше уязвим тъй близо до повърхността, но не смееше да рискува срутуване. Повтаряше си, че трябва само да внимава да не го видят или надушат. Вярата на Изкупителите в техните зверове бе тяхна слабост — щом кучетата не можеха да надушат нещо, значи то не съществуваше. Те нямаше да си мръднат пръста дори за най-елементарно претърсване, просто защото не беше необходимо. Сега нямаше какво друго да прави, освен да поспи. Нуждаеше се от почивка. Така или иначе сънят му нямаше да бъде дълбок. Отдавна бе свикнал да се събужда мигновено.

Наистина заспа и наистина се събуди мигновено от кучешки лай и човешки крясъци. Звуците идваха все по-близо, лаят стихна до скимтене и душене — кучетата вече не гонеха, а съсредоточено търсеха дирята. Най-сетне едно от тях засумтя на броени сантиметри от него. Но не се задържа дълго. Пък и защо? Лъосът си вършеше работата, прикриваше всяка миризма освен своята. Скоро сумтенето и редкият лай заглъхнаха, и Кейл си позволи миг на победоносна радост. Трябваше обаче да остане на място още няколко часа. Той се отпусна и заспа.

Когато пак се събуди, беше вдървен от дългото тичане, а една стара травма на коляното напомняше за себе си. Освен това го мъчеше студ. Протегна дясната си ръка през лъоса и разчисти дупка колкото да види, че е тъмно. Зачака. Два часа по-късно чу птичи песни и скоро

небето почна да просветлява. Бавно се измъкна навън, готов да изчезне отново в дупката при първ признак за близост на Изкупители. Но нямаше нищо освен птичите песни из клоните и шумоленето на животинки в ниските храсти. Кейл извади платнената торба, която бе взел от Лорда на Дисциплината и започна да я пълни, като притискаше льоса, за да се събере повече.

После я метна на гръб и тръгна да търси Изкупителите и кучетата.

Намери ги след около три часа. Не беше трудно — групата наброяваше двайсет Изкупители и четирийсет кучета. А и те нямаха причина да прикриват следите си — в кръг от триста километра никой не би пожелал доброволно да се приближи дори до сам Изкупител, камо ли до цял отряд с кучета. Тяхната работа беше да търсят, другите бяха от тях. През първите минути след като ги догони, Кейл се замисли дали да не забрави тримата, които го чакаха в Светилището, и да бяга към Мемфис, докато има тази възможност. На Клайст не дължеше нищо, на Хенри Мъглата съвсем малко, а момичето вече беше спасил веднъж. Също както октоподът мени цветовете си при нападение и под кожата му пробягват червени и жълти вълни, желанията на Кейл да избяга или да остане прелитаха из него напред-назад — ту ясни, ту замъглени, ту смесени. Причините да избяга сега бяха очевидни, причините да се върне си оставаха неопределени и смътни, но въпреки ругатните и колебанията именно те го теглеха като подводно течение към потерята от кучета и свещеници.

Макар да беше омазан с льос, Кейл гледаше да стои откъм подветрената страна и не се приближаваше на повече от километър. Както се надяваше, след два часа групата прекрати издирването и тръгна обратно към Светилището. Това бе само първата потеря, пратена да залови бързо беглеца. Обикновено гонитбата завършваше с успех, но ако до трийсет часа не намереше следа, отрядът се връщаше и вместо него тръгваха цели пет екипирани и напълно самостоятелни групи, готови при необходимост да продължат издирването с години. Никога не им се бе налагало. Най-дългото бягство трая два месеца, а съдбата на хванатия беглец беше чудовищна.

Все така отдалече и откъм подветрената страна Кейл вървя подир преследвачите през следващите дванайсет часа. Постепенно се приближаваше, внимавайки кучетата да не надушат миризмата му.

Проследи ги чак до Светилището и накрая вече беше толкова близо, че трябваше само да се лепне с ниско нахлупена качулка в края на изтощената група и в падналия мрак да мине заедно с Изкупителите през голямата порта. Никой не провери новодошлите. Та кой безумец, бил той момче или възрастен мъж, би дръзнал по своя воля да се промъкне в Светилището?

След един ден чакане в тайния коридор тримата седяха на тъмно, унесени в еднакво злокобни мисли. Когато чуха леко почукване откъм вратата, те пристъпиха натам с отчаяна надежда, но и вцепенени от страх, че това може да е капан.

— Ами ако са те? — прошепна Клайст.

— Тогава ще влязат така или иначе, нали? — отвърна Хенри Мъглата.

Двамата издърпаха вратата.

— Слава Богу, ти си — каза Хенри Мъглата.

— А вие кого очаквахте? — попита Кейл.

— Мислехме, че може да са онези мъже.

Кейл за пръв път разговаряше с жена очи в очи. Гласът ѝ беше мек и тих, а ако някой можеше да види лицето му в тъмното, сигурно щеше да забележи изписаната изненада и дълбок интерес.

— Ако Изкупителите дойдат за нас, няма да чукаат.

— Може и да почукат — обади се жално Клайст. — Да ни зложат капан.

Кейл затвори вратата.

— И бездруго сме в капан.

— Не издържаме вече — каза Клайст. — Разправяй къде беше и дали можем да се измъкнем живи.

— Запалете свещта, ще ни трябва.

След две минути можеха да се видят и меката светлина правеше картината почти красива — три момчета и една девойка, сгушени плътно един до друг.

— Каква е тая миризма? — попита Хенри Мъглата.

Кейл пусна на пода торбата с лъос.

— Кучетата не могат да ви подушат, ако размажете това по дрехите и телата си. Хайде, почвайте, а аз ще ви разказвам.

Нейде другаде по света последвалата сцена навярно би била притеснителна. Шокираната Рива понечи да възрази, че се нуждае от уединение, но трите момчета се обърнаха с гръб към нея и един към друг. Да се разголваш пред друго момче беше простъпка, която крещи към небесата за отмъщение, както обичаше да казва покойният Лорд на Дисциплината. Впрочем имаше и цял куп други прегрешения, изтръгващи вопли от небесата.

По вкоренен навик момчетата се оттеглиха в тъмното, за да се съблекат. Рива остана сама и нямаше пред кого да протестира. Грабна шепа от миризливата почва и също се отдръпна в сенките.

— Готови ли сте? — попита подигравателно гласът на Кейл. — Слушайте сега.

Пет часа по-късно, когато през мрака се процедиха първите болнави лъчи на зората, Брунт изпрати от главния площад пет потери, всяка от по сто мъже с кучета. Докато последната група напускаше крепостта, още четири фигури с ниско нахлупени качулки заради студа се лепнаха в края на колоната, излязоха през портата и тръгнаха по прашния път надолу към безплодната равнина. Там петстотинте Изкупители се разделиха и поеха в различни посоки.

Четиримата се придържаха към групата, която вървеше на юг. Около час поддържаха същото темпо, докато Наставникът пееше походната песен на срама:

— Свети Изкупителю!

— ПРОКУДИ ГРЕХОВЕТЕ НИ! — изстенаха сто и четири гласа.

— Свети Изкупителю!

— НАКАЖИ ПРЕСТЪПЛЕНИЯТА НИ!

— Свети Изкупителю!

— ИЗГОРИ НАШИТЕ СТРАСТИ!

— Свети Изкупителю!

— СТЪПЧИ НАШИТЕ...

И все така чак до един остър завой покрай първата могила на Келявите земи, където от сто и четирите гласа останаха само сто.

Застанал на крепостната стена Лорд-Боеца гледаше как петстотинте преследвачи излязоха от ниската мъгла и след два-три километра се разделиха на пет. Стоя, докато и последният изчезна от

погледа му, после се прибра за любимата си закуска — шкембе и твърдо сварено яйце.

До мръкване момчетата биха изминали шейсет или дори осемдесет километра, ако не ги бавеше Рива. През последните пет години красивата, пълничка и изнежена девойка се бе движила само от масата за масажи до горещата вана, а оттам — по четири пъти на ден — до маса, отрупана със сърми, желирани свински крачета, ароматни кейкове и какви ли не още вкусни ястия. Не можеше да става и дума да извърви шейсет километра — със същия успех би могла да се опита да ги прелети. Отначало Клайст и Кейл само се дразнеха и я подканваха да побърза, но когато стана ясно, че с крясъци, заплахи и дори молби няма да накарат горкото момиче да ускори крачка, те седнаха и Хенри Мъглата я накара да им разкаже за всекидневието си в тайните кътчета на Светилището.

Това не бе просто вълшебен разказ за лукс и удобства, за глезене, грижи и топлина. Цялата история беше неразбираема. Всеки път, когато Рива добавяше нова подробност за уюта, закрилата, угаждането и грижите към нея и другите момичета, тримата послушници все повече се озадачаваха защо Изкупителите изобщо ще се държат така към когото и да било, камо ли пък към съществата, наричани дяволски изчадия. И как да си обяснят тази потресаваща добрина, след като знаеха какво бе сполетяло приятелката на Рива — тъй нелепа жестокост, че дори и момчетата не биха повярвали Изкупителите да сторят подобно нещо. Но щеше да мине още много време преди някой от тях да почне да сглобява късче по късче ужасяващата история, в която вече бяха замесени тримата послушници, Рива и Лорд-Боеца — най-вече защото Кейл бе прибрал в един от рядко употребяваните си джобове онзи странен ароматен предмет от желязната чиния... и изобщо не се сещаше за него.

Но засега имаха по-важен въпрос от съдбините на човечеството — как да оцелеят, влачейки със себе си красивата, но тромава Рива. Този ден изминаха петнайсет километра и това говореше много за волята на Рива, тъй като до този ден всичките усилия в живота ѝ се ограничаваха с вдигането на пилешка кълка от чинията, преобръщане върху масата за масаж или търпеливо изчакване, докато мажат

съвършената ѝ кожа с ароматни мехлеми. Излишно е да се казва, че тази нейна решителност не ѝ спечели кой знае какво признание от страна на момчетата. Изтощена, тя заспа на земята, веднага щом спряха за през нощта. Докато ядяха сушеното месо, приготвено от Клайст, тримата обсъдиха какво да правят с нея.

— Да я зарежем тук и да бягаме — предложи Клайст.

— Ще умре — каза Хенри.

— Ще ѝ оставим вода. — Клайст огледа пълничкото ѝ тяло. — Дай да не се залъгваме, — доста време ще мине докато умре от глад.

— Така или иначе ще умре, ако се движим толкова бавно, а и ние заедно с нея — намеси се Кейл. Не спореше, просто изтъкваше безспорния факт.

Хенри Мъглата опита да използва ласкателство.

— Не ми се вярва, Кейл. Виж сега, ти напълно ги заблуди. Те вече си мислят, че сме на много километри от тук. И сигурно предполагат, че някой ни помага, за да избягаме толкова лесно.

— Кой, по дяволите, би ни помогнал срещу Изкупителите? — възрази Клайст.

— Има ли значение? Те си мислят, че сме се измъкнали. И наистина е така. Много дълго няма да разберат как е станало... ако изобщо някога разберат. Можем да си позволим да вървим по-бавно.

— Но ще е много по-добре, ако вървим бързо — изтъкна Кейл.

— С това темпо неминуемо ще ни спипат — каза Клайст. — Хитрините и тоя боклук в торбата няма да им попречат да открият следата.

— Направихме всичко това, за да я спасим. Не можем да я зарежем сега.

— Можем — отсече Клайст. — Най-милосърдно ще е да ѝ прережем гърлото, докато спи. По-добре и за нас, и за нея.

Кейл въздъхна без особено съжаление.

— Хенри е прав. Какъв смисъл да я оставим да умре?

— Какъв смисъл ли? — провикна се раздражено Клайст. — Смисълът, тъпи копелета, е да се измъкнем. Свободни. Завинаги.

Другите двама мълчаха. Прав беше.

— Да гласуваме — предложи Хенри Мъглата.

— Не, да не гласуваме. По-добре да си размърдаме мозъците.

— Да гласуваме — каза Кейл.

— Защо да си правим труда? Вие вече сте решили. Ще задържим момичето.

Настана напрегнато мълчание.

— Трябва да направим още нещо — каза накрая Кейл.

— Сега пък какво? — изпъшка Клайст. — Да съберем пера, та да направим на тая тлъста мързеливка пухен дюшек?

— По-тихо — каза Хенри Мъглата.

Кейл не обърна внимание на Клайст.

— Трябва да решим кой ще го направи, ако Изкупителите ни настигнат.

Мисълта не беше приятна, но те знаеха, че е прав. Никой от тримата не искаше да се върне жив в Светилището.

— Да теглим сламки — предложи Хенри Мъглата.

— Нямаме сламки — тъжно отвърна Клайст.

— Тогава да теглим камъчета.

Той се завъртя наоколо и донесе три камъчета с различни размери.

— Най-малкото губи.

Хенри скри камъчетата зад гърба си, после протегна напред лявата си ръка със стиснат юмрук. За момент не се случи нищо — подозрителен както винаги, Клайст не искаше да избира. Кейл сви рамене, затвори очи и протегна длан. Хенри пусна камъче в шепата му така, че Клайст да не види, и Кейл сви пръсти около него. Отвори очи. После Хенри пое по едно камъче във всяка ръка и протегна юмруци напред. Клайст все още не смееше да вземе решение — боеше се да не го измамят, макар да нямаше представа как точно.

— Хайде, размърдай се — подкани го Хенри с необичайна раздразнителност.

Клайст крайно неохотно посочи лявата му ръка и затвори очи. Сега и тримата имаха камъчета.

— Броя до три. Едно, две, три.

Трите момчета разтвориха юмруци. Кейл държеше най-малкото камъче.

— Е, поне сега знаете, че ще стане както трябва.

— Напразно си се тревожил, Кейл — каза Клайст. — Не бих имал никакви затруднения да ви заколя.

Кейл го погледна и забеляза по устните му следа от усмивка.

— Какво правите?

Рива се беше събудила и ги гледаше. Клайст се обърна към нея.

— Обсъждахме кого да изядем пръв, когато ни свърши храната.

Той я погледна многозначително, сякаш намекуваше, че отговорът е очевиден.

— Не го слушай — каза Хенри Мъглата. — Просто решавахме кой да поеме първата стража.

— Кога ще е моят ред? — попита Рива.

И тримата послушници се изненадаха от предизвикателните, дори раздразнени нотки в гласа ѝ.

— Ти се нуждаеш от почивка — каза Хенри Мъглата.

— Готова съм да поема своя дял от задълженията.

— Разбира се. След няколко дни, когато привикнеш. Засега искаме само да си почиваш. Така е най-добре — сама разбираш.

На това нямаше как да се възрази.

— Искаш ли да похапнеш?

Хенри Мъглата ѝ подаде парче сушено месо от плъх. Не изглеждаше апетитно, особено за девойка, хранена със сметана, сладкиши, баница с пилешко и великолепни сосове. Но Рива беше много гладна.

— Какво е това? — попита тя.

— Ами... месо — отвърна уклончиво Хенри.

Той пристъпи към нея и пхна месото под носа ѝ. Както можеше да се очаква, то миришеше на умрял плъх. Деликатното ѝ носле неволно се сбръчка от погнуса.

— Фу, не! — Тя побърза да добави: — Много благодаря.

— Малко въздържание няма да ѝ навреди — промърмори Клайст уж под носа си, но достатъчно високо, за да го чуе девойката.

Рива обаче изобщо не допускаше, че може да е някаква друга, освен свършена. Бяха ѝ го казвали цял живот и затова не се засегна от забележката на Клайст, макар да усещаше, че е враждебна.

— Аз ще поема първата смяна — каза Кейл и се изкачи до върха на близката могилка.

Другите две момчета легнаха и след минути заспаха. Рива обаче не можеше да се успокои и тихо заплака. Клайст и Хенри Мъглата спяха като заклани. От върха на могилката Кейл дълго слуша риданията ѝ, докато накрая и тя заспа.

На другата сутрин момчетата се събудиха в пет както обикновено, но още беше рано да тръгват.

— Оставете я да поспи — каза Кейл. — Колкото е по-отпочинала, толкова по-добре.

— Без нея можехме вече да сме на сто и дваисет, че и на сто и петдесет километра от тук — промърмори Клайст.

Ножът профуча във въздуха и се заби пред краката му.

— Взех го от Пикарбо. Хайде резни й гърлото, ако искаш. Само престани да хленчиш.

Кейл говореше небрежно, без следа от гняв. Клайст му хвърли хладен, враждебен поглед. После се завъртя настрани. Хенри Мъглата се зачуди дали наистина е бил готов да убие момичето и дори да вдигне ножа срещу Кейл... или просто обичаше да има от какво да се оплаква. Във всеки случай Кейл беше достатъчно благоразумен, за да не се прави на победител, когато заговори отново.

— Хрумна ми нещо. Може би има начин да извлечем полза от проблема с момичето.

Клайст го погледна нацупен... но слушаше.

— Ако не можем да се отдалечим от преследвачите на изток и на запад от нас, по-добре да ги следваме, за да сме сигурни, че няма да се натъкнем на тях случайно. — Кейл се наведе, взе ножа и започна да рисува по пясъка. — Ако Хенри и момичето вървят право на юг и минават на ден по не повече от дваисетина километра, тогава ние с Клайст винаги ще знаем къде са. Клайст тръгва на запад, аз на изток и намираме най-близките преследвачи. — Той посочи правата линия, която бе начертал за Хенри и Рива. — Ако решим, че има опасност да се сблъска с някоя от потерите, връщаме се и ги отвеждаме в друга посока.

Клайст изглеждаше недоверчив, но се позамисли.

— Да речем, че ти се върнеш и ги отведеш. А аз как да ви намеря след това?

Кейл сви рамене.

— Ще трябва да решиш дали да ни проследиш, или сам да тръгнеш към Мемфис. Изчакай ни на място колкото сметнеш за добре.

Клайст изсумтя и се загледа настрани. Можеше да се каже, че е приел.

— Това допада ли ти? — обърна се Кейл към Хенри.

— Да — каза Хенри Мъглата. — Има много неща, които искам да узная от момичето.

Пет минути по-късно, след като разделиха храната и водата, Клайст и Кейл поеха на изток и на запад. След още пет минути изчезнаха от погледа им.

Хенри Мъглата седеше, закусваше и гледаше красивата бледорозова кожа, червените устни, дългите мигли и удивителния покой на спящата девойка. Все още я гледаше като омагьосан един час по-късно, когато се събуди. Тя отначало се стресна, като видя, че Хенри я зяпа само от един метър разстояние.

— Не са ли ти казвали, че не е прилично да зяпаш хората?

— Не — отговори искрено Хенри Мъглата.

— Е, аз ти го казвам.

Хенри сведе очи надолу и му стана неудобно.

— Извинявай — каза тя. — Не исках да бъда груба.

При тези думи Хенри Мъглата забрави за притеснението и избухна в смях.

— Какво смешно има? — разсърди се тя отново.

— За нас да бъдеш груб означава да замъкнеш някого пред петстотин момчета и Изкупителите да му сложат въжето.

— Какво искаш да кажеш?

— Да го обесят. Нали знаеш, като Обесения Изкупител.

— Кой е Обесения Изкупител?

Това го накара да млъкне. Той я погледна така, сякаш бе попитала какво представлява слънцето или говорят ли животните. Известно време мълча, но в главата му блъскаше като чук мисълта какво може да означава това.

— Обесеният Изкупител е син на Бог-Творец. Пожертвал се, за да измие гнусните ни грехове със собствената си кръв.

— И защо?

Смаяната му физиономия я накара веднага да съжали за думите си.

— Извинявай, не исках да те обидя. Просто идеята е толкова странна.

— Коя идея? — попита той, все още зяпнал от изумление.

— Ами... какви грехове? Какво толкова си сторил?

— Аз съм роден греховен. Всеки се ражда, пълен с отвратителни грехове.

— Колко нелепа мисъл.

— Тъй ли?

— Как може едно бебе да е сторило нещо нередно, камо ли пък ужасно?

Известно време мълчаха и двамата.

— И защо трябва да миеш нещо с кръв?

— Това е символ — възрази той настървено, без сам да знае защо.

— Не съм глупачка — отвърна тя. — Това го разбирам. Но защо? Защо да използваш кръвта като символ за нещо подобно?

Хенри Мъглата бе склонен по природа да обмисля внимателно всичко. Но тия идеи тъй отдавна бяха част от самия него, че Рива със същия успех би могла да го попита защо има очи или ръце.

— Къде са другите? — каза тя.

Все още замаян от чутото, той отговори разсеяно:

— А, тръгнаха.

Очите на Рива се разшириха тревожно.

— Изоставиха ли ни?

— Само за няколко дни. Ще следят потерите от двете страни, за да не се натъкнем случайно на тях.

— Как ще ни намерят после?

— Те са много добри следотърсачи — отвърна уклончиво Хенри.

— Не разбирам. Нали казахте, че почти никога не сте напускали Светилището?

— Ммм... по-добре да тръгваме. Ще ти обясня по пътя.

Изкупител Боско вдигна бастуна си и почука два пъти по вратата.

Минаха почти трийсет секунди преди да му отворят, но той не прояви никакви признаци на нетърпение или на каквото и да било чувство. Най-сетне вратата се отвори и един висок Изкупител застана пред Лорд-Боеца.

— Имаш ли уговорена среща? — попита високият мъж.

— Не ставай глупав — отвърна пренебрежително Боско. — Върховният Изкупител ме помоли да дойда. Ето, дойдох.

— Върховният Изкупител повелява, а не моли за...

Боско мина покрай него.

— Предай му, че съм тук.

— Той не е доволен от теб. Никога не съм го виждал тъй ядосан.

Боско не му обърна внимание. Високият мъж отиде до една вътрешна врата, почука и влезе. След кратко мълчание вратата пак се отвори и високият мъж се върна с усмивка, която не предвещаваше нищо добро.

— Готов е да те приеме.

Боско влезе в тъй сумрачна стая, че дори привикналите с полумрака очи на Лорд-Боеца трудно различаваха каквото и да било. Но това се дължеше не само на малките прозорчета с плътно затворени капаци и тъмните гоблени, изобразяващи зловещи епизоди от живота на древни мъченици. Мракът сякаш извираше от леглото в дъното. Там седеше мъж, неудобно подпрян на десетина възглавнички. Боско трябваше да пристъпи съвсем близо, за да види лицето с бяла восъчна кожа, провиснала на безброй гънки по бузите и шията. Очите бяха мътно воднисти, сякаш зад тях отдавна нямаше и следа от ум. Но когато зърнаха Боско, нещо ярко проблесна в тях като лъч на далечен фар. Само че този лъч се прикова в лицето на Изкупител Боско, пълен с ненавист и лукавство.

— Ти ме накара да чакам — изрече Върховният Изкупител с тих, но съвсем ясен глас.

— Дойдох при първа възможност, Ваше Блаженство.

Не очакваше да му повярват.

— Когато те викам, Боско, зарязваш всичко на часа.

Човекът се разсмя. Звукът беше крайно неприятен и в цялото Светилище може би само Боско не се боеше от него. Напомняше звук на мъртво създание, поддържано още на този свят само от неописуема злоба и гняв.

— За какво пожелахте да ме видите, Ваше Блаженство?

Върховният Изкупител продължаваше да го гледа втренчено.

— Онова момче, Кейл.

— Да, Ваше Блаженство?

— Той те направи на глупак.

— Как така, Ваше Блаженство?

— Ти имаше планове за него.

— Знаете, че имах, Ваше Блаженство.

— Той трябва да бъде върнат.

— Нямаме разногласия по въпроса, Ваше Блаженство.

— Върнат и бичуван.

— Разбира се, Ваше Блаженство.

— После обесен и разкъсан на четири.

Боско не отговори.

— Той уби Изкупител. Трябва да се превърне в Символ Верую.

Боско се позамисли.

— От моето проучване стана ясно, че виновни са другите двама послушници. Възможно е да са подмамили Кейл да избяга с тях. Те са били въоръжени, той не. Вярно, Кейл трябва да бъде наказан за назидание. Разкъсването обаче ми се струва излишно. За другите — да, вината е тяхна.

Последва презрително сумтене, което приличаше на задавяне.

— Ха! В теб няма и капка жал, Боско. Просто говори своята гордост. Няма значение дали Кейл е убил Пикарбо или са другите двама. Бога ми, готов съм да изгоря цялото спално заедно с тях.

Върховният Изкупител си бе позволил твърде силно вълнение и сега се давеше в собствената си слюнка. Той кимна към каната вода върху нощната масичка. Боско му я подаде без да бърза. Човекът отпи шумно. След малко върна обратно олигавената и мокра кана. Боско я остави на масичката с изражение на изискана погнуса.

Постепенно задавеното дишане на Върховния Изкупител почна да се забавя и успокоява. Злобата по лицето му обаче стана още по-силна.

— Разкажи ми тази история с Пикарбо.

— История ли, Ваше Блаженство?

— Да, *история*, Боско — историята как са открили Лорда на Дисциплината в стаята му с една изкормена кучка!

— А — каза замислено Боско. — Тази история.

— Мислиш, че като съм стар и болен, не знам какво става тук? Е, грешиш и няма да ти е за пръв път. Може и да съм болен, но пак не можеш да ми се хванеш на малкия пръст, Боско.

— Никой здравомислещ не би се усъмнил във вашата мъдрост и опитност, Ваше Блаженство, но... — Боско въздъхна печално. — Надявах се да ви спестя отвратителните подробности за онова, което

открехме в стаята на Изкупител Пикарбо. Би било жалко едно тъй достойно управление като вашето да бъде помрачено от нещо подобно.

— Твърде съм стар за хитрините ти, Боско. Искам да знам какво е правил с нея. Нали не е било само чукане?

Дори привидно невъзмутимият Боско се притесни от последната дума. Никой не си позволяваше да говори тъй откровено за сексуалния акт, обикновено използваха намеци като „животинско деяние“ или „опетняване“ — при това крайно рядко.

— Може би душата му е прогнила. Злото не спи, Ваше Блаженство. Може би е открил удоволствие в справедливите наказания, налагани на послушниците. Мисля, че се е случвало и преди.

Върховният Изкупител изпъшка.

— Как се е докопал до момиче?

— Все още не съм изяснил. Но той имаше много ключове. Само вие и аз имаме правото да задаваме въпроси на Лорда на Дисциплината. Ще отнеме известно време.

— Няма начин да го е сторил без помощ. Това може да се окаже нещо повече от животинско деяние — може да се окаже ерес.

— И на мен ми хрумна подобна мисъл, Ваше Блаженство. Двайсетина от най-близките му поддръжници са изолирани в Дома за Специални Цели. По-старшите отричат — засега — да са знаели нещо, но обикновените Изкупители признават, че по нареждане на Пикарбо са създали допълнителен кордон около манастира, запечатвайки още коридори, та никой да не заподозре. В края на краищата манастирът и бездруго беше напълно откъснат от Изкупителите. Никой не биваше да вижда лицата на невестите. Пикарбо прикри тяхното движение като прехвърли зад кордона кухнята и пералнята за старшите Изкупители. Всичко влиза и излиза през голям въртелив барабан. Тъй като Пикарбо е включил Лорда на Благата и Майстора на Прането в своя кръг от еретици, не е имало трудности да си осигуряват храна или каквото и да било.

— Но сега ние отваряме старите коридори един подир друг. Рано или късно Молой щеше да ги разкрие.

— За жалост Майсторът на Възстановяването беше един от тях.

— Боже мой! Онзи жалък лицемерен нещастник им е помагал да превърнат Светилището в бардак? — Върховният Изкупител се

отпусна назад, задъхан от чудовищната идея. — Трябва ни пречистване от корен, трябва ни непрестанни Символи Верую до края на годината... трябва да изтръг...

— Ваше Блаженство — прекъсна го Боско — все още далеч не е ясно дали този харем е създаден с цел опетняване. Дори изобщо не съм сигурен, че става дума за харем — прилича по-скоро на място за изолация. Доколкото успях да изясня от записките му, макар и безумни, Пикарбо е търсил нещо. Нещо съвсем конкретно.

— Какво толкова може да открие в червата на някоя тлъста кучка?

— Все още не знам, Ваше Блаженство. Може да се наложи пречистване и то голямо, но би трябвало да изчакаме, докато стигнем до корена, преди да почнем да палим свещи на Господа.

Разбира се, нямаше предвид обикновени восъчни свещи.

— Внимавай, Боско. Мислиш си, че стоиш над мен като знаеш разни неща, но аз знам... — Върховният Изкупител вдигна пръст срещу Боско и повиши глас. — ... АЗ ЗНАМ, че знанието е извор на всяко зло. Онази мръсница Ева искала да знае и тъй навлякла на всички ни грях и смърт.

Боско стана и пристъпи към вратата.

— Изкупител Боско!

Боско се обърна и погледна съсухрения старец.

— Когато доведеш Кейл, той трябва да бъде екзекутиран. Ще издам заповед още днес. И няма какво да се ровиш из разврата на онзи мръсник Пикарбо. Искам да пречистиш всички, които са имали работа с него. Не ме интересува дали са невинни. Пред заплахата от ерес не можем да рискуваме — изгори ги, а нататък Господ има грижата. Невинните ще получат по-голяма награда в отвъдното.

Някой зорък страничен наблюдател би забелязал как Лорд-Боеца примига, сякаш бе взел бързо решение. Но това можеше и да е само измама на слабото осветление. Той прекрачи напред и се приведе, сякаш за да намести възглавниците около Върховния Изкупител. Но вместо това той взе едната и с внимателно, но твърдо движение я притисна върху съсухреното старческо лице. Всичко стана тъй небрежно и бързо, че едва част от секундата преди възглавницата да запуши устата му, Върховният Изкупител с ужас разбра какво го чака.

Две минути по-късно Боско излезе от спалнята и видя как високият Изкупител веднага става, за да отиде при господаря си.

— Той заспа докато разговаряхме. Вече не е същият. Наглеждай го по-добре.

Боско не само уби Върховния Изкупител, но и го излъга. Не му каза за истинските размери на колекцията от млади жени на Пикарбо, нито пък за нарастващите си подозрения каква цел са имали отвратителните експерименти на покойния Лорд на Дисциплината. Трябваше му време, за да обмисли какво да прави с жените, но те щяха да се превърнат в извънредно удобен претекст за следващия му ход — да поеме пълната власт над Светилището — и в нагледен урок за Кейл след неговото завръщане.

На третия ден Кейл догони Изкупителите и ги видя да завиват на запад, с което се отдалечаваха от Хенри Мъглата и Рива. След още ден те завиха на изток, а това щеше да ги отведе в заплашителна близост до двамата. Докато ги следваше и се надяваше пак да завият, случи се единственото наистина необикновено произшествие през последните дни.

Наближаваше назъбения ръб на една полусрутена могила. Когато зави зад ъгъла, той се сблъска с някакъв мъж, отиващ в обратна посока. Кейл бе толкова изненадан, че загуби равновесие и едва не се подхлъзна върху ситните камъчета, а мъжът, застанал на по-стръмното, не успя да намери опора и тежко се просна по гръб.

Това даде на Кейл време да измъкне ножа, който бе откраднал от Лорда на Дисциплината, и да се надвеси над непознатия. Човекът обаче бързо надви изненадата от странната среща, изпъшка и понечи да стане на крака. Кейл размаха ножа, за да му поясни, че трябва да остане на място.

— Тъй — каза мъжът с любезна досада. — Първо се блъскаш в мен, а сега искаш да ми прережеш гърлото. Не си много дружелюбен.

— И друг път са ми го казвали. Какво правиш тук?

Човекът се усмихна.

— Каквото прави всеки в Келявите земи — опитвам се да се измъкна.

— Няма да питам повторно.

— Всъщност мисля, че не е твоя работа.

— Аз държа ножа, значи решавам кое е моя работа.

— Добре казано. Може ли да стана?

— Засега няма да мърдаш.

Непознатият приличаше на човек, видял доста странни неща през живота си, но явно беше озадачен да срещне сред Келявите земи едно тъй младо и хладнокръвно момче.

— Далече си от дома, нали, момче?

— Недей да ме мислиш, дядка, гледай да се докопаш до някой пазар да си купиш бастун.

Мъжът се разсмя.

— Ти си послушник на Изкупителите, нали?

— Какво те засяга?

— Всъщност не ме засяга. Просто в редките случаи, когато съм виждал послушници, те вървят в колона по двеста, а двайсетина Изкупители ги пазят с камшици. За пръв път виждам сам послушник.

— Е — каза Кейл, — за всичко си има пръв път.

Човекът се усмихна.

— Да, сигурно. — Той протегна ръка. — ИдрисПюк, в момента на служба при гаулайтер Хинкел.

Кейл не пое ръката. ИдрисПюк сви рамене и я отпусна.

— Може би не си толкова млад, колкото изглеждаш. По тия места е разумно човек да внимава.

— Благодаря за съвета.

ИдрисПюк пак се разсмя.

— Никога не отстъпваш, нали, момче?

— Да — отсече Кейл. — И не ме наричай момче.

— Както кажеш. Как да те наричам?

— Не е нужно да ме наричаш както и да било. — Кейл кимна на изток. — Ти отиваш натам. Опиташ ли се да ме последваш, ИдрисПюк, ще откриеш колко неотстъпчив мога да бъда.

Направи му знак да стане. ИдрисПюк се подчини. За няколко секунди се вгледа в Кейл, сякаш грижливо обмисляше как да постъпи. После въздъхна, обърна се и тръгна накъдето му бе наредил послушникът.

През следващите дванайсет часа Кейл непрекъснато мислеше с дълбоки подозрения за срещата с ИдрисПюк. Дали не беше преоблечен

Изкупител? Едва ли. Излъчваше твърде много душевна жизненост. Наемен ловец? И това не изглеждаше вероятно. Изкупителите предпочитаха да не замесват външни хора в тия неща. От друга страна, той бе убил Лорда на Дисциплината — грях тъй скверен, че те биха сторили всичко, за да го заловят. Реши да се придържа към тази мисъл, докато следеше Изкупителите и се надяваше да сменят посоката. И наистина на следващия ден те отново поеха на запад. Обикновено ловците запазваха направлението поне за двацет и четири часа. Време беше да се връща при другите. Ако успееше да ги открие.

Дванайсет часа по-късно той беше на линията, която бяха избрали за Хенри и момичето. Но с около петнайсет километра по-напред — за всеки случай. После тръгна назад, като се прикриваше през цялото време, за да не се натъкне случайно на Изкупителите, които следеше Клайст. Само след няколко часа забеляза тримата да седят в една широка низина сред двацетина осакатени тела, някои накълцани на парчета. Другите го видяха от стотина метра и изчакаха неподвижно, докато той се приближаваше през разхвърляните трупове. Кимна им и каза:

— Изкупителите тръгнаха на запад.

— Последният път, когато бях с моите, те пък завиха на изток.

Настана мълчание.

Кейл кимна към мъртъвците.

— Имате ли представа кои са?

— Не — отговори Хенри Мъглата.

— Според мен са мъртви от около ден — каза Клайст.

По лицето на Рива бе изписано същото смаяно изражение, както онази нощ, когато я спаси от Пикарбо — изражение, което говореше: това не е истина.

— Откога сте тук? — тихо попита Кейл.

— От двацетина минути. Срегнахме Клайст по пътя преди около два часа.

Кейл кимна.

— Не е зле да ги претърсим. Които и да са го сторили, едва ли са оставили много, но все може да намерим нещо.

Трите момчета се заеха да ровят из останките, намирайки тук-там по някоя монета, колан, скъсан елек. После Хенри Мъглата забеляза нещо лъскаво до една отсечена глава и бързо разрови пясъка,

но с разочарование откри обикновен бронзов бокс. Е, все пак щеше да свърши работа.

— Помогнете ми — изстена отрязаната глава.

Хенри изпищя и отскочи.

— Тя ми говори, тя ми говори!

— Какво? — попита раздразнено Клайст.

— Главата. Тя проговори.

— Помогнете ми — изстена отново главата.

— Видя ли! — възкликна Хенри Мъглата.

Кейл предпазливо се приближи и побутна с ножа си главата по слепоочието. Тя изпъшка, но не отвори очи.

— Заровили са го до шията — каза той след кратко размишление.

Трите момчета добре познаваха човешката жестокост и осъзнаха, че няма нищо свръхестествено. Вгледаха се в заровения човек и се замислиха какво да правят.

— Трябва да го изровим — каза Хенри Мъглата.

— Не — възрази Клайст. — Който го е сторил, си е дал много труд. Едва ли ще се зарадва, ако види, че му проваляме работата. Да не го пипаме.

— Помогнете ми — прошепна отново човекът.

Хенри Мъглата погледна Кейл.

— Е?

Кейл мълчеше и размишляваше.

— Не разполагаме с цял ден, Кейл — каза Клайст.

— Да, не разполагаме.

Гласът на Кейл прозвуча странно, зловещо. Другите двама вдигнаха глави и проследиха безизразния му поглед. От върха на най-близката могила, на около триста метра от тях, ги гледаше верига Изкупители. После веригата тръгна надолу.

Пребледнелите момчета не помръдваха. Нямаше накъде да бягат. Рива изтича напред, за да види по-добре човешката верига, идваща към тях.

— Не, не, не — замаяно повтаряше тя.

Пребледнял като брашно, Хенри Мъглата погледна Кейл.

— Ти изтегли малкото камъче.

Кейл гледаше приятеля си с безжизнени очи. Поколеба се, после извади ножа и бързо тръгна към Рива, която все още гледаше

наближаващите мъже. Кейл тъкмо посягаше да дръпне главата ѝ назад и да замахне към гърлото, когато Клайст извика:

— Чакай!

Рива се обърна. Кейл бе отпуснал ножа, но макар и замаяна от ужас, тя забеляза, че става нещо странно.

— Не са Изкупители — каза Клайст. — Нямам представа какви са. По-добре да изчакаме и да видим какво ще стане.

Нова група мъже прехвърли върха на могилката, но тези бяха на коне и водеха подир себе си още трийсетина животни. Те догониха пехотинците, които също се метнаха на седлата и след по-малко от минута петдесет разярени конници обкръжиха четиримата бегълци. Половината скочиха долу и започнаха да оглеждат труповете. Другите стояха с мечове в ръце и свирепо се взираха в пленниците.

Единият от кавалеристите подвикна:

— Капитане, това е мисията за Арнхемланд. Ето го сина на лорд Парди.

Капитанът — едър мъж с огромен кон, висок почти двајсет длани — мина напред и слезе от седлото. Прекрачи към Кейл и без да спира, му нанесе тъй мощен удар в лицето, че момчето отхвъркна и се просна на земята.

— Преди да ви екзекутираме искам да знам по чия заповед го извършихте.

Замаян от болка, Кейл не отговори. Капитанът се канеше да освежи паметта му с ритник, когато Хенри Мъглата се намеси:

— Ние нямаме нищо общо, благородни господине. Току-що ги открихме. Изглеждаме ли ви способни да го направим? — Хенри реши, че ще е най-добре да каже цялата истина. — Имаме само един нож за четиримата. Как да избием толкова хора?

Капитанът го погледна, после пак се обърна към Кейл и с всичка сила го ритна в корема.

— Правилно. Няма да ви заколим за убийство, а за мародерство.

Той се вгледа в купчинката събрани вещи, които убийците бяха пропуснали да вземат — торба, чиния, няколко кухненски ножа, малко сушени плодове и един бронзов бокс. Хенри разбра, че положението не е добро.

— Един от тях още е жив. Канехме се да го изровим. — Хенри посочи към припадналия мъж, който още повече бе заприличал на

отрязана глава в пясъка.

Войниците бързо обкръжиха човека и започнаха да дълбаят с ръце.

— Това е канцлерът Випонд — каза един от тях.

Капитанът им махна с ръка да спрат, коленичи и извади манерка. Внимателно сипа малко вода в устата на заровения. Човекът се разкашля и изплю всичко.

Един от войниците бе донесъл две лопати и след пет минути вече изваждаха нещастника от пясъка. Сложиха го да легне, преслушаха сърцето му и го провериха за рани.

— Ние щяхме да го спасим — каза Хенри, докато проснатият на пясъка Кейл гледаше злобно капитана.

— Така разправяте вие. Аз знам само, че сте банда крадци. Не виждам какво ми пречи да продам момичето, а вас да убия.

— Бъди разумен, драги ми капитан Брамли — долетя мъжки глас иззад коня на един кавалерист.

Човекът не беше от групата — личеше си по това, че не носеше униформа и ръцете му бяха вързани с дълго въже, закачено за седлото на коня пред него.

— Затваряй си човката, ИдрисПюк — рече капитанът.

Но ИдрисПюк явно не бе свикнал да върши каквото му кажат.

— Прояви мъдрост поне веднъж, драги ми капитане. Знаеш, че с канцлера Випонд сме приятели открай време. Не ми се вярва да му стане драго, като разбере как си убил трима младежи, задето са се опитали да го спасят. Ти как мислиш?

За пръв път капитанът изглеждаше неуверен. ИдрисПюк изостави подигравателния тон.

— Той би искал да може сам да реши. Това е сигурно.

Капитанът сведе поглед към неподвижното тяло, вече сложено върху носилка със сгънато одеяло под главата. После пак погледна ИдрисПюк.

— Още една дума и, Бога ми, ще те обезглавя на място. Разбра ли?

ИдрисПюк сви рамене, но благоразумно премълча.

— Грейди! Фог! — викна капитанът на двама войници. — Стойте близо до този боклук. Ако и за миг ви се стори, че иска да бяга, резнете му скапаната тиква.

10.

Капитан Брамли само върза ръцете на трите момчета и ги остави да вървят, понякога и да тичат след конете. За наказание обаче ИдрисПюк бе вързан за седлото на един от ездачите, а подигравателните молби да го вземат на ръце като момичето не му донесоха нищо друго освен многобройни ритници.

Половин час преди здрачаване спряха на бивак. Рива бе оставена свободна при конниците, след като Брамли свирепо ги предупреди да не я пипат. Те бяха сурови мъже, видели и вършили какво ли не, но повечето не се нуждаеха от предупреждението. Макар че някои с радост биха си поиграли с хубавата девойка, повечето изглеждаха просто омаяни от нея, докато тя бърбеше и се шегуваше с тях, флиртуваше протичко и смаяно разтваряше очи пред безкрайния запас от истории, които войниците разказваха на драго сърце. Въпреки съчувствените ѝ погледи към момчетата, тя получи нареждане да стои далече от тях и предупреждение, че при първия опит за разговор с пленниците ще бъде вързана.

Момчетата трябваше да се задоволят с компанията на ИдрисПюк. Четиримата бяха приковани за оста на каруцата, която се присъедини към кавалерийския отряд малко след тяхното залавяне. Войниците дадоха на момчетата за вечеря по парче сушено говеждо и содена питка, а ИдрисПюк не получи нищо, освен ритник. Бяха прегладнели и заръфаха като кучета.

— Дайте малко и на мен.

— Че защо? — попита Клайст с пълна уста.

— О, защото се застъпих за вас, когато онзи мръсник Брамли искаше да напои с кръвта ви жадните пясъци на Келявите земи.

Клайст бързо преглътна последния залък.

— Съжалявам... но все пак благодаря за днес.

Другите двама проявиха повече щедрост, макар че Кейл предложи парче от своята питка само защото искаше да разпита ИдрисПюк.

За разлика от момчетата, ИдрисПюк не се нахвърли веднага върху хляба и малкото късче сушено говеждо, което му подаде Хенри Мъглата.

— Знаеш ли нещо за клането? — попита Кейл.

— Аз ли? — учуди се ИдрисПюк. — Щях да ви питам същото. — Той деликатно отхапа от питката. — А вие наистина ли се канехте да помогнете на Випонд?

Хенри Мъглата и Кейл се спогледаха мълчаливо.

— Мислехме по въпроса — отговори Кейл.

— Много разумно. Винаги обмисляй внимателно, преди да сториш добро някому. — Той кимна към Клайст. — Ето, сега съжалявам, че му помогнах без да размисля.

— Ако не го беше сторил, сега щеше да стоиш гладен.

ИдрисПюк се разсмя тихо.

— Не е кой знае каква сделка — две парчета хляб срещу три живота. Бих казал, че все още сте ми задължени.

— Нищо не можем да сторим за теб — каза Хенри Мъглата.

— Може би. Но в бъдеще може да ви напомня за този дълг. Дано да сте почтени хора.

— А ти почтен човек ли си?

— Ако не бях, сега щеше да се усмихваш през гърлото.

Хенри Мъглата реши да смени темата.

— Според теб какво ще правят с нас?

ИдрисПюк сви рамене.

— Ще ви отведат в Мемфис. Ако Випонд оцелее, би трябвало да ви се размине. — Той се усмихна. — Стига да се придържате към първоначалния разказ.

— А ако не оцелее? — попита Хенри Мъглата.

— Зависи. Може да ви пратят на съд, или пък просто да ви хвърлят в зандана.

— Това пък какво е?

— Място, където попадаш и забравят за теб.

— Не сме сторили нищо — каза Кейл.

— И аз така предположих. — ИдрисПюк пак се прозя. — Само не им го казвайте.

— Според теб кой ги е убил?

— Из Келявите земи има много злодеи, но малцина биха дръзнали да нападнат въоръжени пратеници на Матераците.

— Кой са те?

— Боже мой, на нищо ли не ви учат там?

Тримата го гледаха с каменни физиономии.

— Ясно. Е, Матераците управляват Мемфис и всички области от Келявите земи до Големия завой... но вие явно не сте чували и за него.

— Как изглежда Мемфис?

— Чудесно. Най-великото представление на света. Всичко може да се намери в Мемфис, всичко може да се купи и продаде; няма престъпление, което да не е извършено там, няма храна, която да не е опитвана или вяра, в която... — той помълча — ... да не вярват. Приятно ще си прекарвате, стига да не ви убият още в началото... и разбира се, стига да имате пари.

— Нямаме — каза Кейл.

— Тогава трябва да си намерите. В Мемфис ако нямаш пари, значи за нищо не ставаш. А щом за нищо не ставаш, все някой ще реши да те използва както му е изгодно.

— Какво искаш да...

— Стига въпроси. Уморен съм и всичко ме боли. Ще разговаряме на сутринта. — ИдрисПюк им намигна. — Ако още съм тук.

С тия думи той легна на една страна и след пет минути захърка.

Предположиха, че това е поредната му странна шега, но когато се събудиха на другата сутрин, от ИдрисПюк нямаше и следа.

Капитан Брамли побесня и нарича трите момчета, но макар от това да им стана доста зле, не личеше на него да му е станало по-добре. Рива дотича и го помоли да спре.

— Защо биха останали тук, ако са му помогнали да избяга? — изтъкна отчаяно тя. — Не е честно!

Тъй като знаеха от опит, че нищо на този свят не е честно, момчетата мълчаха стоически и се стараеха да държат по-нежните части от телата си настрана от островърхия ботуш на капитан Брамли. За техния късмет той се оказа обикновен грубиян, далеч под нивото на изкусните садисти, с които бяха свикнали. Представата им за съответствието между провинение и наказание бе също тъй нелепа, като например куче с пет крака или често повтаряното от свещениците обещание на Обесения Изкупител, че който нарани дете, ще се пържи

навеки в ада. В Светилището момчетата често чуваха притчи и разкази за добрината на Светия Изкупител и неговата обич към най-малките, чието щастие била най-висшата цел в живота. Отначало фактът, че често биваха малтретирани без причина преди тези проповеди за обич и добрина, а често и подир тях, пораждаше у децата горчивина и омраза. С годините обаче противоречието преставаше да съществува, а думите на утеха и радост влизаха през едното ухо и излизаха през другото. Те бяха просто думи.

След като си изкара първоначалната ярост върху момчетата, Брамли се нахвърли върху сержанта и ефрейтора, които уморено и търпеливо чакаха своя ред.

— Ти! — изрева той на сержанта. — Ти, дебела и тлъста торба с лайна. И ти! — Той се обърна към доста по-дребния ефрейтор. — Ти, мършава, *дребна* торба с лайна. Вземете десет от най-добрите си хора и намерете онзи негодник ИдрисПюк. А ако не ми го докарате жив, мислете му!

После се обърна и тръгна към палатката си.

— Продължавайте да разпитвате пленниците — изкрещя той през рамо.

Сержантът въздъхна със сдържано раздразнение.

— Ефрейтор, чу какво нареди капитанът.

Ефрейторът пристъпи към трите момчета, които се бяха сгушили до колелото на каруцата със свити колене.

— Знаете ли нещо за бягството на затворника?

— Не! — изкрещя яростно Клайст, но личеше, че е уплашен.

— Затворникът казва, че не знае — докладва спокойно ефрейторът.

— Питай го дали е сигурен, ефрейтор.

— Сигурен ли си?

— Да, сигурен съм — каза Клайст. — За Бога, защо му е да ни казва къде отива?

— Момчето има право, сержант.

— Да — каза уморено сержантът. — Има право. — Той помълча. — Вдигни седми взвод и събуди разузнавача Калхун. Тръгваме след десет минути.

Войниците наоколо се разпръснаха и момчетата и Рива останаха сами, сякаш нищо не се бе случило. Тя коленичи до тях и ги огледа със

сърцераздираща жалост — чувство, което може би само Хенри Мъглата оцени. Когато бяха двамата в Келявите земи, веднъж той я забеляза тайно да се вглежда в безбройните белези по гърба му, докато се миеше гол до кръста в един поток. Макар че за пръв път срещаше женско съчувствие, той неволно се поддаде на странната му и неразбираема сила.

След малко целият лагер се раздвижи. Нахраниха пленниците с каша и поеха на път. Преди да я отведат, Рива развълнувано им прошепна, че след два дни ще бъдат в Мемфис. Тримата не бяха в състояние да споделят нейния ентузиазъм, тъй като нямаха представа какво ги очаква там.

— Онзи старец, когото се канехме да спасим — каза Клайст на Рива — мъртъв ли е?

— Мисля, че не.

— Опитай се поне веднъж да бъдеш полезна и разбери със сигурност — каза Клайст.

От грубия тон очите ѝ се разшириха и почнаха да се замъгляват.

— Остави я на мира — намеси се Хенри Мъглата.

— Защо? Ако той умре, ще ни обесят. Не разбирам как може да язди към Мемфис с дебелия си задник, без да се интересува от това.

Влагата в очите ѝ мигновено отстъпи място на възмущение.

— Защо все повтаряш, че съм дебела? Точно такава трябва да бъда.

— Стига спорове! — прекъсна ги раздражено Кейл. — Клайст, остави я на мира. А ти... разбери какво става със стареца.

Рива го изгледа сърдито, но премълча.

— Върви или умри! Върви или умри! — подвикваха ефрейторите, но заплахата вече бе загубила смисъла си, защото звучеше при всяко потегляне на път.

Каруцата, за която бяха вързани момчетата, се люшна и потегли напред. Рива ги изгледа яростно, но по-късно през деня се приближи към тях с надменно вирнат нос и подхвърли свършено небрежно:

— Още е жив.

Келявите земи свършиха ненадейно. Само за стотина метра преминаха от пепел, камънак и безплодни хълмчета към зелени и

плодородни земи, осеяни с ферми, къщи и колиби за ратаите. Хората излизаха иззад зидовете и живите плетове да ги зяпат. Войнишките багажи и пленниците разпалваха любопитството им. Но след кратко време всички, освен децата, отново се захващаха с работата си.

През остатъка от този и целия следващ ден броят на къщите и хората непрестанно нарастваше. Появиха се първо села, после градчета и накрая предградията на Мемфис. Но изминаха още два часа, докато зърнаха великата крепост. Тя беше огромна — не просто по-голяма от жалкото Светилище, а толкова грамадна, че дори отдалече ясно се виждаха златните минарета, катедралите и дворците, извисени изящно в небето. В Светилището всичко беше едно и също навсякъде; това тук надхвърляше пределите на въображението по красота и безкрайно разнообразие.

Бяха спрели заради задръстванията по пътя и като ги видя как са се вторачили смаяно в града, един от ефрейторите се приближи с коня си.

— Тия стени са най-могъщите в целия свят — двайсет метра дебели на най-тънкото място, а обиколката им е десет километра, че и още пет.

— Значи общо петнайсет — каза Клайст.

Лицето на ефрейтора посърна и той пришпори коня напред.

11.

Последните три километра преди голямата порта на Мемфис представляваха една непрекъсната верига от всевъзможни пазари. Някои пазари заемаха по повече от два декара. Възторжено ококорени, момчета бяха загубили ума и дума от шумовете, миризмите и багрите. Всеки пътник би запазил това преживяване дълбоко в сърцето си чак до Деня на мъртвите — но за момчетата, хранени главно с „мъртвешки крак“ и от време на време с месо от плъх, това тук бе самият рай, безкрайно богат и невъобразимо странен. Всяко вдишване ги изпълваше с аромати на кимион и розмарин, с полъх на пот откъм пастир, продаващ кози, с уханието на мандариново масло откъм забързана домакиня, с дъх на урина и мирис на рози. Отвсякъде долитаха викове и подканяния на търговци, крясъци на папагали, мяукане на любимото лакомство на чревоугодниците — варена котка по мемфиски, — гукане на жертвени гълъби, лай на кучета, отглеждани из крайградските хълмове за празнично печено; квичаха прасета, мучаха крави; надигна се врява, когато една грамадна щука изскочи от ръцете на търговеца, преди да бъде изкормена, и намери спасение в канализацията. Продавачът се вайкаше за трагичната загуба, а тълпата злорадо се смееше.

Вървяха все напред и напред сред неразбираемите крясъци на търговците. „Уиди-уиди-уииии!“ — провикваше се един мъж, продаващ някакви яркорозови подобия на гладко избръснати кравешки опашки. „Добри хора — крещеше друг, представяйки зеленчуците си със замаха на фокусник, който току-що ги е извадил на бял свят. — Купете от моите зеленчуци! Зрели домати. Вкусни ананаси. Здравословни билки.“

На един тъгъл някакъв полугол старец подскачаше от крак на крак и размахваше дрипава кърпа, опитвайки да продаде увитите в нея две петнисти яйца.

Като погледна наляво Хенри Мъглата видя върволица от деветгодишни хлапета с вериги около вратовете. Те приближиха една

порта под надзора на мъже с кожени дрехи, които ги блъскаха да влязат. Момчетата не изглеждаха особено разтревожени, но Хенри се стресна като забеляза, че устните им са начервени, а клепачите, оцветени в изящносиньо.

Хенри кимна на един от войниците към момчетата и шарената сграда зад портата, където се трупаше още по-голяма навалица.

— Какво става там?

Войникът погледна момчетата и лицето му пребледня от погнуса.

— Това е Кити Таун. Никога не ходи там. — Той помълча и погледна печално Хенри Мъглата. — Поне по свой избор.

— Защо го наричат Кити Таун?

— Защото го управлява Кити Заека. И за да не питаш повече, ще ти кажа, че не е нито жена, нито заек. Не припарвай натам.

Когато минаха покрай стражата и навлязоха в самия град, промяната бе мигновена — от навалицата, шума и миризмите на пазара към сумрачната прохлада на тунела. След трийсетина метра в почти пълния мрак под стените, отново излязоха на светло. И пак попаднаха в нов свят. Сградите — някои стари, други нови — образуваха правоъгълници с фонтани и градинки в средата, където хората сядаха да почетат или да си побъбрят, а децата играеха. Само присъствието на трите мръсни, уморени и дрипави момчета смущаваше картината на този елегантен и изискан свят. Почти никой не ги поглеждаше; сякаш не просто ги пренебрегваха, а бяха станали невидими. Само най-мъничките дечица с изящни руси къдрици ги зяпаха иззад огради от ковано желязо.

После откъм една от улиците долетя шум и на площада излязоха двайсет конни гвардейци в червено-златисти униформи, охраняващи богато украсена каляска. Те бързо се насочиха към кервана и се струпаха около закритата каруца, където лежеше в безсъзнание лорд Випонд. Двете широки врати на каляската се разтвориха, трима важни на вид мъже изтичаха към каруцата и изчезнаха вътре. Около пет минути всички чакаха под прохладния ветреца и сенките на дърветата около площада.

Едно петгодишно момиченце незабелязано се отдели от увлечената си в приказки майка и пристъпи към оградата близо до

тримата послушници.

— Хей, момче.

Кейл погледна детето враждебно.

— Да, момче, ти.

— Какво? — попита Кейл.

— Имаш свинска муцуна.

— Махай се.

— Откъде идваш, момче?

Той пак погледна момиченцето.

— От ада, за да те отмъкна през нощта и да те изям.

Детето се позамисли.

— Приличаш ми на съвсем обикновено момче. Само дето си мръсен.

— Външността лъже — каза Кейл.

Клайст също се заинтересува от разговора.

— Ще видиш — каза той на детето. — След три нощи ще нахълтаме в спалнята ти, но съвсем тихо, та майка ти да не чуе. После ще ти запушим устата и сигурно ще те изядем на място. И от теб няма да остане нищо освен няколко кокала.

Момиченцето явно почваше да се колебае дали си има работа с обикновени момчета. Но личеше, че не се плаши лесно.

— Татко ми ще ви спре и ще ви убие.

— Не, няма, защото ще изядем и баща ти. Даже него преди тебе, та да видиш какво те чака.

Забелязвайки явното удоволствие на Клайст от разговора, Кейл се разсмя и поклати глава.

— Не я насърчавай — каза с усмивка той. — Прилича ми на доносница.

— *Не съм доносница!* — възрази възмутено детето.

— Ти дори не знаеш какво е доносник — каза Клайст.

— Знам!

— Тихо! — прошепна Кейл.

Майката най-сетне бе забелязала, че детето го няма и бързаше към тях.

— Идвай, Джемима.

— Аз само разговарях с тия мръсни момчета.

— Млъквай, невъзпитано момиче! Не бива да обиждаш така тия клетки създания. Извинявайте — обърна се майката към двете момчета.
— Извини се и ти, Джемима.

— Няма.

Майката я дръпна настрани.

— Тогава няма пудинг за теб!

— Ами за нас? — подвижна Клайст. — Няма ли пудинг за нас?

Отпред настана раздвижване и шестима гвардейци свалиха канцлера Випонд от каруцата, докато тримата големци гледаха с тревожни лица. Отнесоха болния до каляската и внимателно го качиха вътре. След минута каляската напусна площада и керванът бавно потегли подир нея.

Три часа по-късно бяха в най-вътрешната крепост, където ги отведоха в подземен затвор, съблякоха ги, претърсиха дрехите им и ги плиснаха с по една кофа ледена вода, воняща на неприятни и непознати химикали. После им върнаха дрехите, поръсени с дразнещ кожата бял прах, и ги заключиха в една килия. Половин час седяха мълчаливо, накрая Клайст въздъхна и каза:

— Чия беше идеята? А, сетих се, на Кейл.

— Разликата между тук и Светилището — отвърна Кейл, сякаш темата почти не го вълнуваше, — е че тук не знаем какво ни чака. Там щяхме да знаем много добре и вече да пищим до скъсване.

Трудно бе да се спори с това твърдение. След няколко минути тримата заспаха.

Три дни лорд Випонд беше между живота и смъртта. Мажеха го с мехлеми, даваха му лекарства, денонощно палеха ароматни билки, капеха върху раните му всевъзможни тинктури. Всяко от тези лечения се оказа или безполезно, или направо вредно и само благодарение на вродената си физическа енергия и сила лорд Випонд успя да прескочи трапа. Точно когато бяха казали на наследниците му да се подготвят за най-лошото (или най-доброто от тяхна гледна точка), Випонд се събуди и дрезгаво нареди да отворят прозорците, да махнат гнусните билки и да измият тялото му с преварена вода.

Няколко дни по-късно, когато защитните сили на организма му и чистият въздух успяха да си свършат работата, той седеше в леглото и разказваше за събитията, довели до заравянето му в едрия пясък на Келявите земи.

— Бяхме на четири дни път от Мемфис, когато ни върхлетя пясъчна буря, макар че хвърчеше повече чакъл, отколкото пясък. Това разпръсна кервана и преди да се съберем отново, Гъриърсите ни нападнаха. Избиха всички, но по някаква неизвестна причина решиха да ме оставят така, както ме намерихте.

Човекът, на когото говореше, беше капитан Албин, шеф на тайната служба на Матераците — висок мъж със сини очи като на красиво момиче. Те рязко контрастираха с цялостната му външност, която бе изискана (дрехите му изглеждаха току-що изгладени) и студена.

— Сигурен ли сте — попита Албин, — че са били само Гъриърси?

— Не съм експерт по бандитите, капитане, но така ми каза Парди, преди да умре. Имате ли причина да мислите другояче?

— Да, някои странности.

— Например?

— Атаката ми се струва твърде организирана и изискана за Гъриърсите. Те са тъпи убийци, разчитащи на сгодния случай; рядко се събират толкова много, че да се справят с елитни войници като тези, които ви охраняваха..., макар и да са били разпръснати от бурята.

— Разбирам — каза Випонд.

— А също и фактът, че са ви оставили жив. Защо?

— Едва не умрях.

— Вярно. Но защо да рискуват? Защо? — Албин пристъпи до прозореца и се загледа надолу към двора. — Намериха ви със сгъната хартия в устата.

Випонд го погледна и в паметта му смътно изплува неприятното усещане как някой го заставя да разтвори челюсти, а после как отчаяно се бори за дъх преди да изгуби съзнание.

— Съжалявам, лорд Випонд, навярно ви разстроих. Искате ли да дойда утре?

— Не, няма нищо. Какво пишеше на хартията?

— Беше посланието, което носехте на маршал Матераци от гаулайтер Хинкел с обещание за мир още през това поколение.

— Къде е писмото?

— У граф Матераци.

— То вече няма абсолютно никаква стойност.

— А — каза замислено Албин. — Така ли смятате? Това вече е *наистина* интересно.

— Защо?

— Да ви оставят жив с натъпкано в устата важно послание означава, че някой се е опитал да ни подсказе нещо.

— Какво например?

— Оставаме в неведение — може би това е целено. Определено не е в стила на Гъриърсите. Те се интересуват от насилие и грабежи, но не и от политически послания — били те ясни или мъгляви.

— Ако е било послание... трябваше ли да бъде по-ясно?

— Не е задължително. Хинкел се смята за шегобиец. Определено би му било забавно да прикрие по този начин атаката срещу посланик на Матераци и в същото време да ни разтревожи с догадки, че има и още нещо. — Албин се усмихна с лека насмешка към собствените си думи. — Но вие сте го срещали по-наскоро; може би сте на друго мнение?

— В никакъв случай. Той беше любезен домакин, но непрестанно се самоизтъкваше. Както мнозина умни хора смята, че всички останали са глупци.

— Със сигурност мисли така за нашия пратеник.

За момент настана мълчание и Албин се запита дали не е прекалил. Випонд го погледна внимателно.

— Изглежда, знаете твърде много — каза Випонд сдържано, но в гласа му звучеше покана да продължи.

— Твърде много? Де да беше така. Но знам това-онова. До няколко дни може да получа вести, които да изяснят нещата в една или друга насока.

— Бих бил извънредно благодарен, ако ме държите в течение. А и разполагам с възможности да помогна.

— Разбира се, милорд.

Албин беше доволен, защото изглеждаше, че са се споразумели. И дума не можеше да става да вярва на Випонд. В никакъв случай. Дворецът в Мемфис беше същинско змийско гнездо и никой не можеше да се издигне тъй високо като Випонд без остри зъби, пълни със силна отрова. Само глупак би си помислил другояче. И все пак той усещаше, че ще постигнат разбирателство — простичкото

разбирателство Випонд да не вдига ръка срещу него, докато не бъдат засегнати интересите му.

— Има още един-два въпроса, които бих искал да обсъдя с вас, милорд. Но разбира се, ако сте уморен, мога да дойда утре.

— О, не. Моля ви...

— Първо, странният случай с четирите млади особи, които Брамли откри да стоят над вас, докато бяхте...

Албин не довърши.

— Докато бях заровен до шията?

— Ами... да.

— Мислех, че съм го сънувал — каза канцлерът Випонд. — Три момчета и едно момиче.

— Да.

— Какво правеха?

— Мислехме, че вие ще можете да отговорите на този въпрос. Брамли иска да екзекутира момчетата и да продаде момичето.

— Откъде накъде?

— Той смята, че са от бандата Гъриърси, които ви атакуваха.

— Те ни нападнаха поне двацет и четири часа преди да бъде намерен. Какво, за Бога, ще търсят там, ако са били от Гъриърсите?

— Въпреки всичко Брамли иска да ги екзекутира. Казва, че трябвало да изпратим послание, та всеки, който нападне пратеник на Матераците, да знае какво го очаква.

— Този ваш Брамли е кръвожаден негодник.

— О, не е от моите — опазил ме Господ.

— А какво казват онези деца?

— Че току-що били пристигнали и се канели да ви изровят.

— Не им ли вярвате?

— Нямаше следи от разкопаване. — Албин помълча. — А и не бих ги нарекъл точно деца. Трите момчета са на тринайсет или четиринайсет години, но изглеждат костеливи орехи. Момичето пък, сякаш е гледано под похлупак. И какво са търсили наред Келявите земи.

— А те какво казват?

— Че са цигани.

Випонд се разсмя.

— По ония места няма цигани откакто Изкупителите ги изтребиха преди шейсет години. — Той се замисли. — Лично ще поговоря с тях след няколко дни, като се почувствам по-добре. Подайте ми оная чаша вода, ако обичате.

Албин посегна към масичката до леглото и му подаде чашата. Випонд бе пребледнял като платно.

— Ще ви оставя да си почивате, господин канцлер.

— Казахте, че искате да обсъдим два въпроса.

Албин спря.

— Да. Преди да ви намери, Брамли е хванал ИдрисПюк на пет-шест километра от мястото.

— Превъзходно. — В очите на Випонд пламна интерес. — Утре ще си поговоря с него.

— За жалост той е избягал.

Випонд изпъшка раздражено. После мълча почти цяла минута.

— Искам ИдрисПюк. Ако случайно ви попадне в ръцете, доведете го при мен, без да казвате на когото и да било.

Албин кимна.

— Разбира се.

И доволен от разговора, той напусна стаята на Випонд.

Беше шестият ден от тяхното пленничество в подземните килии на Мемфис, но макар да не знаеха какво ги чака, трите момчета бяха в добро настроение. Хранеха ги чудесно по три пъти на ден или поне такова им се струваше яденето, което нормален човек би нарекъл гнусна помия; можеха да спят колкото си искат, което и правеха по осемнайсет часа на ден, сякаш си наваксваха за дългогодишните лишения. Около четири часа следобед тъмничарят отключи вратата и в килията влезе Албин, който вече ги бе разпитвал веднъж, заедно с някакъв явно високопоставен мъж на възраст малко под шейсетте.

— Добър ден — каза лорд Випонд.

Хенри Мъглата и Клайст се вгледаха в него от наровете си. Кейл седеше на своя с вдигнати пред гърдите колене и ниско нахлупена качулка.

— Станете на крака, когато лорд Випонд влиза при вас — нареди тихо Албин.

Хенри Мъглата и Клайст се изправиха. Кейл не помръдна.

— Стани и си свали качулката — иначе ще накарам стражата да те принуди.

Гласът на Албин бе все тъй тих и небрежен, без следа от заплаха.

След кратко мълчание Кейл скочи на крака, сякаш току-що се събуждаше, и отметна качулката. Загледа се в прашния под, като че бе открил там нещо безкрайно интересно.

— Тъй — каза Випонд. — Познахте ли ме?

— Да — отговори Клайст. — Вие сте човекът, когото се опитахме да спасим в Келявите земи.

— Точно така — потвърди Випонд. — Какво правехте там?

— Ние сме цигани — каза Клайст. — Бяхме се загубили.

— Какви цигани?

— О, най-обикновени — усмихна се Клайст.

— Капитан Брамли смята, че сте се опитвали да ме ограбите.

Клайст въздъхна.

— Тоя капитан Брамли е лош човек, много лош. Ние само се мъчехме да спасим голям човек като вас, а той ни окова като престъпници и ни вкара тук. Неблагодарник.

Имаше нещо странно и тревожно във веселото нахалство, с което Клайст гледаше големеца пред себе си. Той сякаш изобщо не очакваше да му повярват и не даваше пет пари за това. Випонд бе срещал подобна дързост само у един вид хора — онези, които се качват на бесилката и знаят, че вече нищо не може да ги спаси.

— Канехме се да ви помогнем — обади се Хенри Мъглата. И разбира се, от своя гледна точка казваше чистата истина.

Випонд погледна Кейл.

— Как ти е името?

Кейл не отговори.

— Ела с мен.

Випонд се насочи към вратата. Тъмничарят побърза да я отвори. Випонд се обърна към Кейл.

— Идвай, момче. Да не би освен от нахалство да страдаш и от глухота?

Кейл погледна Хенри Мъглата, който му направи знак да се подчини. За миг остана на място, после бавно тръгна към вратата на килията.

— Бъдете така любезен да ни последвате, капитан Албин.

Випонд пропусна Кейл пред себе си, а Албин тръгна след двамата, но незабелязано разхлаби ремъчето, което удържаше късия му меч в ножницата. Докато тъмничарят заключваше, Клайст пристъпи до решетката.

— Ами аз? И на мен ми се иска да се поразходя.

После двете момчета чуха как изтрака ключалката на външната врата и Кейл изчезна.

— Сигурен ли си, че не ти хлопа дъската? — попита Хенри Мъглата.

Кейл се озова в красив двор с изящна морава по средата. Тръгнаха по една пътека покрай стените. Кейл се стараеше да бъде в крачка с канцлера Випонд.

След като повървяха мълчаливо около минута, Випонд заговори:

— Винаги съм вярвал в принципа, че не бива да казваш и на най-близкия си приятел онова, което не би казал на най-злия си враг. Но що се отнася до теб, дошъл е моментът, когато честността наистина е най-добрата политика. Затова не искам да слушам разни цигански глупости или каквито и да било други измислици. Искам истината: кои сте и какво правехте в Келявите земи.

— Тоест да кажа истината, както бих я казал на най-добрия си приятел?

— Може да не съм ти приятел, младежо, но нямаш друга надежда освен мен. Кажи ми истината и може би благосклонно ще забравя факта, че докато момичето и глуповатото момче искаха да ми помогнат, ти и онзи обесник искахте да ме зарежете.

Кейл го погледна.

— Щом ще си говорим истината, милорд... на наше място нямаше ли да се колебаєте в какво се забърквате?

— Прав си. А сега говори. И ако си помисля, че лъжеш, начаса ще те предам на Брамли, без повече да те разпитвам.

Няколко секунди Кейл мълча, после въздъхна решително.

— Тримата сме послушници на Изкупителите от Голямото Светилище върху Прелетния рид.

— А, истината — усмихна се Випонд. — Звучи съвсем другояче, не смяташ ли? Ами момичето?

— Ние търсехме храна из старите, изоставени тунели и коридори. Открихме я на място, за което не бяхме чували. Имаше и други като нея.

— Жени в Светилището? Колко странно. А може би не чак толкова.

— Видяха ни с момичето и нямахме избор. Трябваше да избягаме.

— Много голям риск, предполагам.

— По-малък, отколкото ако бяхме останали.

— Така си е. — Випонд се замисли над чутото, докато бавно обикаляха двора един до друг. — А Келявите земи?

— Там беше най-добре да се скрием — не се вижда надалече заради могилките и хълмовете.

— Изкупителите ловуват с кучета. Виждал съм едно — грозно като смъртта, но имаше страхотен нюх.

— Аз измислих как да се отървем от тях.

Кейл разказа накратко за бягството, но пропусна да спомене за връщането си в крепостта. Както би казал Випонд, много от подробностите може да бяха верни, но нямаше да *прозвучат* като истина. Освен това тримата се бяха разбрали да говорят колкото се може по-просто след идиотския опит на Клайст да твърди, че са цигани. Ясно беше, че приказките на Изкупителите за циганите са били лъжа — не бе имало никаква коварна атака срещу Светилището преди шейсет години, последвана от умерена наказателна експедиция. Вероятно бяха изтребили циганите до последното дете.

— Ще ни предадете ли на Изкупителите?

— Не.

— Защо?

Випонд се разсмя.

— Добър въпрос. Няма защо да го правим. Дори нямаме дипломатически отношения с тях. Общуваме единствено чрез Дуените.

— Кои са Дуените?

— Знаеш ли какво е наемник?

— Човек, който убива за пари.

— Дуените са наемници, но не убиват, а преговарят срещу заплащане. Толкова рядко имаме някакви отношения с Изкупителите, че излиза по-евтино да плащаме на някого да се занимава с това вместо нас. Мисля обаче, че е време за промяна. Не беше редно да оставаме в неведение. Вие можете да се окажете много полезни. От сто години насам цялото им внимание е насочено към войната в Източните пробиви. Но това натрупване на послушници, за което говориш... може би планират да предприемат нещо тук... или другаде. Време е да узнаем повече. — Випонд се усмихна на момчето. — Тъй че навярно можеш да ми се довериш, защото имам полза от теб.

— Да — каза замислено Кейл. — Навярно.

Вече се бяха върнали до външната врата на тъмницата. Випонд удари с юмрук и вратата веднага се отвори. Той се обърна към Кейл.

— След няколко дни ще ви прехвърлим на по-удобно място. А дотогава ще се радвате на по-добро отношение — на прилична храна и разходки.

Кейл кимна и прекрачи през вратата, която бързо се затвори зад него.

Випонд чу стъпки и се обърна. Албин идваше към него.

— Колко странно, драги ми Албин; за пръв път виждам такива деца. Ако дойдат Изкупители да ги търсят, не им казвайте нищо и ги дръжте в покрайнините. Момчетата да се поставят под домашен арест.

С тия думи Випонд се отдалечи и подвикна през рамо:

— Доведете ми момичето утре в единайсет.

12.

— И тъй, Рива — каза Випонд с добродушния глас на благ учител, — докато тези трима младежи не се натъкнаха на опита на онзи Изкупител да те нападне, при което той бе повален в безсъзнание, ти изобщо не подозираше за съществуването на мъже в Светилището?

— Да, сър.

— И все пак си живяла там от седемгодишна възраст, и както казваш, гледали са те като малка принцеса? Много странно, не смяташ ли?

— Бях свикнала с това, сър. Даваха ни почти всичко, каквото пожелаем, и единственото строго правило, за чието нарушение се полагаше ужасно наказание, беше да не напускаме жилището си. Нямахме как да се прехвърлим през високите му стени. И бяхме щастливи.

— Жените, които се грижеха за вас, не ви ли разкриха причината за тази щедрост и добрина?

Рива въздъхна при спомена за една повехнала мечта.

— Казваха, че когато навършим четиринайсет, ще ни отведат на място, още по-чудесно от Светилището, и там завинаги ще живеем в блаженство като невести. Но само ако успеем да станем съвършени.

— Съвършени? В какъв смисъл?

— Кожата ни трябва да бъде безупречна, косата ни блестяща и гъвкава, да имаме големи и сияйни очи, розови бузи, едри и обли гърди, големи и гладки дупета, а между краката, под мишниците и където и да било по тялото да нямаме нито едно косъмче. Винаги да бъдем интересни и чаровни, винаги да ухаем на цветя. Никога да не се ядосваме, да не гълчим, да не критикуваме другите, а да бъдем сърдечни, мили и винаги готови за целувки и ласки.

Албин и Випонд бяха мъже с богат опит, бяха чували и виждали какви ли не странни неща, но когато Рива привърши разказа си, и двамата не знаеха какво да кажат. Най-сетне Албин проговори:

— Да се върнем към нападението на онзи Изкупител. За пръв път ли го виждаше?

— Да. Изобщо за пръв път виждах мъж.

— А как практикувахте... вашите ласки? — попита Випонд. — След като не е имало мъже.

— Една на друга, сър.

Това смая двамата още повече.

— Едните се преструвахме, че сме уморени и сърдити; викахме, тръскахме врати, после някоя от другите идваше да ни успокои с благи думи и ласки, докато ядът ни премине. — Тя погледна събеседниците си и осъзна, че отговорът не ги задоволява напълно. — Освен това имаше кукли.

— Кукли ли?

— Да, мъжки кукли. Обличахме ги, масажирахме ги и се държахме с тях като с крале.

— Ясно — каза Випонд.

— Аз и Лена... — тя помълча. — Лена беше момичето, което Изкупителят уби... Казаха ни, че сме избрани да се омъжим и да живеем щастливо до края на дните си. Но после Лелите — така наричахме жените, които се грижеха за нас — ни отведоха в стаята на онзи човек. А той дойде и уби Лена.

— Вашите Лели знаеха ли какво ви чака?

— Как може, след като бяха толкова мили към нас? Сигурно са ги излъгали.

— Колко странно съвпадение — каза Албин, който все още се чудеше дали момичето не ги праща за зелен хайвер, макар че в такъв случай би трябвало да е гениална лъжкиня. — Само за двацет и четири часа да се срещнеш с онзи Изкупител и Кейл, а после Кейл да пристигне тъкмо навреме, за да те спаси.

— Да, още тогава си помислих така. Колко странно да се срещна с цели четирима мъже след толкова много години... и единият да е тъй жесток, а другите да рискуват живота си заради мен, макар че не ме познават. Често ли се случват подобни неща?

— Не — каза Випонд. — Не се случват често. Благодаря, Рива. Засега приключихме.

Той вдигна звънчето пред себе си и го разклати. Вратата се отвори и в стаята влезе млада жена. Тя излъчваше типичната хладна

горделивост на всяка шестнайсетгодишна аристократка, смятаща, че е видяла всичко и вече нищо не я интересува. Но очите ѝ се разшириха, когато видя златната коса и невероятните телесни форми на Рива. Застанали една до друга, двете изглеждаха като същества от съвсем различна порода.

— Рива, това е моята племенница, мадмоазел Джейн Уелд. Тя ще се грижи за теб през близките няколко дни.

Все още ококорена, мадмоазел Джейн кимна лекичко. Рива само се усмихна нервно.

— Албин, би ли изчакал навън с Рива, докато си поговоря с мадмоазел Джейн?

Албин изведе Рива навън и затвори вратата. Випонд погледна смаяната си племенница.

— Затвори си устата, Джейн, да не влезе някоя муха.

Мадмоазел Джейн щракна челюсти и тутакси ги разтвори отново.

— Какво е това същество?

— Седни, слушай и поне веднъж се опитай да правиш каквото ти казвам.

Мадмоазел Джейн неохотно се подчини.

— Трябва да се сприятелиш с Рива и да я накараш отново да ти разкаже всичко, което вече разказа на мен, както и всякакви други неща. Запиши разказаното и ми го изпрати, без да пропускаш дори най-скучната или странна подробност... — Той погледна момичето. — А странни неща ще има. След като изслушаш историята ѝ, ще разбереш дали може да бъде обучена да си държи езика зад зъбите и да се преструва, че идва от Южните острови или нещо подобно. Тя вече е сравнително добре възпитана, но ще я научиш на нашите маниери. Ако се справя добре, от нея може да излезе лична прислужница или дори компаньонка.

— Искаш от мен да обучавам прислужница? — възмути се мадмоазел Джейн.

— Искам от теб да вършиш каквото ти кажа. А сега излизай.

13.

Изкупител Стейп Рой, следотърсач на южната потеря, влезе с коня си в Мемфис, след като бе оставил своите сто мъже и кучета в едно градче на петдесет километра от там. Чувстваше се по-неспокоен от когато и да било. Само по себе си безпокойството не беше чак толкова лошо, като се има предвид, че Стейп бе минавал през какви ли не адски изпитания и бе причинявал на другите още по-страшни неприятности. Но сега, докато наближаваше Кити Таун, той имаше чувството, че върви към самия земен ад. Пред ярко осветения вход към кошмарното предградие на Мемфис следотърсачът спря, слезе от коня и измина пеш последните няколко метра. Дори и в този късен час туристи и местни жители минаваха в непрестанен поток покрай пазачите, които пропускаха безпрепятствено повечето от тях, но някои спираха и претърсваха.

— Не можеш да влезеш с това — каза единият, като кимна към коня. — Въръжен ли си?

До зъби, помисли си Стейп.

— Не искам да вляза — каза той. — Нося писмо за Кити Заека.

— Не съм го чувал. А сега се пръждосвай.

Под напрегнатите погледи на двамата пазачи Стейп бръкна в чантата на седлото и извади две кесии, едната много по-голяма от другата. Протегна малката напред.

— Това е за вас да си го поделите. Другото е за Кити Заека.

— Подай ги. Ще се погрижа да ги получи. — Петимата пазачи, грамадни и грижливо подбрани по грозота, обкръжиха Стейп. — Ела пак утре, или още по-добре вдругиден.

— Добре, дотогава ще задържа парите.

— Не, не мисля — каза пазачът. — При мен ще са на по-сигурно място.

Той пристъпи към Стейп с бързината на двойно по-лек човек и посегна да вземе парите. Стейп сякаш се беше предал. Раменете му провиснаха, като че признаваше поражението си. После, когато

пазачът го блъсна в гърдите, той просто сгъна ръце около ръцете на противника и натисна надолу. Раздаде се не много звучен пукот и пазачът с див крясък рухна на колене. Смаяни от бързината на станалото, другите се хвърлиха напред. Едва бяха помръднали, когато видяха, че Стейп притиска острието на къс меч в гърлото на падналия. Викът на пазача да спрат всъщност въобще не беше необходим.

— А сега ми доведете някого от началниците си и не се бавете. Нямам желание да стоя в тази кочина по-дълго, отколкото се налага.

Двайсет минути по-късно Стейп седеше в някакво преддверие, чието обзавеждане говореше за дискретно богатство. През живота си не бе виждал по-красиво помещение — беше облицовано с кедър и сандалово дърво и ухаеше на нещо тъй нежно отпусканщо сетивата, че му се прииска да си отреже едно парченце. Но безпокойството му не отминаваше — не заради боя пред портата на Кити Таун, а заради онова, което видя, след като го пуснаха вътре. Човекът, ръководил кланетата в Одеса и Полската гора, прочут със злобата си дори сред познаващите невероятните жестокости на войните в Източните пробиви, сега се смущаваше от нещата, които видя през последните няколко минути. Вратата в дъното се отвори, един старец прекрачи през нея и изрече любезно:

— Кити Заека ще ви приеме.

Още докато вратата се отваряше, той почувства полъха на необичаен мирис. Не можеше да се каже, че е неприятен, беше по-скоро сладък, но от сладостта му косата по тила на Стейп Рой настръхна. Стейп беше сигурен, че никога преди не е срещал подобна миризма. Нещо го предупреждаваше, нещо го плашеше, въпреки цялата му свирепа храброст. Вече дълбоко смутен от гледките в Кити Таун, той прекрачи прага, а старецът остана в преддверието и затвори вратата зад него.

Стаята беше сумрачна, но грижливо нагласеното осветление позволяваше да се вижда пода. Над височината на кръста се мерзелееха само неясни силуети. Някой седеше зад бюро в средата на помещението, но приличаше на безплътна сянка.

— Моля ви, настанете се удобно, Изкупителю.

Този глас! За пръв път в живота си чуваше нещо подобно. Нямахше нотки на жестокост, нямахше злобно съскане, нито открита или прикрита заплаха — нямахше нито един от тоновете, които познаваше.

Гласът напомняше гукането на гълъб, печална въздишка или глухо мяукане. В известен смисъл това беше най-ужасният звук, който бе чувал някога. Той сякаш отекваше в стомаха му като най-дълбоката, недоловима за слуха нота на органа в голямата киевска катедрала. Стейп имаше чувството, че всеки момент ще му призлее.

— Не изглеждате добре, Изкупителю — изгука гласът. — Желаете ли вода?

— Не. Благодаря.

Гласът на Кити Заека въздъхна, сякаш от дълбока загриженост. На Стейп му се стори, че го целува нещо невъобразимо гнусно.

— Тогава да преминем на въпроса.

Изкупителят трябваше да събере цялата сила на волята си, за да отговори — сила, доказвана многократно при изгаряне на еретици и масови кланета на невинни.

Дълбокото дишане не помагаше. То само засилваше въздействието на онази ужасна сладникава миризма.

— Вярно е — каза Кити Заека, — че четирите млади особи, които търсите, са в Мемфис.

— Можете ли да стигнете до тях?

— О, Изкупителю, до всекиго може да се стигне. Живи ли ги искате?

Клетият Рой Стейп едва се удържаше да не припадне.

— Можете ли да го направите?

— Нямам това намерение, Изкупителю. Разбирате ли, не е в мой интерес.

После той издаде странен звук — може би тихичък смях, може би не. Вратата се отвори и старецът, който го бе въвел, каза:

— Заповядайте насам, Изкупителю.

Десет минути по-късно зашеметеният Изкупител Рой Стейп започваше да се опомня от ужасната среща с Кити Заека.

— По-добре ли се чувствате, Изкупителю? — попита старецът.

Стейп го погледна.

— Що за...

— Не задавайте въпроси, които могат да се възприемат като обиди — прекъсна го старецът. — Подобно поведение тук е крайно неразумно. — Старецът въздъхна дълбоко. — Знаем, че искате да изведете от стария град трите момчета и момичето. Това е възможно,

но няма да бъде сторено, защото ще наруши важни интереси, които са ни присърце.

— Тогава отивам да уведомя господаря си. Той държи да научава лошите новини незабавно.

— Не ставайте неразумен, Изкупителю — каза старецът. — Много бързане винаги бави. По някое време те трябва да напуснат града. Ще ви известим и в знак на добра воля ще ви ги предадем здрави и читави. Обещаваме.

— След колко време?

— След колкото трябва, Изкупителю. Ще удържим на думата си — но нека да бъдем наясно. Ако предприемете никакви опити да се доберете до тях, Кити Заека ще сметне това за удар срещу собствените му интереси.

На вратата се почука.

— Влез.

Появиха се двама пазачи.

— Тези мъже ще ви придружат до портата на Кити Таун. В знак на добра воля конят ви е нахранен и напоен. Сбогом.

Когато Изкупител Стейп излезе от сградата, въздухът на Кити Таун го блъсна като удар в лицето. Шумът! Хората! Чувстваше се като прогледнал слепец, чиято първа гледка е пъстротата на ада, като глух, възвърнал слуха си единствено за да чуе края на света. Тук всичко живо предлагаше на всеослушание стоката си, срамотии се подмятаха на показ, малчугани с роклички подвикваха „Ела, ела да ме вземеш“, мъже на средна възраст търсеха своите мъчителни, лелки с начервосани гърди обещаваха какво ли не, а невръстни улични тарикатчета търсеха кого да преметнат.

Потресен и вцепенен от ужас, Изкупител Стейп изведнъж нададе вик на върховна ненавист и погна. После за смайване на двамата си придружители, той хукна към портата с цялата бързина на изпепелената си душа и изчезна в нощта.

На петдесет километра от последното село, закриляно от Мемфис, ИдрисПюк седеше в една канавка под дъжда. Нямаше нищо сухо, за да запали огън, а и да имаше, би било твърде опасно да го направи. За последните двама и четири часа бе хапнал само един

полуизгнил картоф. Как бе стигнал дотук човекът, който някога командваше цели три армии, в чиито съвети се вслушваха крале и императори, и който бе озлочестил безброй красиви щерки на владетели и сатрапи? Логичен въпрос, но ИдрисПюк отлично знаеше отговора. Докато повечето хора злоупотребяваха с късмета си веднъж или дважд в своя живот, той го правеше постоянно — жънеше там, където не беше сял; захапваше до лакът, щом му подаваха пръст; натрупваше състояние, а прахосваше две. Дори да имаше като котката девет живота, пак щяха да са му малко. Никой не можеше да му отрече способностите на пълководец, бойните умения и остроумието, а на политическата му прозорливост се възхищаваха в целия цивилизован свят — тоест навсякъде, където имаше издадена смъртна присъда срещу него, без да се броят местата, където съдилищата и присъдите се смятат за досадна формалност. Казано накратко, в момента вече нямаше държава, където ИдрисПюк да избяга без риск да бъде изпържен във вряло масло, изкормен, разкъсан или обесен, евентуално по няколко пъти. Най-великият наемник на всички времена сега бе принуден да се укрива от десетки ловци на глави и войници в някаква си канавка — мокър, уморен и измъчван от ужасно разстройство след мухлясалия картоф.

През изминалия месец на два пъти попада в плен, но успяваше да се измъкне почти незабавно. Истинският му проблем беше, че нямаше къде да бяга. Затвореше ли очи, виждаше как лешоядите прииждат от всички страни.

ПЛЯС!

ИдрисПюк инстинктивно се надигна на колене и трескаво запълзя в канавката.

— Светлина! Дайте факли! Той ни видя!

Из непрогледния мрак над полето изведнъж лумнаха факли. Но това, което помагаше на преследвачите, помагаше и на ИдрисПюк. Той зърна няколко дървета на трийсетина метра пред себе си и се втурна натам с бързината на куче, като се подхлъзваше из калта.

— Там!

Бяха го забелязали. Бягайки, видя, че дъгата от пламъци се затяга около него и всеки момент можеше да го сполети мъчителна смърт от някоя стрела или меч. Задъхан от страх, продължи напред. Трябваше да

се добере до дърветата. Изкатери се по хлъзгавата канавка и точно когато подаде глава от нея, ударът го посрещна.

ТРИАС!

Той замръзна. Светът спря сред взрив от блясък и болка. После нов удар го отметна назад. Изгуби съзнание, още преди главата му да се блъсне жестоко в дъното на канавката.

Когато се събуди, грамадна космата горила го държеше за краката и небрежно блъскаше главата му в тухлена стена като домакия, която изтупва килим. После спря, вдигна го срещу лицето си и впи поглед в очите му. ИдрисПюк знаеше, че е горила, защото бе виждал такъв звяр в един цирк в Арнхемланд. Тази тук беше много по-едра, с горещ, влажен дъх, вонящ на прогнило месо, а от ноздрите ѝ се стичаха зеленикави сополи.

— Значи още си жив — рече горилата.

Едва сега ИдрисПюк с известно облекчение осъзна, че все още е в безсъзнание и просто сънува. После горилата продължи лениво да блъска главата му в тухлената стена.

Когато застави очите си да се отворят, видението отстъпи място на селска каруца, където лежеше с вързани ръце и крака, а главата му се блъскаше в страничната дъска при всяко друсване на колелата по неравния път.

За да не припадне отново, той си пое дълбоко дъх и измести глава към средата на каруцата. Помисли си, че има истина в старата шегга — колко е приятно да спреш да си блъскаш главата в стената. После болката го връхлетя отново и облекчението изчезна. Той изпъшка.

— Събуди ли се вече?

Човекът беше войник, а не ловец на глави, което подсказваше, че поне е попаднал в ръцете на хора, спазващи някои формалности, преди да пристъпят към неприятната част. Значи имаше шанс да избяга.

Войникът го удари в корема с дръжката на късото си копие.

— Зададох ти любезен въпрос и чакам любезен отговор.

— Да, събудих се — изпъшка ИдрисПюк. — Къде отивам?

— Затваряй си човката. Казаха ми в никакъв случай да не разговарям с теб, макар че не виждам защо. Като те гледам, не си твърде опасен.

Войникът го смушка още веднъж в корема, облегна се назад и замълча.

14.

— Как ще желаете да постъпя с тях? — попита Албин.

Випонд го погледна иззад писалището и се замисли.

— Те ме интересуват, но мисля, че е време да ги попритиснем. Искам да ръководите разпита им относно Изкупителите. Трябва да разберем повече за Светилището и да преценим, доколко ни засягат намеренията на Изкупителите. Междувременно ги пратете да се учат в Монд.

— Соломон Соломон няма да е доволен.

— Мили Боже — ахна Випонд. — Никой ли вече не слуша какво му се казва? Ако не е доволен, да се оплаче на когото си ще.

— Онези от Монд са високомерна пасмина, господин канцлер. На момчетата няма да им е лесно.

— Знам. Дръжте ги непрекъснато под око — искам да знам как ще реагират. Не им се сърдя, че ме излъгаха — на тяхно място бих сторил същото, — но искам да разчепкам цялата тази история.

И така два дни по-късно Кейл, Клайст и Хенри Мъглата се озоваха на Полето на съвършенството. С петдесет начинаещи ученици гледаха как още толкова млади аристократи Матераци загорят пред Соломон Соломон, върховен майстор на бойните изкуства в Монд. Той беше едър мъж с бръсната глава и очи по-студени от източния вятър през мразовит януарски ден.

Днес небето беше синьо и вятърът топъл. Новите ученици се възхищаваха на четиринайсет-петнайсет годишните руси младежи, които се разкършваха и отпускаха мускулите на почти еднаквите си, високи, удивително гъвкави и стройни тела. Чувството за самоувереност трептеше из въздуха около тях, докато раздвижваха дългите си крайници с невероятни извивки, или правеха лицеви опори на една ръка, като че мускулите им черпеха сила от някакви вълшебни машини. Четирийсет и седемте новаци гледаха със страхопочитание. Това бяха синове на богати търговци, платили на Соломон Соломон солидни суми за възможността деца от простолюдието да общуват

всеки ден с Матераците. Заради хлапетата от Келявите земи, заели три от местата в последния момент, Соломон Соломон щеше да загуби по повече от хиляда долара на година. И затова днес леденото му сърце бе още по-ледено от обичайното.

Всеки от новациите беше поставен под различен щит и макар да не разбираше какво представляват те, Кейл забеляза, че всеки от загарящите Матераци има значка на гърдите и някои от тях са със същите изображения като на щитовете зад някои от учениците. Мина известно време преди да открие носителя на значката, съвпадаща с неговия щит. Той приличаше на останалите, само че беше още по-висок, по-рус, по-изящен и силен. Движеше се с изключителна бързина, докато имитираше схватки с неколцина противници и макар да сдържаше ударите, неминуемо поваляше по гръб всеки от тях. За малко Кейл се завъртя да огледа богатото въоръжение, подготвено за всекиго от курсантите — шест вида мечове; къси, средни и дълги копия, секири и още няколко вида оръжия, каквито виждаше за пръв път.

— Хей, ти! ТИ! СТОЙ НА МЯСТО!

Това бе гласът на Соломон Соломон, който гледаше яростно Кейл. Инструкторът слезе от грубо скования подиум с бойни чучела, откъдето наблюдаваше загаряването, и тръгна право към Кейл, без да го изпуска нито за миг от поглед. Упражненията на терена спряха и младите Матераци зачакаха да видят какво ще стане. Не им се наложи да чакат дълго. Щом стигна до Кейл, Соломон Соломон му зашлеви жестока плесница. Наоколо неколцина избухнаха в злорад смях, както се случва, когато атлет се препъне на състезание или изтощен боксьор поеме удар, който ще го повали в безсъзнание за няколко часа.

Макар че залитна, Кейл не падна, както бе очаквал Соломон Соломон. Когато главата му се върна на място, той нито възрази, нито погледна гневно инструктора — имаше твърде богат опит с произволното насилие и неразбираемия гняв на властимащите, за да си позволи подобна грешка.

— Знаеш ли какво направи?

— Не, сър — каза Кейл.

— Не, сър? Дръзваш да ми кажеш, че не знаеш?

Думите бяха изречени с целия натрупан гняв на човек, който без никаква приемлива причина губи хиляда долара годишно. Той отново

удари Кейл. След третия удар Кейл осъзна грешката си. В Светилището да паднеш от удар означаваше да си изпросиш нов; тук явно действаше обратното правило. Той послушно падна на пода.

— Занапред — изкрещя Соломон Соломон — гледай право напред, наблюдавай учителя си и не откъсвай очи от него. РАЗБРА ЛИ?

— Да, сър.

След този отговор Соломон Соломон се завъртя и тръгна обратно към подиума. Кейл бавно се надигна на крака. Главата му звънтеше. Всички останали новаци гледаха уплашено напред с изключение на Хенри Мъглата и Клайст, които гледаха напред просто защото знаеха, че така трябва. Един човек обаче гледаше Кейл — най-високият и най-пъргавият от Матераците, под чийто щит стоеше момчето. Другите около него се смееха, но той беше навъсен и изчервен от гняв.

Дори и ударите по Кейл не подобриха настроението на Соломон Соломон; сърцето му се късаше от загубата на толкова много пари.

— Заемете се с учениците си. Къси мечове.

Курсантите тръгнаха към редицата новаци и застанаха срещу тях. Високият млад Матерац погледна Кейл и тихо изрече:

— Още една такава проява и ще съжаляваш, че си се родил. Чу ли?

— Да, чух — отговори Кейл.

— Аз съм Кон Матерац. Отсега нататък ще ме наричаш „шефе“.

— Да, шефе, разбрах.

— Подай ми късия меч.

Кейл се завъртя. На дървената стойка зад него висяха три меча с еднаква дължина, но с различна форма на острието — от право до извито. За Кейл мечът си беше меч. Той взе единия.

— Не този. — Думите бяха последвани от ритник по задника. — Другия.

Кейл посегна към съседния меч и получи нов ритник. Курсантите и част от новациите се разсмяха.

— Другия — каза Кон Матерац.

Кейл взе третия меч и го подаде на усмихнатия младеж.

— Добре, а сега ми благодари за възпитателния ритник.

Настана напрегната тишина; всички очакваха да видят дали ученикът ще се окаже достатъчно глупав да възрази, или още по-зле — да отвърне на удара.

— Благодарим ни — повтори Кон.

— Благодаря, шефе — каза почти любезно Кейл за голямо облекчение на Хенри Мъглата и Клайст.

— Превъзходно. — Кон огледа приятелите си. — Липса на гордост, харесвам това у слугите.

Нов кръсък на Соломон Соломон прекъсна угодническите смехове. През следващите два часа Кейл стискаше зъби от болка в главата и наблюдаваше тренировките. Когато всичко свърши, младежите със смях напуснаха площадката, за да се изкъпят и след това да обядват. После неколцина по-възрастни мъже дойдоха да обяснят на новациите как да се грижат за поверените им оръжия.

По-късно тримата седнаха да си поговорят. За изненада на Кейл, Хенри Мъглата и Клайст изглеждаха по-недоволни от него.

— Господи — каза Клайст. — Мислех си, че най-сетне извадихме късмет като попаднахме тук. — Той мрачно погледна Кейл. — Ама и ти си голям майстор да очароваш хората. Колко ти трябваше? Не повече от дваисет минути, за да се сблъскаш с двамата най-гадни от цялата гадна компания.

Кейл се замисли, но не каза нищо.

— Искаш ли довечера да избягаме? — попита Хенри Мъглата.

— Не — отговори Кейл все тъй замислено. — Ще ми трябва време, за да открадна каквото е необходимо.

— Неразумно е да изчакваме. Помисли си какво може да стане.

— Всичко ще бъде наред. Освен това не се налага вие да бягате. Клайст е прав, провървя ви, че попаднахте тук.

— Ха! — възрази Хенри. — Така или иначе, щом изчезнеш, ще се захванат с нас.

— Може би да, може би не. Може Клайст да е прав — нещо в мен дразни хората.

— Аз идвам с теб — каза Хенри Мъглата.

— Недей.

— Казах, че ще дойда.

Настана дълго мълчание, нарушено най-сетне от Клайст.

— Е, аз пък няма да остана тук сам — заяви той и си тръгна нацупен.

— Дали да не духнем преди да се върне? — предложи Кейл.

— Най-разумното е да се държим заедно.

— Сигурно, но защо трябва да мрънка толкова много?
— Просто си е такъв. Иначе е свястно момче.
— Тъй ли? — подметна разсеяно Кейл.
— Кога искаш да тръгнем?
— След седмица — тук има много неща за задигане. Трябва да се запасим.

— Опасно е.

— Няма страшно.

— Не съм съгласен.

— Е, аз си рискувам главата и задника, значи аз ще решавам.

Хенри Мъглата сви рамене.

— Сигурно имаш право. — Той побърза да смени темата. —
Какво мислиш за тия от Монд? Много са надути, нали?

— Но и много ги бива.

— Е, във всеки случай са хубавци — усмихна се Хенри Мъглата.

— Мислиш ли, че с Рива всичко ще бъде наред?

— Защо да не бъде — отвърна Хенри, но си личеше, че е искрено разтревожен. — Лошото е, че тя не прилича на мен и теб. Не би изтърпяла един пердах или нещо подобно. Не е научена на това.

— Ще се справи. Випонд се погрижи за нас, нали? Клайст има право — ако не бях аз, щеше да ви върви по мед и масло. — Кейл всъщност нямаше идея какво представляват медът и маслото, но беше чул израза на два-три пъти и го харесваше. — Рива умее да се погажда с хората. Недей да я мислиш.

— А ти защо не можеш да се погаждаш с хората?

— Не знам.

— Просто опитай да не им се пречкаш, а ако не можеш, поне забрави оная физиономия, като че искаш да ги накълцаш за храна на кучетата.

Но на следващия ден надеждите на Хенри Мъглата за разведряване на отношенията със Соломон Соломон и Кон Матераци бързо се изпариха. Инструкторът намери нов повод да продължи побоя от предния ден, но този път наред игрището, та всички да видят и да му подражават. Кон Матераци обаче се оказа по-изтънчен от своя учител, и тъй като не искаше просто да му подражава, продължи да подритва Кейл при всеки удобен повод, но почти без да влага сила. Младежът беше истински майстор на унижението и се държеше към

Кейл като към досадно задължение, което трябва да се приеме максимално търпеливо. Благодарение на дългогодишните тренировки той можеше да перне леко момчето с дългите си и гъвкави крака по прасеца, по задника или по ухото, сякаш, ако използва ръцете си, би означавало, че го приема твърде сериозно. Само след четири дни подигравките на Кон почнаха да тревожат Хенри Мъглата много по-силно, отколкото грубостите на Соломон Соломон. Кейл бе свикнал с бруталност, каквато Соломон Соломон не можеше и да си представи. Но подигравките и насмешките бяха извън опита на послушниците. Хенри почваше да се тревожи, че Кейл може да бъде предизвикан да отвърне на удара.

— Струва ми се по-спокоен от всеки друг път — каза Клайст, когато Хенри Мъглата сподели с него тревогите си.

— Спокоен като изоставена къща, докато не се събуди демонът в мазето.

Двамата се разсмяха на този често повтарян изкупителски израз.

— Само още два дни.

— Нека го убедим да избягаме утре.

— Добре.

Кон Матераци продължаваше да разиграва все по-злобно ролята си на търпелив наставник с глупав възпитаник — между редовните побоища на Соломон Соломон той не пропускаше да разчорли косата на Кейл заради някоя измислена грешка, сякаш си имаше работа с некадърно, но достойно за жалост добиче. Непрестанно го предизвикваше с лекички плесници по врата или удари по задника с плоската част на меча. А Кейл ставаше все по-тих и по-тих. Кон обаче забелязваше, че боят не го впечатлява, но подигравките малко по малко проникват през коравата броня на душата му. Кон Матераци беше чудовище, но не и глупак.

Матераците се славеха с две неща: първо, с върховното си умение в бойните изкуства и необходимата за това непоклатима храброст; второ, с изключителната хубост на техните жени, сравнима единствено със студенината в сърцата им. Казваха, че човек не може да разбере готовността на Матераците да загинат в битка, докато не е видял някоя от съпругите им. И поотделно и общо Матераците представляваха страховити бойни машини. Но ако човек наистина срещнеше някоя от съпругите им, щеше да се сблъска с високомерие,

гордост и пренебрежителност, каквито не се срещат никъде по света. Ала в същото време щеше да занемее пред тяхната потресаваща красота — и също като мъжете Матераци да бъде готов на всичко за една-единствена усмивка или снизходителна целувка. Макар че Матераците държаха почти една трета от познатия свят в своята военна, икономическа и политическа хватка, покорените винаги можеха да се утешат с мисълта, че въпреки цялата тази власт те са роби на жените си.

Докато тормозът и побоищата над Кейл продължаваха, тримата бивши послушници посвещаваха всяка свободна минута на кражби. Това не бе нито особено трудно, нито опасно — от гледна точка на момчетата, Матераците имаха странно отношение към имуществото си. Те изглеждаха готови да захвърлят вещите, веднага след като са ги купили. Това озадачаваше бившите послушници, лишени от правото да притежават каквото и да било. Отначало крадяха предметите, които им се струваха полезни — например сгъваем нож или точило, после пари, небрежно оставяни в спалните на техните шефове, често в учудващо големи количества. После стана по-лесно — питаха шефа си дали не иска нещо да бъде почистено или преместено, защото често им казваха просто да го изхвърлят. За четири дни бяха откраднали или събрали повече, отколкото можеха да използват — ножове, мечове, лек ловджийски лък с малка повреда, отстранена от Клайст, походно котле, паници, лъжици, въже, канап, суха храна от кухнята и значителна сума пари, която щеше да стане още по-голяма, когато преровят стаите на шефовете си преди самото бягство. Грижливо укриваха плячката си, макар че никой не забелязваше нейното изчезване. Клайст и Хенри Мъглата тъгуваха, че трябва да си заминат, защото тук можеха да си живеят блажено от вещите и парите, на които другите не държаха особено. Хенри виждаше как Кейл става все по-кротък с всяка насмешка, всяко унижение и всеки подигравателен удар на Кон Матераци. Младежът подръпваше носа и ушите на Кейл, сякаш закачаше непослушно хлапе.

Следобед на петия ден Кейл търсеше да открадне нещо полезно в една част от крепостта, където на новациите бе забранено да влизат. „Забранено“ в Мемфис означаваше нещо съвсем различно от „забранено“ в Светилището. Там едно нарушение можеше да ти донесе например четирийсет удара с бодлив кожен колан и кръвене до смърт,

тук — до не особено тежко наказание, от което винаги имаше шанс да се отървеш с приказки. Ако го хванеха сега, Кейл щеше виновно да обясни, че се е загубил.

В момента се движеше из най-старата част на древната крепост — всъщност най-старата част на Мемфис. На много места крепостната стена с вътрешни помещения, използвани днес за складове, беше разрушена и заместена от изящни къщи с огромни прозорци, харесвани от Матераците. Но тази стара част на града беше мрачна — единствената светлина идваше от страничните улици, често раздалечени на двайсетина метра една от друга. Мястото беше създадено за обсада, а не за свободно минаване. Докато се изкачваше по едно тъмно каменно стълбище без парапет, който да го предпази от десетметрово падане върху плочника долу, Кейл чу бързи стъпки да слизат насреща му. Не можеше да види човека заради завоя на стъпалата, но зърна бледа светлина — онзи носеше фенер. С надеждата да не го забележат, Кейл отстъпи в една странична ниша. Бързите стъпки приближаваха и фенерът се появи иззад завоя. Той се притисна към стената; една девойка притича край него, без да го види. Но на това просторно и мрачно място осветлението бе слабо, а камъните неравни. Тя зави твърде бързо, залитна и в този миг кракът ѝ се закачи за една издадена плоча. За момент опита да се извърти и да избегне падането от десетте метра височина върху камъните долу. От устата ѝ излетя кратък вик; изтърва фенера отвъд ръба и щеше да го последва, когато Кейл я сграбчи за ръката.

Девойката извика, уплашена от внезапното му появяване.

— Боже мой!

— Всичко е наред — каза Кейл. — Щеше да паднеш.

— О! — каза девойката и погледна надолу към пламтящото масло около разбития фенер. — О — повтори тя. — Изплаши ме.

Кейл се разсмя.

— Имаш късмет, че още си жива, та да се плашиш.

— Щях да се справя и сама.

— Не, нямаше.

Тя пак надникна към плочника долу, после погледна в сумрака лицето на Кейл. Не приличаше на момчетата и младежите, които бе виждала досега — среден на ръст и с черна коса, — но най-странно бе

изражението на очите му, в които имаше нещо старо, мрачно и непознато.

Изведнъж я обзе страх.

— Трябва да вървя — каза тя. — Благодаря.

И изтича надолу по стълбището.

— Внимавай — изрече Кейл тъй тихо, че нямаше как да го чуе.

После тя изчезна.

Кейл се чувстваше като ударен от мълния. Дори далеч по-стара и мъдра глава би се замаяла от среща с подобно момиче, а по отношение на жените Кейл не беше нито стар, нито мъдър. Тя бе Арбел Матераци, дъщеря на дожа на Мемфис, маршал Матераци. Но никой освен баща ѝ не я наричаше с нейното истинско име. За всички останали тя беше Арбел Лебедовата шия, всепризната първа хубавица в Мемфис, а вероятно и в подвластните му територии. Може ли да се опише нейната красота? Опитайте да си представите жена като лебед.

Колко различно би се развило всичко, ако Кейл не я бе срещнал на крепостната стена този ден, или ако в това мрачно и хлъзгаво място не бе проявил достатъчно пъргавина, за да я спаси от неминуемата заплаха да строши долу на плочника прекрасната си лебедова шия.

След няколко часа влюбеният Кейл разказваше на един развеселен и един недоволен приятел, че е решил да не напуска Мемфис. Разбира се, той не обясни истинската причина — каза им, че цял живот е търпял далеч по-тежки побоища от тези на Соломон Соломон, а колкото до глупостите на Кон Матераци — решил е да не им обръща внимание. Защо да се тревожи от тъпите шеги на един разглезен хлапак, когато имат толкова много причини да останат? Макар и озадачени, Хенри Мъглата и Клайст нямаха основания да се съмняват в думите му. Ала Хенри все пак се съмняваше.

— Вярваш ли му? — попита той, когато остана насаме с Клайст.

— Какво ме засяга? Щом иска да остане, толкова по-добре. Само да не ми се прави на много важен.

През следващите няколко дни Хенри Мъглата наблюдаваше продължаващите побоища и подигравки. Както винаги издевателствата над Кейл го тревожеха най-много. Кон Матераци можеше да е разглезен хлапак, но беше ненадминат майстор в бойните изкуства.

Само най-старите и най-опитните бойци на Матераците успяваха да го победят в учебните сражения, които болезнено имитираха реалните битки. Те се провеждаха всеки петък и продължаваха по цял ден. Заслужената му слава растеше и нищо чудно, че през последната седмица от официалното му обучение се нареди сред малцината новопостъпили в армията на Матераците, удостоявани с меча Форца или Данцигската колона, най-често наричан простичко Острието. Преди сто години великият оръжейник Мартин Бейкън го бе изковал от стомана с уникална здравина и гъвкавост, чиято тайна, за жалост, бе изчезнала навеки с Бейкън, който се самоубил от несподелена любов към една надменна млада аристократка. Тогавашният дож Питър Матераци, за когото бил изработен мечът, до края на живота си не повярвал, че гений като Бейкън може да се самоубие по такава причина. „Жена! — повтарял смаяно той. — Та аз бих му дал собствената си жена, само да беше помолил.“ Но познавайки прословутата студенина на дамите Матераци, малцина вярвали в сериозността на думите му.

Така или иначе, връчването на Острието беше върховна чест, оказвана за пръв път от двайсет години насам.

Церемонията по връчването на наградите и парадът на завършилите курсанти минаха великолепно, както можеше да се очаква — тълпи, размахани шапки, възторжени възгласи, музика, блясък и разкош, речи и тъй нататък. Начело вървяха бойците от Монд, почти пет хиляди на брой. Те не бяха обикновени войници, а въоръжен елит, най-добре обучените и екипирани бойци в целия свят, до един високопоставени и с аристократично потекло.

А в центъра стоеше Кон Матераци, шестнайсетгодишен, сто осемдесет и пет сантиметра висок, рус, мускулест, строен и красив — привличащ погледите на всички, обект на всеобщо внимание, любимец на тълпите, гордост на Матераците. Колко се гордееше от радостните викове и ръкоплясканията, докато му връчваха Острието. Когато го вдигна високо над главата си, от тълпата изригна рев на неописуем възторг.

Хенри Мъглата ръкопляскаше, за да не привлича внимание. Клайст изразяваше своята неприязън като аплодираше и ревеше тъй шумно, сякаш Кон му беше брат-близък. Но въпреки подбутванията с лакът на Клайст и умолителния шепот на Хенри Мъглата, Кейл

гледаше безучастно — и Кон забеляза това, макар да беше зашеметен от възторг и гордост.

Кон Матераци и досега бе имал изключително високо самочувствие — подсилвано допълнително от ласкатели и поклонници, — а днес чувството за собственото му великолепие излетя към главозамайващи висини. Дори и два часа по-късно, след като тълпите се разотидоха и той се уедини в голямата крепост, мозъкът му все още бръмчеше като разбунен кошер. Ала след като вълнението от комплиментите и възхвалите на неговите приятели и каймака на аристокрацията започна да стихва, той донякъде се завърна в реалния свят и си припомни оскърбителния отказ на Кейл да признае триумфа му. Подобно демонстративно неподчинение бе нетърпимо и той незабавно прати един от слугите си да повика неговия ученик.

Слугата се позабави с изпълнението на задачата — най-вече защото когато пристигна в спалното на новациите, имаше нещастieto да попита Хенри Мъглата къде е Кейл. От известно време на Хенри не му се налагаше да използва дарбата си да шикалкави, но при този пряк въпрос старите навици се събудиха.

— Кейл? — повтори той, сякаш не бе сигурен за кого или за какво става дума.

— Новият ученик на лорд Кон Матераци.

— Лорд кой?

— Има черна коса. Ей-толкова висок. — Осъзнавайки, че си има работа с глуповатото момче, слугата посочи с ръка височина около метър и шейсет и пет. — Грозен на вид.

— О, имаш предвид Клайст. Той е долу, в кухнята.

Слугата реши, че може би *наистина* търси Клайст. Струваше му се, че Кон Матераци бе казал Кейл, но можеше и да не е чул добре, а предвид сегашното му настроение нямаше ни най-малко желание да се връща да пита отново. За беда тъкмо тогава Кейл дойде в спалното с надеждата да подремне и планът на Хенри Мъглата да прати слугата за зелен хайвер се провали.

— Това е той — каза слугата.

— Само че не е Клайст — възрази победоносно Хенри. — Това е Кейл.

Когато Кейл пристигна в лятната градина, тълпата около Кон се беше разсеяла. Но точно тогава дойде последното и най-важно за Кон

посещение — на Арбел Лебедовата шия. Възпитана да се отнася към мъжете с презрение и от време на време със снизхождение, Арбел силно се затрудняваше да създаде впечатлението, че изпитва към Кон нещо повече от безразличие. Всъщност по безразличието си към хубостта и успехите тя не се различаваше от другите аристократични красавици. Ако ставаше дума за някой друг, щеше инстинктивно да знае как да постъпи — да подхвърли една-две любезни думи и бързо да му обърне гръб. Но в момента безразличието не ѝ се удаваше тъй лесно, както обикновено. Дори най-студените дами от елита на Матераците не успяваха да останат съвсем хладни към красивия млад боец, рева на тълпата и обаянието на пищните церемонии. Всъщност Арбел Лебедовата шия далеч не се чувстваше тъй високомерна, както изглеждаше и за свое огромно смущение бе усетила как я побиват тръпки в мига, когато Кон вдигна Острието, а тълпата изрева от възторг пред този великолепен младеж. Затова бе загубила част от дарбата си да изглежда върховно безразлична дори към най-великолепните млади мъже, а колебливостта я накара не само да дойде твърде късно, но и да се изчерви (не чак толкова, че Кон да забележи), когато го поздрави за голямото постижение. Имаше само двама души, към които Кон се отнасяше с известна почитителност — чичо му и неговата дъщеря. Пред Арбел изпитваше истинско страхопочитание заради нейната потресаваща красота и привидното пълно пренебрежение спрямо него. Въпреки че днешният ден бе донесъл на главозамаения младеж още повече власт и величие, Кон изпадна в паника при нейното идване и изобщо не забеляза, че тя се смущава; за да заподозре нещо, би трябвало Арбел най-малкото да се хвърли в прегръдките му и да го обсипе с целувки. Докато изслушваше поздравленията ѝ, се чувстваше тъй притеснен, че едва разбра за какво става дума, камо ли да усети неуверения глас, с който бяха изречени. Точно когато си размениха поклони и Арбел Лебедовата шия понечи да си върви, Кейл пристигна.

При други обстоятелства Арбел изобщо не би погледнала никакъв си ученик от простолюдието. Но в сегашното ѝ състояние изненадата я тласна към още по-силно объркване — изобщо не бе очаквала да срещне онова странно момче, което само преди няколко дни я спаси. От напрежението лицето ѝ стана свършено безизразно.

Може би само най-великите и опитни любовници в цялата човешка история, например легендарният Нейтан Джог или прочутият Никълъс Паник, биха различили кипящите чувства под това ледено изражение. Разбира се, клетият Кейл беше безкрайно далече от тия славни любовници и видя само онова, от което се боеше. Нейното лице предизвика у Кейл единствено обида — той бе спасил живота ѝ, беше се влюбил в нея, а тя дори не благоволяваше да го забележи. Изпаднала в още по-дълбоко объркване, Арбел Лебедовата шия намери единствения възможен изход от ненадейната среща. Тя просто се обърна и тръгна към портата в другия край на градината. В момента освен тях тримата наоколо имаше само осем души — петима близки приятели на Кон Матераци и трима отегчени пазачи, облечени в парадни брони и помъкнали три пъти повече оръжия, отколкото биха взели в истинска битка. Имаше и един наблюдател — разтревожен за приятеля си, Хенри Мъглата се бе покатерил на най-близкия покрив и наблюдаваше иззад един комин.

Кон Матераци се обърна към ученика си, но преди да стори каквото и да било, един негов подпийнал приятел реши да ги развесели, имитирайки маниера на Кон да се държи с Кейл като с малоумен. Той протегна ръка и лекичко плесна момчето през лицето. После още веднъж. Всички, с изключение на Кон, се разсмяха тъй шумно, че Арбел Лебедовата шия се озърна през рамо и видя третата шеговита плесница. Гледката я смая, но Кейл разчете по лицето ѝ само високомерно презрение.

При четвъртия удар сякаш целият свят се преобърна. Без видимо усилие Кейл хвана с лявата си ръка китката на младежа, с дясната го стисна за лакътя и завъртя. Раздаде се остър пукот и писък от болка. Продължавайки привидно бавното си движение, Кейл сграбчи пицщия юноша за раменете и го хвърли срещу смаяния Кон Матераци, който се просна по гръб. После отстъпи крачка назад, хвана с лява ръка десния си юмрук и заби лакът в лицето на най-близкия Матераци. Онзи загуби съзнание, още преди да докосне земята. Останалите двама се опомниха от изненадата, извадиха парадните си кинжали и заеха бойна стойка. Не само изглеждаха страхотни — наистина бяха такива. Кейл продължи към тях, но в движение се наведе, загреба шепа варовиков прах и чакъл, и я хвърли в лицата на противниците. Двамата се извърнаха с болезнени викове. Кейл жестоко

стовари юмрук в бъбрека на по-близкия и ритник в гръдната кост на другия. Вдигна двата кинжала и се завъртя срещу Кон, който вече бе успял да се измъкне изпод крещящия си приятел. Всичко това се случи за не повече от четири секунди. Сетне настана пълно мълчание и Кон и Кейл застанаха един срещу друг. Изражението на Кон беше сдържано, но яростно; лицето на Кейл не изразяваше нищо.

Тримата войници дотичаха откъм колонадата, където бяха потърсили прохладата.

— Оставете ни да се справим с него, сър — предложи дежурният сержант.

— Стойте на място — изрече студено Кон. — Посегнете ли към него, кълна се, че ще чистите конски фъшкии до края на живота си. Длъжни сте да ми се подчинявате.

Имаше право. Сержантът отстъпи назад, но направи знак на единия войник да доведе подкрепления. „Дано да му опердашат задника на тоя нафукан младок“, помисли си той. Но знаеше, че това няма да стане. Кон Матераци беше несравнимо умел боец — истински майстор и то само на шестнайсет години. Може и да беше нафукан младок, но изкуството му не подлежеше на съмнение.

Кон изтегли Острието от ножницата. Мечът определено бе прекалено ценен, за да се използва в бой! Мястото му беше в специалната витрина в тържествената зала. Но Кон прецени, че няма друг избор и това ще бъде оправданието му — и тъй, за пръв път от четирийсет години насам Острието напусна ножницата, за да пролее кръв.

— Спрете! — извика Лебедовата шия.

Кон не й обърна внимание — дори тя нямаше право да се намесва. Кейл изобщо не даде знак, че е чул. Горее на покрива Хенри Мъглата разбра, че нищо не може да стори.

Боят започна.

Кон завъртя острието напред с потресаваща бързина, после още веднъж и още веднъж, а Кейл бавно отстъпваше, отбивайки всеки удар с двата парадни кинжала, които скоро се нацърбиха като вехт трион. Кон пристъпваше, атакуваше и блокираше с невероятна грация и бързина, като че разиграваше някакъв изумителен танц. Кейл продължаваше да отстъпва и едва успяваше да отбие поредния удар, докато Кон замахваше към главата, сърцето, краката му — навсякъде,

където виждаше пролука в отбраната. И всичко това ставаше в тишина, нарушавана само от странния, мелодичен звън на Острието и глухите трясъци на кинжалите.

Кон Матераци нападаше, Кейл отбиваше, ту високо, ту ниско, и непрестанно отстъпваше. Най-сетне Кон го притисна до стената и вече нямаше накъде да отстъпва. Сега Кон направи крачка назад, за да попречи на всеки опит за бягство наляво или надясно.

— Биеш се като хапещо псе — каза той.

Но безизразното лице на Кейл не се промени. Сякаш изобщо не бе чул.

Кон затанцува наляво-надясно и направи няколко изящни движения, за да подсказе на зрителите, че се готви за смъртоносен удар. Сърцето му подскачаше от възторжената мисъл, че вече никога няма да бъде същият.

В градината бяха дотичали още двайсетина войници — включително и стрелци — и дежурният сержант ги подреди в полукръг на няколко метра зад полето на схватката. Както всички останали, сержантът виждаше накъде отиват нещата. Въпреки заповедите на Кон, той знаеше много добре, че ще си изпати, ако младежът пострада. Обзе го искрена жал към притиснатото до стената момче, когато Кон вдигна меча за последния удар. Но Кон изчака — търсеше страх в очите на Кейл. Лицето на Кейл обаче не се променяше — оставаше си безизразно и далечно, сякаш зад него вече нямаше душа.

„Свършвай най-сетне, ситен боклук“, помисли си сержантът.

Кон удари. Невъзможно е да се опише колко бързо Острието проряза въздуха — дори светкавица би била бавна в сравнение с него. Този път Кейл не отби удара — просто едва доловимо се отдръпна встрани. Острието прелетя покрай целта — но само на косъм от нея. После нов удар и нов пропуск. После мушкане, което Кейл успя да избегне, макар да бе бързо като змийска атака.

И тогава Кейл за пръв път нанесе удар. Кон отби, но с върховно усилие. Всеки следващ удар го отблъскваше все по-назад, докато се върнаха почти там, където бе започнала схватката. Кон дишаше тежко и нарастващият страх го караше да се задъхва още повече — несвикнало с ужаса пред лицето на смъртта, тялото му се бунтуваше, нервите му се късаха, а стомахът му се свиваше на топка.

Кейл спря.

Той отстъпи извън обсега на меча и огледа Кон от глава до пети. Измина секунда, може би две, сетне отчаяният Кон замахна отново. Острието проряза въздуха със свистене. Но Кейл се раздвижи, още преди ударът да бъде нанесен, блокира Острието с единия кинжал и заби другия дълбоко в рамото на Кон.

С вик на болка и потрес Кон изтърва меча, а Кейл се хвърли зад него, праметна лакът през гърлото на младежа и насочи втория нож към корема му.

— Не мърдай — прошепна той в ухото на Кон, после добави по-високо към войниците, които прекрачиха напред: — Стойте на място, или ще изкормя тая ситна гадина.

И за да покаже, че не се шегува, той бодна Кон по корема. Изпадналият в ужас сержант направи знак на хората си да спрат.

През цялото това време Кейл стискаше Кон през врата все по-силно, докато дъхът му спря. Отново прошепна в ухото му:

— Преди да си отидеш, шефе, запомни от мен едно: боят не е изкуство.

След тия думи Кон загуби съзнание и провисна безсилно във вече разхлабената хватка на Кейл около шията му.

— Още е жив, сержант, но няма да бъде, ако ми покажете храбростта си. Ще вдигна меча... тъй че се дръжте прилично.

Поддържайки тежестта на Кон, Кейл бавно се приведе и посегна към Острието. След като хвана дръжката, пак се изправи, без да изпуска от поглед войниците. През отворената порта прииждаха още — вече навярно наброяваха стотина.

— Къде ще вървиш, синко? — попита сержантът.

— Не съм помислил по въпроса — каза Кейл.

Точно тогава Хенри Мъглата извика от покрива:

— Обещайте, че няма да го нараните, и той ще го пусне.

Стреснатите войници отвърнаха на този пръв опит за преговори с три стрели по посока към Хенри. Той приклезна и изчезна от поглед.

— Спрете! — изрева сержантът. — Първият, който стори нещо без заповед, ще получи петдесет камшика и една година чистене на кенефите! — Той отново се обърна към Кейл. — Какво ще речеш, синко? Пусни го и няма да пострадаш.

— А после?

— Не знам. Ще сторя каквото мога. Ще кажа, че ония момчета те тормозеха — а дали ще ме чуят... Какъв избор имаш?

— Кейл! Послушай го! — извика Хенри от покрива, но този път благоразумно едва подаде глава.

Кейл изчака за миг, макар че бе свършено ясно какво трябва да направи. Отдръпна Острието от гърлото на Кон и внимателно се огледа къде да го сложи. Провървя му. Само две стъпки по-назад, които направи извънредно внимателно, имаше стара част от стената, където два грамадни каменни блока се срещаха на височината на коляното. Той пхна в цепнатината около двайсет и пет сантиметра от Острието.

— Какво правиш, момче? — извика сержантът.

Кейл пусна на земята припадналия Кон Матераци и с цялата си сила натисна меча под тежестта на грамадните камъни. Острието — може би най-великият меч в цялата човешка история — се огъна, сетне се строши с камбанен звън.

Войниците ахнаха като един. Кейл погледна сержанта, после спокойно захвърли строшената половина на меча. Сержантът взе от един войник окови и катинар, и пристъпи към него.

— Завърти се, момче.

Кейл се подчини. Докато го оковаваше за китките, сержантът прошепна в ухото му:

— Това ще ти е последната глупост в живота, синко.

Един военен лечител — подобно обучение преминаваше всеки шейсети войник в армията на Матераците — преглеждаше проснатия Кон. Той кимна на сержанта, после отиде да провери другите. Арбел Лебедовата шия нахълта в кръга около Кейл и ранените, коленичи до Кон и потърси пулса му. След като се увери, че е жив, тя стана и погледна Кейл, притиснат между двама войници. Той отвърна с безизразен и спокоен поглед.

— Не вярвам да ме забравиш за втори път — каза той, а войниците го помъкнаха към портата.

И точно тогава на Кейл му провървя. Хенри Мъглата не беше сам на покрива. Също тъй любопитен, макар и не чак толкова разтревожен за съдбата на Кейл, Клайст го беше последвал горе. Щом боят започна, Хенри му заръча да се опита да доведе Албин.

Клайст знаеше само едно-единствено място, където можеше да намери Албин и за щастие го откри там. След миг капитанът изскочи

от кабинета и викна на хората си да го последват. Така Албин пристигна в момента, когато четирима войници мъкнеха Кейл през портата към градския затвор, където едва ли щеше да доживее до сутринта.

— От тук нататък ние поемаме грижата — каза Албин, застанал начело на десет бойци с униформени черни жилетки и черни бомбета.

— Дежурният сержант заповяда да го отведем в затвора — възрази старшият от войниците.

— Аз съм капитан Албин от Вътрешния отдел и отговарям за сигурността на Цитаделата — затова ми го предайте, та да си нямате неприятности.

Властното поведение на Албин и присъствието на десет свирепи „булдози“, както ги наричаха зад гърба им, бързо попари бойния дух на войниците, които рядко биваха допускани в Цитаделата и мигновено се смутиха, когато срещнаха съпротива на това странно място. Все пак старшият опита да възрази още веднъж.

— Ще трябва да попитам сержанта.

— Питай когото си искаш, но той вече е наш пленник и идва с нас.

Без повече приказки Албин кимна на хората си да прекратят напред и пред тяхното числено надмощие войниците неохотно се подчиниха. Старшият кимна на един от войниците да изтича за помощ — но булдозите вече бяха грабнали Кейл и потънаха в лабиринта от улички, извеждащи от Цитаделата. Когато подкрепленията пристигнаха, от тях вече нямаше и следа.

След десет минути Кейл бе затворен в една от частните килии на Випонд и тъмничарят сваляше веригите от ръцете му. Двайсет минути по-късно той стоеше сред полумрачната килия и гледаше заключената врата. Отляво и отдясно имаше други килии, отделени отчасти с каменни стени, отчасти с решетки. Кейл седна и внимателно обмисли какво бе сторил. Мислите му не бяха щастливи, но след няколко минути ги прекъсна глас откъм дясната килия:

— Да ти се намира тютюн?

15.

— Изглежда, че всяка наша среща — каза ИдрисПюк — се случва при злощастни обстоятелства. Може би трябва да се замислим над своето поведение.

— Ти гледай себе си, дядка.

Кейл седна на дървения нар и се престори, че не обръща внимание на съседа си. Струваше му се невероятно съвпадение да срещне отново ИдрисПюк.

— Ама че случайност — каза ИдрисПюк.

— Би могло да се каже.

— Казах го вече. — Кратко мълчание. — Какво те води насам?

Кейл обмисли внимателно отговора си.

— Сбих се.

— Едно просто сбиване нямаше да те доведе в личния затвор на Випонд. С кого се сбих?

Кейл отново се замисли над отговора — но имаше ли значение?

— С Кон Матераци.

ИдрисПюк се разсмя, но в смеха му ясно звучаха задоволство и възхищение, а Кейл въпреки всичките си усилия не успя да устои на ласкателството.

— Боже мой, самото златно момченце. Доколкото съм чувал за него, имаш късмет, че си жив.

Кейл би трябвало да разбере, че го предизвикват, но въпреки всичките си необичайни дарби, той все още беше невръстно момче.

— Не аз, а той извади късмет. Сигурно в момента се свестява с адско главоболие.

— О, ти си бил пълен с изненади, нали? — ИдрисПюк помълча.

— И все пак... това не обяснява защо си тук. Какво общо има Випонд с тази история?

— Може да е заради меча.

— Какъв меч?

— Мечът на Кон Матераци.

— Че защо някой ще се интересува от меча му?

— Всъщност мечът не беше точно *негов*.

— В смисъл?

— Всъщност беше мечът на маршал Матераци. Дето го наричат Острието.

Този път мълчанието трая много по-дълго.

— След като повалих Кон, пхнах меча между два камъка и го строших.

Мълчанието на ИдрисПюк бе студено и тежко.

— Извършил си крайно безсмислен акт на вандализъм, ако ми разрешиш да изтъкна. Този меч беше истинско произведение на изкуството.

— Нямах време да му се възхищавам, докато Кон се опитваше да ме накълца.

— Но боят е бил приключил — сам го казваш.

Истината бе, че Кейл съжаляваше за внезапното хрумване още от мига, когато строши меча.

— Искаш ли един съвет?

— Не.

— Все пак ще ти го дам. Ако ще убиваш някого — убий го. Ако ще го пощадиш — пощади го. Но каквото и да решиш, не го взимай присърце.

Кейл му обърна гръб и си легна.

— А докато дремеш, опитай се да размислиш над това: след всичко сторено, най-вече след счупването на меча, би трябвало да си в ръцете на дожа. Нищо от станалото не обяснява защо си тук.

Кейл така и не успя да заспи. Половин час по-късно го стресна щракането на ключалката. Надигна се и видя в килията да влизат Албин и Випонд. Канцлерът го изглежда свирепо.

— Добър вечер, лорд Випонд — подвижна жизнерадостно ИдрисПюк.

— Млъквай, ИдрисПюк — отвърна Випонд, без да откъсва поглед от Кейл. — А сега ми кажи, момче — и искам цялата истина, инак, Бог ми е свидетел, тутакси ще те предам на дожа — кажи ми точно какво се случи; като свършиш, кажи ми точно кой си и как е възможно тъй лесно да победиш Кон Матераци и неговите приятели. Не се шегувам — истината, или ще те сдъвча като варена аспержа.

Естествено, Кейл нямаше представа що е аспержа. Единствената трудност бе да реши каква част от истината да каже на Випонд, за да го убеди, че е напълно откровен.

— Изпуснах си нервите. Случва се всекиму, нали?

— Защо счупи меча?

Кейл се смути.

— Постъпих глупаво — бях разгорещен от схватката. Ще се извиня на дожа.

Албин се разсмя.

— Е, тогава всичко ще бъде наред.

— Къде научи да се биеш така добре? — попита Випонд.

— В Светилището — цял живот, по дванайсет часа на ден, шест дни в седмицата.

— Нима твърдиш, че Хенри и Клайст могат също да се бият така?

— Не. Те също са обучени да се бият, но Клайст е зип... искам да кажа специалист.

— По какво?

— Лък и копие.

— А Хенри?

— Снабдяване, картография, шпионаж.

Казваше истината, но не цялата истина.

— Значи никой от тях не би могъл да направи онова, което ти стори днес?

— Не. Казах ви вече.

— Има ли в Светилището и други със същото майсторство?

— Не.

— И какво те прави по-особен от другите? — попита Випонд.

Кейл помълча, за да създаде впечатлението, че отговаря неохотно.

— Когато бях на девет години се биех добре... но не като сега.

— Какво се случи?

— Водех тренировъчен бой с много по-голямо момче — без ограничения, с истински оръжия, само дето остриетата бяха затъпени. Победих, съборих го на земята... но бях прекалено самоуверен и той успя да ме повали. После ме удари с камък отстрани по главата. Така свърши всичко. Изкупителите едва го удържали да не ми размаже

главата. Свестих се след две седмици, а след още две нищо ми нямаше, освен една вдлъбнатина в черепа.

Той посочи с пръст лявата страна на тила си. После пак млъкна, сякаш не му се искаше да продължи.

— Но вече не беше както преди?

— Да. Отначало не можех да се бия така добре, както преди. Имах проблеми с ритъма и движенията, но след време свикнах с онова, което бе станало, когато онзи ми пукна черепа.

— С какво свикна? — попита Албин.

— Всеки път, когато нанасяш удар, вече си решил къде да улучиш противника. И винаги се издаваш — с посоката на погледа, с извивката на тялото, с привеждането, за да запазиш равновесие, докато удриш. Всичко това подсказва на противника къде ще удариш и ако неправилно разчете тези сигнали, ударът е успешен, ако ги разчете добре, отбива или отскача.

— Всеки боец, всеки играч знае това — каза Албин. — Добрият боец, добрият играч умее да прикрие удара или хвърлянето.

— Каквото и да правят, не могат да го скрият от мен. Не и сега. Винаги мога да разчета какъв ход се кани да предприеме някой.

— Можеш ли да ни покажеш? — попита Випонд. — Без да нараниш никого, имам предвид.

— Помолете капитан Албин да скрие ръце зад гърба си.

Албин малко се разтревожи и това не остана незабелязано за ИдрисПюк, който досега наблюдаваше мълчаливо.

— На ваше място не бих го сторил, драги ми капитане.

— Млъквай, ИдрисПюк.

— Трябва само да решите коя ръка да насочите срещу мен и то колкото се може по-бързо. Правете каквото си искате, за да ме объркате — въртене, лъжливи движения, всичко, за да сгреша в избора. От вас...

Преди Кейл да довърши, Албин изстреля насреща му лявата си ръка, но Кейл я хвана с лекота, сякаш беше топка, хвърлена неумело от тригодишен малчуган. Въпреки всички усилия на капитана, същото се повтори още шест пъти.

— Сега е мой ред — каза Кейл, когато раздраженият, но силно впечатлен Албин се предаде.

Кейл събра ръце зад гърба си и започнаха същата игра с разменени роли. Кейл удари шест пъти и всеки път Албин правеше

грешния избор.

— Мога да разчета какво се каните да направите — обясни Кейл.
— В мига, когато започвате движението. Става само малко по-бързо, отколкото преди нараняването, но това е достатъчно. Никой не може да познае какво ще направя, независимо колко е бърз или опитен.

— Толкова ли е просто? — попита Албин. — Един удар по главата?

— Не — отговори гневно Кейл, без сам да знае защо се сърди. — Цял живот са ме обучавали само на това. И без тази способност пак щях да победя Кон Матераци. Просто нямаше да е толкова лесно и нямаше да се справя с още четирима. Тъй че... не, капитане, не е толкова просто.

— Как реагираха Изкупителите, когато разбраха какво е станало? Кейл се изсмя глухо и мрачно.

— Не Изкупителите, а *само един* Изкупител — Лорд-Боеца Боско, отговорен за цялото бойно обучение.

— Имаш предвид нещо като нашите бойни изкуства?

Този път Кейл се изсмя искрено развеселен.

— В това, което върша, няма и капка изкуство — питайте Кон Матераци и неговите приятели.

Випонд не обърна внимание на насмешката.

— Какво направи онзи Боско, когато узна за резултата от нараняването?

— Месеци наред ме изпробва срещу много по-големи и силни момчета. Дори доведе петима ветерани от войните в Източните пробиви. Каза, че били осъдени на смърт.

Кейл млъкна.

— И какво стана?

— Четири дни наред ме караше да се бия с тях. „Убий или умри“ — така казваше. След четвъртия ден прекрати схватките.

— Защо?

— Беше видял достатъчно, за да се убеди. Един пети опит би бил излишен риск. — Той се усмихна мрачно. — В края на краищата при битката никога няма гаранция, нали? Винаги може да се намеси глупавата случайност.

— А после?

— После той се опита да ме повтори.

— В какъв смисъл?

— Дни наред измерваше раната на главата ми и я сравняваше с черепи, които бе взел от гробището. После изработи глинен модел. После цели шест месеца се опитваше да го направи отново.

— Не те разбирам. Как?

— Избра една дузина послушници на същата възраст и със същото телосложение като мен. Връзваше ги и ги удряше върху същото място на черепа с длето, което бе изработил точно по формата на моята рана. Удряше силно, после по-слабо, после пак силно.

За момент всички млъкнаха.

— Какво стана? — тихо попита Випонд.

— Стана това, че половината умряха почти веднага, а останалите... е, после вече не бяха същите. И повече никой не ги видя.

— Другаде ли ги отведоха?

— Така да се каже.

— А после?

— Боско лично пое обучението ми. За пръв път вършеше подобно нещо. Понякога ме караше да продължавам по десет часа на ден — ако откриеше някаква слабост, първо ми теглеше здрав пердах и след това ми обясняваше как да я преодолея. После изчезна за шест месеца, а когато се върна, водеше седмина Изкупители. Каза, че били най-добрите в занаята си.

— Какъв занаят?

— Да убиват хора — хора с броня и без броня, с мечове, пръчки, голи ръце. Да организират масови убийства...

Кейл не довърши.

— На затворници?

— Не само затворници — всякакви хора. Двама от тях бяха нещо като генерали — единият се занимаваше с тактика — битки, отстъпления, общи маневри. Другият беше по бандитските работи: малки бойни групи на вражеска територия, убийства, терор над местното население, за да помага на нас, а не на врага.

— И защо беше всичко това?

— Знаете ли, не бях толкова глупав, че да попитам.

— Свързано ли беше с Източните войни на Изкупителите?

— Казах ви, че не попитах.

— Но трябва да си имал някакво мнение.

— Мнение ли? Да. Имаше нещо общо с Източните войни.

Випонд задълго се втренчи в Кейл, който нахално отвърна на погледа. После канцлерът сякаш реши нещо. Обърна се към Албин.

— Доведете другите двама в дома ми колкото се може по-скоро.

Албин повика тъмничаря и двамата излязоха.

Кейл седна на нара, а ИдрисПюк се приближи до решетката.

— Интересен живот — каза той. — Би трябвало да напишеш книга.

16.

След като приключи разговора си с Хенри Мъглата и Клайст, лорд Випонд се отправи към двореца на маршал Матераци, дож на Мемфис.

Дождът имаше много съветници, защото обичаше да се консултира, да обсъжда подробно нещата. Фактът, че рядко приемаше дадените съвети, бе просто чудатост, срещана често сред хората, притежаващи от рождение огромна власт. Единственото изключение от навика му да разговаря без да слуша, беше лорд Випонд, който също притежаваше изключителна власт чрез своята мрежа от шпиони и осведомители, както и благодарение на безспорния си талант вечно да се оказва прав. Не случайно една популярна песничка казваше:

*Канцлер Випонд ден и нощ копае,
случи ли се нещо — той го знае.*

Без да бъде връх на поезията, стихчето казваше чистата истина. Маршал Матераци беше безмилостен мъж, хванал в ръцете си властта на най-голямата империя в човешката история. За да я удържи успешно цели двайсет години, се изискваха изключителни военни способности, политическа дарба и забележителна интелигентност. Но използвайки услугите на Випонд почти през цялото това време, той така и не бе разбрал как канцлерът успява да се сдобие с власт почти равна на неговата. Някъде към третата година от управлението си започна с ужас да осъзнава, че Випонд е станал незаменим. Отначало това го изпълни с дълбока враждебност — то бе недопустимо и го подлагаше на риск от атентат, или още по-лошо, можеше да го превърне в марионетка. Но Випонд даде на маршала да разбере, че винаги ще бъде негов верен служител, стига да го остави на мира и да не се меси в канцлерските му задължения. От тогава отношенията им

станаха не точно приятелски, но както се изразяваха селяните от Мемфиска област, „добре изпечени“.

След като се яви пред Матераци, Випонд бе поканен да седне.

— Как се чувствате, Випонд?

— Много добре, милорд. А вие?

— О, чудесно.

Настана неловко мълчание; неловко за маршала, защото Випонд просто седеше и се усмихваше добродушно.

— Доколкото чух, днес сте се срещали с норвежките пратеници.

— Да, така е.

Като една от граничните нации, завладени от Матераците преди петнайсетина години, норвежците бяха посрещнали с възторг предимствата на окупацията — пътища, дворци с централно отопление и внос на луксозни стоки. Същевременно не бяха загубили свирепата си страст към сраженията. Преди пет години, вече уморен от войни и раздразнен от разходите за поддръжка на огромната си империя, маршалът бе решил да не я разширява повече. Макар да оставаха верни на своя владетел, норвежците вечно създаваха неприятности и се опитваха при всеки удобен случай да разширят на север собствените си територии, въпреки изричната забрана на маршала. С типичното си безкрайно коварство те предизвикваха съседите и използваха всички възможни хитрости, за да претендират, че са нападнати и нямат друг избор освен да се защитят чрез нахлуване на вражеска територия. Както отлично знаеше Випонд, тези нападения всъщност бяха дело на норвежки войници, преоблечени в униформи на съседната нация, нарочена за ограбване.

— Какво казаха в своя защита?

— О — отвърна Випонд, — както винаги се преструват на жертви — миролюбиви жертви, принудени да отбраняват себе си и империята, на която са тъй верни поданици.

— А вие какво им казахте?

— Казах, че не съм вчерашен и че ако не върнат армията си в казармите, може да се замислим дали да не им предложим независимост.

— Как го приеха?

— И шестимата пребледняха от ужас и обещаха до една седмица армията да се оттегли.

Матераци се вгледа внимателно в канцлера.

— Може би все пак трябва да предложим независимост не само на тях, но и на още няколко нации. Стойността на управлението и администрацията е просто непосилна. Надхвърля приходите от данъци, прав ли съм?

— Почти... но тогава ще трябва или да съкратите войската и да пуснете тълпи разгневени войници да вилнеят навсякъде, или да им плащате от джоба си.

Матераци изсумтя.

— От трън, та на глог.

— Точно така, милорд. Но разбира се, ако желаете да проуча подробно въпроса...

— Защо прибрахте момчето, което ми счупи меча?

Внезапната смяна на темата беше стара тактика на маршала, целяща да стресне събеседника, от когото е недоволен.

— Аз отговарям за сигурността в града.

— Отговаряте за противодържавната дейност — не сте полицаи. Нямате нищо общо с това. Той счупи меча ми — безценния меч — и нарани сериозно моя племенник и синовете на четирима придворни. Те искат главата му и между нас казано, аз също.

Випонд се замисли.

— Може би има начин да се поправи Острието.

— Вие не разбирате нищо от оръжия. Не се правете на познавач.

— Прав сте, не разбирам... но познавам един човек, който разбира. Префект Уолтър Гърни се върна от мисията си в Рибен.

— Защо не ми е докладвал?

— Болен е... не вярвам да изкара до догодина.

— Какво общо има той с моя меч?

— В доклада на Гърни имаше дълъг раздел за обработката на метали в Рибен. Той твърди, че никога не е виждал тъй изкусни майстори. Разговарях накратко с него и той каза, че ако някой може да поправи Острието, то това са рибенските оръжейници. — Випонд помълча. — Разбира се, това ще стане под моя гаранция и на мои разноски.

— Защо? — попита Матераци. — Какво има в това момче, та да хвърляте заради него толкова сили и средства?

— Ако ми разрешите да бъда откровен, в напълно разбираемото си раздразнение от унищожаването на една безценна вещ и нараняването на вашия племенник, вие пренебрегвате факта, че едно четиринайсетгодишно момче успя да прегази петима от най-обещаващите бойци на Матераците, един от които е смятан за най-велик в своето поколение. Това не ви ли кара да се замислите?

— Още една причина да се отървем от него.

— Не ви ли интересува как е придобил тази изключителна дарба?

— Как?

— Този младеж на име Кейл е бил обучен от Изкупителите в Светилището.

— Те никога не са ни създавали проблеми.

— Досега... но момчето ми казва, че през последните седем години е имало големи промени на живота и обучението в Светилището. Сега обучават повече и по-безмилостни войници.

— Боите се да не ни атакуват? Трябва да са много глупави, за да го сторят.

— Първо, длъжен съм да се боя от подобни неща. Второ, колко крале и императори мислеха същото за вас преди трийсет години?

Раздразнен и притеснен, Матераци въздъхна — някога бе изградил великата си империя с кървав терор, но честно казано след десетина години мир бе загубил интерес към войната. Някогашният свиреп войник и алчен завоевател се беше превърнал в застаряващ мъж, който желаете само спокоен живот без изтощителни походи в люти студове и знойни пустини, без страх — както веднъж бе признал пред Випонд на пияна глава — някой ден да се види изкормен от прост селяк, извадил късмета да нанесе точен удар. Никога не бе споделил, че истинската му неприязън към войната започна след една гладна зима в ледените полета на Щетл, когато му се наложи да изяде тленните останки на любимия си полкови старшина.

— И какъв е вашият план? Сигурен съм, че вече имате план — но дано да знаете и как да се отърва от мърморенето на брат си заради Кон.

Випонд сложи на масата писмо. Беше от Кон Матераци. Маршалът го отвори и зачете. Когато свърши, върна писмото на масата.

— Кон Матераци има редица забележителни качества; досега обаче не подозирах, че сред тях е и желанието да постъпва по мъжки.

— Всички можем да се поучим от вашата точна преценка за хората, маршал Матераци. Всъщност става дума за проста суетност. Поговорих си с Кон и изтъкнах, че ще стане за смях, ако накажем Кейл задето го е победил. Той се съгласи.

— Не можете да оставите това ваше момче да скита из Мемфис. Общинските власти няма да го търпят, нито пък аз. Не мога да си затварям очите, Випонд.

— Не, разбира се. Но всички знаят, че той е в мои ръце. Ако избяга, упрекът пада върху мен.

— Искате да го пуснете?

— В никакъв случай. Момчето има уникални дарби — освен това той и неговите приятели са единственият ни източник на сведения за Изкупителите и техните намерения. Трябва да знаем много повече. Задвижих нещата, но те ми трябва за проверка на получаваната информация. Ценни са — по-ценни от който и да било меч или от натъртените глави на петима разглезени грубияни, които просто си получиха заслуженото.

— Боже мой, предизвиквате ли ме?

— Ако съм ви засегнал, милорд, ще подам незабавно оставка.

Матераци шумно въздъхна от раздражение.

— Хайде пак! Една дума да ви каже човек и веднага избухвате като фойерверк. С годините ставате все по-сприхав, Випонд.

— Смирено се извинявам, маршал Матераци — отвърна Випонд с притворно съжаление. — Може би раните са ме направили по-избухлив, отколкото бих желал.

— Именно! Драги ми Випонд, трябва да се пазите. Било е ужасно изпитание, ужасно. Твърде дълго ви задържах — непростим егоизъм от моя страна. Трябва да си почивате.

Випонд стана, благодари с кимване за изразената загриженост и тръгна към изхода. Но докато стигна до вратата, Матераци любезно подвижна зад гърба му:

— Значи ще уредите поправката на меча за своя сметка и ще се погрижите за другия въпрос.

17.

Два дни по-късно ИдрисПюк и Кейл бавно яздеха по Шосе номер седем — един от широките каменни пътища, извеждащи от Мемфис, денонощно задръстен със стоки, влизащи и излизащи от този най-голям търговски център. След няколко часа мълчание Кейл зададе въпрос.

— Защо беше в онази килия? За да ме шпионираш ли?

— Да — каза ИдрисПюк.

— Не е вярно.

— Тогава защо питаш?

— Искях да видя дали мога да ти се доверя.

— Не можеш.

— А канцлерът Випонд доверява ли ти се?

— Само ако ме държи за врата.

— Тогава защо Випонд постави условието да бъда с теб, ако искам приятелите ми да не пострадат?

— Питай него.

— Попитах го.

— И какво ти каза?

— Че любопитството е убило котката.

— Има право.

Кейл помълча.

— А теб как те застави да останеш с мен?

— Плати ми.

Последното не беше лъжа, но и не беше цялата истина. Нещо много повече от парите обвързваше ИдрисПюк с Кейл. Не стига да имаш пари, важното е да можеш да ги изхарчиш. А на всяко що-годе прилично място го чакаше смъртна присъда, ако не и по-лоша съдба. Випонд просто бе изложил фактите около бъдещето на ИдрисПюк — тоест, че то не съществува — а после предложи евентуален изход. Най-напред, сравнително удобно скривалище за идните няколко месеца, а след това, ако извърши каквото му бъде наредено, шанс за поредица от

временни опрощения, които да го опазят от палачите на всички правителства под властта на Матераците.

— Ами онези, които искат да ме убият неофициално? — попита ИдрисПюк.

— Това си е твоя грижа. Но ако се сближиш с момчето, научиш нещо полезно и го опазиш от неприятности, може да се погрижа за теб.

— Звучи малко мъгляво, милорд.

— За човек в твоето положение, което изобщо не може да се нарече положение, бях повече от щедър — отговори Випонд и му махна да си върви. — Ако случайно получиш по-добро предложение, съветвам те да го приемеш.

След още един час мълчание Кейл попита:

— Какво ще правим там, където отиваме?

— Ще гледаме да стоим по-надалече от неприятностите... и ще ти обясня това-онова.

— Например?

— Изчакай да стигнем.

— Знаеш ли, че ни следят? — каза Кейл.

— Онзи грозник със зелената дреха ли?

— Да — потвърди разочарованият Кейл.

— Доста бие на очи, не ти ли се струва?

Кейл се обърна да погледне, сякаш мислеше точно същото. ИдрисПюк се разсмя.

— Онзи, който командва, очаква от нас да спипаме зеления веселяк и да го зарежем в някоя канавка. Истинската опашка е двеста метра по-назад.

— Как изглежда?

— Това ти е първият урок. Да видим дали ще го разпознаеш преди да се справя с него.

— Каниш се да го убиеш?

— Ама че кръвожадно главорезче се извъди. Випонд изрично нареди да бъдем невидими, а това едва ли ще стане, ако оставяме диря от трупове.

— Тогава какво ще правиш?

— Гледай и се учи, синко.

На всеки десетина километра край пътищата за Мемфис имаше малки караулни постове с не повече от петима-шестима войници. На

един от тях под развеселения поглед на момчето ИдрисПюк влезе в спор с дежурния ефрейтор.

— За Бога, човече, това е открит лист, подписан лично от канцлера Випонд.

Ефрейторът се държеше любезно, но твърдо.

— Съжалявам, сър. Документът изглежда истински, но за пръв път виждам такъв. Обикновено тия неща ги подписва главнокомандващият. Знам как изглеждат и познавам подписа му. Поставете се на мое място. Ще пратя да повикат лейтенант Уебстър.

— И докога ще го чакаме? — попита възмутено ИдрисПюк.

— Вероятно до утре.

ИдрисПюк изстена безпомощно, после пристъпи до прозореца. След около минута направи на Кейл знак да се приближи и прошепна:

— Чакай отвън.

— Нали трябваше да гледам и да се уча?

— Недей да спориш, по дяволите — изпълнявай. Излез отзад и гледай никой да не те види.

Кейл се подчини с усмивка. Зад караулното помещение четирима войници седяха на оградата, пушеха и изглеждаха отегчени. Пет минути по-късно ИдрисПюк излезе, кимна на Кейл да го последва и поведе конете по една тясна пътека настрани от главния път.

— Е, какво става? — попита Кейл.

— Ефрейторът ще ги арестува и ще ги задържи в килията за два дни.

— Какво го накара да си промени решението?

— А ти как мислиш?

— Не знам, затова питам.

— Подкупих го. Петнайсет долара за него и по пет за войниците.

Кейл бе искрено потресен. Колкото и зловни, жестоки и дребнави да бяха Изкупителите, изглеждаше немислимо да пренебрегнат дълга си заради пари.

— Ние имаме открит лист — възмути се той. — Защо трябваше да ги подкупваме?

— Няма смисъл да вдигаш аларма — отвърна раздражено ИдрисПюк. — Просто го приеми като част от обучението си — един нов факт в опознаването на човешкия род. Не си въобразявай —

продължи сърдито той, — че щом Изкупителите са те тормозили като куче, вече знаеш що за гадно и порочно същество е човекът.

След тия троснати думи ИдрисПюк пое напред и повече не проговори до края на деня.

Може би не е трудно да се обясни защо го обзе такава досада, макар да бе свикнал с далеч по-неприятни неща от един подкупен ефрейтор. Колцина от нас се нуждаят от голямо бедствие, за да изпаднат в нервна криза? Загубен ключ, стъпване върху остър камък, спречкване по незначителен въпрос — това е достатъчно, за да хвърли в ярост дори разумен човек, стига да е в подходящото настроение. Нищо повече — а колкото и ограничени да бяха познанията на Кейл за човешката същност извън кръга на яростните фанатици, той притежаваше достатъчно благоразумие, за да остави на мира ИдрисПюк, докато не се успокои.

Все пак яростта на ИдрисПюк би била съвсем основателна, ако знаеше кой е наредил да бъдат следени; би имал и основания сериозно да се изплаши, защото щеше да знае, че Кити Заека не позволява шпионите му да бъдат тъй лесно разкрити. Двамата засечени от ИдрисПюк съгледвачи само след час попаднаха зад решетките, но те бяха обикновени примамки, пратени точно за тази цел. Когато Кейл и ИдрисПюк се върнаха на пътя, а един ден по-късно отново се отклониха и поеха към Бялата гора, пак бяха следени от два чифта очи — само че много по-опитни.

Докато се изкачваха по планината, грееше слънце и въздухът беше чист като изворна вода. ИдрисПюк бе забравил вчерашното раздразнение и словоохотливо разказваше на Кейл за живота, приключенията и убежденията си — а той наистина имаше какво да разкаже. Би могло да се предположи, че склонният към дива ярост и страховито насилие Кейл ще се раздразни от опитите на неговия спътник да се наложи като наставник, но не бива да забравяме, че въпреки цялата си твърдост той все пак беше младо момче, а безконечните преживявания на ИдрисПюк, неговите възходи и падения биха омаяли дори и най-обръгналия слушател. Значителна част от очарованието се криеше в начина, по който ИдрисПюк се надсмиваше сам над себе си и поемаше отговорността за повечето провали. Един възрастен да се самоиронизира — това бе не просто непознато, а и

почти напълно неразбираемо за Кейл. За Изкупителите смехът бе грях — порочен звук, вдъхновен от самия дявол.

Не може да се каже, че ИдрисПюк имаше ведри възгледи за света, но той изразяваше песимизма си с удоволствието на познавач и охотно се подлагаше под острието на собствения си шеговит цинизъм — готовност, която Кейл намираше за странно утешителна и забавна. Момчето не би приело да слуша жизнерадостни мнения за човешкия род — те биха влезли в жестоко противоречие с всекидневния му опит. Но откри, че гневът му става по-поносим и едва ли не стихва, когато слуша как някой се надсмива над човешката жестокост и глупост.

— Няма по-добър начин да развеселиш някого — обявяваше изневиделица ИдрисПюк — от това да му разкажеш как наскоро те е сполетяло ужасно нещастие.

Или пък:

— Животът е пътешествие за хора като теб и мен — пътешествие, в което никога не сме сигурни къде отиваме. По пътя виждаш нова, по-добра цел и мигновено забравяш мястото, накъдето си тръгнал. Ние сме като алхимиците, които започват от търсенето на злато, а попътни откриват полезни лекарства, нови видове фойерверки и начини за консервиране на продукти — само злато така и не откриват!

Кейл се разсмя.

— Защо изобщо те слушам? При първата ни среща ти се препъна в краката ми, а при следващите две беше в окови.

По лицето на ИдрисПюк се мярна израз на меко презрение, сякаш бе чувал това толкова често, че не си струваше да отговаря.

— Тогава учи се от моите грешки, умнико... а после се поучи от факта, че вече четирийсет години бродя из коридорите на властта и още съм жив, — което не може да се каже за повечето от хората, тръгнали заедно с мен. И бих добавил, че същото чака и теб, ако не проявиш много повече здрав разум, отколкото видях досега.

— Дотук се справям добре.

— Тъй ли?

— Да.

— Просто извади късмет, синко, голям късмет. Не ме интересува колко те бива с юмруците. Да стигнеш дотук без да увиснеш на въжето

е такъв късмет, какъвто не можеш да си представиш. — Той помълча и въздъхна. — Вярваш ли на Випонд?

— Не вярвам на никого.

— Всеки глупак може да каже, че не разчита на никого. Лошото е, че понякога се налага. Хората са способни на благородство, саможертва и тъй нататък — тия неща съществуват, но бедата е там, че идват и си отиват. Никой не очаква от един весел мъж или една милостива жена да са такива всеки ден и всеки час — ала се смайваме, когато хората са достойни и предани години наред, а сетне нарушат тази преданост за ден или за час.

— Ако не можеш да разчиташ на тях завинаги, значи няма да им се довериш.

— А на теб може ли да се разчита?

— Не. Вече знам, ИдрисПюк, че мога да върша благородни неща. Мога да спасявам невинни — той се усмихна подигравателно — от лапите на злите и несправедливите. Но не е типично за мен. Когато спасих Рива, имах хубав ден или лош ден — зависи как ще го погледнеш. Но няма скоро да се повтори.

— Сигурен ли си?

— Не... но ще се постарая.

Още половин час яздиха мълчаливо.

— Ти вярваш ли на Випонд? — попита накрая Кейл.

— Зависи. За какво?

Кейл смутено се размърда на седлото.

— Той обеща, че ако остана с теб и бъда послушен, Хенри Мъглата и Клайст няма да пострадат. Щял да ги защити. Ще го направи ли?

— Тъй... значи се тревожиш за приятелите? Май не си толкова безсърдечен, колкото се представяш.

— Така ли мислиш? Опитах се да разчитам на сърцето — и виж докъде ме докара.

ИдрисПюк се разсмя.

— Стане ли дума за Випонд, не бива да забравяш едно: той е велик човек, а великите хора носят велики отговорности и към тях спада задължението да не си изпълняват обещанията.

— Просто се правиш на много хитър.

— Нищо подобно. Випонд си има работа с цял куп едри риби, а ти и твоите приятели сте от ситните. Ами ако животът на стотици граждани или бъдещата сигурност на цял Мемфис му налага да наруши думата си пред трима дребни нехранимайковци като вас? Какво би сторил на негово място? Нали се мислиш за много печен — отговори ми.

— Клайст не ми е приятел.

— Как смяташ, какво иска Випонд от теб?

— Иска да ти се доверя, да ти разкажа цялата истина за станалото с Изкупителите. Той мисли, че те могат да представляват заплаха.

— И прав ли е?

Кейл го погледна.

— Изкупителите са гнусна напаст за целия свят...

Сякаш му се искаше да продължи, но той с усилие се застави да млъкне.

— Щеше да кажеш още нещо.

— Да, щях.

— Какво?

— Щом си толкова умен, разбери сам.

— Както речеш. Колкото до Випонд... може да му се вярва донякъде. Ще полага всички възможни грижи за твоя приятел и другия, дете не ти е приятел, докато нещо важно не го принуди да спре. И двамата са в сигурни ръце, докато не се превърнат в заплаха.

Продължиха да яздят мълчаливо, без да подозират, че очи и уши на Кити Заека дебнат всяко тяхно движение.

Около четири часа следобед ИдрисПюк слезе от коня и като направи знак на Кейл да го последва, навлезе в непроходимата на вид гора. Дори и без конете биха се движили трудно, тъй че минаха почти два часа, докато дърветата и храстите оредяха, после пред тях се разкри нов, явно рядко използван път.

— Ти май знаеше накъде отиваш — подхвърли Кейл зад гърба на ИдрисПюк.

— Виждам, че нищо не ти убягва, господин Всезнайко.

— Откъде познаваш тия места?

— Когато бях малък, често идвах до хижата „Горски кът“ заедно с брат си.

— И кой е той?

— Канцлерът Леополд Випонд.

18.

Кейл би сметнал следващите два месеца в горската хижа за най-щастливите в своя живот, ако имаше друг щастлив спомен, с който да ги сравнява. Но тъй като два месеца в седмия кръг на ада биха представлявали значително подобрене спрямо преживяното дотогава в Светилището, щастието му не можеше да се сравни с каквото и да било. Просто беше щастлив. Спеше по дванайсет часа на ден, понякога повече, пиеше бира, а вечер имаше удоволствието да пуши заедно с ИдрисПюк, който усърдно го убеждаваше, че след като преодолее първоначалната неприязън към тютюна, пушенето ще се превърне във велика наслада и една от малкото истински утехи в живота.

Вечер сядаха на широката дървена веранда пред старата ловна хижа, слушаха песента на щурците и гледаха как лястовички и прилепи пърхат из притъмняващия въздух. Често мълчанието им траеше с часове, нарушавано понякога от поредната шега на ИдрисПюк за живота и неговите радости и илюзии.

— Самотата е чудесно нещо в две отношения, Кейл. Първо, дава ти възможност да останеш насаме със себе си и второ, пречи ти да бъдеш с другите.

Кейл кимна с пълно съгласие, възможно само за човек, който е прекарал всеки ден и всяка нощ от своя живот заедно със стотици други, под непрестанния зорък поглед на враждебни съгледвачи.

— Да общуваш — продължи ИдрисПюк — е рисковано, дори пагубно, защото означава да влизаш в контакт с хората, повечето от които са тъпи, извратени и невежи, и общуват с теб само защото не могат да търпят собствената си компания. Обикновено хората се отегчават и те приемат само за развлечение — като танцуващо куче или малоумен актьор със запас от забавни истории.

ИдрисПюк силно мразеше актьорите и често се впускаше в описания на техните недостатъци — неприязън, напълно неразбираема за Кейл, който никога през живота си не бе виждал представление; той

просто не проумяваше идеята да се преструваш на някой друг срещу заплащане.

— Разбира се, ти си млад и тепърва ще изпиташ най-силното чувство на този свят — любовта към жените. Всяка жена и всеки мъж трябва да почувстват обичта и да бъдат обичани. Женското тяло е най-пълният символ на съвършенството, който съм виждал. Но откровено казано, Кейл, не че за теб има някаква разлика — както някога е посочил един мъдрец, да пожелаеш любов означава да се оковеш за безумен човек.

После той отваряше нова бира, наливаше половинката — никога повече и никога прекалено често — в халбата на Кейл и отказваше да му даде още тютюн, изтъквайки, че когато става дума за пушене, много хубаво не е на хубаво и злоупотребата може да увреди младежките му дробове.

А след това настъпваше онова, което Кейл бе приел едва ли не за най-голямата радост в живота — топло легло, мек дюшек и пълно, абсолютно уединение, понякога до късно сутринта — без стонове, плач, хъркане и пърдене на стотици момчета. Само великолепна тишина и покой. Блажен бе животът на Кейл през онези дни.

Той свикна да броди напосоки из гората с часове наред, изчезваше още щом станеше от леглото и се завръщаше в ловната хижа, едва когато започваше да притъмнява. Хълмовете, ливадите, реките, плахите елени и гълъбите, гукащи по дърветата през горещите следобеди — това вълшебно блаженство от самотното скитане бе далеч по-голямо удоволствие дори от бирата или тютюна. Само едно помрачаваше радостта му — мислите за Арбел Лебедовата шия, чието лице го навестяваше неканено в късните нощи или през деня, докато лежеше край реката, където се чуваха само птичи песни, вятърът в дърветата и плясъкът на някоя риба от време на време. Когато тя изникваше в паметта му, обземаха го странни и нежелани чувства — те се сблъскваха неприятно с чудесното усещане за покой. Ядосваха го, а той искаше вече никога да не се ядосва, искаше да се чувства все така — свободен, ленив и независим сред топлината и зелената красота на необятната лятна гора.

Другата голяма наслада, която откри, беше яденето. Да ядеш, за да живееш, да утоляваш свирепия глад с просто натъпкване на стомаха — това бе едно, но за момче, хранено през по-голямата част от живота

му с „мъртвешки крак“ достъпът до добра храна означаваше, че нещо смятано от хората за естествено, се е превърнало в истинско чудо.

ИдрисПюк се оказа голям чревоугодник, и тъй като бе живял кажи-речи навсякъде из цивилизования свят, се смяташе за експерт и в тази област. Обичаше да приготвя храната почти толкова, колкото и да я яде, но за жалост желанието му да посвети ученика си в тайните на световната кухня първоначално не даде добри резултати.

Първият му опит да въведе Кейл във великото изкуство на изисканото хранене свърши зле. Един ден Кейл се прибра в хижата след десет часа скитане из гората беше толкова гладен, че можеше да изяде дори цял монах, но завари императорско пиршество, импровизиран вариант на най-великолепното ястие, което ИдрисПюк някога бе опитвал — специалитет от двореца на Имур Лантана в град Апсни. Много от съставките трябваше да бъдат подменени: свински пръжки не се намираха в планините, защото местните жители смятаха свинята за нечисто животно; шафранът бе твърде скъп, а и никой не бе чувал за него. Освен това липсваше едно блюдо, смятано за гвоздеа на трапезата — макар и не твърде сантиментален, ИдрисПюк не намери сили да удави десет новоизлюпени чучулиги в бренди, преди да ги изпържи върху горещ тиган точно за трийсет секунди.

Когато пристигна загорял от слънцето и гладен като вълк, Кейл се изсмя на деликатесите, поднесени от гордия ИдрисПюк.

— Започни оттук — каза усмихнатият готвач и Кейл буквално се нахвърли върху чинията с накълцани пресноводни скариди, изпържени върху бял хляб със сос от диви малини. След като хапна няколко залъка, ИдрисПюк му кимна към печената патица със сос от сливи, после меко го предупреди да не бърза и поднесе панирани пилешки крилца с пържени картофи.

Естествено, не след дълго на Кейл му призля жестоко. През живота си ИдрисПюк неведнъж бе виждал повръщащи хора; на него също често му се бе случвало. От личен опит познаваше неприятния навик на жителите на Квенланд да прекъсват банкетите с по трийсет и девет блюда, за да посетят повръщариума. Това се налагало след всяко десето ястие с цел гостите да успеят да стигнат до блюдо номер трийсет и девет и да не обидят смъртно домакините. Страданията на Кейл бяха наистина епични; претовареният му стомах изхвърли всичко погълнато през последните двамазет минути, а ИдрисПюк имаше

чувството, че към това се е прибавило и всичко изядено през целия живот на момчето.

Най-сетне изтощеният Кейл приключи и отиде да си легне. На другата сутрин излезе от спалнята със зеленикав тен, какъвто ИдрисПюк досега бе виждал само върху лицето на тридневен труп. Кейл седна и много предпазливо отпи глътка слаб чай без мляко. После с немощен глас почна да обяснява на ИдрисПюк защо му е приляло тъй жестоко.

— Е — каза ИдрисПюк, след като изслуша разказа му за храненето при Изкупителите, — ако някога ми хрумнат лоши мисли за теб, ще се опитам да те оправдая с аргумента, че нищо хубаво не може да се очаква от едно дете, изхранено с „мъртвешки крака“. — Той помълча. — Ще приемеш ли да ти дам един съвет?

— Да — каза Кейл, защото нямаше сили да спори.

— Възприемчивостта на хората си има определени граници. Ако стане дума за тия неща в благовъзпитана компания, гледай да не споменаваш плъховете.

19.

Хенри Мъглата и Клайст бяха видели Кейл само за няколко минути преди прибързаното му тръгване, затова нямаха време да обърнат внимание на подозрителната поява на ИдрисПюк, нито пък да разпитат какво се е случило с Кейл след като стражата го извлече от лятната градина. Клайст се раздразни, че не успя да изтъкне пред Кейл как неговата себичност и липса на дисциплина им е докарала ужасни неприятности. Но страховете му, че са станали обект на враждебно внимание от всички страни се оказаха безпочвени. Враждебност наистина имаше, но жестокият пердах на най-добрите курсанти от Монд бе накарал всички останали да се държат крайно предпазливо към Хенри Мъглата и Клайст, защото можеха да се окажат също тъй надарени бойци.

Випонд прехвърли двамата в кухнята, където нямаше опасност да срещнат някоя високопоставена особа. Трудно е да се опише какви многословни проклетия сипеше Клайст върху главата на Кейл, задето го е зарязал да мие чинии по десет часа на ден. Но имаше и един неочакван плюс. Всички слуги, а те никак не бяха малко които имаха зъб на младежите от Монд заради тяхната надменност и грубост, гледаха двамата новодошли с възхищение; затова само след месец ги пренасочиха от миенето на чинии към по-интересни задачи. Клайст предложи да помага в месарското отделение, където бяха впечатлени от способностите му и го обявиха за касапин по рождение. Той благоразумно не спомена за дребните животинки, върху които бе развивал таланта си.

— Аз — заяви Клайст на Хенри Мъглата, докато кълцаше с ентузиазъм грамадно парче говеждо — обичам да работя на едро.

Хенри Мъглата трябваше да се насочи към хранене на животните и носене на известия до слугинските входи на околните дворци. Това му даваше възможност да се среща с Рива, за която напоследък мислеше непрестанно. Виждаха се само за кратко, но лицето ѝ греиваше и тя разговаряше развълнувано, като докосваше ръката му и

се усмихваше, разкривайки прекрасните си бели зъбки. Но Хенри започна да забелязва, че със същата усмивка и радост тя даряваше едва ли не всеки минувач. Такъв ѝ беше характерът — да бъде открита и приветлива към всички. Хората отговаряха по подобаващ начин и понякога сами се изненадваха колко високо оценяваха тази чаровна усмивка. Хенри Мъглата обаче я искаше само за себе си.

От известно време той криеше една мрачна тайна за Рива — точно откакто почти за пет дни бяха останали насаме в Келявите земи. Отначало се отнасяше към нея с върховна почителност, сякаш бе попаднал в компанията на ангел. Всеки мъж би бил очарован от женската красота, но представете си чувствата на младеж, който е израснал без да види, без дори да си представи подобно създание. След няколко дни в нейна компания той започна да се поотпуска, та макар и само заради появата на по-неизменни чувства от възторга и преклонението, но полагаше големи усилия да не се държи към това божествено същество по начин, който да опетни чудото (макар да нямаше ни най-малка представа в какво би могло да се състои опетняването). Дълбоко в него започваха да се надигат чувства, които не можеше да назове. След няколко дни стигнаха до малък оазис с извор и езерце. Рива се разсмя от радост, а вродената деликатност на Хенри го накара да ѝ предложи да се оттегли зад могилоката край езерцето. Там той легна по гръб и бавно започна първата си велика битка с дявола. Възможностите за изкушение в Светилището бяха редки. Изкупител Хауер, неговият духовен наставник за почти десет години, би бил дълбоко наскърбен, ако узнаеше колко слаба е съпротивата на възпитаника му, колко безплодни са се оказали непрестанните заплахи с адски мъки за извършителите на престъпления спрямо Светия дух. (По някакви неизяснени причини именно Светия дух страдаше най-силно заради подобни греховни желания.) Изведнъж волята на Хенри бе обладана от дявола, той се превъртя по корем и като същински слуга на Велзевул бавно запълзя нагоре към върха на могилоката. Срещало ли е някога изкушението тъй щедра отплата? Рива бе нагазила във водата до средата на бедрата и лениво се плискаше. Гърдите ѝ бяха огромни — не че Хенри имаше с какво да ги сравнява, — а кръговете около връхчетата имаха изумителен розов цвят, какъвто виждаше за пръв път. При всяко нейно движение те потрепваха с изящество, което го караше да се задъхва.

Между краката й... но не биваше да гледа натам, макар че Хенри нито за миг не се подчини на забраната. Дяволът го бе обладал напълно. Дъхът му спря от потресение пред това потайно местенце. Хенри беше добил безброй образи на ада, запечатани в душата му с нажежено желязо, но до този божествен миг нямаше никаква представа за рая. Блаженият образ на меко нагънатата плът щеше да остане ненадминат, вечно жив и тръпнещ в неговата душа до сетния му ден. Обладан от свещен ужас, Хенри Мъглата се оттегли пълзешком по нанадолнището. А Рива продължи още дълго да се плиска, без да подозира каква сцена на покаяние се разиграва отвъд могилоката. Ако Хенри просто бе останал до езерцето да гледа, тя не би си помислила нищо лошо. Обичаше да доставя удоволствие на мъжете. В края на краищата така я бяха учили. Колкото до клетия Хенри, дори месеци по-късно той продължаваше да трепери като камертон. Природата го бе надарила с могъщи желания, ала животът не му бе дал нито опит, нито разбиране, как да се справи с тях.

Що се отнася до работата, Рива имаше далеч по-голям късмет от другите момичета. Започна като слугиня на слугинята на личната прислужничка на мадмоазел Джейн Уелд — твърде нисък пост в безмилостния свят на прислугата, но дори и за него понякога се изискваха над петнайсет години упорити усилия. Племенницата на лорд Випонд прие Рива, но беше страшно недоволна, че е принудена да се излага с тъй долнопробна под-подприслужничка. Престана да негодува, но пък останалите слугини продължиха с още по-голяма сила, когато стана ясно, че Рива владее гениално най-ценните умения за компаньонките — сръчно и деликатно прави майсторски прически; изстиска черни точки с минимални поражения и прикрива умело останалото червено петно; лицето разцъфтява от приготвените собственоръчно от нея кремове и помади, в което бе истинска магьосница; грозните нокти стават елегантни, миглите гъсти, устните червени, краката гладки (обезкосмяваше ги максимално безболезнено, без нечовешки мъки). С две думи, Рива се оказа истинска находка.

Това затрудни мадмоазел Джейн, защото не знаеше какво да прави с останалите три прислужнички, които бяха вече излишни. В много отношения мадмоазел Джейн, макар и студена красавица, имаше

милосливо сърце и не намираше сили да каже на старата Бриони, с която беше от детските си години, че вече не се нуждае от нея. Това щеше дълбоко да я разстрои, а освен всичко можеше да извади на бял свят многобройните тайни, споделени с бавачката. Затова мадмоазел Джейн се отнесе с нея по-меко и не я изхвърли болезнено след дванайсетте години вярна служба. Прати Бриони да купи тубичка розмаринов крем, а междувременно заръча да ѝ приготвят багажа. Когато се върна, нещастната прислужничка завари насред празната стая един слуга с плик в ръката. В него имаше двайсет долара и кратко послание с благодарности за вярната служба и ново назначение при някаква далечна роднина в още по-далечна провинция. Като отплата за дългогодишните грижи приносителят на писмото щял да я съпроводи и закриля по пътя. Мадмоазел Джейн ѝ пожелаваше щастие и изразяваше надежда, че Бриони ще се радва на този приятен обрат на съдбата. След двайсет минути слисаната жена вече бе на седлото и потегляше със своя закрилник към нов живот. Повече никой не чу за нея.

За да се предпази от излишни клюки и слухове, мадмоазел Джейн разпръсна и другите си прислужнички из глухата провинция и остана да се радва на перспективата за живот без лунички, пъпки, черни точки, тънки устни и чорлава коса.

Няколко месеца младата аристократка се чувстваше като в рая. Умело разкрасявана от Рива, нейната скромна външност се преобрази до неузнаваемост. Тя започна да се отнася към прииждащите кандидат-любовници с още по-голямо високомерие, заложено в традициите на ухажването при Матераците. Джейн знаеше много добре, че усещането да си в центъра на мечтите и желанията на мъжете и само с една усмивка, с един поглед да ги лишиш от разсъдък, е много по-силно от най-скъпия наркотик.

Макар отначало да бе извън себе си от радост, че разбива повече сърца дори от омразната Арбел Лебедовата шия, мадмоазел Джейн започна с притеснение да усеща около себе си нещо тъй странно и непознато, че седмици наред се питаше дали само не си го въобразява.

Някои — но само някои — от младите аристократи, които идваха на посещение, не изглеждаха чак толкова съсипани от постоянните ѝ откази, колкото бе очаквала. Също като всички останали, те стенеха, жалваха се и я умоляваха да размисли, но както вече видяхме, тя беше

чувствителна девойка (макар и единствено към самата себе си) и започна да подозира, че възраженията им не са съвсем искрени. Какво ли означаваше това? Може би, помисли си тя, почваше да привиква с разбиването на сърца и удовлетворението намаляваше, както обикновено се случва с всяко често повтаряно удоволствие. Но не беше това, защото продължаваше да изпитва все същия прилив на чувства пред онези, които наистина се съсипваха от нейната студенина. Имаше нещо друго.

Мадмоазел Джейн предпочиташе да разбива сърца в късния предобед и щедро отпускаше време на своите поклонници — понякога цели трийсет минути, ако умееха особено майсторски да се жалват от нейната хубост, безсърдечност и жестокост. Сега тя реши да отдели цялата сутрин за онези, в които се съмняваше, за да види дали ще успее да прогони неясните си тревоги. Покоите ѝ бяха устроени така, че можеше лесно да проследи как ухажорите идват и си отиват, и тя усърдно се отдаде на това занимание.

Към средата на утрото мадмоазел Джейн изпадна в ярост — страховете ѝ се потвърждаваха, макар и по най-неочакван начин. За всичко бе виновна онази неблагоприятна уличница Рива.

Тази сутрин тя на три пъти изтърпя лъжовните протести на младежи с разбити сърца, за които вече беше наясно, че посещението при нея им даваше възможност да идват по-рано, да хленчат усърдно и при пръв удобен случай да се оттеглят, за да правят мили очи на онази тлъста курва Рива. Това бе невъобразимо унижение; те не само мамеха най-красивата и желана жена в Мемфис (тук малко преувеличаваше — в най-добрия случай можеше да се нареди на петнайсетото място), но го правеха с едно същество с формата на купа сено, което се тресеше като желе на всяка крачка.

Тия оскърбителни квалификации — а за дамите Матераци обвинението, че една жена е дебела, се смяташе за смъртна обида — не бяха съвсем точни. Разбира се, Рива по нищо не приличаше на господарката си, както впрочем и на всички жени от Матераците, но и не се тресеше като желе; освен това, през двата месеца откакто пристигна в Мемфис, тя имаше толкова работа, че не ѝ оставаше нито време, нито възможност да яде много, както в Светилището. В резултат загуби значителна част от своята пухкавост. Онова, което в началото изглеждаше прекалено необичайно и малко стряскащо, се бе

превърнало в нещо необичайно и обаятелно. Сравнението със стройните момчешки фигури и сприхавия нрав на дамите Матераци караше все повече и повече мъже да се заглеждат с интерес в потрепващите извивки на Рива, докато девойката минаваше покрай тях с високомерната си господарка. Почти толкова привлекателни бяха веселата ѝ усмивка и сърдечното поведение. Матераците бяха възпитани в духа на рицарската любов, чиято същност бе в отчаянието и безответния копнеж по един недостъпен обект на желание, който третира мъжете като боклуци. Затова нямаше нищо чудно в масовия интерес на младежите към пищната хубавица, която не се отнасяше към тях като към нещо, домъкнато от котката.

В ужасно състояние мадмоазел Джейн изскочи от скривалището си и изтича в приемната, където Рива тъкмо затваряше вратата след един блажено усмихнат млад Матераци. С яростен крясък мадмоазел Джейн повика икономката си:

— Ана-Мария! Ана-Мария!

Изумената Рива се вгледа в своята господарка, която бе почервеняла от гняв.

— Какво има, мадмоазел?

— Затваряй си устата, сланино шкембеста — отговори крайно невъзпитано мадмоазел Джейн.

Междувременно дотича смаяната от свирепия крясък Ана-Мария. Мадмоазел Джейн огледа икономката, сякаш очакваше да избухне като бомба, после посочи Рива.

— Изгони от дома ми тая коварна измамница. Не искам повече да я виждам.

Мадмоазел Джейн възнамеряваше да завърши тирадата с плесница, но размисли, когато видя как след първоначалното смайване по лицето на Рива се изписа гняв от жестоката обида.

— Махни я от очите ми! — викна тя на Ана-Мария и със съскане се оттегли в спалнята си.

20.

ИдрисПюк не се отказа от опитите да превъзпита стомаха на Кейл. Отначало новата му диета трябваше да бъде проста — но нима именно простотата не е най-голямото изпитание за уменията на добрия готвач? Поредното специално ястие на ИдрисПюк бе прясна пъстърва от близкото езеро, задушена на пара и сервирана с варени картофи и подправки. Кейл опита картофите предпазливо, защото върху тях имаше малко разтопено масло, но стомахът му ги понесе и той дори си взе допълнително.

Тъй минаваха дните и нощите. Кейл продължаваше дългите разходки, сам или с ИдрисПюк. Часове наред седяха мълчаливо или пък дълго разговаряха, макар че обикновено говореше само ИдрисПюк. Освен това той учеше Кейл да лови риба, да се храни в цивилизована компания (никакво оригване, сърбане и дъвчане с отворена уста), разказваше му за необикновения си живот, като често се присмиваше сам на себе си, което неизменно смайваше Кейл. Да се присмиваш на възрастен означаваше жесток побой... а той сам да те кани да му се надсмиваш, просто надхвърляше въображението. Понякога нощем го обземаха неудържими изблици на безпричинна радост. Покрай другото ИдрисПюк продължаваше да споделя с Кейл житейската си философия: „Любовта между мъж и жена е най-добрият пример, че всички надежди на този свят са абсурдна самозаблуда, а това е защото любовта обещава безкрайно много, а дава нищожно малко.“, или: „Знам, не е нужно аз да ти казвам, че светът е ад, но опитай се да разбереш, че мъжете и жените са от една страна измъчените души в този ад, а от друга страна — дяволите-мъчители.“ и още: „Никой разумен човек не приема нещо на вяра само защото му го казва някой овластен. Не приемай нищо за истина, ако не си го установил сам.“

Кейл пък му разказваше за живота си с Изкупителите.

— Отначало ни плашеха не само побоищата. По онова време вярвахме на всичко, което ни казваха. Убеждаваха ни, че дори да не ни

хванат да вършим нещо нередно, ние сме родени греховни и Бог вижда всяка наша постъпка, затова трябва да изповядваме всичко. Ако не се изповядаме и умрем в грях, ще горим навеки в ада. А много момчета наистина умираха и Изкупителите ни казваха, че повечето от тях отиват в ада. Нощем дълго не можех да заспя след молитвите, които винаги завършвах с думите: „Ами ако умреш тази нощ?“. Понякога бях абсолютно убеден, че ако заспя, ще умра и ще търпя цяла вечност мъките на изгарянето. — Той млъкна за миг. — ИдрисПюк, на колко години беше, когато разбра що е ужас?

— Във всеки случай на доста повече от пет. Случи се в битката при Козя река. Значи съм бил на седемнайсет. Тръгнахме на разузнаване и ни нападнаха от засада. Първото ми участие в истинска битка. Не че не бях обучен. Много ме биваше, завърших курса трети по успех. Друзката кавалерия изскочи иззад хълма, после нямаше нищо освен суматоха, шум и хаос. Не можех да говоря, езикът ми беше залепнал за небцето. Разтреперих се цял и исках... такова... нали разбираш.

— Да се издрискаш? — подсказа Кейл.

— Не бъди толкова груб. Когато всичко свърши, а то трая не повече от пет минути, още бях жив. Но дори не бях си извадил меч.

— Другите забелязаха ли?

— Да.

— Какво казаха?

— Че ще свикна.

— Не те ли набиха?

— Не. Но ако това се повтореше... е, не ме чакаше дълъг живот. — Ново мълчание. — Значи ти никога не си се чувствал така? — попита накрая ИдрисПюк.

Въпросът съвсем не бе лесен. Едно от условията, с които братът, или по-точно полубратът на ИдрисПюк го пусна на свобода и му повери Кейл, беше да узнае всичко за момчето — и най-вече да разбере дали липсата на страх е негово изключително качество, или по някакъв начин е създадена от Изкупителите.

— Когато бях малък, непрекъснато се страхувах — отговори след малко Кейл. — Но после престанах.

— Защо?

— Не знам.

Разбира се, не казваше истината, или поне криеше част от нея.

— А сега изобщо ли не се страхуваш?

Кейл го погледна. Последните няколко седмици бяха изумителни и той изпитваше благодарност към ИдрисПюк, както и съвсем новите и непознати чувства на приятелство и доверие. Ала само няколко седмици добрина и щедрост не стигаха, за да разклатят недоверието на Кейл. Той се запита дали да не смени темата. Но в крайна сметка не изглеждаше чак толкова важно, дали ще признае истината.

— Страхувах се в общи линии от неща, които могат да ме наранят. Знам какво искат да ми сторят Изкупителите. Трудно е за обяснение. Но в боя... е по-различно. Онова, което ми разказа за битката при... — той погледна ИдрисПюк.

— При Козя река.

— ... Онова с треперенето и желанието да се издрискаш.

— Давай, недей да ме щадиш.

— При мен е точно обратното. Аз просто изстивам — всичко става кристално ясно.

— А после?

— Какво имаш предвид?

— Изпитваш ли страх?

— Не. Най-често не изпитвам нищо... освен след като напердаших здравата Кон Матераци. Стана ми много приятно. И още е приятно да си го спомням. Но когато убивах войниците на арената, не се чувствах добре. В края на краищата... те не ми бяха сторили нищо. — Той помълча. — Повече не ми се говори за това.

Мъдрият ИдрисПюк реши да не го притиска. Така през следващите седмици Кейл се завърна към скитането из гората, а вечер пиеха, пушеха и се хранеха заедно, като храната ставаше все по-богата и Кейл все по-лесно възприемаше пържената риба, маслото в задушените зеленчуци и мъничко сметана върху боровинките.

През месеца, в който Кейл и ИдрисПюк се наслаждаваха на покоя в хижата „Горски кът“, един мъж и една жена бдяха над тях. Не ставаше дума за обич или загриженост — представете си зоркото бдение на майка над детето ѝ, но без капка любов.

В историите за добро и зло само добрите се сблъскват с лош късмет, злополуки и лутания. Злите винаги са нащрек, действат дисциплинирано и имат лукави планове, които се провалят едва в последния момент. Злите винаги са само на една стъпка от победата. В истинския живот и добрите, и лошите допускат прости и глупави грешки, имат лоши дни и често се заблуждават. Злите имат и други слабости освен неудържимото си желание да измъчват и убиват. Дори най-суровата, най-жестоката душа има слабо местенце. Дори най-безплодната пустиня има езера, сенчести дървета и нежни потоци. Не само дъждът вали еднакво върху праведните и грешните — същото се отнася до добрия и лош късмет, до победите и незаслужените поражения.

Подпрян на едно черничево дърво, Даниел Кадбъри затвори книгата, която четеше — „Меланхоличния принц“ — и изсумтя доволно.

— Тихо! — каза жената, която напрегнато гледаше настрани, но рязко завъртя глава към него, като чу захлопването на книгата.

— Момчето е на двеста метра — каза Кадбъри. — Няма как да е чуло.

След като се увери с още един поглед, че Кейл продължава да спи на речния бряг под тях, жената отново се завъртя към Кадбъри и мълчаливо се втренчи в него. Ако не беше убиец, бивш каторжник и понякога съгледвач на Кити Заека, той би се стреснал. Жената всъщност не беше грозна, а по-скоро съвсем невзрачна, но очите ѝ, лишени от всякакво друго чувство освен враждебност, биха изплашили почти всекиго.

— Искаш ли да ти я дам? — Кадбъри вдигна книгата срещу нея. — Много е хубава.

— Не мога да чета — каза тя.

Мислеше си, че той ѝ се подиграва и наистина беше така. При други обстоятелства Кадбъри благоразумно би избягвал да се задява с Дженифър Плънкет — убийца, на която Кити Заека се възхищаваше дотолкова, че я пазеше само за най-трудните атентати. Когато Кити Заека му каза с кого ще работи, той изпъшка.

— Само не Дженифър Плънкет, моля те.

— Вярно, не е твърде приятна компания — изгука Кити, — но цял куп много важни хора се интересуват от онова момче и инстинктът

ми подсказва, че може да се наложи да прибегнем към пакостите, в които е тъй умела Дженифър Плънкет. Потърпи я заради мен, Кадбъри.

И с това разговорът приключи.

Скуката бе тласнала Кадбъри към риска да се задява с даровитата убийца, която продължаваше да го гледа свирепо. Вече почти цял месец наблюдаваха момчето, а то само ядеше, спеше, плуваше, разхождаше се и тичаше. Дори насладата от „Меланхоличния принц“ — книга, която бе чел поне десетина пъти — не можеше да прогони нарастващата досада.

— Не се засягай, Дженифър.

— Недей да ме наричаш Дженифър.

— Все някак трябва да те наричам.

— Не, не трябва.

Тя продължаваше да го гледа без да мига. Търпението ѝ си имаше граници, при това твърде крехки. Кадбъри сви рамене, за да подсказже, че отстъпва, но тя не помръдна. Той взе да се пита, дали да не се приготи за бой. После като животно, непривикнало с човешка компания, тя завъртя глава и отново се загледа в спящото момче.

Не само очите ѝ са странни, помисли си Кадбъри, а и каквото се крие зад тях. Жива е, но нямам представа що за живот е това.

Поради занаята си Кадбъри отлично познаваше характера на убийците. В края на краищата сам той беше един от тях. Убиваше по необходимост, рядко с удоволствие, понякога неохотно или дори с угризения. Повечето наемни убийци изпитваха известно удоволствие от работата си. Дженифър Плънкет беше различна — нямаше как да се разбере какво става в нея, когато убива. Никога не бе срещал нещо подобно на начина, по който тя уби двамата мъже, арестувани от подкупените войници. След като бяха освободени, без да подозират за истинската си роля, те се залутаха из гората и спряха на бивак на около километър от хижа „Горски кът“. Без да се посъветва с него — нарушение на професионалната етика, но той реши да не се заяжда — тя отиде при тях и ги закла както пиеха чай. Именно нейното безразличие смая най-силно Кадбъри. Тя ги уби спокойно и с минимални усилия, както някоя майка би събрала отегчено от пода играчките на децата си. Докато осъзнаят какво става, двамата вече умираха. Дори и най-свирепите убийци, с които му се бе налагало да

работи, се нуждаеха от душевна подготовка преди да убият. Но не и Дженифър Плънкет.

Тих шум го откъсна от размишленията. Момчето край реката се беше събудило. То отстъпи на двајсетина метра от брега, нададе протяжен вик и хукна към реката все по-бързо и по-бързо. Викът се засили, момчето скочи от високия бряг, сви се на топка и бухна във водата. Почти веднага изплува на повърхността с буен смях от свирепия студ и размаха ръце към брега. Чисто голо, то затанцува, като крещеше и се смееше на страховитото удоволствие от контраста между студената вода и топлия летен въздух.

— Хубаво е да си млад, а? — рече Кадбъри.

Не можеше човек да не сподели радостта на момчето. После Кадбъри с изумление видя, че е по-прав, отколкото подозираше. Дженифър Плънкет се усмихваше и лицето ѝ изглеждаше преобразено като изображение на светец. Беше влюбена. Щом усети, че Кадбъри я гледа, тя мигновено напусна незнайния рай, в който я бе пренесло момчето. Погледна го, примига като ястреб или дива котка, после пак се завъртя към реката с напълно безизразно лице.

— Как мислиш, какво иска Кити Заека от него? — попита тя.

— Нямам представа — каза Кадбъри. — Но няма да е добро. Жалко — добави той съвсем искрено. — Хлапето изглежда тъй щастливо.

Веднага съжали за думите си, но все още беше потресен от току-що видяното. Сякаш бе зърнал змия да се изчервява. *Друг път да не си въобразяваш, че знаеш какво става в душите на хората*, помисли си Кадбъри. Изпълнен с изумление от този неочакван обрат, той седна и пак облегна гръб на черницата.

Събитията не се забавиха. Дженифър Плънкет го мислеше за заспал, но Кадбъри бе твърде опитен, за да не се разтревожи от непредвидените събития. Гледайки с притворени очи гърба на Дженифър, той тихо измъкна ножа и го скри под дясното си бедро с ръка върху дръжката. Цели трийсет минути продължи да наблюдава неподвижния ѝ гръб, докато откъм реката долитаха крясъците, смехът и пляскането на момчето. После тя се завъртя, тръгна към него все тъй спокойно, с нож в ръката, и замахна за смъртоносен удар. Той блокира с лява ръка и на свой ред нанесе удар с дясната. Бързината ѝ го смая, докато се търкаляха из есенните листа по земята. Премятаха се,

вкопчени в смъртоносна схватка и само двамата чуваха горещото си, дрезгаво дишане и шумоленето на мъртви листа, гледаха се очи в очи, сблизени като за целувка. И постепенно по-голямата му физическа сила си каза думата. Тя се дърпаше, гърчеше и блъскаше с цялата си жилеста мощ, но Кадбъри я притисна и с нея бе свършено. Ала зад омразата и яростта Дженифър имаше още едно оръжие, на което да се уповава — нейната страховита любов. Как можеше да се откаже от него и да умре? С див тласък тя се извъртя настрани, събори Кадбъри, изтръгна се от хватката на лявата му ръка и хукна надолу към скъпото си момче.

— Томас Кейл! Томас Кейл! — викаше тя.

Голото момче, което се катереше по тревистия речен бряг, погледна нагоре. Зяпна от изненада, когато видя свирепата харпия да се носи отчаяно по надолницето и да крещи името му: „Томас Кейл! Томас Кейл!“.

Това бе една от най-странните гледки в неговия живот, изпълнен с безброй странности: безполово същество с изкривено лице крещеше името му, размахваше нож и тичаше срещу него със страховито безумие в очите. Смаян, той се хвърли към дрехите си, затърси меча, изтърва го, сграбчи дръжката и вдигна острието за удар, когато тя вече връхлиташе с диви крясъци. Чуха остро бръмчене и глух плясък като от човешка длан върху конски хълбок. Дженифър се закашля, праметна се презглава покрай поражения Кейл и се блъсна в дънера на един дъб.

Кейл отскочи зад най-близкото дърво. Сърцето му подскачаше и пърхаше като хваната птичка. Той веднага потърси път за бягство. Около дървото имаше дъга от открито пространство с ширина между четирийсет и шейсет метра. Погледна мъртвото тяло. Сега виждаше, че е жена, сгърчена по корем в подножието на дървото. От гърба ѝ стърчеше стрела, а връхчето на острието се подаваше от гърдите. Струйка кръв капеше от носа ѝ. Подобен изстрел по движеща се мишена беше труден, но не и изключителен. Тя бе тичала по линията на изстрела, докато ако побегнеше сега, Кейл щеше да бяга напреко. При старт от място му трябваха пет или шест секунди, за да достигне прикритието. Достатъчно за един изстрел, не повече, и трябваше да е много добър. Но стрелецът можеше наистина да е добър. Клайст постигаше подобна точност при три от всеки четири изстрела.

— Хей, синко!

Почти на двеста метра, право отпред, помисли си Кейл.

— Какво искаш?

— Едно „благодаря“, например.

— Благодаря. А сега защо не се пръждосаш?

— Неблагодарен ситен боклук. Току-що ти спасих живота.

Движеше ли се? Като че да.

— Кой си ти?

— Твоят ангел пазител, драги, това съм. Тя беше много лошо момиче, много лошо.

— Какво искаше?

— Искаше да ти пререже гърлото, приятел. С това си изкарваше хляба.

— Защо?

— Нямам представа, мой човек. Випонд ме прати да наглеждам теб и непрокопсания му брат.

— Защо да ти вярвам?

— Няма защо. Пет пари не давам. Просто не искам да ме нападаш. Не бих желал да забия стрела и в теб, след като си дадох толкова зор да те опазя. Затова просто стой там още петнайсет минути, а аз си тръгвам и всичко ще бъде наред. Разбрахме ли се?

Кейл се замисли: да побегне, да проследи непознатия, да го хване и да изкопчи истината от него. Или по пътя да получи стрела в гърба. Този човек май си разбираше от работата. Така или иначе, нямаше избор.

— Добре. Петнайсет минути.

— Честна дума?

— Какво?

— Няма значение. А едно „благодаря“ ще има ли?

След тия думи Кадбъри и Кейл се раздвижиха едновременно. Кадбъри изтича назад към горските гъсталаци, а Кейл под прикритието на дървото се спусна в реката и предпазливо заплува покрай брега.

Три часа по-късно Кейл и ИдрисПюк отново стояха край реката и разглеждаха тялото на мъртвата жена. Два часа бяха дирили следи от самозвания спасител на Кейл, но не откриха нищо. ИдрисПюк претърси тялото и намери три ножа, две гароти, пръстотрошачка, бокс и късо острие от гъвкава стомана, увито в коприна и скрито в устата ѝ до левия венец.

— Не знам какво е искала — каза ИдрисПюк, — но не се е опитвала да ти продаде щипки за пране.

— Ти вярваш ли му?

— На твоя спасител ли? Звучи правдоподобно. Всъщност не знам дали му вярвам. Но нека си го кажем направо: ако е искал да те убие, можеше да го стори по всяко време през последния месец. И все пак... цялата работа намирисва.

— Наистина ли мислиш, че го е пратил Випонд?

— Възможно е. Но ми се вижда сума ти труд за дребосък като теб. Без да се засягаш.

Кейл не се засегна от забележката на ИдрисПюк, защото мислеше същото.

— Ами жената? — попита накрая той.

— Хвърли я в реката.

Така и сториха. Повече никой не видя Дженифър Плънкет.

Вечерта двамата за по-сигурно вечеряха вътре в хижата и обсъждаха какво да правят след странните събития през деня.

— Въпросът е какво можем да сторим? — каза ИдрисПюк. — Ако убиецът на онази млада жена искаше да убие и теб, вече щеше да го е свършил. Или да го направи утре.

— Ти сам каза, че цялата работа намирисва.

— Напълно възможно е Випонд да прати някого да ни наглежда, макар и по свои съображения. Възможно е също така онези от Монд, които оскърби публично, да са наели някого да те очисти. Имат и парите, и злобата. По всичко изглежда, че жената е идвала да те нападне; държала е нож. Мъжът я спрял, след това се оттеглил. Това са фактите. Не всички факти, разбира се, и някое допълнително разкритие може да ни ги представи в съвсем нова светлина. Но дотогава догадките си остават само догадки. Дали ще стоим тук или ще отидем другаде, оставаме си уязвими за мъж или жена с добър прицел и злоба или алчност в сърцето. Приемаме каквото ни подсказват известните факти, просто защото така се налага. Имаш ли друго предложение?

— Не.

— Значи това е положението.

На другата сутрин Кейл се събуди рано и излезе навън, макар и не без тревога. Разбираше фатализма на ИдрисПюк, но все пак ставаше дума за неговата съдба. Както казваше ИдрисПюк, всеки философ може да изтърпи зъбобола, стига да не мъчи лично него. Обзет от тревога, Кейл почти не обърна внимание на гълъба, който крачеше насам-натам по масата на верандата и кълвеше трохи.

— Не мърдай — тихо каза зад гърба му ИдрисПюк.

С парче хляб в ръка той бавно се приближи до гълъба и започна да го храни, после внимателно плъзна длан по гърба на птицата и я хвана. Преобърна гълъба и свали от единия му крак малка метална тръбичка. Кейл наблюдаваше с дълбок интерес.

— Това е пощенски гълъб — обясни ИдрисПюк. — Пратен от Випонд. Подръж го.

Той подаде птицата на Кейл, развинти тръбичката, извади късче оризова хартия и зачете. Лицето му изведнъж стана мрачно.

— Отряд на Изкупителите е отвякъл Арбел Лебедовата шия.

Лицето на Кейл пламна от изненада и недоумение.

— Защо?

— Не се казва. Тя била край езерото Констанц, на около осемдесет километра от тук. Най-прекият път за връщане към Светилището минава през прохода Кортина — това е на триста километра северно от нас. Ако са тръгнали натам, трябва да ги открием и да пратим вест на войските, които изпраща Випонд. — ИдрисПюк изглеждаше тревожен и смутен. — Пълна безсмислица. Това е обявяване на война. Защо го правят Изкупителите?

— Не знам. Но има причина. Не би могло да стане без одобрението на Боско. А Боско си знае работата.

— Е, сега няма луна, тъй че не могат да се движат през нощта, ние също. Сега ще си съберем багажа, ще поспим и потегляме призори. — Той въздъхна дълбоко. — Макар че, Бога ми, няма надежда да ги догоним.

21.

На другия ден ИдрисПюк не пожела да потеглят преди да се развидели. Кейл възрази, че се налага да поемат риск, но ИдрисПюк не отстъпи.

— Ако един от конете се препъне в тъмното и окуцее, ще закъсаме.

Кейл разбираше, че е прав, но изгаряше от нетърпение да тръгне и изпъшка презрително. ИдрисПюк продължи да не му обръща внимание още двайсетина минути, после потеглиха.

През следващите два дни спираха само за да дадат почивка на конете и да се нахранят. Кейл непрестанно подканваше да побързат. ИдрисПюк спокойно възразяваше, че ако Кейл може да издържи на подобно темпо, той и конете не могат. Трябваше и четиримата да догонят Изкупителите, ако изобщо успееш да ги догонят. И трябваше поне един от конете да е в добро състояние, за да пратят бърза вест до Матераците за броя и посоката на противника.

— Не изглеждаш разтревожен за момичето — каза Кейл.

— Точно защото съм разтревожен, вършим всичко по моя начин — защото съм прав. Освен това какво те интересува Арбел Лебедовата шия?

— Изобщо не ме интересува. Но ако им помогна да спрат Изкупителите, маршалът ще има основания за далеч по-топли чувства към мен. Освен това приятелите ми са заложници в Мемфис.

— Мислех, че нямаш приятели... че просто обстоятелствата са ви събрали.

— Аз им спасих живота — това не е ли приятелство?

— О — каза ИдрисПюк. — Аз пък мислех, че си станал герой против волята си.

— Така беше.

— Тогава какъв си, драги ми Кейл — благородник по призвание, или по волята на съдбата?

— Изобщо не съм благородник.

— Така казваш. Но се питам дали някъде около мен не започва да се оформя един потенциален герой.

— Какво означава „потенциален“?

— Нещо, което още не се е оформило, но започва да съществува. Кейл се разсмя, но не му беше весело.

— Ако така смяташ, дано да не ти се наложи да разбереш.

ИдрисПюк реши да не спори повече.

На втория ден слязоха към главния път за прохода Кортина. Не беше в добро състояние.

— Никой не го използва от шейсет години насам — откакто Изкупителите затвориха границата.

— Колко път има от прохода до Светилището? — попита Кейл.

— Не знаеш ли?

— Изкупителите не оставяха картите да се подмятат насам-натам — избягваха всичко, което би облекчило бягството ни. Допреди няколко месеца си мислех, че Мемфис е поне на две-три хиляди километра.

Ако ИдрисПюк не се бе заплеснал по едно красиво златистопурпурно водно конче, щеше да зърне върху лицето на Кейл изражение на лъжец точно в мига, когато си мисли, че се е издал.

— Искам да кажа — бързо добави Кейл, — преди да дойда тук и да разбера, че е много по-близо.

— Добре де, какво толкова?

— Нищо.

— Щом казваш.

Ужасен от мисълта, че е разкрил нещо, което не искаше да разкрива в никакъв случай, Кейл потъна в тревожно мълчание за десетина минути. Когато ИдрисПюк пак заговори, изглеждаше, че е забравил — и наистина беше така.

— Светилището е на триста километра от прохода, но не се налага да стигнат чак дотам. На трийсет километра от границата има гарнизон — Мъченик Таун.

— За пръв път го чувам.

— Не е много голям, но има дебели стени. За превземането му ще потрябва цяла армия.

— А после?

— Нищо. Матераци обожава момичето. Ще им даде каквото искат.

— Откъде знаеш, че искат нещо?

— Иначе просто няма смисъл.

— За теб има смисъл едно, за Изкупителите — съвсем друго.

— Значи имаш идея — какво са си наумили, искам да кажа?

— Не.

— Да не би да е свързано с теб?

Кейл се разсмя.

— Изкупителите са гадни копелета... но наистина ли си мислиш, че ще започнат война с Мемфис заради три хлапета и едно дебело момиче?

ИдрисПюк изсумтя.

— Както го казваш — не ми се вярва. Но от друга страна вече два месеца само ме лъжеш.

— А кой си ти, че да настояваш за истината?

— Най-добрият ти приятел.

— Така ли?

— Да — така се получи. Нищо ли не искаш да ми кажеш?

— Нищо.

И разговорът приключи.

Двайсет минути по-късно се натъкнаха на останки от огън.

— Какво мислиш? — попита Кейл докато ИдрисПюк пресяваше пепелта през пръсти.

— Още е топла. Няколко часа, не повече. — Той кимна към утъпканата трева и дириите по земята. — Колко са?

Кейл въздъхна.

— Вероятно не по-малко от десет и не повече от двайсет. Съжалявам, не ме бива много в тия неща.

— И мен. — Замислен и неуверен, ИдрисПюк се озърна наоколо. — Мисля, че един от нас трябва да препусне обратно и да каже на Матераците какво е положението.

— Защо? По-бързо ли ще яздат след това? А дори да побързат, какво ще направят, след като пристигнат? Всяка битка с Изкупителите ще погуби Арбел. Те няма да се предадат, казвам ти.

ИдрисПюк въздъхна.

— Тогава какво предлагаш?

— Да ги догоним незабелязано. След като разберем положението, можем да измислим как да постъпим. Да доведем малък брой Матераци и да свършим работата тихомълком. Поне така си мисля засега. Като ги догоним, нещата може да се променят.

ИдрисПюк подсмръкна и плю на земята.

— Щом казваш... Ти ги познаваш по-добре.

Пет часа по-късно в падащия здрач Кейл и ИдрисПюк се промъкваха към върха на един малък хълм точно преди входа на прохода Кортина — огромен процеп в гранитните планини, които бележеха северната граница между Изкупителите и Матераците.

Под хълма имаше долчинка, дълбока около шест метра и дълга около осемдесет, където видяха шестима Изкупители да се готвят за лагеруване. В средата на групата седеше Арбел Матераци, вероятно вързана, защото не помръдна нито веднъж, докато наблюдаваха. След пет минути двамата се оттеглиха в храсталака на двеста метра от хълма.

— Ако случайно се питаш защо са само шестима, вероятно поне още четирима пазят по ръба — каза Кейл. — Изпратили са до гарнизона конник с вест да ги чакат от другата страна.

— Връщам се да доведе Матераците — каза ИдрисПюк.

— Защо?

— Ако са наблизко, ще рискуват да яздят в тъмното. Дори да загубят по пътя половината си коне, тук има само десетина Изкупители.

— А ако не пристигнете до разсъмване, те ще навлязат в прохода и край. Дори да не навлязат, една атака по светло значи смърт за момичето. Или ще ги спрем преди да потеглят, или всичко е свършено.

— Ние сме само двама — изтъкна ИдрисПюк.

— Да — отговори Кейл. — Но единият съм аз.

— Това е самоубийство.

— Ако беше самоубийство, нямаше да го предлагам.

— Тогава защо го предлагаш?

Кейл сви рамене.

— Ако спася момичето, Негово грамаданство маршалът ще ми бъде вечно благодарен. Достатъчно, за да ми даде пари — много пари — и свобода да си замина.

— Накъде?

— Нейде, където е топло и храната е добра. Колкото се може по-далече от Изкупителите, стига да не падна през ръба на света.

— Ами приятелите ти?

— Приятелите? О, могат да дойдат и те. Защо не?

— Рискът е твърде голям. По-добре да я оставим заложница и Матераци да я откупи с каквото искат.

— Защо си толкова уверен, че е заложница? — попита Кейл със студен, раздразнителен глас.

ИдрисПюк го погледна.

— Тъй... сега може би ще чуем истината.

— Истината е, че смяташ Изкупителите за нещо подобно на вас — по-гадни, по-смахнати, — но че в общи линии искате едно и също. Само че не е така. — Кейл въздъхна. — Не казвам, че ги разбирам, защото не е вярно. Мислех си, че ги разбирам, докато не убих оная торба с лайна Пикарбо. Казах ти, че го сторих, нали разбираш, за да му попреча да я изсили.

— Изнасили.

Кейл почервеня. Мразеше да го поправят.

— Няма значение как го наричат — не беше това. Той я режеше.

После момчето разказа на ИдрисПюк какво се бе случило през онази нощ.

— Боже мой! — възкликна потресеният ИдрисПюк след края на разказа. — Защо?

— Нямам представа. Това имах предвид като ти казах, че вече не вярвам, че знам какво става в гадните им умове.

— Защо биха го сторили на Арбел Матераци?

— Не знам, казах ти. Може би искат да видят как изглежда една жена от Матераците, нали разбираш... — той помълча смутено — ... отвътре. Но не звучи логично да я искат за пари. Те не са *такива*.

— Още по-логично изглежда да искат теб.

Кейл ахна почти насмешливо.

— Биха искали да ме накажат за назидание — първо кълцане, после клада. И не отричам, че биха сторили какво ли не, за да го постигнат — но да започнат война с Матераците заради един послушник? В никакъв случай. — Той се усмихна мрачно. — Май същата мисъл е хрумнала и на маршала. Готов съм да се обзаложа, че в

най-скоро време и четиримата ще потеглим към Светилището в знак на добрата му воля. Не мислиш ли?

ИдрисПюк не отговори, защото си мислеше точно това. Млъкнаха за две-три минути.

— Рисковано е. Но може да се направи — каза Кейл. — За мен тя няма значение — излъга той. — Не бих си жертвал живота заради някаква разглезена хлапачка. Но ако Изкупителите я отведат, аз губя всичко. Върнем ли я, печеля всичко. Ти също. Трябва само да ме прикриваш. Дори ако се проваля, имаш добър шанс да се измъкнеш. И нека си го кажем открито — никой няма да ти благодари, ако разберат, че си ги догонил, без да сториш нищо да им попречиш.

ИдрисПюк се усмихна.

— Житейската неправда — няма по-добър аргумент. Много добре. Казвай какъв е планът ти.

— Има три думи, които Боско ми втъпяваше с бой почти всеки ден: изненада, насилие, инерция. Сега ще съжалява за това. — Кейл начерта кръг в сухите борови иглички по земята. — По този кръг ще има четирима пазачи: на изток, запад, север и юг. Тази нощ няма луна, значи не можем да действаме преди да се развидели. Тогава трябва да убиеш пазача на запад — веднага щом го забележиш. После аз се заемам с южния. Ти ще трябва да задържиш западната позиция, защото само оттам има обстрел зад камъка до момичето. Ще я измъкна веднага, щом прережа въжетата. Можеш ли да имитираш някоя птица?

— Сова — каза неуверено ИдрисПюк. — Но по тия места няма сови.

— Изкупителите едва ли го знаят. — Кейл помълча. — Как кряска совата?

ИдрисПюк му показва.

— Ами ако пазачът вдигне шум, докато се опитвам да го убия?

— Докато се *опитваш*? — възкликна изуменият Кейл. — Никакви *опити*! И недей да разправяш, че ще сториш каквото ти е по силите. Издъниш ли се, мъртъв съм. Разбра ли?

ИдрисПюк го погледна обидено.

— Недей да се тревожиш за мен, момче.

— Аз пък се тревожа. Значи щом чуя твоя сигнал, убивам южния пазач. Ще ми трябва минута, за да облека расото му. После просто

слизам в лагера, колкото се може по-тихо. Щом другите пазачи разберат какво става...

— Защо да не убием и четиримата?

— Няма начин да пълзиш дълго наоколо, без да се издадеш. Това е най-безопасният начин. Те ще са объркани, а аз ще приличам на всички останали в лагера. Все още ще е почти тъмно. Ако си свършиш работата както трябва, всичко ще стане бързо.

— А после какво да правя?

— Няма да видиш къде са пазачите от север и изток, докато не почнат да стрелят. Ако стане така, стреляй и ти по тях — да не се надигат. Аз ще отведа момичето зад скалата. Няма да имат друг достъп до нас, освен право отгоре. — Кейл се усмихна. — Тогавата става сложно. Ти трябва да им попречиш да минат горе зад нас, докато аз избягам. Тя ще е в безопасност, стига да не те изтласкат от позицията. Щом прехвърля ръба, ставаме двама срещу двама.

— Това са четирийсет метра на открито — към края по стръмно нанагорнище. Ако са добри стрелци, нямаш кой знае какъв шанс.

— Със сигурност са добри.

— Всъщност не виждам какво толкова има да се тревожа заради това самоубийствено тичане — нали първо ще трябва да убиеш шестима въоръжени мъже. Цялата идея е смехотворна. Би трябвало да изчакаме Матераците.

— Те ще я убият преди Матераците да се доберат до нея. Това е единственият ѝ шанс. Повярвай ми — мога да го сторя по-бързо, отколкото да го разкажа. Те няма да очакват нападение призори, а в полумрака няма да ме различат от своите. Щом осъзнаят, че са нападнати, ще очакват навсякъде да гъмжи от Матераци. Няма да очакват нещо подобно.

— Защото е невероятно глупаво.

— Аз си залагам главата, не ти.

— И главата на момичето.

— Тя струва нещо, само ако я спасим. Иначе не печелим нищо... и дори губим. Според мен изборът е ясен.

Шест часа по-късно ИдрисПюк стоеше над трупа на мъртвия южен пазач.

В отминали времена ИдрисПюк бе командвал редица сражения с хиляди жертви. Но отдавна не му се бе случвало да убие човек в ръкопашна схватка. Той постоя, гледайки изцъклените очи, зяпналата уста с оголени зъби, и усети как тялото му се разтреперва.

В резултат крясъкът на сова, който се опита да имитира, заседна на гърлото му и би стреснал всекиго, който поне веднъж е чувал подобна птица. Но след по-малко от минута той смътно различи силуета на Кейл; момчето бавно слизаше надолу по склона, полагайки усилия да не вдига шум и да не бърза, ако случайно го забележат останалите двама пазачи.

В гърдите на ИдрисПюк се надигна ужас, докато гледаше как едно невръстно момче се готви да нападне шестима спящи мъже.

Сам не знаеше какво бе очаквал, но във всеки случай не и това. Кейл изтегли меч и с едно бързо движение намушка първата спяща фигура, без човекът да гъкне или да помръдне. Все така без да бърза, Кейл пристъпи към втория. Отново мощен удар надолу и пълна тишина. Докато пак прекрачваше, третият Изкупител се размърда и дори надигна глава. Нов удар — може и да бе извикал, но ИдрисПюк не го чу. Кейл пристъпи към четвъртия, който вече бе седнал и сънливо гледаше момчето — озадачен, но не и изплашен. Удар в гърлото и той рухна назад със задавен, но силен вик.

Петият и шестият се събудиха — опитни мъже, закалени от битки и безброй изненади. Първият изкрещя срещу Кейл и се нахвърли върху него, замахвайки с къс меч към лицето му. Кейл се прицели в шията, но не улучи и го удари по ухото. Изкупителят падна на земята с болезнен крясък. Въпреки дългогодишния боен опит, той загуби самообладание и с ужас се вторачи в своя приятел, който драскаше с пръсти по окървавените сухи листа. Гледаше мълчаливо, неподвижен като дънер, докато Кейл като в транс пронизваше гръдната му кост. Едно ахване и човекът падна. Само онзи на земята продължаваше да реве.

Едва сега Кейл забърза — втурна се към девойката, която се бе събудила и видя последните три убийства. Ръцете и краката ѝ бяха вързани, затова той с рязко движение я метна на рамо и изтича да се прикрие зад близката голяма скала. Една стрела профуча край лявото му ухо и отскочи от камъка.

Точно над тях ИдрисПюк отговори на изстрела. Вторият пазач незабавно изпрати стрела към дърветата, където се криеше ИдрисПюк.

Пред следващите минути стрелите прехвърчаха напред-назад, но скоро ИдрисПюк схвана схемата — единият от пазачите го дебнеше, докато другият осигуряваше прикриващ обстрел. Вече просветляваше с всяка секунда и шансовете на Кейл да се измъкне бързо намаляваха. ИдрисПюк трябваше скоро да се оттегли, иначе щеше да попадне под двоен удар.

Кейл направи на Арбел знак да запази спокойствие и да остане в укритието, после изскочи иззад скалата и хукна към стръмния изход от долчинката. С изпънат лък в ръката ИдрисПюк се надяваше на прибързан изстрел, който да му разкрие позицията на стрелеца, след като види бягащия Кейл. Но стрелецът запази присъствие на духа — щеше да изчака Кейл да забави крачка по стръмното и тогава да го повали. На момчето му трябваха само четири секунди, за да стигне дотам, после започна да се катери, забивайки ръце и крака в рохкавия слой от пръст и борови иглички — все по-бавно и по-бавно. Беше изминал три четвърти от изкачването, когато се препъна в един дървесен корен, подхлъзна се и спря, търсейки нова опора. Това трая само секунда, но го лиши от инерция и даде на стрелеца необходимото време. Стрелата избръмча като злобна оса през долчинката и улучи Кейл, докато прехвърляше ръба.

Сърцето на ИдрисПюк подскочи — в полумрака не успя да различи къде е улучен Кейл, но нямаше как да сбърка пляска — едновременно твърд и мек.

Сега бедата вече дебнеше него. Ако останеше, почти нямаше шанс срещу двамата пазачи, но ако избягаше, те щяха да заемат сегашната му позиция и да довършат момичето — непременно щяха да го направят, след като бяха останали само те. Храстите наоколо бяха гъсти и макар че му осигуряваха прикритие, щяха да скрият и противниците. Вече всички предимства бяха на тяхна страна.

През следващите пет минути из главата му прелетяха множество неприятни мисли. Ужас от приближаващата смърт и изкушение да подири спасение в бягството. Ако умреше тук — а това със сигурност щеше да стане, нашепваше някакво злобно гласче, — момичето нямаше да има никаква полза; просто щяха да загинат и двамата. Но разбира се, ако оцелееше, трябваше да живее със съвестта си. *Ще се*

справиш, прошепна гласчето. По-добре живо куче, отколкото мъртъв лъв.

И тъй, ИдрисПюк заби меч в земята пред себе си, опъна лъка и зачака, търпейки стоически мислите, които кънтяха в главата му като чукове.

Чакаше.

Чакаше.

Болката не бе непозната за Кейл, но стрелата, която го улучи малко над плешката, причиняваше непоносими страдания. През стиснатите му зъби излиташе тих протяжен стон, също тъй неподвластен на волята, както топлата кръв, която усещаше да се стича по гърба му. От болка тялото му трепереше като в треска. Опита се да диша дълбоко, но болката непрестанно го караше да издиша с тихо пъшкане. Трябваше да седне и да я овладее. Той запълзя и застена. После изгуби съзнание. Свести се, без да знае колко време е бил в несвяст — секунди, минути? Пазачите идваха и трябваше да се изправи на крака. Той пролази до един бор и започна да се изтегля нагоре. Не му стигнаха силите. Спря, после опита пак. Изправи се или умри. Но успя само да се завърти и да подпре на дънера здравата част от гърба си. Повърна и пак припадна. След малко се свести с болезнен стон, но този път от удара на камък колкото юмрук, с който го бе замерил Изкупителят, застанал на десетина метра от него.

— Така си и мислех, че се преструваш на мъртъв — рече Изкупителят. — Къде са другите?

Кейл знаеше, че трябва да остане буден и да продължи да говори.

— Какво каза?

— Къде са другите?

— Натам.

Той се опита да вдигне ръка и да посочи настрани от ИдрисПюк, но загуби съзнание. Свести го нов камък.

— Какво? Какво?

— Каж ми къде са или ще забия следващата стрела в слабините ти.

— Те са двацет... познавам Изкупител Боско... той ме изпрати.

Изкупителят бе обтегнал лъка с намерение да сложи край на приказките му, но споменаването за Боско го смая. Как можеше някой тук да е чувал за великия Лорд-Боец? Той отпусна лъка и това бе достатъчно.

— Боско казва...

Кейл започна да бръщолеви неясно, сякаш пак щеше да загуби съзнание и Изкупителят, без всъщност да разсъждава, направи няколко крачки напред, за да го чуе какво казва. Тогава Кейл замахна със здравата си лява ръка, запокити камъка и улучи противника право в челото. Изкупителят избели очи, зяпна и се свлече на земята. Кейл отново припадна.

ИдрисПюк още чакаше на малката кръгла полянка, обкръжена от три страни с тъй гъст храсталак, че нито той виждаше нещо, нито някой можеше да го види. Зад него имаше десетметрова пропаст, в дъното на която се надяваше все още да го чака Арбел Матераци. Иззад храстите долетя тих шум. Той вдигна обтегнатия лък и зачака. В кръга падна камък. Той едва не пусна стрелата, както се бе надявал противникът. Въртейки лъка насам-натам, за да пресрещне евентуална атака, ИдрисПюк извика с треперещ глас:

— Дойдеш ли тук, имаш шанс петдесет на петдесет да получиш стрела в шкембето!

Той отстъпи три крачки встрани, за да не издава позицията си. Една стрела профуча през храстите и мина точно на три крачки от него.

— Тръгнеш ли си сега, няма да те преследваме.

Той се приведе и пак пролази настрани. Нова стрела избръмча почти точно през мястото, откъдето се беше обадил. Не биваше да говори. Минаха двайсет секунди. Дишането на ИдрисПюк отекваше тъй мощно в ушите му, че той не се съмняваше — Изкупителят знаеше, точно къде се намира.

От около двеста метра долетя писък на болка и ужас. После замлъкна. Сякаш всичко спря за дълги минути, само вятърът прелиташе из листата.

— Това беше твойят приятел, Изкупителю. Сега си сам.

Нова стрела, пак неточна.

— Избягаш ли сега, няма да те гоним. Давам ти думата си.

— Защо да ти вярвам?

— На моя човек му трябват две-три минути, за да пристигне. Той ще гарантира за мен.

— Добре. Приемам уговорката... но тръгнете ли след мен, кълна се в Бога, ще отмъкна в гроба поне единия.

ИдрисПюк реши да запази мълчание. След като Кейл беше жив и явно в лошо настроение, трябваше само да чака. Всъщност Кейл бе припаднал веднага, след като уби опомнящия се Изкупител и нямаше сили да стори каквото и да било, камо ли да спаси ИдрисПюк. Но след десет минути все по-тревожно чакане, гласът на момчето долетя тихичко иззад храстите отдясно.

— ИдрисПюк, идвам и не бих искал да ми отсечеш главата.

— Слава Богу — промърмори ИдрисПюк и отпусна лъка.

След дълго и тромаво шумолене Кейл изникна от храстите пред него.

ИдрисПюк седна, въздъхна дълбоко и бръкна в джоба си за тютюн.

— Мислех, че си мъртъв.

— Не — отговори Кейл.

— Ами пазачът?

— Да, той е мъртъв.

ИдрисПюк се изсмя.

— Ти си самата предпазливост.

— Не те разбирам.

— Няма значение. — ИдрисПюк нави тютюневите листа и запали. После протегна пурата към момчето. — Искаш ли?

— Честно казано — отвърна Кейл — не се чувствам много добре.

И рухна като мъртъв.

Кейл се опомни едва след три седмици, през които неведнъж бе на крачка от смъртта. Това се дължеше отчасти на инфекцията от острието на стрелата, забито в рамото му, но най-вече идваше от лечението на скъпите доктори, които се грижеха за него ден и нощ и чиито убийствено глупави методи (кръвопускане, изстъргване и

изстискване) едва не бяха довършили започнатото от дългогодишните жестокости в Светилището. И щяха да го довършат, ако едно временно спадане на треската не бе позволило на Кейл да се свести за няколко часа. Объркан и без ни най-малка представа къде се намира, той отвори очи и видя някакъв старец с червена шапчица да го зяпа отгоре.

— Кой си ти?

— Аз съм доктор Ди — отговори старецът и насочи много остър, но не особено чист нож към вената върху ръката на Кейл.

Кейл отдръпна ръка.

— Какво правиш?

— Спокойно — благо изрече старецът. — Имаш на рамото лоша рана и тя се е възпалила. Трябва да ти пуснем кръв, за да изцедим отровата.

Той хвана ръката на Кейл и се опита да я удържи неподвижна.

— Пусни ме, смахнат дъртак! — викна Кейл, макар да беше тъй слаб, че викът прозвуча по-скоро като шепот.

— Не мърдай, по дяволите! — извика докторът.

За щастие гласът му мина през вратата и стресна ИдрисПюк.

— Какво става? — попита той от прага. После видя, че Кейл е в съзнание. — Слава Богу! — ИдрисПюк пристъпи до леглото и се приведе над момчето. — Радвам се да те видя.

— Кажи на тоя дърт глупак да се маха.

— Той е твойт лекар — дойде да помогне.

Кейл отново дръпна ръка. После примижа от болка в рамото.

— Махни го от мен. Инак, Бог ми е свидетел, ще прережа гърлото на дъртия негодник.

ИдрисПюк кимна на лекаря да си върви и той се подчини, демонстрирайки колко е наскърбен.

— Искам да огледаш раната.

— Нищо не разбирам от медицина. Нека докторът дойде да я погледне.

— Много кръв ли загубих?

— Да.

— Тогава не искам някакъв малоумник да ми източва още. — Кейл се превъртя настрани. — Кажи ми какъв е цветът на раната.

Внимателно, макар и не без да причини на Кейл остра болка, ИдрисПюк отдръпна зацапаната и вкоравена превръзка.

— Има много гной... бледозелена... а краищата са червени.

Лицето на ИдрисПюк стана мрачно. Не за пръв път виждаше смъртоносна рана.

Кейл въздъхна.

— Трябват ми червеи.

— Какво?

— Месни червеи. Знам какво правя. Трябват ми около двајсет. Измий ги пет пъти с чиста питейна вода и ми ги донеси.

— Нека да повикам друг лекар.

— Моля те, ИдрисПюк. Ако не го направиш, с мен е свършено. Моля те.

И тъй след около двајсет минути крайно недоверчивият ИдрисПюк се върна с двајсет грижливо измити червея, които бе събрал от една мъртва врана в канавката. С помощта на една прислужница той изпълни подробните указания на Кейл:

— Изплакни си ръцете, после ги измий с преварена вода... Изсипи червеите върху раната. Вземи чисти бинтове и ме превържи стегнато... Дръжте ме по корем и не ми позволявайте да се обърна. Карайте ме да пия колкото се може повече вода...

След тия думи той пак загуби съзнание и се свести чак след четири дни.

Когато отново отвори очи, облекченият ИдрисПюк стоеше до леглото му.

— Как си?

Кейл дълбоко си пое дъх.

— Не много зле. Имам ли треска?

ИдрисПюк сложи длан на челото му.

— Слаба. През първите два дни направо изгаряше.

— Колко време спях?

— Четири дни... макар че не си почина особено. Вдигаше много шум и се мятеше. Едва те удържахме по корем.

— Погледни под превръзката. Сърби ме.

Малко неуверено ИдрисПюк дръпна ръба на превръзката, бърчейки нос от отвращение в очакване на гледката. Изсумтя.

— Зле ли е? — попита тревожно Кейл.

— Мили Боже!

— Какво?

— Няма гной... и червенината почти е изчезнала. — ИдрисПюк отдръпна още превръзката, но този път затлъстелите червеи се изсипаха върху леглото. — Никога не съм виждал такова нещо.

Кейл въздъхна с огромно облекчение.

— Изхвърли ги... червеите... после донеси нови. От същите.

И с тия думи той потъна в дълбок сън.

22.

Три седмици по-късно ИдрисПюк и все още жълтеникавообледият Кейл се отправиха към голямата мемфиска крепост.

Кейл тайно бе очаквал някакво официално посрещане и дори го желаше, макар да не признаваше това дори пред себе си. В края на краищата съвсем сам бе убил осем души, за да спаси Арбел Лебедовата шия от чудовищна смърт. Не че изискваше кой знае каква отплата за понесените опасности — стигаше му един парад с няколко хиляди зрители, които да хвърлят цветя и да крещят името му, а после върху покрит с коприна подиум да бъде посрещнат със сълзи от Арбел и нейния благодарен баща, загубил дар-слово от вълнение.

Вместо това наоколо се простираше все същият Мемфис, бързащ да печели или да харчи пари — днес забулен от сивото небе на приближаваща буря. Докато се канеха да прекосят голямата крепостна порта, сърцето на Кейл подскочи, защото изведнъж откъм високата катедрала долетя мощен камбанен звън и прекрасното ехо литна над огромния град, последвано от камбаните на другите църкви. Но ИдрисПюк попари надеждите му.

— Бият камбани, за да прогонят мълниите — обясни той и кимна към приближаващата буря.

Десет минути по-късно слязоха от конете пред резиденцията на лорд Випонд. Очакваше ги само един слуга.

— Здравей, Стилнох — каза ИдрисПюк на слугата.

— Добре сте ни дошъл, сър — отвърна Стилнох.

Беше толкова стар, с толкова набраздена и сбръчкана кожа, че напомни на Кейл за вековния дъб в ъгъла на тренировъчното поле в Светилището — едно тъй древно дърво, че трудно можеше да се разбере каква част от него е жива и каква мъртва. ИдрисПюк се обърна към изтощеното и дълбоко разочаровано момче.

— Отивам да се видя с Випонд. Стилнох ще те отведе в стаята ти. Довечера сме канени на вечеря. Ще се видим тогава.

И той тръгна към парадния вход. Стилнох поведе момчето към една по-малка врата в края на сградата.

— Кой знае в каква дупка ще ме забутат — промърмори си Кейл с нарастваща обида.

Но всъщност стаята, или по-скоро стаите се оказаха твърде приятни. Имаше всекидневна с мек диван и дъбова маса, имаше и баня с отделни тоалетни — нещо, за което бе чувал, но го смяташе за безумна измислица. И разбира се, спалня с голямо легло и пухен дюшек.

— Ще благоволите ли да похапнете, сър? — попита Стилнох.

— Да — отвърна Кейл, предполагайки че става дума за ядене.

Стилнох се поклони. Когато след двацет минути донесе поднос с бира, месна баница, варено яйце и пържени картофи, Кейл спеше на леглото.

Стилнох бе чул слуховете. Той остави подноса и внимателно огледа заспалото момче. То не изглеждаше впечатляващо с жълтеникавата си кожа и изпитото лице след инфекцията, която едва не го уби. Но ако наистина беше теглило здрав пердах на онзи високомерен хлапак Кон Матераци, значи заслужаваше почит и уважение. С тази мисъл Стилнох зави спящото момче, дръпна завесите и излезе.

— Той мина през бивака им като самия Ангел на Смъртта. Виждал съм немалко убийци, но никой от тях не може да се мери с това момче.

Седнал срещу своя полубрат, ИдрисПюк пиеше чай и изглеждаше дълбоко смутен.

— Само това ли е — обикновен убиец?

— Честно казано, ако бях видял само това... е, щях начаса да си плюя на петите. И бих те посъветвал да му платиш и да се отървеш от него.

Випонд се изненада.

— Мили Боже, много сантиментален си станал на стари години. Подобни хора са полезни — естествено, че са полезни. Но те питам дали е нещо повече от свиреп убиец.

ИдрисПюк въздъхна.

— Много повече, струва ми се. Преди битката в прохода Кортина, ако изобщо може да се нарече битка, бих ти казал, че е невероятна находка. Много е страдал, но притежава ум и съобразителност — макар да го мъчи прискърбно невежество по редица въпроси — и бих добавил, че има добро сърце. Но станалото ме потресе. Ето, това е. Не знам какво да мисля за него. Харесвам го, но честно казано, той ме плаши.

Випонд замислено се облегна назад.

— Е — каза накрая той, — независимо от съмненията, момчето си е спечелило доброто ти мнение, а между нас казано и моето. А Бог ми е свидетел, има защо да го харесваш. Маршал Матераци ти опрости всичките грехове и сега се грееш в неговата благосклонност като ледена висулка в брадата на холандец. — Канцлерът се усмихна на ИдрисПюк. — Всъщност ако не се налагаше да запазим тази история в тайна, щяхме да ви устроим парад с духова музика и тъй нататък. — Випонд пак се усмихна, този път иронично. — Би ти харесало, нали?

— Да, би ми харесало — потвърди ИдрисПюк. — И защо не? Бог знае откога никой не се е радвал да ме види.

— И чия е вината?

— Моя, скъпи братко — разсмя се ИдрисПюк. — Изцяло моя.

— Може би трябва да обясниш на момчето, защо посрещането е толкова скромно.

— Честно казано, не вярвам да дава пет пари за това. Спасяването на Арбел Лебедовата шия бе за него само начин да постигне целта си. Мислеше, че е в негов интерес да рискува живота си — нищо повече. Нито веднъж не попита за нея. Въпреки всичките си съмнения го похвалих за храбростта, а той ме погледна тъй, сякаш му дрънках глупости. Иска пари и свобода да отиде колкото се може по-далече от бившите си господари. Хвалби и упреци не го вълнуват. Изобщо не се интересува, дали го харесват или не.

— Тогава — каза лорд Випонд — младежът е наистина изключителен. — Той се изправи. — Така или иначе, независимо дали си прав или не, маршалът желае лично да му благодари тази вечер. И разбира се, Арбел Лебедовата шия също — макар че като й казаха, направи физиономия, сякаш би предпочела да изяде пор.

23.

— За Бога! — каза маршалът на дъщеря си. — Гледай малко по-весело.

— Той ме плаши — отвърна мъртвешки бледата, но красива млада жена.

— Плаши те? Та той ти спаси живота. Какво става с теб?

— Знам, че ми спаси живота... но беше ужасно.

Маршалът ахна от раздразнение.

— Не се и съмнявам, че е било ужасно. Всяко убийство е ужасно. Но той стори необходимото и рискува живота си — направо го пожертва, като се има предвид съотношението на силите — а ти си седнала да ми хленчиш колко било ужасно. Трябва да мислиш какви ужаси те чакаха, ако той не те беше спасил.

Несвикнала с подобна строгост, Арбел Лебедовата шия направи още по-нещастна физиономия.

— Знам, че ми спаси живота... но въпреки всичко ме плаши. Ти не си виждал какъв е. Аз видях — на два пъти. Не прилича на никого — той не е човек.

— Смешно... нищо по-нелепо не съм чувал в живота си. За Бога, гледай да бъдеш любезна с него, инак ще си имаме неприятности.

Арбел не беше свикнала да я командват и тъкмо се канеше да смени ролята на уплашена девойка с нещо по-духовито, когато вратата на малката трапезария се отвори и един слуга обяви:

— Канцлерът Випонд и гости, милорд.

— Заповядайте, заповядайте — възкликна маршалът, опитвайки да разведри атмосферата с такова усърдие, че Випонд и ИдрисПюк веднага усетиха някакво притеснение.

Кейл не усети нищо, освен присъствието на Арбел Лебедовата шия, която стоеше до прозореца, изглеждаше прекрасно и полагаше неуспешни усилия да не трепери. Кейл, изпаднал в копнеж и ужас откакто научи, че тя ще присъства на вечерята, също се мъчеше да не трепери.

— Ти трябва да си Кейл — каза маршалът и сърдечно му стисна ръката. — Благодаря, благодаря. Никога не ще мога да ти се отплатя за стореното. — Той погледна към дъщеря си. — Арбел.

Тонът му беше едновременно насърчаващ и заплашителен. Красивата девойка, безупречно грациозна, висока и стройна, бавно пристъпи към Кейл и протегна ръка.

Той я пое, сякаш нямаше представа какво да прави с нея. Не забеляза, че лицето на Арбел (никой не би повярвал, че е възможно) стана по-бяло от сняг под лунни лъчи.

— Благодаря за всичко, което стори за мен. Много съм ти признателна.

ИдрисПюк си помисли, че е чувал повече жизненост и възторг дори в последните думи на смъртник, крачещ към бесилото. Маршалът погледна свирепо дъщеря си — ала видя, че тя дълбоко се бои от момчето пред нея. Към раздражението му от нейната липса на възпитание се добави искрено недоумение. Колкото и силна да бе неговата благодарност — а тя наистина бе много силна, защото обожаваше дъщеря си, — той малко се разочарова от Кейл. Беше очаквал... всъщност нямаше представа какво е очаквал, но човек с тъй страховита репутация трябваше да изглежда величествено, да излъчва могъщия чар, който маршалът винаги бе долавял около великите мъже на насието. Кейл обаче приличаше на селянче — симпатично, но недодялано, смаяно и вдървено от кралското присъствие, както се полага на селянин. Пълна загадка оставаше как е успяло подобно същество да пребие най-добрите младежи на Матераците и да унищожи в ръкопашен бой толкова много мъже.

— Да похапнем. Ти сигурно си много гладен. Ела да седнеш до мен — каза маршалът и хвана Кейл за раменете.

Щом седна срещу Арбел, която бе свела очи към чинията си, Кейл забеляза огромния брой прибори пред себе си — цял взвод вилици с различни размери, също толкова ножове, остри и тъпи. А най-потресаващ бе един предмет, напомнящ инструмент за особено болезнени мъчения — например откъсване на нос или пенис. Приличаше на дълга щипка, но в края се усукваше по абсолютно загадъчен начин.

Кейл и бездруго вече се чувстваше зле — неразбираема смес от преклонение и ненавист към седналата отсреща жена, която бе поела

ръката му с неохота, като че хващаше мъртва риба. Тая неблагодарна разкошна кучка! Сега бе сигурен, че изглежда глупав — а това вече не се издържаше. Кейл сякаш нямаше страх от най-ужасни болки и дори от самата смърт — в края на краищата никой не можеше да си служи с тях по-добре от самия него, — но почти губеше сваят от тревога пред перспективата да се почувства смешен.

Едва не подскочи, когато Стилнох пристъпи до него тъй безшумно, че момчето го усети, едва когато на масата отпред изникна чиния и старият слуга съчувствено прошепна в ухото му:

— Охлюви!

Без да подозира положението си на герой в очите на Стилнох, Кейл предположи, че „Охлюви!“ трябва да е някакво убийствено оскърбление от страна на слугата, който му завижда за присъствието сред богатите и великите. От друга страна, помисли си той, докато опитваше да се успокои, може да беше предупреждение. Но в такъв случай — какво точно? Той погледна чинията и тревогата му нарасна. Пред него лежаха шест предмета, напомнящи миниатюрни навити войнишки каски и от тях течеше ужасяваща лепкава слуз. Определено приличаха на нещо, за което си струваше да го предупредят.

— А! — каза ИдрисПюк, душейки въздуха като некадърен актьор от пантомима. — Превъзходно. Охлюви в чесново масло!

Седнал до Кейл, той веднага бе забелязал тревогата на момчето от безбройните прибори и ужасения му поглед към шестте охлюва с черупките. След като успя да привлече вниманието на Кейл, както и на всички други около масата, ИдрисПюк хвана с дясната си ръка причудливия инструмент и лекичко стисна дръжката. Двата края се поразтвориха и той ги пхна в черупката на единия охлюв. Разхлаби натиска и краищата здраво стиснаха черупката. После взе малък шиш с дръжка от слонова кост, бръкна в черупката и сръчно, макар и малко театрално, за да го види Кейл, измъкна отвътре нещо, което наподобяваше (въпреки чесъна, магданоза и маслото) сиво-зеленикав хрущял с размерите на човешко ухо. После също театрално го лапна и въздъхна от възторг.

Макар и отначало озадачени от странното изпълнение, другите около масата бързо разбраха какво се опитва да направи и усърдно престанаха да наблюдават Кейл, който бе впил злобен поглед в първото блюдо.

Навярно звучи изненадващо, че едно момче, готово да яде плъхове, се гнусеше от охлюви. Но Кейл никога не бе виждал охлюв, а кой би дръзнал да заяви, че при едни и същи обстоятелства е по-приятно да ядеш лигав охлюв, изпъзлял изпод прогнил път, отколкото лъскав, едър и пъргав плъх.

Наблюдавайки тайно как другите гости се справят с каските върху чиниите си, Кейл взе щипката, хвана един охлюв и измъкна с шиша мекото сивкаво месо. Поколеба се, после го лапна и почна да дъвче с отвращение като човек, принуден да изяде собствените си тестиси.

За щастие останалата част от менюто се оказа сравнително позната, или поне напомняше ястията, срещани на трапезата на ИдрисПюк. Като държеше под око своя наставник, Кейл успя криволяво да се справи с повечето прибори — макар че вилиците си оставаха пълна загадка. Тримата мъже поеха целия разговор, избягвайки деловите теми — споделяха спомени, разкази за едно или друго събитие от своето минало, но без да засягат провиненията и изпадането в немилост на ИдрисПюк.

През цялата вечеря Арбел Лебедовата шия почти не хапна и нито веднъж не откъсна очи от чинията си. От време на време Кейл хвърляше поглед към нея и всеки път тя му се струваше по-красива отпреди — дълга руса коса, зелени бадемови очи, а какви устни! Червени като роза на фона на бледата кожа. И шия, тъй дълга и стройна, че нямаше думи да я опише. Той отново се привеждаше над поредното блюдо, а душата му звънеше като камбана. Но тази камбана звънеше не само от обич и преклонение — в нея кънтяха гняв и обида. Тя не го поглеждаше, защото не желаше да търпи присъствието му. Тя го мразеше, а той (как иначе?) отвърщаше също с омраза.

Щом поднесоха последното блюдо — ягоди със сметана — Арбел Лебедовата шия остави приборите и каза:

— Извинявайте, не се чувствам добре. Може ли да се оттегля?

Баща ѝ я погледна, прикривайки яростта си само заради гостите. Кимна мълчаливо, надявайки се раздразненият жест да говори достатъчно ясно: *После ще си поговорим.*

Тя бързо погледна гостите, но не и Кейл, после изчезна. Кейл седеше, кипнал от гняв. Какви необятни морета от чувства — любов,

огорчение и ненавист — избликваха и връхлитаха върху скалите в душата на този младеж.

Но след като девойката се оттегли, стана излишно да отбягват въпроса за нейното отвлечение и тайнствената му цел. Освен това стана ясно, защо около двореца не се трупат тълпи, обещаващи вечна признателност заради поразителната храброст на Кейл при спасяването на Арбел Матераци. Почти никой не знаеше. Маршалът се извини на Кейл, но обясни, че ако се разчуеше за отвлечането, призивите за война биха станали неудържими. Двамата с лорд Випонд бяха единодушни, че трябва да узнаят колкото се може повече за необяснимия акт на Изкупителите, преди да предприемат една тъй драстична мярка.

— В момента сме слепи — каза Випонд на Кейл. — И затова можем да се препънем в едно тъй мащабно начинание. ИдрисПюк казва, че нямаш представа защо биха предприели подобна провокация.

— Прав е.

— Сигурен ли си?

— Защо да лъжа? За мен изглежда също тъй безсмислено, както за вас. Изкупителите говореха единствено за войната срещу Антагонистите. Пък и за тях казваха само, че те се прекланят пред Антиизкупителя, следователно са еретици и трябва да бъдат премахнати от лицето на земята.

— А говореха ли за Мемфис?

— С отвращение, макар че почти не го споменаваха — бил греховно и извратено място, където всичко можело да се купи и продаде.

— Грубичко — обади се ИдрисПюк, — но е ясно какво намекват. Маршалът и Випонд се престориха, че не го чуват.

— Значи нищо не можеш да ни кажеш? — попита дожът.

Кейл осъзна, че ще го отпратят и че сега е единственият му шанс да си осигури бъдеще сред всемогъщите.

— Само едно. Щом са избрали да вършат нещо, Изкупителите няма да спрат. Не знам защо искат дъщеря ви, но ще продължат, независимо от цената.

При тия думи маршалът пребледня. Кейл не пропусна да използва предимството си.

— Вашата дъщеря е много... — той помълча, сякаш търсеше точната дума — ... престижна личност. — Харесваше тази дума, макар да не знаеше точно какво означава. — Искам да кажа, навсякъде в империята я смятат — чувал съм хората да го казват — за най-прекрасното украшение на короната. Всичко възхитително в нея носи възхищение за Матераците. Тя символизира самия вас, прав ли съм?

— Какво намекаваш? — попита маршалът.

— Ако са искали да изпратят послание...

Кейл не довърши.

— Какво послание? — подкани го маршалът с растяща тревога.

— Да отвлекат Арбел Матераци или да я убият и да докажат на вашите поданици, че Изкупителите могат да стигнат и до най-високото място в страната. — Той пак помълча само за да подчертае думите си. — Те знаят, че второ отвличане вероятно е невъзможно, но по мое мнение няма да се откажат. Винаги довършват каквото са почнали. За тях е също тъй важно да изтъкнат това, както и да разберете, че не сте недосегаем. Опитват се да ви кажат, че в никакъв случай няма да спрат.

Маршалът бе пребледнял като платно.

— Тук тя ще е в безопасност. Ще я обкръжим с железен обръч. Никой няма да може да влезе.

Кейл се престори на смутен.

— Казаха ми, че била охранявана от четирийсет гвардейци, когато я отвлекли от замъка край езерото Констанц. Имаше ли оцелели?

— Не — каза маршалът.

— А следващия път — това е само мое мнение, не мога да бъда сигурен — те ще дойдат, за да я убият. Има ли гаранция, че ще ги спрат осемдесет или сто и осемдесет гвардейци?

— Историята ни учи, милорд — обади се ИдрисПюк, — че ако си готов да пожертваш живота си, можеш да убиеш всекиго.

Випонд никога не бе виждал маршала тъй загрижен и разтревожен.

— Можеш ли да ги спреш? — обърна се маршалът към Кейл.

— Аз? — Кейл се престори, че за пръв път му хрумва подобна идея. Замисли се. — Във всеки случай бих се справил по-добре от всеки друг. А и разполагам с Клайст и Хенри Мъглата.

— С кого? — изненада се маршалът.

— Приятелите на Кейл — обясни Випонд, все по-заинтригуван какво е замислил младежът.

— И те ли имат твоите способности? — попита маршалът.

— Имат си техни умения. Тримата заедно можем да се справим, когато и да изпратят Изкупителите.

— Много си самоуверен, Кейл — отбеляза Випонд. — След като от десет минути насам ни обясняваш колко са неуязвими.

Кейл го погледна.

— Казах, че техните убийци са неуязвими за вас. — Той се усмихна. — Не казах, че са неуязвими за мен. Аз съм по-добър, от който и да било войник, обучаван някога от Изкупителите. Не се хваля, така е. Ако не ми вярвате, сър — той погледна маршала, — питайте дъщеря си и ИдрисПюк. А ако това не ви стига, питайте Кон Матераци.

— Дръж си езика зад зъбите, нахално пале — каза Випонд, чийто гняв измести любопитството. — Никога не си позволявай да говориш на маршал Матераци по такъв начин.

— И по-лоши неща съм чувал — каза маршалът. — Ако успееш да опазиш дъщеря ми, ще те направя богат и ще можеш да ме посещаваш лично, когато си искаш. Но дано да твориш истината. — Той се изправи. — До утре следобед искам писмен план за нейната защита. Разбрахме ли се?

Кейл кимна.

— От момента всички войници в двореца са на бойно дежурство. А сега ще те помоля да ни оставиш насаме. И теб също, ИдрисПюк.

Двамата станаха, поклониха се и излязоха.

— Голямо представление разигра — каза ИдрисПюк, докато затваряше вратата. — Имаше ли нещо вярно?

Кейл се разсмя, но не отговори.

Ако бе отговорил на ИдрисПюк, щеше да каже, че много малка част от зловещите му предупреждения се основава на нещо друго, освен на желанието да застави Арбел Лебедовата шия да му обърне внимание. Беше бесен заради нейната неблагодарност и по-влюбен от когато и да било. Но тя заслужаваше наказание, задето се бе отнесла така с него, а какво по-хубаво наказание от това, сам да решава кога да я види и безкрайно да я тормози с присъствието си? Естествено, сърцето му се късаше от факта, че неговото присъствие е тъй омразно

за нея, ала, като всеки друг мъж, той намираше начин да се примири с болезненото противоречие.

Тревогата за дъщеря му засилваше страховете на маршала и го правеше лесна плячка за злокобните предсказания на Кейл. Випонд си оставаше недоверчив, също като ИдрисПюк. От друга страна канцлерът не виждаше нищо лошо в предложенията на Кейл. А идеята, че Изкупителите могат да се опитат да я убият, не изглеждаше чак толкова неправдоподобна. Така или иначе, маршалът щеше да си мисли, че нещо се върши, а междувременно Випонд възнамеряваше да работи денонощно, за да разкрие намеренията на Изкупителите. Сигурен бе, че войната е неизбежна и държеше да се подготви за нея, макар и тайно. Но за канцлера една война, без разбиране какво иска противникът, означаваше неминуема катастрофа. Затова той остави Кейл да върши каквото си е наумил — всъщност не бе трудно да се досети какво е то. Момчето явно не знаеше нищо за мотивите на отвличането, но като телохранител на Арбел Матераци щеше да я опази. Макар и по не тъй бащински причини, Випонд също изпитваше благодарност към него — политическите последствия от попадането на най-обожаваната представителка на кралската фамилия в ръцете на свирепия и брутален изкупителски режим биха били немислими. Новините от Източния фронт за свирепата безизходица във войната между Изкупителите и Антагонистите бяха страшни, дори невероятно страшни — ала малцината, успели да избягат през границата към територията на Матераците, единодушно разказваха една и съща тревожна история, която звучеше със злокобна достоверност в отчетите на неговите агенти. Ако избухнеше война срещу Изкупителите, тя нямаше да е като никоя друга.

24.

— Кажи ми какво знаеш за войната на Изкупителите срещу Антагонистите.

Випонд гледаше мрачно Кейл иззад грамадното си писалище. ИдрисПюк седеше до прозореца, сякаш повече го интересуваше какво става долу в градината.

— Те са Антиизкупители — каза Кейл. — Мразят Изкупителя и всички, които вярват в него. Искат да го унищожат и да заличат добрината му от света.

— В това ли вярваш? — попита Випонд, изненадан колко внезапно нормалният глас на Кейл премина в монотонно рецитиране.

— Караха ни да го повтаряме с молитвите по два пъти дневно. Не вярвам на нищо, казано от Изкупителите.

— Но какво знаеш за Антагонистите... за тяхната вяра?

Озадачен, Кейл се замисли.

— Нищо. Никога не са ни казвали, че Антагонистите вярват в нещо. Само едно ги интересувало — да унищожат Единствената истинска вяра.

— Не питайте ли?

Кейл се разсмя.

— Никой не пита за Единствената истинска вяра.

— Щом сте знаели, че Антагонистите толкова мразят Изкупителите, защо не опитахте да избягате на изток?

— Би трябвало да минем две хиляди и петстотин километра през изкупителска територия, а после да се помъчим да прекосим над хиляда километра окопи на Източния фронт. А дори ако бяхме толкова глупави да опитаме, казваха ни, че Антагонистите подлагат на мъченическа смърт всеки Изкупител. Вечно ни разправяха за Свети Изкупител Джордж, който бил сварен жив в кравешка урина, или Свети Изкупител Пол, когото преобърнали наопаки, като натъпкали кука в гърлото му и после я вързали за конски впряг. Не спираха да говорят или да пеят за тъмници, огън и меч. Както казах, изобщо не ми

беше хрумвало, че Антагонистите изобщо вярват в нещо, освен да избият Изкупителите и да унищожат Единствената истинска вяра.

— Всички послушници ли мислеха така?

— Някои мислеха като мен... повечето не. Те приемаха всичко за чиста монета — друго не знаеха. Такъв беше светът за тях. Мислеха, че ако вярват, ще бъдат спасени, а ако не вярват, ще горят навеки в ада.

Випонд започваше да губи търпение.

— Войната с Антагонистите е почнала двеста години преди да се родиш. Ти упорито ми говориш, че освен да изповядваш Единствената истинска вяра, си бил подготвян само за едно — да се биеш. И все пак не знаеш нищо за победите, пораженията и тактиката на една или друга спечелена или загубена битка? Трудно ми е да го повярвам.

Скептицизмът на Випонд беше напълно оправдан. Кейл бе проучил всяка битка и схватка между Изкупителите и Антагонистите, докато Изкупител Боско стоеше над главата му и го удряше с колана при всяка грешка в анализа на успехите и неуспехите. Цели десет години Кейл опознаваше източните сражения по четири часа дневно. Но от друга страна, той наистина нямаше ни най-малка представа в какво вярват Антагонистите. Решението му, да излъже какво знае за войната, се основаваше колкото на инстинкт, толкова и на пресметливост: ако се задаваше война между Матераците и Изкупителите, тя щеше да донесе ужасни страдания и смърт. Той не желаше да участва в подобно нещо, а разкриеше ли познанията си, Випонд би дал мило и драго, за да го въвлече.

— Те ни казваха само, че имало славни победи и коварни удари в гръб. Просто така — без подробности. Мен — продължи да лъже той — просто ме обучаваха да убивам хора. Това е всичко — ръкопашен бой и убийство за три секунди. Друго не знам.

— Какво, за Бога — обади се ИдрисПюк откъм прозореца, — означава убийство за три секунди?

— Точно това означава — отвърна Кейл. — Истинската смъртоносна схватка се решава за три секунди. Това е целта. Всичко друго — тия артистични фокуси, дето ги преподават в Монд — е чиста глупост. Колкото по-дълго трае една схватка, толкова повече се намесва случайността. Можеш да се препънеш, слабият ти противник може да нанесе щастлив удар, или пък да открие, че си в изгодна позиция, а той има предимство. Затова или убиваш за три секунди, или

си носиш последствията. Изкупителите в прохода Кортина умряха като кучета, защото не им дадох възможност да умрат другояче.

Кейл нарочно говореше толкова грубо. Още от малък владееше лъжата тъй добре, както сега убийството. Все по една и съща причина — налагаше му се, за да оцелее. Отклоняваше интереса им към онази част от миналото му, която не желаше да разкрие, като признаваше истината за други неща. И разбира се, колкото по-потресаваща се оказеше тя дори за корави мъже като Випонд и ИдрисПюк, толкова по-добре. Щом Матераците вярваха, че не е нищо друго освен млад и безмилостен убиец, в негов интерес бе да поддържа подобно убеждение. В това имаше много истина, което му помагаше да бъде убедителен... но далеч не цялата истина.

Випонд му зададе още няколко въпроса, но независимо дали вярваше напълно на Кейл или не, изглеждаше ясно, че няма да изcede повече от момчето, затова пристъпи към планове за опазването на Арбел Лебедовата шия. От писмените предложения на Кейл, както и от отговорите на неговите въпроси, канцлерът бе стигнал до извода, че момчето е също толкова умело да предотврати нечия смърт, колкото и да я предизвика. Най-сетне, доволен поне в това отношение, Випонд извади от писалището си дебела папка и я разтвори.

— Преди да си тръгнеш, искам да те питам за нещо. От множество бежанци Антагонисти, двойни агенти и пленени документи получих сведения за политика на Изкупителите, наречена Разпръскване. Чувал ли си за нея?

Кейл сви рамене.

— Не.

Този път Випонд повярва на озадаченото му изражение.

— В тези доклади — продължи канцлерът — става дума за нещо, наречено Символ верую. Познат ли ти е изразът?

— Екзекуция заради престъпления срещу религията, извършвана пред правоверните.

— Твърди се, че до хиляда пленени Антагонисти наведнъж бивали отвеждани в центровете на изкупителските градове и там ги изгаряли живи. Към онези, които се отричали от антагонистката ерес, проявявали милосърдието и ги удушавали преди кладата. — Той помълча и погледна втренчено Кейл. — Възможни ли са тия Символи верую?

— Да. Възможни са.

— Има и други твърдения, поддържани от пленени документи, че тези екзекуции са само начало. В документите се говори за Разпръскване на всички Антагонисти. Някои от хората ми казват, че планът предвижда след окончателната победа цялото антагонистко население да бъде прехвърлено на остров Малагаси. Но някои бежанци Антагонисти твърдят, че Разпръскването предвижда след това прехвърляне да бъдат изстребени до крак, за да изчезне тяхната ерес веднъж завинаги. Трудно ми е да повярвам — но ти познаваш по-добре характера на Изкупителите. Какво мислиш? Възможно ли е подобно нещо?

Кейл дълго мълча, явно разкъсван между омразата си към Изкупителите и чудовищния въпрос, който му задаваха.

— Не знам — каза накрая той. — Никога не съм чувал за това.

— Виж, Випонд — каза ИдрисПюк, — Изкупителите очевидно са брутална пасмина, но помня как преди двайсет години, когато избухна метежът в Монт, плъзнаха слухове как във всеки превзет град събирали всички бебета и пред погледите на майките ги хвърляли във въздуха и ги пронизвали с мечовете си. Всички го вярваха — но беше гадна лъжа. Не се беше случвало нищо подобно. От опит знам, че мълвата раздухва десетократно всяка жестокост.

Випонд кимна. Срещата не беше плодотворна и той се чувстваше едновременно разочарован и притеснен заради слуховете от изтока. Но го измъчваше и нещо по-обикновено. Той погледна подозрително Кейл.

— Пушил си. Усещам го по дъха ти.

— Вас какво ви засяга?

— Аз решавам какво ме засяга, нахално пале. — Той се озърна към ИдрисПюк, който продължаваше да зяпа усмихнат през прозореца. После пак погледна Кейл. — Надявах се да проявиш малко повече здрав разум и да не подражаваш във всичко на ИдрисПюк. Приеми го по-скоро като пример как да не постъпваш. Колкото до пушенето — то е детинско увлечение, навик, грозен за окото, противен за носа, вреден за мозъка, опасен за дробовете, вмирихва дъха и подир известно време лишава мъжа от мъжественост. А сега си вървете и двамата.

25.

Четири часа по-късно Кейл, Хенри Мъглата и Клайст се настаняваха в удобната си стая близо до покоите на Арбел Матераци.

— Ами ако разберат, че изобщо не сме телохранители? — попита Клайст, когато седнаха да ядат.

— Е, аз няма да им кажа — отвърна Кейл. — А ти? Пък и колко трудно може да бъде? Утре ще обиколим да обезопасим двореца. Колко пъти си го тренирал? След това няма да пускаме никакви непознати, и един от нас ще я придружава, където и да отиде. Ако напусне двореца, което няма да насърчаваме, не бива да излиза от крепостта и през цялото време ще я придружават двама от нас плюс дузина гвардейци. Няма нищо сложно.

— Защо просто да не вземем награда за нейното спасяване и да се махнем оттук?

Въпросът на Клайст бе основателен — самият Кейл знаеше, че трябва да постъпят така и ако не бяха чувствата му към Арбел Лебедовата шия, отдавна щеше да го стори.

— Тук сме на по-сигурно място от където и да било — отговори той. — Ще си получим обещаната награда плюс пари за охраната. Тая работа изобщо няма да ни затрудни, а и дай да си кажем истината — цяла армия ни пази от Изкупителите. Ако имаш по-добро предложение, казвай.

С това разговорът приключи. Тази нощ Хенри Мъглата и Клайст пазиха пред спалнята на Арбел Лебедовата шия.

— Да внимаваме до утре, когато ще начертаем план на двореца — каза Кейл.

Всъщност през цялото време си мислеше, как утре ще влезе при нея като всемогъщ закрилник. Щеше да демонстрира цялото си презрение, да ѝ покаже, как може да бъде сплашена... и всичко това щеше да му донесе едновременно наслада и болка.

В девет часа на другата сутрин Арбел Лебедовата шия излезе от личните си покои, след като двете прислужници, които ѝ донесоха

закуската, я уведомиха, че отвън пазят двама гвардейци заедно с две невзрачни хлапета, които по-рано чистели конюшните.

С най-студено изражение на лицето тя надникна навън и откри, че, освен двамата, изпънати като струни гвардейци, навън е застанал не Кейл, а две момчета, които виждаше за пръв път.

— Кои сте вие и какво правите тук?

— Добро утро, лейди — каза любезно Хенри Мъглата.

Тя не обърна внимание на поздрава.

— Чакам отговор.

— Ние сме ваши телохранители — каза Клайст, потискайки импулса да се преклони пред нейната потресаваща хубост и прикривайки смущението си с поглед, говорещ, че през живота си е виждал всякакви хубави аристократки, но никоя не го е впечатлила особено, най-малко пък тази тук.

— Къде е вашият... — Арбел потърси най-обидната дума — ... главатар — каза накрая тя, макар че не й прозвуча задоволително.

— Мен ли търсите? — подвикна Кейл, излизайки иззад ъгъла на близкия коридор заедно с двама мъже, носещи дълги свитъци.

— Кои са тези хора?

— Вашите телохранители. Този е Хенри, другият Клайст. Упълномощил съм ги с цялата си власт и ви моля да вършите каквото кажат.

— Значи са ти роднини — каза тя, като се надяваше думата да прозвучи колкото се може по-обидно.

— Роднини ли? Как така.

— Дяволи — отговори победоносно Арбел. — Като мухите, които придружават Велзевул, когато напуска ада.

Както можеше да се очаква, това силно засегна Хенри и Клайст, но Кейл само ги погледна и прихна.

— Да. Без съмнение са мои роднини.

— Малко са хилави за телохранители, не смяташ ли?

Кейл ги огледа печално.

— Съжалявам за състоянието им — и аз не бих желал да ги гледам по цял ден. Но чак пък хилави? Може би трябва да ги пуснете срещу двама Матераци, та да видите кой е хилав.

— Значи са убийци като теб?

Този път Хенри се обиди, но Клайст го прие за комплимент.

— Да — отговори спокойно Кейл. — Убийци точно като мен.

Неспособна да намери подходящ отговор, Арбел Лебедровата шия се върна в покоите и затръшна вратата.

Десет минути по-късно на вратата се почука и Арбел Лебедровата шия направи на личната си прислужница знак да отвори. Когато изпълни нареждането, прислужницата с удоволствие видя как очите на Кейл се разшириха от смайване. Беше Рива.

Възходът на Рива до тъй висок пост бе по своему не по-малко странен от издигането на Кейл. Щом се погрижи за изхвърлянето ѝ от дома на мадрмоазел Джейн, старата слугиня Ана-Мария бързо изтича в двореца на почитаемата Идит Матераци, майка на Арбел Лебедровата шия и формална съпруга на маршала. Трябва да се каже, че след уговорения им брак преди двайсет години те така и не се сближиха, а зачеването на Арбел Лебедровата шия трябва да бе едно от най-хладните династични явления в цялата история. Опитите на маршала да избягва съпругата си на всяка цена често се увенчаваха с успех, но не можеше да се каже същото за опитите му да я лиши от власт или от влияние в делата на Мемфис. Почитаемата Идит Матераци беше жена, която знае в кой гардероб са скелетите и в Мемфис рядко се случваха подмолни събития, без да бъде осведомена по един или друг начин... или пък при необходимост без сама да ги предизвика. Макар и лишена от каквато и да било официална власт — маршалът изрично се бе погрижил за това, — почитаемата Идит Матераци притежаваше влияние, подкрепено най-често от знанията за въпросните скелети и способността ѝ да подкопае позициите дори на най-горделивите и могъщи родове. Затова само трийсет минути след като мадрмоазел Джейн обвини Рива в коварство, почитаемата Идит Матераци научи за това от своята съгледвачка Ана-Мария и уреди обърканата, но гневна Рива да бъде настанена в собствения ѝ дворец.

Когато чу какво е станало и как Рива е попаднала в лапите на почитаемата Идит Матераци, Випонд незабавно викна мадрмоазел Джейн и я нахока жестоко. Тя излезе от кабинета му разридана от ужас, но вече нищо не можеха да сторят, освен да чакат, докато разберат какво си е наумила старата вещица.

Почитаемата Идит Матераци не обичаше да си губи времето. Тя знаеше, че се готви нещо, свързано с нейната дъщеря. Носеха се слухове за отсъствието ѝ след пътуването до езерото Констанц преди три седмици — включително слухове за таен брак и тайно раждане. Никой от тях обаче не бе по-безумен от самата истина. Почитаемата Идит Матераци прахоса много време и пари, за да изясни истината, но почти не постигна успех, а за нея това бе нетърпимо.

— Добре ли се отнасят с теб? — попита почитаемата Идит Матераци, като потупа дивана до себе си и с топла усмивка кимна на Рива да седне.

Рива се подчини нервно и плахо. Вече имаше достатъчно опит с обществените различия в Мемфис, за да разбере, че става нещо странно — на разликите в ранга се наблягаше тъй упорито, сякаш ги е наложил сам Господ, а пришълците подлежаха на жесток присмех, независимо от своето положение в провинциите. Рива неведнъж бе чувала да разказват за графиня Кару, дошла в Мемфис преди повече от десет години, че си продала свинарника, за да покрие пътните разходи. Както знаеха всички, това бе чудовищна клевета, тъй като в област Кару свинете се смятаха за нечисти животни. Тогава, запита се Рива, докато седеше, защо една тъй високопоставена дама се отнася към нея толкова мило?

— Най-напред, скъпа моя — каза почитаемата Идит Матераци — съжалявам, че Джейн се е държала с теб толкова грубо. Разбира се, това не я оправдава, но аз бях приятелка на покойната ѝ майка и не мога да си кривя душата: тя беше разглезена, почти винаги постигаше своето. Така е днес, децата получават каквото поискат и сама виждаш резултата. Но това е положението. — Тя въздъхна и погали ръката на Рива. — Искрено съжалявам.

Рива не знаеше какво да каже.

— Да, госпожо.

— Добре — каза почитаемата Идит Матераци, сякаш напълно доволна от отговора. — Сега искам да те помоля за една голяма услуга.

Рива не повярва на ушите си.

— Знаеш, че аз също имам дъщеря — каза печално почитаемата Идит Матераци. — И се тревожа за нея. — Тя се обърна към Рива. — Виждала ли си я?

— Мадмоазел Арбел? Да, госпожо.

— Ах — почитаемата Идит Матераци тихо въздъхна, сякаш сещайки се за някакъв стар спомен. — Толкова е красива, нали?

— Да, госпожо.

Сега почитаемата Идит Матераци хвана ръката на Рива.

— Искам да споделя нещо с теб и в същото време да ти помогна, защото усещам, че имаш добро сърце и една майка може да ти довери тревогите си. Така ли е, Рива?

— Да, госпожо. Надявам се — отговори слисаната девойка.

— И аз така мисля — каза почитаемата Идит Матераци, сякаш бе надникнала в душата на Рива и бе видяла там само добрина и дълбока загриженост за майчинските ѝ чувства. — Трябва да поговорим за неща, които са трудни за мен, но майчината любов стои над гордостта, както несъмнено ще разбереш един ден. — Тя въздъхна. — Моят съпруг ме мрази и прави всичко възможно, за да не се срещам с дъщеря си. Какво мислиш за това?

Очите на Рива се разшириха от изненада.

— Мисля, че е много тъжно, госпожо.

— Така е. Той ми пречи да се срещам с нея и я трови със зли думи за мен. Но не мога да се защитя, защото ако дъщеря ми застане на моя страна срещу маршала, това ще унищожи бъдещето ѝ. Не мога да си го позволя. Затова, Рива, налага се да търпя. Собствената ми дъщеря, която обичам безкрайно, вярва, че съм студена, надменна и не се интересувам от нея. Какво мислиш за това?

— Аз... — Рива се поколеба. — Мисля, че е ужасно за вас.

— Така е. Но ти можеш да ми помогнеш.

Очите на Рива се разшириха още повече, но не ѝ хрумна какво да каже.

— Чух, че си превъзходна компаньонка и ненадмината майсторка в изкуството на разкрасяването.

— Благодаря, госпожо.

— Всички говорят как твоята дарба е разхубавила онази неблагодарница, мадмоазел Джейн. Между нас казано, тя не беше кой знае каква красавица, но ти почти я направи.

— Благодаря, госпожо.

Настана мълчание.

— Чуй какво искам да сториш, а то между другото ще бъде и много полезно за теб. Уредих да станеш козметичка на дъщеря ми.

— О! — каза Рива.

Почитаемата Идит Матераци се усмихна.

— Така си е. О! Не е ли страхотно?

— Да, госпожо.

— Знам, че ще се справиш. И те моля само за две неща. Едното от тях ще е трудно за теб, защото виждам, че си добро и почтено момиче. — Тя погледна Рива, която вече чакаше да чуе къде е уловката. — Моля те да не разкриваш на дъщеря ми, че си дошла с моя помощ. — Тя стисна силно ръката на Рива, сякаш отчаяно се мъчеше да удържи естествените ѝ възражения. — Знам, струва ти се нередно и те разбирам, но се налага само защото иначе тя не би те приела. За да сториш голямо добро, понякога се налага да използваш мъничко зло. Искам само от време на време да идваш и да ми разказваш как е тя, за какво говори, какво я тревожи. Просто дреболии, които една дъщеря би споделила с любящата си майка. Можеш ли да го направиш, Рива?

Разбира се, Рива можеше, а и какво друго ѝ оставаше? Тя прие споразумението с почитаемата Идит Матераци; дори и да не ѝ вярваше напълно, имаше ли значение? Рива всъщност нямаше избор и двете го знаеха.

Негова Святост Изкупител Боско седеше на балкона и гледаше отвисоко войниците, които маршируваха под него докдето му стигаше погледът, изпълвайки необятното Светилище. Из въздуха се носеха човешки викове, рев на мулета, конско пръхтене и ругатни на ездачи. Гледките и звуците на дългата подготовка го радваха — в края на краищата започваше да се осъществява амбицията на целия му живот. Той отпи още глътка от любимата си супа — пилешки кълки и зеленчуци — известна под името „буламач“ в Мемфис, където я ценяха като полезна, но не и изискана храна.

На вратата се почука.

— Влез.

Беше Изкупител Стейп Рой.

— Пожелали сте да ме видите, Ваша Преданост.

— Искам да вземеш двайсет Изкупители и да се опиташ да убиеш Арбел Матераци.

— Но, Ваша Святост, това е невъзможно! — възрази Рой.

— Знам много добре. Ако беше възможно, нямаше да изпратя теб.

Раздразнен и изплашен, Рой все пак се въздържа да попита Боско какво има предвид, по дяволите.

— Сърдиш ли ми се, Изкупител Стейп Рой?

— Служа на повелята ви, Ваша Преданост.

Боско стана и кимна на Изкупителя да се приближи до масата, където лежеше карта на мемфиските укрепления.

— Участвал си в обсадата на Ворхейс, нали?

— Да, Ваша Преданост.

— Колко време мина преди крепостта да падне?

— Почти три години.

Боско посочи картата.

— Като опитен боец, колко време смяташ, че ще ни трябва, за да разрушим Мемфис?

— Повече.

— Колко повече?

— Много.

Боско се завъртя и го погледна.

— Колкото и да сме велики, можем да се съсипем с опити да превземем Мемфис със сила, затова няма да стане така. Чувал ли си слухове защо се опитахме да отвлечем Арбел Матераци?

Изкупител Стейп Рой се притесни.

— Греховно е да се слушат клюки, а още по-греховно да се повтарят, Ваша Преданост.

Боско се усмихна.

— Разбира се, но в случая ти давам опрощение. Грехът на клюкарството вече ти е простен.

— Говорят най-вече, че тя била тайна привърженичка на Антагонистите, че разпространявала тяхното слово, че била вещица, устройвала оргии, покварявала хиляди мъже и заставяла пленените Изкупители да се оскверняват, като под страх от мъчения ги карала да ядат скариди.

Боско кимна.

— Невероятна грешница, ако е вярно.

— Само повторих слуховете, не казах, че вярвам в тях.

— Браво, Изкупителю — усмихна се Боско. — Заръчах да я отвлекат, защото исках да принудя Матераците да излязат извън стените на Мемфис. За всички в тяхната империя тя е кралица, обожавана заради своята младост и красота, звезда на небосклона. Навсякъде, дори и в най-порутената паланка на империята, говорят за нейните подвизи — повечето несъмнено измислени или преувеличени. Обожават я, Изкупителю, а най-много я обожават баща ѝ. Когато чух, че отвличането не е успяло, аз обаче не се разтревожих особено. След като станеше известно, че сме извършили тъй гнусно деяние, целта ми щеше да бъде постигната. Матераците щяха да изхвъркнат освирепели от Мемфис, готови да ни изтрият от лицето на земята. — Боско седна и погледна грубоватия мъж пред себе си. — Разбира се, това не се случи и ти си мислиш, че трябва да съм сбъркал. Просто не смееш да го кажеш от страх или от любезност. Но грешиш, Изкупителю. Точно обратното — маршал Матераци споделя моето мнение. Оказва се, че макар и любящ баща, той не е сантиментален. Той запази отвличането в тайна, защото знае, че не би устоял на всенародното желание за мъст. И това ме води към теб, Изкупителю. Ти имаш тъй добри връзки с онази *твар* в...

— Кити Таун, Ваша Святост.

— Искам да ти помогне да предприемеш атака с такъв брой войници — трийсет или може би петдесет — какъвто сметнеш за подходящ. Ще уведомиш войниците, че плъзналите сред Изкупителите слухове за нейното гнусно и греховно вероотстъпничество са верни, и че ще бъдат удостоени с ранга на мъченици, ако умрат... което ще стане. Ще се погрижиш избраните от теб капитани да носят удостоверения за мъченичество, обясняващи подробно защо вършат Божието дело. С малко късмет неколцина от тях ще оцелеят, за да разкрият под мъчения истината пред Матераците. Този път не искам никаква възможност действията ни да останат в тайна. Ясно ли е?

— Да, Ваша Преданост — отговори пребледнелият Изкупител Рой.

— Съвсем побеля, Изкупителю. Трябваше да кажа, че твоята смърт не е необходима. Напротив. Препоръчвам ти да използваш войници, които са се опетнили по един или друг начин. Искам от теб да извършиш зло, но необходимо зло.

При новината, че не се налага да жертва недостойния си живот, кръвта се завърна в лицето на Изкупител Рой.

— Кити Заека — каза той — ще иска да знае в какво го замесваме. Едва ли ще повярва, че е в негов интерес да се забърка в тъй съмнително начинание.

Боско махна с ръка.

— Обещай му каквото искаш. Кажи му, че когато победим, ще го направим сатрап на Мемфис.

— Той не е глупав, Ваша Святост.

Боско въздъхна и се замисли.

— Занеси му златната статуя на Сладострастната Венера от Страбон.

Изкупител Рой го погледна смаяно.

— Мислех, че тя е била строшена на десет парчета и хвърлена във вулкана край Делфи.

— Обикновен слух. Колкото и да е богохулна и безсрамна, статуята ще направи онова твоє същество глухо за всички въпроси, които би трябвало да си зададе.

26.

През следващите няколко седмици Кейл преживя всички самоунищожителни удоволствия на стремежа да съсипеш живота на някого, когото обожаваш, но мразиш. Ако трябваше да си каже истината — макар че не си я казваше, — започваше да му става противно.

Никога не си бе задавал сериозно въпроса какво да очаква, след като стане телохранител на Арбел Лебедовата шия. Чувствата му към нея — мощно желание и също тъй мощна обида — биха затруднили всекиго, камо ли пък младеж с толкова странна смес от жесток житейски опит и пълна невинност. Може би малко чар би я накарал да не се свива от страх, когато говореше с него, — но откъде би се взел чар у такова момче? Дълбоката ненавист, която неговото присъствие разпалваше у Арбел, го засягаше силно, но той не знаеше как да отговори, освен с още по-остра враждебност.

Тази странна атмосфера около Кейл и нейната господарка дълбоко тревожеше Рива. Тя харесваше Арбел Лебедовата шия, макар че имаше по-големи амбиции от това да бъде прислужница, та макар и на най-високопоставената дама. Арбел беше мила и грижовна, а след като откри, че прислужницата ѝ е интелигентна, се държеше с нея много непринудено и открито. Въпреки това Рива си оставаше вярна на Кейл и едва ли не го обожаваше. Той бе рискувал живота си, за да я спаси от нещо, което избягваше да си спомня, освен в нощни кошмари. Тя не можеше да разбере студенината на Арбел към него и твърдо реши да поправи тази грешка на господарката си.

Начинът, по който се зае да го стори, би изглеждал странен за външен наблюдател: след като се спъна нарочно, тя изля върху Кейл чаша горещ чай, в който предварително бе добавила малко студена вода, за да не го опари много. Но все пак чаят си оставаше доста горещ. Кейл нададе болезнен вик и смъкна памучната туника, с която беше облечен.

— О, извинявай, извинявай — завайка се Рива, после грабна каната със студена вода, оставена предвидливо наблизко, и го заля повторно. — Добре ли си? Съжалявам.

— Какво ти става? — възкликна той, но не много сърдито. — Първо се опитваш да ме попариш, после да ме удавиш.

— Ох! — изпъшка Рива. — Ужасно съжалявам.

Без да спира да се извинява, тя му подаде кърпа и продължи да се суети наоколо.

— Нищо ми няма. Ще оцелея — каза той докато се бършеше. Кимна към Арбел. — Трябва да се преоблека. Моля ви, не напускайте стаята преди да се върна.

И той излезе. Рива се завъртя да види дали хитрината ѝ е успяла — но както става със сложните хитрини, ефектът също се оказа сложен. Арбел изпита жалост към Кейл — и то такава, на каквато не подозираше, че е способна, — когато видя, че гърбът му е покрит с белези. Всеки сантиметър от кожата му носеше спомени за жестокото минало.

— Ти го направи нарочно.

— Да — каза Рива.

— Защо?

— За да видите колко е страдал. При цялото ми уважение мисля, че не бива да сте тъй нелюбезна.

— Какви ги говориш? — попита смаяната Арбел.

— Може ли да бъда откровена?

— Не, не може.

— Все едно, вече стигнах дотук и ще говоря.

В сравнение с обичайното поведение на аристокрацията Арбел не беше високомерна, но досега никой — *изобщо никой*, освен баща ѝ, — не си бе позволявал да ѝ говори така. От изненада тя загуби дар слово.

— Днес с вас, мадмоазел — бързо изрече Рива, — може да не ни свързва нищо, но някога ми угаждаха почти във всичко и очаквах живот, в който само да давам и да получавам удоволствия. Е, всичко това свърши само за час и аз узнах колко ужасен, колко жесток и невероятен може да бъде животът.

После тя разказа всичко на изумената си господарка, без да спести подробности и за участието на своята приятелка и за това как

Кейл рискувал да го сполети още по-ужасна смърт от нейната, за да я спаси.

— По пътя през Келявите земи той все ми повтаряше, че не е извършвал по-глупава и безумна постъпка.

— Вярваш ли му? — попита задъхано Арбел.

Рива се разсмя.

— Не съм сигурна. Струваше ми се, че понякога го мислеше, друг път — не. Но видях гърба му, докато се миеше край един от изворите в Келявите земи — а всъщност един Господ знае как намери вода в онова ужасно място. Хенри ми разказа какво са правили с Кейл. Още като бил малко момче онзи Изкупител Боско го наказвал за най-дребното провинение, колкото по-дребно, толкова по-добре — задето се молел с кръстосани пръсти, задето не изписвал добре опашката на цифрата девет. После го замъквал пред другите и го биел свирепо — повалил го с юмруци на пода и го ритал. А след това го превърнал в убиец.

Рива вече пламтеше от ярост и възмущение — не само срещу Изкупителите.

— Струва ми се, че дори да се изпикае върху мен или вас е прекалено внимание от негова страна — камо ли да рискува живота си, за да ни спаси.

Изглеждаше невъзможно, но очите на Арбел Лебедовата шия се разшириха още повече от потресаващата метафора.

— Затова, мадмоазел, смятам, че е крайно време да престанете да вирите хубавото си носле и да му отдадете заслужената благодарност и жал.

Рива вече бе загубила донякъде чистотата на намеренията, с която започна упреците си, и се наслаждаваше както на своето възмущение, така и на притеснението на господарката си. Но тя не беше глупава и разбра, че е време да спре. В настаналото дълго мълчание Арбел мигаше и се мъчеше да не заплаче. Тя се озърна из стаята със замъглени очи, после отново погледна Рива и пак стаята. Накрая въздъхна дълбоко.

— Не знаех. Досега изобщо не подозирах.

В този момент на вратата се почука и Кейл влезе. Той не усети, че нещо се е случило след неговото излизане. Промяната обаче бе далеч по-голяма, отколкото предполагаше Рива. Арбел Лебедовата

шия, прекрасна и най-желана сред желаните, бе докосната от милосърдието, когато видя белезите по гърба на Кейл, но я докосна и нещо не тъй възвишено — някаква могъща и ненадейно възникнала жажда. Разголен до кръста, Кейл нямаше нищо общо със стройните тела на Матераците. Тялото на Кейл беше широко в раменете и неестествено тясно в талията. В него нямаше нищо елегантно. Той беше целият само мускули и сила, като бивол. Не изглеждаше красив; никой не би направил статуя на тази плетеница от белези и сухожилия. Но когато го видя такъв, нещо в Арбел Матераци спря за миг — и не само сърцето й.

27.

— Е, Изкупителю — изгука Кити Заека, плъзгайки нокти по дървото на масата, върху която стоеше златната статуя на Сладострастната Венера от Страбон.

От неговия тих глас Изкупител Стейп Рой изпитваше чувството, че нещо невъобразимо гнусно се кани бавно да пропълзи в ухото му.

— Всичко това е много странно — продължи Кити Заека, гледайки втренчено статуята. Или поне Изкупител Рой си мислеше, че я гледа. Както винаги лицето на Кити Заека беше закрито от сивата му качулка и Изкупител Рой изпитваше дълбоко облекчение от това.

— Статуята е ваша, ако ни помогнете. Има ли значение защо го правим?

Тихото стържене на ноктите по дървото продължаваше, после Изкупителят едва не подскочи, когато звукът спря; закритата ръка се пресегна и сивото платно се отдръпна от ръката на Кити Заека... само че това не беше ръка. Представете си нещо сиво, покрито с рядка козина, напомнящо кучешка лапа, но дълго, много по-дълго, с петнисти нокти — и пак няма да е достатъчно близко до истината. Нежно, като майчина милувка, ноктите погалиха статуята, после се отдръпнаха.

— Прекрасно произведение на изкуството — изгука Кити Заека. — Но съм чувал, че е било строшено на десет парчета и хвърлено във вулкана край Делфи.

— Очевидно не е така.

Раздаде се дълга въздишка и Изкупителят я усети върху лицето си като горещ, влажен и смрадлив дъх на едро и недружелюбно куче.

— Няма да успеете — изгука Кити Заека.

— Въпрос на мнение.

— Въпрос на факти — отсече Кити Заека.

— Това си е наша работа.

— Опитвате се да започнете война, значи е и моя работа.

Настана дълго мълчание.

— Всъщност — продължи Кити Заека — нямам нищо против войната. Досега винаги съм имал полза от нея. Бихте се смаяли, драги ми Изкупителю, ако знаехте колко може да се спечели от доставка на некачествени храни, напитки, гърнета и тенджери дори за най-мъничката война. Ще искам писмена гаранция, че ако спечелите, няма да бъде нанесен ущърб на моята собственост и ще получа правото на свободен път докъдето си пожелаея.

— Прието.

И двамата не си вярваха. Кити Заека определено се радваше да припечели от една бъдеща война, но плановите му стигаха далеч по-надълбоко.

— Ще отнеме известно време — въздъхна Кити Заека с нов полъх на горещ, влажен дъх. — Но до три седмици ще имам готови планове.

— Много е.

— Може би, но по-бързо няма да стане. Сбогом.

След тия думи Изкупител Рой бе изведен от личните покои на Кити Заека към двора, после в самия град. На един тъгъл любопитна тълпа прииждаше да гледа как бесят двама мъже на не повече от шестнайсет години. На вратовете на ужасените клетници висяха табелки: ИЗНАСИЛВАЧ.

— Какво значи изнасилвач? — попита Изкупител Рой придружителя си.

— Всеки, който опитва да се измъкне без да плаща — гласеше отговорът.

Дълбоко замислен, Кейл вървеше към грижливо охраняваните покои на Арбел Лебедовата шия. Въпреки дълбоката си подозрителност и обида, той започваше да усеща промененото й отношение. Тя вече не го гледаше яростно и не трепваше, когато я доближаваше. Понякога Кейл се питаше дали изражението в очите й (естествено, не можеше да го разпознае като жал и желание) няма някакъв по-особен смисъл. Но бързо прогонваше тези идеи, защото бяха абсурдни. И все пак ставаше нещо объркващо. Унесен в такива мисли, той почти не забеляза група разхайтени десетгодишни хлапета да се замерят с камъни край тренировъчното игрище. Когато се

приблужи, осъзна, че едното е много по-голямо — може би на четиринайсет, високо, стройно и красиво като всички Матераци на тази възраст. Странното беше, че по-малките момчета не мяха камъни помежду си, а по него и крещяха: „Тъпак! Малоумен! Лигаво лайно! Бърнеста фъшкия!“. После се посипаха камъни. Но въпреки ръста си, едрото момче само се въртеше от страх и болка при всеки удар. Сетне един камък го улучи в челото и то се свлече на земята. Докато малчуганите се втурваха напред да го ритат, Кейл връхлетя, сграбчи едно за ухото, препъна друго и лекичко го срита. След миг цялата банда търти на бяг, сипейки ругатни в движение.

— Ако пак ви спипам, ситни боклуци — викна Кейл подир тях, — ще се запознаете по-отблизо с ботуша ми!

Наведе се над падналата жертва.

— Няма страшно, отидоха си — каза той на ридещото момче, което се беше свило на топка и закриваше лицето си с длани.

Никаква реакция. Момчето продължаваше да хленчи.

— Няма да те нараня. Те си отидоха.

Отново никаква реакция. Вече леко раздразнен, Кейл го докосна по рамото. Момчето изведнъж оживя и замахна с такава бързина, че юмрукът му улучи челото на Кейл. Той отскочи с вик на изненада и болка, а момчето го изгледа смаяно и запълзя заднешком към близката стена, като се озърташе с ужас за мъчителите си.

— По дяволите! — изруга Кейл. — По дяволите!

Момчето имаше железни юмруци и удряше като с ковашки чук.

— Какво ти става, луд ли си? — викна той на уплашеното момче. — Опитвах се да ти помогна, а ти без малко да ми откъснеш главата.

Момчето продължаваше да го зяпа, но накрая заговори; всъщност не говореше, а мучеше несвързано.

Непривикнал да среща сакати и слабоумни — те не живееха дълго в Светилището — Кейл едва след известно време осъзна, че момчето е нямо. Протегна ръка. Момчето бавно я хвана и той му помогна да се изправи.

— Ела с мен.

Момчето го гледаше без да реагира. Беше и глухо. Кейл му направи знак да го последва и то бавно тръгна, плачейки от болка и унижение.

Десет минути по-късно Кейл почистваше момчето във временната телохранителска стая до покоите на Арбел Лебедовата шия, когато нахълта самата тя, следвана от Рива. Като видя окървавеното момче да седи пред Кейл, Арбел ахна и се провикна:

— Какво си му сторил?

— Какви ги дрънкаш, кучко шантава? — викна той на свой ред. — Вашите чаровни хлапета го замеряха с камъни и аз ги прогоних.

Арбел го погледна, изпълнена с угризения, че е съсипала усилията си от последните дни.

— Съжалявам. Съжалявам — каза тя тъй жално и тъй виновно, че Кейл изпита огромно удоволствие, но само изсумтя пренебрежително. — Много съжалявам — повтори тя, после тревожно пристъпи до момчето и го целуна.

Кейл гледаше с изумление. Никога не я бе виждал да проявява подобна загриженост към когото и да било. Момчето почти незабавно започна да се успокоява. Арбел Лебедовата шия го погали по косата и погледна Кейл.

— Това е брат ми Саймън — обясни тя. — Хората го наричат Саймън Малоумния — но не и пред мен. Той е глухоням. Какво стана?

— Беше на тренировъчното игрище. Хлапетата хвърляха камъни по него.

— Чудовища! — възкликна тя и пак се обърна към брат си. — Мислят, че всичко ще им се размине, защото той не може да се оплаче.

— Няма ли си пазач?

— Има, но иска да бъде сам и вечно бяга на тренировъчното игрище, защото мечтае да бъде като другите. Но те го мразят и се боят от него. Казват, че бил обладан от дявола.

Вече по-щастлив, Саймън посочи Кейл, измуча и разигра сцената с хвърлянето на камъни и появата на спасителя.

— Той иска да ти благодари.

— Откъде знаеш? — попита грубичко Кейл.

— Добре де. Не знам, но той има добро сърце, макар да не е много умен.

Тя хвана ръката на Саймън, разтвори дланта и я протегна към Кейл. След като момчето разбра какво се иска от него, мина доста време преди да спре енергично да тръска ръката на своя спасител. През цялото време струйка кръв се процеждаше изпод временната

превръзка, която бе сложил Кейл. Той направи знак на момчето да седне и под тревожния поглед на Арбел надигна превръзката. Отдолу се разкри грозна рана, дълга около пет сантиметра.

— Ситните копелета можеха да му извадят окото. Трябва да се зашие.

Арбел Лебедовата шия го изгледа смаяно.

— Как така?

— Трябва да се зашие, също като скъсана риза или чорап. — Кейл се разсмя. — Естествено, не както го правите *вие*.

— Ще извикам някой от нашите лекари.

Кейл изсумтя презрително.

— Последният ваш доктор, с когото си имах работа, щеше да ме убие, ако не му бях попречил. Не само че ще остане грамаден белег, но такава разкъсана рана просто може и да не заздравее. Залагам десет към едно, че ще се възпали и тогава един Господ знае какво ще стане. Три-четири шева ще я затворят и после почти няма да си личи.

Арбел Лебедовата шия го гледаше съвсем объркана.

— Нека първо да доведе лекар да го прегледа. Моля те, опитай се да разбереш.

Кейл сви рамене.

— Както кажеш.

Един час по-късно двама лекари се опитваха да спрат кървенето, но след като шумно се скараха, само влошиха положението със своето опипване и човъркане. Саймън толкова се обърка от болка и притеснение, че отказа да ги допусне повече до себе си, а през цялото време от раната бликаше кръв.

По някое време Кейл излезе и когато след половин час се върна, завари Саймън да се свива в ъгъла. Не позволяваше никой да го докосне, дори и сестра му.

Кейл дръпна настрани отчаяната Арбел.

— Виж — каза той. — Взех от пазара равнец, за да спрем кървенето. — Кейл кимна към драмата в ъгъла. — Не върви на добре. Защо не попиташ баща си какво мисли?

Арбел Лебедовата шия въздъхна.

— Баща ми не иска да има нищо общо с него. Трябва да разбереш — ужасен позор е да имаш такова дете. Мога и сама да реша.

— Тогава решавай.

След малко лекарите бяха отпратени и в стаята останаха само Кейл и Арбел. Саймън престана да вика, но ги наблюдаваше подозрително от ъгъла. Кейл се постара момчето да види как той развързва пакетчето стрит равнец и изсипва малко прах върху дланта си. Посочи праха, после раната на Саймън, след това собственото си чело. Изчака малко, сетне внимателно пристъпи до Саймън, коленичи и му показва равнеца върху дланта си. Саймън го гледаше плахо, но вече не толкова подозрително. Кейл взе щипка прах и бавно го поднесе към челото на момчето. После отметна глава назад и направи на Саймън знак да стори същото.

Момчето крайно неохотно се подчини. Кейл изсипа стрит равнец върху кървящата рана и повтори процедурата още шест пъти. Накрая отстъпи назад и остави Саймън да се успокои.

След десет минути кървенето спря. Вече по-спокоен, Саймън позволи на Кейл пак да се приближи, за да изчисти билката от раната. Макар че това явно му причиняваше болка, Саймън търпеливо изчака Кейл да си свърши работата под непрестанния надзор на Арбел Лебедовата шия. Когато свърши, Кейл подмами момчето към масата в средата на стаята. Там, наблюдаван все тъй плахо от Саймън, той извади от джоба си парче сгънат копринен плат и го разгъна върху масата. Вътре имаше няколко игли с вече вдянати копринени конци. Подозрението се завърна в очите на Саймън когато Кейл взе една от иглите и му я показва. На няколко пъти се помъчи да обясни с жестове какво иска да стори, но тревогата, изписана по лицето на Саймън, само ставаше все по-силна. При всеки опит да посегне с иглата към раната, Саймън пищеше от ужас.

— Няма да ти позволи. Опитай нещо друго — каза отчаяната Арбел.

— Виж — отвърна раздразненият от неуспехите Кейл, — раната е твърде дълбока. Казах ти, че ще се възпали — тогава наистина ще има защо да пищи, или направо ще млъкне завинаги.

— Той не е виновен... не разбира.

Кейл нямаше как да не се съгласи, затова просто отстъпи назад и въздъхна. После отново прекрачи напред, извади от вътрешния си джоб малко ножче и преди Саймън или Арбел Лебедовата шия да реагират разреза дълбоко месестата част на лявата си длан точно под палеца.

За пръв път от много минути насам настана мълчание. Саймън и сестра му гледаха потресени. Кейл прибра ножчето и докато от раната бликаше кръв, той взе превръзка от масата и притисна разреза. През следващите пет минути не каза нищо, а другите двама само го гледаха. После предпазливо вдигна превръзката и видя, че кръвотечението е намаляло. Бавно пристъпи до масата, взе иглата и я показа на Саймън, сякаш се готвеше да направи фокус. Внимателно насочи иглата към раната и прониза с нея двата края. Изтегли нишката, хапейки съсредоточено устни, сякаш кърпеше чорап. После я върза на възел, взе от кърпата нова вдяната игла и повтори още три пъти, докато раната бе плътно защитена. Тогава вдигна длан пред лицето на Саймън, за да я огледа внимателно. Когато свърши, Кейл погледна момчето в лицето, кимна и зачака. Пребледнял от тревога, Саймън дълбоко въздъхна и също кимна. Кейл взе нова игла, поднесе я към раната на момчето (смяташе го за момче, макар да бяха връстници) и натисна.

Петте шева бяха направени успешно, макар и не без стонове и писъци от страна на Саймън. Накрая Кейл се усмихна и стисна ръката на Саймън, който бе пребледнял като мелкшамско мляко, но стоически търпеше болката. Кейл се завъртя към също тъй пребледнялата и разтреперана Арбел Лебедовата шия.

— Корово момче — каза той. — Хората просто не знаят какъв е брат ти.

Безсрамното перчене на Кейл постигна очаквания ефект. Потресената, замаяна и удивена Арбел Матераци вече започваше да се влюбва.

Гвелфите — хора, известни с песимизма си — имат една поговорка: нито едно добро дело не остава ненаказано. Кейл скоро щеше да открие колко е вярно това. За беда не го бяха учили да възпира детинските жестокости на разглезени хлапета — беше обучен да убива. Изобщо не познаваше идеята за умерено насилие, затова ритникът му срещу един от мъчителите на Саймън се оказа по-жесток от предвиденото и строши две ребра на момчето. По нещастна случайност негов баща бе Соломон Соломон, който вече се бе заканил да си отмъсти на Кейл задето преби шестима от най-добрите му курсисти, а сега побесня от ярост заради сина си. Както често се

случва със склонните към убийство, Соломон Соломон беше любящ и грижовен баща. Нищо не можеше да охлади пламналия му гняв. Нямаше как да извика Кейл на дуел, тъй като момчето му бе пострадало, докато нападаше сина на маршал Матераци. Колкото и да се срамуваше, че има малоумен наследник, маршалът би побеснял от този удар срещу семейната чест и въпреки всичките си връзки и бойни умения Соломон Соломон тутакси би заминал да ръководи погребенията в някоя колония за прокажени нейде из Средния изток. Към предишния гняв срещу Кейл се прибави смъртоносна омраза, изчакваща сгоден случай. И случаят нямаше да закъснее.

Не бе изненадващо, че Саймън Малоумния, както го наричаха зад гърба на баща му и сестра му, започна да прекарва цялото си свободно време с Кейл, Клайст и Хенри Мъглата. Изненадващо бе обаче, че присъствието на глухонямото момче в компанията им не ги дразнеше толкова, колкото би могло да се предположи. Също като тях той беше измъчван и презиран, но го съжеляваха и защото стоеше само на крачка от всичко, за което те мечтаеха — пари, влияние и власт, от която никога нямаше да може да се възползва. Освен това просто не го оставяха да им досажда. Вярно, често се държеше нелепо и даваше воля на чувствата си, защото никой не си бе направил труда да го научи на добро поведение. Те го учеха като му крещяха, когато ги дразнеше — което изобщо не впечатляваше глухонемия — или набързо го сритваха по задника, което даваше резултат. Скоро разбраха, че най-полезно е да престават да му обръщат внимание, щом изпадне в поредния пристъп на неразбираеми чувства. Това го мъчеше повече от всичко останало и той бързо усвои основните правила на добре възпитан изкупителски послушник. Макар тия правила да нямаха кой знае какво приложение из мемфиското добро общество, момчетата просто не познаваха други.

Арбел каза на Кейл, че със Саймън са се занимавали безрезултатно най-добрите учители. Но момчетата имаха едно предимство дори пред най-добрите учители в Мемфис. Изкупителите бяха разработили простичък жестомимичен език за дните и седмиците, когато не биваше да се разговаря. Послушниците, които попадаха по-често под тази забрана, разшириха допълнително този език. След множество безуспешни опити да накара Саймън да изговори някоя дума, Кейл почна да го учи на знаците и момчето бързо ги усвои: вода,

камък, човек, птица, небе и тъй нататък. Три дни след като започнаха, двамата минаха през една градина с езерце, в което плуваха патици. Саймън дръпна Кейл за ръкава и му направи знак: „вода-птица“. Точно тогава Кейл за пръв път си помисли, че момчето може и да не е малоумно. През цялата следваща седмица Саймън попиваше жестомимичния език на Изкупителите като пресъхнала гъба. Оказа се, че изобщо не е малоумен, а напротив — разсъдлив и съобразителен.

— Трябва — каза веднъж Кейл, докато четиримата вечеряха в стаята си — някой да му измисли още думи.

— Каква полза, щом никой не знае какво показва? — попита Клайст. — С какво ще му помогне това?

— Но Саймън не е кой да е, нали? Той е син на маршала. Могат да наемат някой да разчита знаците му и да ги произнася на глас.

— Лебедовата шия ще плати — каза Хенри Мъглата.

Но Кейл имаше други планове.

— Не още — каза той и погледна към Саймън. — Мисля, че той заслужава да отмъсти на баща си и на всички останали, освен Лебедовата шия. Трябва да стори нещо голямо, някак да им докаже кой е в действителност. Аз ще наема човек.

Макар че откровено споделяше намеренията си, той не каза цялата истина. Знаеше много добре, че Арбел Лебедовата шия силно е променила отношението си към него, но нямаше представа до каква степен. Чувстваше, че трябва да я впечатли с нещо драстично — колкото по-силно, толкова по-добре.

И тъй, на другия ден Кейл влезе заедно с верния си наставник ИдрисПюк при Контрольора на Стипендиантското бюро, наричано от простолудието Главанашки дом. Тук се обучаваха многобройните бюрократи, необходими за имперската администрация. Разбира се, най-важните постове бяха запазени за Матераците — губернатори на различни провинции, но и други длъжности, свързани с властта. Но макар да не го признаваха публично, те разбираха, че не разполагат с достатъчно аристократи, притежаващи необходимата мъдрост и благоразумие за правилно, или поне сносно управление на една тъй обширна държава. Главанашкият дом, където се признаваха единствено личните постижения, бе създаден, за да не рухне от некадърност имперската администрация. При всяко назначаване на някой глуповат син или племенник на Матераците за губернатор на

една или друга покорена държава винаги го придружаваха голям брой възпитаници на Главанашкия дом, за да ограничат пораженията от управлението му. По този начин от чистия егоизъм на аристокрацията се роди мъдрост, позволяваща най-умните и амбициозни синове на търговците (но не и умните бедни момчета) да намират цел за амбициите си и да дадат своя принос за бъдещето на Мемфис. Така не се замесваха в заговори срещу установения ред — нещо, което неведнъж в историята е съсипвало висшата аристокрация.

Контрольорът погледна с известна подозрителност ИдрисПюк, чиято печална слава се носеше навсякъде. Подозренията му само се засилиха от вида на свирепия млад нехранимайко, надарен с още по-лоша — макар и по-тайнствена — слава.

— С какво мога да ви помогна — попита той нелюбезно, доколкото можеше да си го позволи.

ИдрисПюк извади от вътрешния си джоб писмо и го сложи на масата пред Контрольора.

— Лорд Випонд моли да ни окажете пълно съдействие.

Контрольорът огледа писмото с нескрито съмнение, сякаш подозираше, че може да е фалшиво.

— Трябва ни най-добрият ви стипендиант за адютант на видна особа от семейството на маршала.

Контрольорът се ободри — това можеше да се окаже полезно.

— Разбирам. Но не е ли обичайно за подобен пост да се избират хора от Матераците?

— Да, обичайно е — съгласи се ИдрисПюк, сякаш това вековно желязно правило нямаше ни най-малко значение. — В случая ни трябва адютант, надарен с остър ум и умения — имам предвид езикова дарба. Съобразителен и способен да разсъждава. Разполагате ли с подобна личност?

— Разполагаме с много подобни личности.

— Тогава искаме най-добрия.

И тъй два часа по-късно смаяният от неочакваното си щастие Джонатан Кулхаус прекоси крепостта и с всички подобаващи почести за един адютант на Матераците бе въведен в дворцовата част на Арбел Лебедовата шия, а след това в стаята на охраната.

Не се знае дали Джонатан Кулхаус бе чувал поговорката на великия генерал Войд „Никоя новина не е тъй добра или тъй лоша,

както изглежда в началото“, но тепърва му предстоеше да се убеди колко е вярна. Очакваше да попадне в луксозен апартамент — преддверие на разкошния живот, който вярваше, че е заслужил заради способностите си. Вместо това се озова във войнишка стая с легла покрай стените и купища зловещи на вид оръжия. Нещо не беше наред. Половин час по-късно влязоха Кейл и Саймън Матераци. Кейл се представи, а Саймън измуча към объркания стипендиант. После Джонатан чу какво се очаква от него: да използва дарбата си, за да създаде подробен жестомимичен език за Саймън, а след това да го придружава навсякъде като негов преводач. Представете си горчивото разочарование на клетника. Той бе очаквал бляскаво бъдеще сред каймака на мемфиското общество, а откри, че в действителност трябва да бъде говорител на дворцовия идиот. Ако имаше гемии, те определено щяха да потънат в този момент.

Кейл заръча на един слуга да отведе Джонатан в стаята му, която се оказа не по-добра от предишната в Главанашкия дом. После го поканиха при Саймън, където Хенри Мъглата чакаше да му представи основните знаци от безмълвния език на Изкупителите. Тази задача поне даде на унилия Кулхаус възможност да забрави разочарованието. Той заслужаваше репутацията си на младеж с езикова дарба и бързо реши, че тази история със знаците няма особено да го затрудни. За два часа успя да запише всички знаци. Постепенно начинанието го заинтригува. Стори му се интересно не да учи, а да изобрети цял нов език. Някоя новина не е тъй добра или тъй лоша, както изглежда в началото. Така или иначе нямаше друг избор, освен да се хване на работа, макар дълбоко да съжаляваше, че се налага да се занимава с някакъв си малоумен.

През следващите дни Кулхаус започна да преосмисля първоначалната си преценка — през целия си живот Саймън бе оставян да се оправя сам и не притежаваше дори капчица дисциплина, не бе попадал под контрола на каквато и да било система за образование или добро поведение. Две неща помогнаха на Кулхаус да го обучава — страхът и преклонението на Саймън пред Кейл и собственото му отчаяно желание да се научи да общува с другите, след като вече бе изпитал това великолепно удоволствие, макар и на най-елементарно ниво, каквото позволяваше ограниченият безмълвен език на Изкупителите. Тази комбинация превърна Саймън в по-

перспективен ученик, отколкото изглеждаше отначало, и двамата бързо напредваха, макар че прекъсваха поне по два пъти на ден заради нервните кризи на Саймън, предизвикани от неспособността му да разбере какво прави Кулхаус. При първото от тези избухвания на Саймън стреснатият Кулхаус повика Кейл, който укроти момчето със заплахата да го напердаши, ако не се държи прилично. Саймън, който след инцидента с шевовете смяташе Кейл за способен на всичко, незабавно се подчини. Кейл обясни с жестове, че предава на Кулхаус правото си да налага някакви неясни, но страховити наказания и с това всичко приключи. Кулхаус продължи да преподава, а Саймън, който жадуваше на всяка цена да се хареса на Кейл, продължи да учи. Кулхаус не биваше при никакви обстоятелства да разкрива на външни лица какво прави, а присъствието му бе обяснено с измислицата, че е временен телохранител на Саймън.

Макар и без да знае амбициите на Кейл за брат й, Арбел Лебедовата шия виждаше какво върши той за момчето. В Светилището нямаше игри — те се смятаха за греховни. Най-близкото подобие на игра беше едно упражнение, в което два отбора, разделени от черта на земята, се опитваха да ударят противниците с кожена торба, окачена на въже, без да прекратят чертата. Ако това ви изглежда сравнително безопасно, трябва да знаете, че торбата беше пълна с едри камъни. Често се случваха тежки контузии, понякога имаше дори смъртни случаи. Осъзнавайки, че тримата почват да се отпускат от приятния живот в Мемфис, Кейл възроди играта, но с пясък вместо камъни. Все още я възприемаха единствено като тренировка, но с изненада откриха, че без постоянната заплаха от тежка контузия упражнението им носи радост и смях. Тъй като нямаша четвърти играч, включиха Саймън. Той беше тромав и лишен от изяществото на Матераците, но кипеше от енергия и тъй бурен ентусиазъм, че постоянно се нараняваше. Това изобщо не го смущаваше. Четиримата вдигаха толкова шум, тъй бурно се смееха и подиграваха противниците за всеки провал, че Арбел нямаше как да не ги чуе. Тя често заставаха до прозореца над градината и гледаше как брат й се смее и играе с първите си приятели в своя живот.

Това също я трогна дълбоко — разбира се, заедно със странната сила и мощ на Кейл, с неговото мускулесто тяло и потта, която го обливаше докато хвърляше, ловеше и се смееше.

По-късно, след като той бе стоял около час на пост пред нейната стая, тя заръча на Рива да го повика. Докато се подготвяше в спалнята да изглежда небрежно красива, Кейл я чакаше във всекидневната. Тъй като това бе първата му възможност да огледа стаята насаме, той систематично проучи всичко — от книгите на масата до гоблените по стените и големия портрет на мъж и жена. Тъкмо разглеждаше портрета, когато Арбел се появи зад него и каза:

— Това са праядо ми и втората му съпруга. С любовта си предизвикали голям скандал.

Кейл се канеше да попита защо държи портрета им на стената, но Арбел смени темата.

— Искях — каза тя — да ти благодаря за всичко, което стори за Саймън.

Кейл не отговори, защото не знаеше как и защото обектът на неговата тревожна обич му говореше тъй любезно за пръв път, откакто я видя и мигновено се влюби.

— Имам предвид, че днес ви видях да играете. Той е тъй щастлив хората... — канеше се да каже „да си играят“, но осъзна, че този ту груб, ту милостив младеж може да я разбере погрешно и завърши: — ... да са дружелюбни с него. Много съм ти благодарна.

За Кейл това прозвуча като райска музика.

— Няма нищо — каза той. — Саймън схваща бързо, след като му обясниш. Ще го отракаме. — После бързо осъзна, че не е трябвало да казва точно това. — Искам да кажа, ще го научим да се грижи за себе си.

— Нали няма да го учиш на нещо много опасно? — попита тя.

— Няма да го уча да убива, ако това имаш предвид.

— Извинявай — каза тя, посърнала, че го е обидила без да иска. — Не исках да бъда груба.

Но Кейл вече не се засягаше толкова, както преди. Разбираше, че чувствата ѝ към него вече са много по-топли.

— Не, не беше груба. Аз съжалявам, че винаги се засягам толкова лесно. ИдрисПюк ми каза да помня, че съм обикновен грубиян и трябва да внимавам, когато съм с възпитани хора.

— Тъй ли ти каза? — разсмя се тя.

— Каза ми го и още как! Няма никакво уважение към нежната страна на душата ми.

— А имаш ли такава?
— Не знам. Мислиш ли, че би било добре?
— Мисля, че би било прекрасно.
— Тогава ще се опитам... само че не знам как. Можеш ли да ми казваш, когато се държа като грубиян?
— Не бих посмяла — каза тя и запърха с мигли.
Той се разсмя.
— Знам, всички си мислят, че съм зъл като пор, но не бих убил някого само задето ми казва, че съм грубиян.
— Ти си много повече — възкликна тя.
— Но си оставам грубиян.
— Ето че пак се засягаш прибързано.
— Видя ли? Направи ми забележка и не убих никого... а тепърва ще се старая още.
Тя се усмихна, той се разсмя и без да знае направи още една крачка напред в смутеното ѝ сърце.

Клайст учеше Саймън и Кулхаус как се слага оперение на стрела. Саймън сбърка за трети път и толкова се ядоса, че счупи стрелата и хвърли парчетата в другия край на стаята. Клайст го погледна спокойно и направи на Кулхаус знак да преведе.

— Направиш ли го пак, Саймън, ще ти тегля един ритник по дирника.

— По дирника? — повтори Кулхаус, изразявайки цялото си възмущение от подобна грубост.

— Като си толкова умен, измисли сам как да го кажеш.

— Познайте какво намерих долу в мазето — извика Хенри Мъглата, влизайки в стаята ухилен до уши.

— Как, за Бога — отвърна Клайст, без да вдига очи от масата, — да се досетя какво си намерил в мазето?

Хенри Мъглата изобщо не се стресна от хладното посрещане.

— Ела да видиш.

Радостта му бе тъй очевидна, че разпали любопитството на Клайст. Хенри ги поведе към долния етаж, после по един тъмен коридор към малка вратичка, която отвори с усилие. След като влязоха, един висок прозорец им осигури добро осветление.

— Разговарях с един от старите войници. Той ми разправяше военни спомени — интересни истории, между другото — и спомена, че преди около пет години, докато патрулирали из Келявите земи да търсят Гъриърси, случайно се натъкнали на бойна колесница на Изкупителите, изостанала от кервана. Пазели я само двама Изкупители, затова им наредили да се пръждосват и конфискували колесницата.

Той пристъпи настрани, дръпна едно платнище и отдолу се разкри огромна колекция от реликви: свещени бесилки с най-различни размери от дърво и метал, статуи на Светата сестра на Обесения Изкупител, съсухрени пръсти от ръцете и краката на разни мъченици, съхранявани в красиви малки ковчежета — в едното дори имаше нос, или поне така си помисли Хенри Мъглата; след седемстотин години бе трудно да се разпознае. Сред реликвите лежеше дясната ръка на свети Стефан Унгарски и едно отлично запазено сърце.

Кулхаус погледна Хенри Мъглата.

— Какво е всичко това? Не разбирам.

Хенри Мъглата вдигна една малка стъкленица и прочете етикета:

— Масло на святост, прокапало от ковчега на света Валбурга.

Клайст бе загубил търпение, а купчината реликви разбуждаше неприятни спомени.

— Кажи ми, че не си ни довел заради това.

— Не.

Хенри пристъпи до едно по-малко платнище и този път го дръпна театрално като магьосника от представлението, което бяха гледали в двореца.

Клайст се разсмя.

— Е, сега вече признавам, че не си чак такъв глупак.

На земята лежеше купчина леки и тежки арбалети. Хенри Мъглата вдигна един с лостова система за обтягане.

— Вижте го само. Бас държа, че дава страхотна точност. А това... — Той вдигна по-малък арбалет с нещо като кутийка отгоре. — Мисля, че е скорострел. Чувал съм за такива, но не ги бях виждал.

— Прилича на детска играчка.

— Ще видим, след като изработят стрели за тях. Нито един няма стрели. Сигурно Матераците са ги зарязали, без да знаят за какво служат.

Саймън направи няколко знака на Кулхаус.

— Тревожи го онова, което каза за Хенри.

Клайст се озадачи.

— Нищо не съм казал.

— Каза, че бил глупак. Саймън иска да се извиниш, инак ще ти тегли един ритник по дирника.

За Саймън не беше лесно да разбере начина, по който си разговаряха трите момчета. Преди да ги срещне, той бе свикнал само с открити обиди и открито подмазване. Клайст погледна Саймън. Докато той говореше, пръстите на Кулхаус танцуваха из въздуха.

— Хенри Мъглата е това, което Матераците наричат... — Той потърси точната дума. — Чекино... специалист по мокри поръчки. Използва единствено арбалет.

Два часа по-късно Кейл се появи в стаята на охраната и новината за арбалетите веднага му развали настроението.

— Казахте ли на Саймън и Кулхаус да си траят?

— Защо да си траят? — попита Клайст.

— Защото — отговори Кейл, вече сериозно раздразнен, — не виждам основателна причина някой да знае, че Хенри е снайпер.

— А неоснователна?

— Каквото не знаят, не може да ни навреди. Колкото по-малко знаят за нас, толкова по-добре.

— И това го чувам от онзи, дето направи голямата демонстрация в лятната градина — каза Клайст.

— Виж какво, Кейл — каза Хенри, — как можех да измъкна арбалетите, без никой да разбере? Трябва да поръчам стрели за тях и да тренирам.

Така или иначе вече бе твърде късно. След два дни тримата бяха привикани при капитан Албин. Той изглеждаше развеселен.

— Не ми приличаш на убиец, Хенри.

— Не съм убиец, а снайпер.

— Джонатан Кулхаус казва, че си чекино.

— Не го слушайте.

— Значи си снайпер, който не убива хора. Каква полза от теб тогава?

Оскърбеният Хенри Мъглата не се хвана на въдицата, но в крайна сметка Албин настоя за демонстрация.

— Чух за тая машинария. Искам да я видя в действие.

— Не е само една, а шест.

— Много добре. Шест. Полето на мечтите ще свърши ли работа?

— Колко е дълго?

— Около триста метра.

— Не става.

— Колко ти трябва?

— Около шестстотин.

Албин се разсмя.

— Твърдиш, че с тия щуротии можеш да улучиш нещо от шестстотин метра?

— Само с една от тях.

Албин го погледна с нескрито съмнение.

— Вероятно можем да затворим западния край на Кралския парк. Значи след пет дни?

— Осем. Трябва да поръчам стрели, а лъковете се нуждаят от нови тетиви.

— Добре. — Албин погледна Клайст. — Кулхаус казва, че ти ползваш лък.

— Много голяма уста има тоя Кулхаус.

— Да оставим размерите на устата му. Вярно ли е?

— По-добър от мен не сте виждали.

— Тогава ще чакам демонстрация и от теб. Ами ти, Кейл? Криеш ли още някакви фокуси?

Осем дни по-късно групичка генерали на Матераците, самият маршал и Випонд се събраха зад дългите брезентови прегради, използвани обикновено за насочване на елени към дами от висшето общество, желаещи да се позабавляват с лов. Също тъй безмилостно предпазлив като Кейл, Албин бе решил, че ще е най-добре да запазят демонстрацията в тайна. Нямаше представа защо, но трите момчета вечно криеха нещо и следователно бяха непредсказуеми. А около онзи Кейл вечно витаеше предчувствието за неприятности. Струваше си да вземе предпазни мерки.

Пет минути след началото на демонстрацията Албин разбра, че е допуснал ужасна грешка. Не е лесно да възприемеш дълбоко в душата си, че способните, работливите, умните и ученолюбивите трябва винаги да отстъпват на по-некадърните, но родени по-нависоко, най-добрите места край онова, което поетът Демидов нарича „голямата копаня на живота“. Тъй като често общуваше с Випонд — усърден мъж, надарен с изключителни способности, — детското чувство за справедливост, укрито в душата на Албин, старателно си затваряше очите пред факта, че аристократът Випонд лесно би могъл да стане канцлер, дори ако беше кръгъл глупак. Генералите, очакващи началото на демонстрацията, бяха не по-добри и не по-лоши пълководци от който и да било свой роднина. Пекари, пивовари, зидари — всички в Мемфис спазваха рожденото право също тъй строго, както всяка графиня от Матераците. *Ти си идиот, помисли Албин, и заслужаваш това унижение.* Въпросът не беше там, че тия тримата бяха деца — макар и твърде странни, — а че не спадаха дори към простолудието. Човек може да уважава един зидар или оръжейник; дори грубостта към слугите се смяташе за вулгарна от повечето Матераци. Но тези момчета нямаха самоличност, бяха скитници без принадлежност и най-главното — едно от тях бе стигнало твърде далече. Не че генералите биха насърчили грубостите на Монд и Соломон Соломон — широко известен като простак; само че уреждането на тия неща бе работа на самите Матераци. Несправедливостите към простолудието се уреждаха тихомълком, или пък просто не се уреждаха и толкоз. Не се полагаше оскърбеният да поеме отмъщението в свои ръце, и то по ефикасен и също толкова оскърбителен начин. Фактът, че Кейл сам си уреди сметките, представляваше болезнена заплаха. И може би са прави, помисли си Албин.

Пръв беше Клайст. На триста метра от групата бяха подредени дванайсет войници от дърво, обикновено използвани за тренировки на бой с меч. Матераците познаваха лъковете, но ги използваша предимно за лов — елегантни и скъпи вносни оръжия от няколко слоя различно дърво. Лъкът на Клайст поразително приличаше на метла. Изглеждаше невъзможно човек да прегъне нещо толкова грозно. Той притисна към земята долния край на лъка и го подпря с ляв крак. Хвана тетивата точно под примката и започна да огъва. По-дебело от мъжки палец, дървото бавно се изви в мощните му ръце, после той сръчно намери

примката в жлеба. Разбира се, положи максимални усилия да не проличи, че се затруднява да обтегне лъка, с който биха се справили само най-силни мъже. Обърна се към стрелите, подредени в полукръг на земята зад него, взе една, намести я на тетивата, изпъна я до бузата си, прицели се и стреля. Всичко това стана с едно непрекъснато изцяло движение. Още стрели последваха първата на интервали от пет секунди. Чуха се единайсет пляска от улучените мишени — и тишина, когато едната стрела прелетя край целта. Един от хората на Албин изскочи иззад укритието от греди и потвърди резултата като размахна две флагчета: 11 от 12. Маршалът изръкопляска възторжено, генералите последваха примера му, но без възторг.

— Отлична работа! — каза дожът.

Раздразнен от равнодушието на генералите, Клайст неохотно се поклони и отстъпи място на Хенри Мъглата да покаже на какво е способен.

— Има три основни модела арбалети — започна той, убеден, че слушателите споделят неговия ентусиазъм. Повдигна по-лекия от двата, поставени на стойки пред него. — Това е еднокрак арбалет — наричаме го така, защото слагаме крак тук...

Той пхна десния си крак в стремето на върха на арбалета, закачи тетивата с кукичка, закрепена за колана му, натисна с крак и същевременно изпъна гръб, докато тетивата се намести в механизма на спуска.

— А сега — каза Хенри вече не тъй бодро, защото усещаше неодобрителните погледи на генералите — слагам стрелата на място, после...

Той се завъртя, прицели се и стреля. Въздъхна от облекчение, когато дори от триста метра ясно се чу, как стрелата с пукот се врязва в мишената.

— О, добър изстрел — каза дожът.

Генералите гледаха Хенри Мъглата не просто с безразличие, а с навъсено презрение. Тъй като бе очаквал да ги впечатли със силата и точността на изстрела, той мигновено загуби първоначалната си самоувереност и започна да се колебае. Обърна се към втория арбалет — много по-голям, но със същата конструкция.

— Това е двукрак арбалет — наричаме го така, защото слагаме... ъ-ъ-ъ... двата крака в стремето, а не... ъ-ъ-ъ... само единия. Това

означава — унило добави той, — че имаме... ъ-ъ-ъ... още повече мощ.

Хенри подготви арбалета както предния път и пусна стрелата към втората мишена, но този път тя удари с такава сила, че разцепи главата на дървения войник.

Неодобрителното мълчание стана студено като големия ледник по върховете на Солената планина. Ако беше по-възрастен или поопитен в демонстрациите, Хенри Мъглата щеше да спре дотук, за да ограничи загубите. Но тъй като не беше нито едното, нито другото, той продължи към последната си и най-голяма грешка. Отстрани Хенри бе покрил с платнище някакъв голям предмет. Този път нямаше театралничене. С помощта на Кейл той дръпна платнището настрани и разкри стоманен арбалет, двойно по-голям от предишния, но закрепен здраво за дебела гредка, забита в земята. В задната част на арбалета имаше голяма ръчка за навиване. Хенри Мъглата я завъртя и подвижна през рамо:

— Разбира се, това е твърде бавно за бойното поле, но с такъв арбалет можем да улучим цел на повече от половин километър.

Това твърдение най-сетне предизвика някаква друга реакция освен ледено неодобрение. Неколцина генерали изсумтяха недоверчиво. Тъй като Хенри не бе споделил с Кейл и Клайст възможностите на новото си откритие, те също се усъмниха, макар и мълчаливо. Скептицизмът развесели Хенри Мъглата. Той все още беше достатъчно млад, невинен и глупав, за да вярва, че хората няма да те намразят, ако им покажеш грешките. Хенри направи знак на един от хората на Албин да вдигне флагче. След кратко изчакване от дъното на парка отговориха с друго флагче и свалиха платнището от бяла мишена с ширина около метър. Хенри опря рамо в приклада на арбалета, изчака за повече напрежение и стреля. Отекна страховит звън, когато половин тон мощ се изтръгна на свобода от стоманата и конопа. Боядисаната в червено стрела литна към бялата мишена като понесена от свой собствен дявол и изчезна от поглед. Изобретателният Хенри бе посипал стрелата с червена боя на прах и когато улучи целта, прахът се разпръсна зловещо по бялата повърхност. Генералите ахнаха. Дори Клайст и Кейл не се удържаха от възклицания. Изстрелът несъмнено бе изключителен — макар и не чак толкова, колкото изглеждаше. Хенри Мъглата бе работил дълги часове, за да закрепил арбалета точно на място и да нагоди лъка към дистанцията.

Настана дълго мълчание. Маршалът се опита да разведри атмосферата като отиде до Хенри Мъглата и го обсипа с въпроси, на чиито отговори реагираше възторжено: „Наистина ли?“ „Мили Боже!“ „Невероятно!“ Повика генералите и те се заеха да разглеждат арбалета със същия ентусиазъм, който би проявила някоя херцогиня, помолена да огледа умряло куче.

— Е — каза най-сетне единият, — ако потрѣбва да убием някого от безопасно разстояние, ще знаем кого да потърсим.

— Недей така, Хейстингс — сгълча го маршалът като строг, но любящ вуйчо. После се обърна към Хенри. — Не му обръщай внимание, младежо. Мисля, че беше удивително. Браво на теб.

Така всичко свърши и маршалът си тръгна заедно с генералите.

— Имаш късмет — каза Кейл на Хенри, — че не му хрумна да те погъделичка под брадичката и да ти даде бонбонче.

— Този арбалет — Клайст кимна към стоманеното чудовище върху гредата. — Колко часа ти трябваша, за да го нагласиш?

— Не чак толкова много.

— Тия дни научих на пазара нов израз — каза Клайст. — Дрън-дрън.

— Няма причина — каза им Випонд на другия ден в кабинета си — да разбирате как се уреждат нещата между Матераците, но е крайно време да започнете да се учите. Военните са отделна власт, подчинена единствено на маршала. Макар че го съветвам по политическите въпроси, аз имам много малко влияние, когато става дума за военни дела. Все пак съм длъжен да проявявам интерес към войната в най-общи линии и по-специално към вашите удивителни и смъртоносни дарби. Срамувам се да призная — продължи той без капчица притеснение, — че от време на време може да прибягвам към тия дарби, затова се налага да разберете някои неща. Капитан Албин е превъзходен полицаи, но не е от Матераците и позволявайки на генералите да видят вашата демонстрация, той показва, че не е схванал нещо, което разбра едва сега, а ще е добре и вие да го разберете. Матераците изпитват дълбока неприязън към убийството без риск. Те смятат за абсолютно под своето достойнство да се занимават с някакви си наемни убийци. Бронята на Матераците е най-добрата в целия свят

и точно по тази причина е изумително скъпа. Мнозина Матераци изплащат по двайсет години дългове заради една-единствена броня. За тях е унизително да се бият срещу хора, които им отстъпват по броня или обучение. Те плащат тези огромни суми, за да се бият с хора от тяхното съсловие, да ги убият или да загинат, и тъй да запазят ранга си дори в смъртта. А какво ще спечелят, ако убият свинар или касапин?

— Или ако бъдат *убити* от тях — подметна Кейл.

— Именно — каза Випонд. — Поставете се на тяхно място.

— Ние не сме свинари или касапи, а обучени войници — каза Клайст.

— Не искам да ви обиждам, но вие нямате *обществена* значимост. Използвате оръжия и методи, противоречащи на всичко, в което вярват. За тях вие сте нещо като еретици. Разбирате от ерес, нали?

— И какво значение има? — попита Кейл. — Една стрела не се интересува кой е дядо ти по майчина линия. Смъртта си е смърт — както плъхът си остава плъх, дори да му сложиш златен зъб.

— Вярно — съгласи се Випонд, — но не е задължително да ви харесва, за да разберете, че обичаите на Матераците са такива от триста години и няма да се променят само защото вие си мислите, че така трябва. — Той се обърна към Клайст. — Могат ли твоите стрели да пробият броня на Матераци?

Клайст сви рамене.

— Не знам. Не съм стрелял по Матераци с броня. Но трябва да е адски добра, за да спре тежка стрела на сто метра.

— Тогава трябва да се погрижим да провериш. А този твой стоманен арбалет, Хенри. Много такива ли имат Изкупителите?

— Само бях чувал за тях. Сега видях за пръв път. Моят учител беше виждал само два, тъй че не вярвам да има много.

— Видях колко време му трябва за зареждане. Матераците имат право — не е за бойното поле.

— Казах това още на демонстрацията — възрази Хенри Мъглата. — Стрела от другите два арбалета може да пробие броня. Виждал съм го. Правил съм го.

— А броня на Матераци?

— Нека да опитам.

— Като му дойде времето. Утре ще ви пратя един от моите секретари и един военен съветник. Искam на хартия всичко, което знаете за тактиката на Изкупителите, разбрахме ли се?

Тримата посърнаха, но не възразиха.

— Превъзходно. А сега си вървете.

28.

В историята на дуелите навярно често е имало основателни причини един човек да убие друг. Те обаче рядко биват документирани. Сред известните ни причини се нареждат реални или въображаеми дребни обиди, различни мнения за красотата на женски очи, забележки относно почтеността при раздаване на карти и тъй нататък. Знаменитият дуел между Соломон Соломон и Томас Кейл започна заради спор за старшинството при избора на говеждо месо.

Кейл се замеси в тази история защото наетият готвач за изхранването на трийсетте войници от денонощната охрана на Арбел Лебедовата шия му се оплака от ужасното качество на доставяното месо. Свикнали на „мъртвешки крак“, трите момчета не бяха забелязали, че храната не е много добра. Войниците обаче се оплакаха на готвача, а готвачът се оплака на Кейл.

На другия ден Кейл отиде да се срещне с доставчика, а Хенри Мъглата го придружи, тъй като нямаше какво да прави. Ако не беше на пост, и Клайст щеше да тръгне с тях. Да се охранява денонощно дори и най-красивата жена на света е скучна работа, особено ако знаеш, че заплахата за живота ѝ е почти изцяло измислена. С Кейл нещата не стояха така, защото той беше влюбен и през часовете си с Арбел Лебедовата шия или само я гледаше, или осъществяваше плана си да я накара да изпита същите чувства.

Планът му напредваше — докато Кейл и Хенри Мъглата обикаляха из пазара да търсят доставчика на месо, в покоите си Арбел Лебедовата шия се мъчеше да изкопчи от Клайст подробности за миналото на Кейл. Той упорито не желаше да говори, защото отлично разбираше, че тя държи да чуе случки от миналото на Кейл, които да разкриват неговата щедрост и добрина, а никак не му се искаше да достави на Кейл това удоволствие. Тя обаче се оказа извънредно чаровна, настояща и умела в разпитите. За няколко седмици научи от Клайст и от далеч по-приказливия Хенри почти цялата история на Кейл. Всъщност упорството на Клайст само я убеждаваше още по-

силно колко ужасно е било миналото на младежа, в когото започваше да се влюбва, а неохотите му потвърждения на разказаното от Хенри Мъглата само го правеше още по-правдоподобно.

— Вярно ли е каквото чух за жестокостта на онзи Боско?

— Да.

— Защо е избрал точно Кейл?

— Сигурно го е нарочил случайно.

— Моля те, кажи ми истината. Защо е бил тъй жесток към него?

— Той е луд, особено като става дума за Кейл. Нямам предвид обикновените луди, дето крещят, бълнуват и се лигавят — за толкова години в Светилището не съм го чувал да повиши глас нито веднъж. Но все пак е луд като котка в торба.

— Вярно ли е, че го накарал да се бие до смърт с четирима мъже?

— Да... но той спечели само защото заради онази дупка в главата може да предсказва какво ще направи противникът.

— Ти не харесваш Кейл, нали?

— Какво има да му харесвам?

— Рива ми каза, че ти е спасил живота.

— Да, след като ме постави под заплаха, тъй че сме квит.

— Какво мога да сторя за вас, младежо? — попита веселият месар, рекламиращ с крясъци стоката си сред шумния пазар.

Кейл отвърна също тъй весело и гръмогласно:

— Спрете да доставяте месо от умрели котки и кучета за стражата в Западния дворец.

Вече не чак толкова весел, месарят измъкна изпод сергията къса тояга и тръгна към Кейл.

— Слушай ситен боклук, за какъв се мислиш, та да ми говориш така?

Той напредваше удивително бързо за размерите си, размахвайки тоягата в движение. Кейл приклепна и тоягата профуча над главата му, а месарят загуби равновесие и момчето с бързо протегнат крак му помогна да се просне в калта. После настъпи китката на месаря и изтръгна тоягата от пръстите му.

— А сега — каза Кейл, потупвайки нежно с тоягата по тила на противника — ще отидем заедно където държиш месото, ще избереш най-хубавото и всяка седмица ще ми пращаш от същото. Разбрахме ли се?

— Да!

— Добре.

Кейл престана да потупва месаря и му помогна да се изправи.

— Насам — каза човекът с едва сдържана злоба.

Тримата влязоха в склад зад сергията, пълен с говеждо, свинско и агнешко, а в един ъгъл имаше месо от кучета, котки и някакви други, непознати за Кейл животинки.

— Избери най-доброто — каза Хенри Мъглата.

Месарят тъкмо започваше да смъква от куките най-хубавото бонфиле, когато се раздаде познат глас:

— Спрете!

Беше Соломон Соломон заедно с четирима от най-опитните си войници. Ако ви учудва, че човек с ранга на Соломон Соломон лично избираше месо за хората си, би трябвало да изтъкнем, че тия хора поохотно биха понесли смърт, рани, лишения и болести, отколкото лоша храна. Соломон Соломон много държеше да осигури на войниците си най-добро хранене и се стараеше те да узнаят това.

— Какво си мислиш, че правиш? — обърна се той към месаря.

— Отделям месо за новата стража в двореца — отговори човекът и кимна към Кейл и Хенри Мъглата.

Соломон Соломон се престори, че не ги забелязва. Пристъпи напред и внимателно огледа месото в склада.

— Искам днес следобед всичко това да се достави в казармата Толанд. Без онзи боклук в ъгъла. — После той сведе поглед към месото, отделено за Кейл. — Включително и това.

— Ние дойдохме първи — каза Кейл. — Това вече сме го поръчали.

Соломон Соломон изгледа Кейл, сякаш го виждаше за пръв път.

— Аз имам старшинство по въпроса. Оспорваш ли го?

Въпреки жегата навън, складът беше издълбан в скалата и купчини лед в ъглите поддържаха хлад — но температурата спадна още повече от въпроса на Соломон Соломон. Нямаше съмнение, че от

отговора на Кейл зависи нещо ужасно. Усещайки това, Хенри Мъглата се опита да уреди любезно спора със Соломон Соломон.

— Не ни трябва много, сър, само колкото за трийсет души.

Соломон Соломон не го погледна и сякаш дори не го чу.

— Аз имам старшинство по въпроса — повтори той. — Оспорваш ли го?

— Щом ти харесва — отвърна Кейл.

Много бавно, оставяйки Кейл ясно да види какво върши, Соломон Соломон вдигна дясната си ръка с ритуален жест и едва-едва плесна момчето с разтворена длан по бузата. После отпусна ръка и зачака. Също тъй бавно и внимателно Кейл вдигна ръка към лицето на Соломон Соломон, но в последния момент завъртя китка с все сила и сред напрегнатата тишина отекна шумен плясък като от свещена книга, затръшната върху амвона.

Разярени от удара на Кейл, четиримата войници се хвърлиха напред.

— Спрете! — каза Соломон Соломон. — Капитан Грей ще ти се обади тази вечер.

— Тъй ли? — каза Кейл. — И защо?

— Ще видиш.

После се завъртя и излезе.

— А какво става с месото ни? — подвикна весело Кейл зад гърба му.

Той погледна ококорения месар, изумен и изплашен от разигралата се смъртоносна драма.

— Ти сигурно няма да ми изпълниш поръчката.

— Животът ми е по-мил, сър.

— Тогава най-добре да вземем малко месо още сега.

Кейл метна на рамо грамадно парче говеждо и излезе.

29.

Както, когато мълния падне върху дърво в суха гора, огънят бързо обхваща всичко наоколо, така и суматохата от срещата при месаря се разгоря из всяка къща на Мемфис. Маршал Матераци избухна в свирепи ругатни като чу новината. Випонд се начумери. Дватама викнаха Кейл и настояха да откаже двубоя.

— Но казват, че тогава всеки ще има право да ме убие без предупреждение.

Нямаше как да му възразят, защото бе истина. Кейл разиграваше ролята на невинна жертва и с това също нямаше как да не се съгласят. Затова Соломон Соломон бе призован пред маршала и канцлера, но въпреки свирепия порой ругатни от първия и неприкритите заплахи на втория, че ако не престане, ще иде да погребва прокажени в Средния изток, Соломон Соломон не отстъпи. Маршалът побесня.

— Ще прекратиш това, или увисваш на бесилката — изрева той.

— Нито ще спра, нито ще увисна — ревна в отговор Соломон Соломон.

И беше прав; при разменени удари дори маршалът не можеше да предотврати дуела или да накаже участниците. Випонд се опита да използва суетата на Соломон Соломон.

— Какво друго ще ти донесе убийството на едно четиринайсетгодишно момче, освен безчестие? Той е никой. Няма дори баща и майка, камо ли род, достоен за почетна битка. Защо да се унижаваш така?

Аргументът изглеждаше убедителен, но Соломон Соломон просто отказа да отговори.

Така разговорът приключи. Маршалът му кресна да се маха и Соломон Соломон излезе, изпълнен със свещена ярост.

Както може да се очаква, срещата на Кейл с Арбел Лебедовата шия беше мъчителна. Отначало тя го умоляваше да не се бие, но тъй като алтернативата бе далеч по-лоша, тя скоро обсипа Соломон

Соломон с най-люти клетви, после изтича при баща си да го помоли да сложи край на това.

По време на тази печална среща Кейл бе имал грижата да доведе Хенри Мъглата, за да подкрепи неговата версия за събитията. След като отчаяната млада жена излезе, Кейл забеляза, че Хенри го гледа и мислите му явно не са твърде приятни.

— Какъв ти е проблемът?

— Ти си ми проблемът.

— Защо?

— Защо се правиш, че не знаеше точно какво ще стане, когато той те попита дали оспорваш правото му да избере преди теб?

— Аз бях пръв. Знаеш го.

— Ще убиеш или ще бъдеш убит — и за какво? Заради няколко парчета месо.

— Не. Ще убия или ще бъда убит заради всичките му безпричинни побоища. Вече никому не ще позволя да го стори.

— Соломон Соломон не е нито Кон Матераци, нито група заспали Изкупители, дето изобщо не те усетиха. Постъпваш глупаво. Той може да те убие.

— Тъй ли?

— Да.

— Дано и той като теб да ме смята за глупав, защото тогава още повече ще се изненада като го размажа.

30.

Опера Росо е великолепен полукръгъл амфитеатър с изглед към Мемфиския залив, който може да смае дори и най-опитния пътешественик. Издига се тъй стръмно над самата арена, че е имало случаи развълнувани зрители да загинат при падане от най-горните редове. Но целта на Ил Рапидо, както наричат това шеметно извисяване, е да позволи на трийсет хилядна тълпа да се събере около сцената и в същото време всеки да има чувството, че може да докосне зрелището дори от най-високото място.

Имаше два вида дуели: „дуел симплекс“ и „дуел комплекс“. При първите крайт идваше след пускането на кръв; при вторите единият от участниците трябваше да загине. Неприязънта на маршала към дуелите не се дължеше на милосърдие, макар че на стари години бе престанал да намира наслада в подобни жестоки зрелища, а на размириците, които предизвикваха. Кръвните вражди, сблъсъците и жестоките отмъщения, породени от един бой до смърт, носеха толкова много скръб, че маршалът използваше цялото си официално и неофициално влияние, за да не се състоят. Смъртоносните схватки можеха само да предизвикат всеобщи размирици и да насърчат неуважението към управляващите кръгове. Напоследък жителите на Мемфис идваха в Червената опера само за да гледат бой с бикове и борба с мечки, макар че борбата с мечки вече излизаше от мода. Организираха се също така професионални боксови срещи и екзекуции. Следователно, възможността да видят, как хора от висшето общество — към което причисляваха и Кейл — се убиват на публично място, не биваше да бъде пропусната в никакъв случай. Кой знае кога щеше да се отвори пак подобен случай?

В деня на боя огромният площад пред Опера Росо беше претъпкан още от ранно утро. Пред десетте входа се виеха многохилядни опашки, а онези, които осъзнаваха, че няма начин да влязат, се мотаеха между щандовете и сергиите, изникващи при подобни важни събития като същински град от палатки. Навсякъде

гъмжеше от полицаи и жандармерия, дебнещи за крадци и подстрекатели, тъй като знаеха, че едно разочарование може да предизвика грозен масов побой. Присъстваха всички градски бандити — Вироглавците със златно-червени жилетки и сребристи ботуши, хулиганите с бели презрамки и черни цилиндри, рокерите с бомбета, монокли и цилиндри. Женската половина бе представена от Лолардите с дълги палта, високи ботуши и бръснати глави и Билетчийките с пухкави червени устни като лъка на Купидон, стегнати червени корсажи и дълги чорапи, черни като нощта. Кънтяха крясъци, викове, дюдюкания, смехове и музика; под звуците на фанфари младите Матеращи идваха да предизвикат възхитени и завистливи погледи. И половината от всяко спечелено пени отиваше в кесията на Кити Заека.

При екзекуции простолюдието обичаше да измеря осъдените с умрели котки. Макар че това се приемаше като съвсем подобаващо за престъпници и предатели, подобно поведение бе строго забранено в случаи като днешния — неуважението към представители на Матераците трябваше да бъде предотвратено на всяка цена. Подобни забрани обаче не пречеха на местното население да си опитва късмета и с напредването на утрото около десетте входа се струпаха камари от мъртви котки, порове, кучета, хермелини и тук-там по някой мравояд.

Точно в дванайсет взрив на фанфари обяви пристигането на Соломон Соломон. Десет минути по-късно Кейл, Хенри Мъглата и Клайст си проправиха път през тълпата, без да привлекат нищо внимание, докато надзирателите не спряха опашката на един от входовете и не се загледаха с кръвожадно любопитство как момчетата влизат в Опера Росо.

31.

В сенчестите стаи под Операта, запазени само за Матераците, възнамеряващи да си прережат гърлата, Кейл седеше мълчаливо заедно с Хенри Мъглата и Клайст, размишлявайки над предстоящия сблъсък. Допреди два дни в мислите му имаше само простичка ярост и жажда за мъст — мощни, но познати за него чувства. Но сетне всичко се промени, когато легна гол в постелята на Арбел Лебедовата шия под разкошни памучни чаршафи и за пръв път в живота си позна изумителната мощ на блаженството. Представете си какво бе за Кейл — гладния, бития, свирепия Кейл — да бъде обгърнат от ръцете и нозете на тази красива, гола и безумно страстна млада жена, която галеше косата му и не спираше да го целува. А сега чакаше в сумрачна стая с лек дъх на влага, докато горе Операта се изпълваше с трийсет хиляди зрители, които се надяваха да видят смъртта му. Допреди два дни го движеше волята да оцелее — дълбока, животинска, яростна — но през цялото време една част от него не даваше пет пари дали ще живее или ще умре. Сега това го вълнуваше много дълбоко и затова за пръв път от много време насам изпитваше страх. Да обичаш живота, разбира се, е чудесно, но не точно в такъв ден.

Хенри Мъглата и Клайст с еднакво учудване долавяха напълно непознатото чувство на страх откъм онзи, когото можеха да харесват или не, ала го смятаха за неуязвим. Сега с всеки приглушен вик, с всеки тътен на огромните врати и асансьори, с всяко кънтящо изтракване на невидими механизми очакването и вярата отстъпваха място на съмнението и страха.

Оставаше половин час, когато на вратата се почука и Клайст отвори. Влязоха лорд Випонд и ИдрисПюк. Те заговориха тихо, смутени от странното настроение в мрачната стая.

— Той добре ли е?

— Да.

— Трябва ли му нещо?

— Не. Благодаря.

После настана плътна тишина като над смъртен одър. ИдрисПюк, очевидец на невероятната схватка срещу Изкупителите в прохода Кортина, изглеждаше озадачен. Мъдрият и лукав Випонд, който знаеше, че никога не е срещал създание като Кейл, сега виждаше пред себе си едно младо момче, отиващо на жестока смърт пред ревящата тълпа. Тия дуели винаги му се бяха стрували неразумни и безсмислени, а днес вече ги смяташе за смехотворни и неприемливи.

— Нека да поговоря със Соломон Соломон — предложи той. — Това е престъпна глупост. Ще измисля някакво извинение. Остави на мен.

Той стана да си върви и внезапно в Кейл се надигна нещо смайващо за самия него — нещо, което едва ли някога щеше пак да изпита. *Да, нека да спрем. Не искам това. Не искам.* Но докато Випонд посягаше към вратата, нещо друго — не гордост, а дълбоко разбиране за реалността на нещата — го накара да извика:

— Моля ви, канцлер Випонд. Нищо няма да излезе. Той е готов да умре, стига да ме повлече в гроба. Каквото и да кажете, няма да ви послуша. Само ще му дадете предимство.

Випонд не възрази, защото знаеше, че е прав. Някой шумно почука на вратата.

— Петнайсет минути!

После вратата се отвори.

— О, викарият е дошъл да те види.

Влезе удивително дребен мъж с блага усмивка, облечен в черен костюм с бяла якичка, напомняща кучешки нашийник.

— Дойдох — каза викарият — да ти дам благословия. — Той помълча. — Ако желаеш.

Кейл погледна ИдрисПюк, който явно очакваше да изхвърли човечеца навън. Затова се усмихна и каза:

— Няма да навреди.

Протегна ръка и ИдрисПюк я стисна.

— Успех, момко — каза той и бързо излезе.

Кейл кимна на Випонд, канцлерът също кимна и остави трите момчета насаме с викария.

— Да започваме ли? — рече любезно викарият, сякаш предстоеше сватба или кръщение.

Той бръкна в джоба си и извади малка сребърна кутийка. Вдигна капачето и показа на Кейл, че е пълна с прах.

— Пепел от изгорена дъбова кора — обясни викарият. — Смята се, че символизира безсмъртието — добави той, сякаш не вярваше особено на тия твърдения. — Може ли?

Потопи пръст в пепелта и нарисува къса черта върху челото на Кейл.

— Помни, човече, че прах си и в прах ще се превърнеш — подхвана монотонно викарият. — Но помни също, че макар греховете ти да са като пурпур, ще станат бели като сняг, макар да са алени, ще станат чисти като агнешка вълна.

Той щракна капачето на сребърната кутия и я прибра в джоба си с чувството за изпълнен дълг.

— Ами... такова... успех.

Докато излизаше от стаята, Клайст подвижна след него:

— И на Соломон Соломон ли каза същото?

Викарият се завъртя и погледна Клайст, сякаш се мъчеше да го запомни.

— Знаеш ли — изрече той със странна усмивка, — май не му го казах.

И с тия думи изчезна.

Имаше още един посетител. Някой почука. Хенри отвори и Рива се вмъкна в стаята. Хенри се изчерви, когато тя лекичко стисна ръката му, минавайки покрай него. Кейл гледаше пода и изглеждаше откъснат от света. Тя изчака и най-сетне той изненадано надигна глава.

— Дойдох да ти пожелая успех — каза тя бързо и нервно, — а също да кажа, че съжалявам и да ти дам това.

Тя му подаде бележка. Кейл я взе и строши изящния печат.

Обичам те. Моля те, върни се при мен.

Цяла минута никой не проговори.

— За какво съжаляваш? — попита Кейл.

— Аз съм виновна, че си тук.

Клайст изсумтя презрително, но не каза нищо. Без да откъсва очи от нея, Кейл подаде бележката на Хенри Мъглата да я пази.

— Моят сумтящ приятел се опита да каже, че сам съм си виновен. Не те щада. Наистина е така.

Както всеки друг в нейното положение, тя пожела да се увери в прошката и мъничко прекали.

— И все пак си мисля, че вината е моя.

— Както кажеш.

Тя изглеждаше тъй покрусена, че Хенри Мъглата жалостиво протегна ръка и я изведе в още по-мрачния коридор.

— Голяма съм глупачка — каза тя, разплакана и сърдита на себе си.

— Недей да се измъчваш. Той искрено каза, че не си виновна. Просто в момента го вълнува съвсем друго.

— Какво ще стане?

— Кейл ще победи. Той винаги побеждава.

Тя отново стисна ръката му и го целуна по бузата. Обзет от странни чувства, Хенри се загледа след нея, после се върна в чакалнята.

Оставаха десет минути. Безмълвно и машинално Кейл започна загревка за боя. Клайст и Хенри Мъглата се присъединиха към него — размахваха ръце, изпъваха крака, тихичко пъхтяха в сумрачната стая. После някой удари с юмрук по вратата.

— Моля ви, господа, време е.

Момчетата се спогледаха. След кратка тишина резето на вратата в другия край на стаята рязко щракна. Тя се отвори бавно, със скърцане, и светъл лъч проряза полумрака, сякаш самото слънце чакаше Кейл навън. Ярката светлина нахлуваше като вихър, опитващ да ги отхвърли към безопасните сенки.

Докато тръгваше напред, Кейл отново чу последните й думи: „Избягай. Махни се. Моля те. Какво значение има всичко това за теб? Избягай.“

С няколко крачки той достигна прага и излезе навън под обедното слънце. Часът беше два.

Светлината го заслепи, в ушите му нахлу дивият рев на тълпата. Докато правеше десет, петнайсет, двавет крачки напред, очите му постепенно привикнаха и той видя не стената от трийсет хиляди изкривени и крещящи лица, а само мъжа, който чакаше в центъра на арената с два меча в ръцете. Опита се да не търси с поглед Соломон

Соломон, но не успя. На трийсет метра вляво от него Соломон Соломон вървеше право напред, гледайки само човека в средата на арената. Изглеждаше грамаден, далеч по-висок и широкоплещест, отколкото си го спомняше Кейл, сякаш бе пораснал двойно от последната им среща насам. Кейл смаяно усети как ужасът го лишава от силата, която му вдъхваше решимостта за победа почти през половината му живот. Сух като пясък, езикът му залепна за небцето, бедрените мускули го боляха и едва удържаха тежестта на тялото, струваше му се непосилно да повдигне ръце, а в ушите му сякаш бучеше огън, заглушаващ дори шума на тълпата, крясъците, дюдюканията и песните. Няколкостотин войници бяха подредени по ръба на амфитеатъра, на четири метра един от друг; озъртаха се ту към тълпата, ту към арената.

Вироглавците с цилиндри на главите пееха радостно:

*НАС НЕ НИ ОБИЧАТ, АЛА НЕ НИ ДРЕМЕ!
НАС НЕ НИ ОБИЧАТ, АЛА НЕ НИ ДРЕМЕ!
ЛЮБИМ ХЮГЕНОТИТЕ, ЗА ЛОЛАРДИ МРЕМЕ.
ТЪЙ ЛИ Е НАИСТИНА? ТЪЙ ЛИ Е? ДАЛИ?
ООООООООО, ОТ ЛЪЖА ТАКАВА МНОГО НИ
БОЛИ,
НО ПЪК ЛЮБИМ ОТ СЪРЦЕ МЕМФИСКИЯ
ТРУЖЕНИК...*

После те вдигнаха ръце над главите си и запляскаха в такта на нова песен, марширувайки с високо вдигнати колене.

*ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ, ИНАК ЩЕ УМРЕШ!
ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ, ИНАК ЩЕ УМРЕШ!
ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ, ИНАК ЩЕ УМРЕШ!
ТРЯБВА ДА ЖИВЕЕШ, ИНАК ЩЕ УМРЕШ!*

Опитвайки да ги надвикат и в същото време да раздразнят участниците, Лолардите с цилиндри възторжено пееха:

ЗДРАСТИ, ЗДРАСТИ, КОЙ СИ ТИ?
ЗДРАСТИ, ЗДРАСТИ, КОЙ СИ ТИ?
ДЖОН ЛИ, ФРЕД ЛИ, ЧУЙ ОТ НАС,
МЪРТЪВЩЕ СИ ПОДИР ЧАС.
КОЙ СИ ТИ?
НЕ ГО СМЯТАЙ ЗА ЗАПЛАХА, НЕ ГО СМЯТАЙ ЗА
ПРОКОБА,
АЛА МНОГО, МНОГО СКОРО ВЕЧЕ ЩЕ ЛЕЖИШ
ВЪВ ГРОБА.
ПОД САВАНЩЕ СЕ ОПЪНАТ ТЕЛЕСАТА ТИ
СТУДЕНИ,
САМО ЧЕ БЕЗ СРАМОТИИ И СЪС ЗЪБИ
РАЗПИЛЕНИ.
ЗДРАСТИ, ЗДРАСТИ, КОЙ СИ ТИ?

Всяка стъпка напред струпваше върху Кейл все по-тежък товар, сякаш слабостта и страхът, разбудени в него за пръв път от толкова време, вилнееха из стомаха и мозъка му.

Най-сетне достигна целта. Соломон Соломон стоеше до него, пламнал от ярост и мощ като второ слънце.

Церемониалмайсторът им направи знак да застанат от двете му страни. После извика:

— ДОБРЕ ДОШЛИ В ЧЕРВЕНАТА ОПЕРА!

При тия думи цялата тълпа изрева и скочи на крака — единствено в ложата на Матераците мъжете останаха да седят и подвикваха, а жените ръкопляскаха безразлично. Така или иначе това не беше каймакът на Матераците — висшата аристокрация избягваше да се меси във вулгарни събития като днешното. Макар и уважаван заради високата си позиция във военната йерархия, Соломон Соломон все пак беше внук на човек, натрупал богатство от търговия със сушена риба. Все пак няколко високопоставени личности бяха пристигнали в последния момент, включително начумереният маршал, и гледаха от грижливо прикритите частни ложи, похапвайки пресни скариди. В секцията, запазена за Монд, свирепата омраза към Кейл избухна под формата на море от ръце, размахани срещу него, и

подигравателен хор: БУМЛАКАЛАКАЛАКА БУМЛАКАЛАКАЛАКА
ТАК ТАК ТАК.

Високо горе на Западната трибуна някакъв сръчен разбойник или хулиган, успял да мине през обиска на разпоредителите, метна умряла котка, която описа дъга и тупна върху пясъка само на пет-шест метра от Кейл сред одобрителния рев на публиката.

Паниката се развилия из душата на Кейл, сякаш някакъв бент бе събирал страха му през всичките тези години, а сега рухваше и помиташе цялата му храброст, твърдост и жажда за живот. Дори гръбнакът му се разтресе от страх, когато церемониалмайсторът му подаде меча. Чувстваше се тъй слаб, че едва посегна да го изтегли от ножницата. Тежестта на оръжието го принуди да отпусне ръка край тялото си. Не оставаше нищо освен усещания — за горчивия вкус на смърт и ужас по езика му, парещите лъчи на яркото слънце, рева на тълпата и стената от лица. Тогава церемониалмайсторът вдигна ръце. Тълпата стихна. После той рязко отпусна ръце. Тълпата изрева като един колосален звяр и Кейл видя как човекът, който щеше да го убие, вдигна меча и предпазливо се отправи към разтрепераното от паника момче.

Дълбоко в душата му нещо крещеше за закрила, умоляваше да бъде спасено: ИдрисПюк, спаси ме, Леополд Випонд, спаси ме, Хенри и Клайст, спасете ме, Арбел, спаси ме. Но вече никой не можеше да му помогне освен човекът, когото ненавиждаше най-много. Именно Изкупител Боско го спаси от смъртоносния удар и червената кръв по пясъка — спаси го с дългите години насилие, с всекидневните стракове и сълзи. Водите на ужаса замръзнаха, започвайки от гърдите му. Докато Соломон Соломон бързо кръжеше около него, студенината слезе надолу през сърцето и стомаха, разля се в бедрата и после в ръцете. За броени секунди, също като вълшебно лекарство против мъчителна болка, в него се възроди старото, познато и спасително безразличие към смъртта и страха. Кейл отново бе същият както преди.

Стреснат първоначално от неподвижния Кейл, Соломон Соломон бързо премина в атака с вдигнат меч и напрегнат, съсредоточен поглед — вестител на жестоката смърт. Достигна дистанцията за удар и спря за момент. Двамата се спогледаха. Тълпата замлъкна. Кейл виждаше всичко като през тунел: една старица от публиката му се усмихваше като любяща баба и същевременно плъзгаше показалец по гърлото си,

мъртвата котка лежеше вкочанена на пясъка като зле изработена играчка, една млада танцьорка до ръба на арената бе зяпнала от тревога и страх. А противникът му пристъпваше от крак на крак и хрущенето заглушаваше крясъците на безкрайно далечната тълпа. После Соломон Соломон събра цялата си сила... и замахна.

Кейл приклепна, мина под ръката му и нанесе удар надолу, докато мечът на Соломон Соломон се опитваше да го разреже на две. Бяха си разменили местата — тълпата ревеше, отчаяно възбудена и объркана. И двамата изглеждаха невредими. Тогава нещо прокапа от ръката на Кейл, после шурна. Малкият пръст на лявата му ръка беше отсечен и лежеше на пясъка, дребничък и смешен.

Кейл отстъпи назад. Болката изведнъж врхлетя — ужасна и непоносимо мъчителна. Соломон Соломон гледаше и се наслаждаваше на кръвта и страданието. Имаше още време до края, но убийството вече беше започнало да става реалност. Когато тълпата забеляза кръвта по пясъка, из цялата Опера се надигна все по-мощен рев. Някои дюдюкаха, други насърчаваха по-слабия, Матераците крещяха възторжено, откъм трибуната на Монд долиташе подигравателен вой. После тълпата бавно стихна, докато Соломон Соломон, вече уверен, че всичко е в негова власт, чакаше загубата на кръв, болката и страхът от смъртта да си кажат думата.

— Стой кротко — каза Соломон Соломон — и може да те довърша бързо. Макар че нищо не обещавам.

Кейл го погледна сякаш леко озадачен. После завъртя меча, като че изпробваше тежестта му и бавно, лениво замахна към главата на противника. Дългогодишният инстинкт да напада при толкова слаба атака, тласна Соломон Соломон да се хвърли към Кейл. Мощните му бедра го изхвърлиха напред като спринтьор. Но на втората крачка той рухна като улучен от арбалета на Хенри и се стовари по лице и гърди върху пясъка.

Цялата многохилядна публика ахна от върховно изумление.

Ниският удар на Кейл при първата атака не бе пропуснал целта. Докато мечът на Соломон Соломон отсичаше кутрето му, Кейл бе прерязал ахилесовото му сухожилие; ето защо, въпреки мъчителната болка в ръката, той така се озадачи, че противникът му изглежда невредим; ето защо, нанесе тъй небрежно втория удар — просто искаше да го накара да се раздвижи.

Въпреки страха и смайването, Соломон Соломон се подпря на коляното на здравия крак и размахна меча срещу Кейл, за да го удържи на разстояние.

— Мръсна, ситна торба с лайна — прошепна той едва чуто. После нададе рев на гняв и безсилие.

Кейл стоеше извън обсега му и чакаше. Соломон Соломон нададе нов рев на ярост и унижение. Кейл просто го гледаше как започва да разбира, че е загубил.

— Много добре — каза Соломон Соломон, задавен от гняв и огорчение. — Ти печелиш. Предавам се.

Кейл се озърна към церемониалмайстора.

— Казаха ми, че трябва да продължим, докато единият от нас умре.

— Винаги е възможна милост — отговори церемониалмайсторът.

— Тъй ли било вече? Защото не помня, досега да е ставало дума за нещо подобно.

— Повален противник може да моли за милост. Тя не е гарантирана и никой не може да упрекне победителя, ако откаже. Но повтарям: винаги е възможна милост. — Церемониалмайсторът погледна коленичилият мъж. — Ако желаеш милост, Соломон Соломон, трябва да молиш за нея.

Соломон Соломон тръсна глава, сякаш в душата му се водеше жестока борба и наистина беше така. А в Кейл отначало се надигна недоумение, после огромно възмущение.

— Моля те за...

— Млъквай! — изкрещя Кейл, гледайки ту победения си противник, ту церемониалмайстора. — Лицемери! Домъкнахте ме на заклание и си мислите, че когато поискате, можете да промените правилата, защото положението не ви устройва. До това се свежда целият ви скапан аристократизъм — имате власт да принудите всички да се нагаждат към вас. Всяка ваша дума е гадна лъжа.

— Той е длъжен — каза церемониалмайсторът — да ти плати десет хиляди долара откуп за живота си.

Кейл замахна и Соломон Соломон с крясък рухна на пясъка. Под рамото му зейна дълбока рана.

— Кажи ми — попита Кейл, — повече ли струваш сега или по-малко? Ти ме биеше без причина и без жал, но погледни се сега. Това е

детинщина. Колко десетки хора си заклал, без да ти мигне окото, а когато дойде твой ред, хленчиш да ти се направи изключение. — Кейл ахна от учудване и погнуса. — Защо? Това ти е съдбата, един ден ще бъде и моята. Какво те притеснява, старче?

С тези думи Кейл застана над Соломон Соломон, дръпна го за косата и нанесе един-единствен удар отзад във врата. Пусна омекналото тяло да лежи на пясъка по гръб, с изцъклени слепи очи и струйка кръв, бликаща от носа. Скоро струйката спря и тъй свърши животът на Соломон Соломон.

През последните секунди от живота на Соломон Соломон момчето не усещаше нищо друго — нито болката в лявата ръка, нито рева на тълпата. Яростта го заслепяваше. Но постепенно болката и звуците се завърнаха. Шумът на тълпата бе странен — нямаше приветствени викове, само отделни групички пияни, които дори не осъзнаваха какво са видели, крещяха и дюдюкаха. Но повечето зрители просто не вярваха на очите си.

От пейката, където им бе казано да чакат, Хенри Мъглата и Клайст гледаха потресени. Хенри пръв осъзна какво ще направи сега Кейл.

— *Върви си* — тихо прошепна той. После изкрещя към Кейл: — Недей!

Опита се да изтича напред, но един разпоредител и един войник го спряха. Застанал наред Опера Росо, Кейл хвърли меч си върху корема на мъртвеца, после събра разкрачените му нозе и го повлече през прашната арена към секцията на Матераците.

Трябваша му около двајсет секунди. Ръцете на мъртвия се влачеха отзад, главата му подскочаше по неравния пясък, а кръвта оставяше криволичеца червена диря. Церемониалмайсторът направи знак на войниците пред тълпата да стегнат редиците. Матераците и младежите от Монд гледаха, онемели от изненада.

Продължавайки да държи краката на Соломон Соломон под мишниците си, Кейл спря, огледа тълпата, като че гледаше купища боклук и пусна краката, които глухо тупнаха на земята.

Той вдигна ръце високо над главата си и нададе срещу тълпата вик на злобен триумф. Церемониалмайсторът кимна на разпоредителите да пуснат Хенри и Клайст да го изведат. Докато тичаха към него, Кейл закрачи насам-натам пред войниците и тълпата,

която охраняваха, досущ като пор опитващ да се провре в кокошарник. После трикратно се удари с десница в гърдите, крещейки с наслада: „Меа кулпа! Меа кулпа! Меа максима кулпа!“ Зрителите не го разбраха, ала не се нуждаеха от превод. Те нададоха яростен рев и като един се устремиха напред, разтърсвани от ненавист. После двете момчета стигнаха до него и праметнаха ръце през раменете му.

— Давай, Кейл — рече Клайст, докато го хващаше здраво за рамото. — Защо не вземеш да ги нападнеш всичките?

— Време е да си вървим, Томас. Ела с нас.

Крещейки предизвикателно към тълпата през целия път, той позволи да го върнат към вратата на чакалнята. След трийсет секунди тя се захлопна зад тях и тримата седнаха в полумрака, замаяни от някаква ужасна магия. Бяха излезли само преди десет минути.

В двореца си Арбел Лебедовата шия чакаше вести, обзета от непоносим ужас. Не би понесла да отиде в Операта и да види смъртта му, както бе уверена, че ще стане. Интуицията ѝ крещеше, че е видяла любимия си за последен път. После отвън долетя странна шумотевица; вратата се разтвори и задъханата Рива нахълта в стаята.

— Жив е!

Представете си сцената, когато останаха насаме тази нощ — хилядите щастливи целувки, обсипващи изтощеното момче, ласките, пороя от знаци на обич и преклонение. Ако този ден бе минал през Долината на смъртната сянка, сега получаваше наградата да зърне рая. Но и адът го придружаваше — болката в отсечения пръст беше жестока, много по-страшна от предишните мъки на далеч по-тежки рани. Само веднъж успя да възприеме ясно възторженото посрещане. Хенри Мъглата бе успял да намери на безумна цена малко опиум, който бързо сведе болката до обикновена досадна тръпка.

По-късно тази нощ, когато Арбел бе приключила с възторжените целувки по всеки сантиметър от тялото му, той се опита да ѝ обясни какво стана с него преди боя с покойния Соломон Соломон. Може би от опиума, или от напрежението, ужаса на деня и близостта на смъртта, той така и не успя да говори смислено. Искаше да ѝ обясни всичко за себе си, но се боеше. В крайна сметка тя го накара да млъкне

от жал към неговото объркване, а може би и към самата себе си. Не искаше да мисли, че нейният странен любовник е в съюз със смъртта.

— Колкото по-малко говориш, толкова по-бързо ще се поправиш.

Изхвърлен от покоите ѝ преди да застъпи сутрешната стража, Кейл си тръгна (макар и след още много целувки и клетви за вечна любов) и завари Хенри Мъглата да стои сам на пост.

— Как си? — попита Хенри Мъглата.

— Не знам. Странно.

— Искаш ли чаша чай? — Кейл кимна. — Тогава сложи да кипне вода. Като ме сменят, ще дойда и аз.

Десет минути по-късно Хенри Мъглата дойде в стаята, точно когато водата кипваше. Седнаха мълчаливо да пият чай и да пушат — Кейл бе запознал с новото удоволствие двамата си приятели, особено Клайст, който вече рядко се мяркаше без самоделна пура в устата.

— Какво се обърка? — попита Хенри Мъглата след пет минути.

— Хвана ме страх. Ужасен страх.

— Мислех, че ще те убие.

— Щеше, ако не беше толкова предпазлив. Помисли си, че не мърдам, за да го подмамя.

Пак помълчаха.

— И какво се промени?

— Не знам. Стана за секунди... сякаш някой ме напълни с ледена вода.

— Значи късмет.

— Да.

— А сега какво?

— Още не съм мислил.

— Съветвам те да побързаш.

— В смисъл?

— Тук вече няма място за нас.

— Защо? — попита Кейл и се престори, че е насочил цялото си внимание към навиването на нова пура.

— Ти уби Соломон Соломон, после захвърли трупа му пред Матераците и ги предизвика.

— Как така?

— Предизвика ги да покажат на какво са способни, нали? — Кейл не отговори. — А ми се струва, че са способни на много лоши

неща. И следващия път няма да е открит двубой. Някой ще ти пусне тухла на главата.

— Добре де. Схванах.

Но Хенри Мъглата не мирясваше.

— Ами като разберат за теб и Арбел Матераци? Имаш закрилата само на двама души — Випонд и баща й. Да не мислиш, че като разбере, ще ви ожени? Ти, Арбел Матераци, с цялата си високопоставена префърцуненост, взимаш ли този свинар и смутител на спокойствието Томас Кейл за свой законен съпруг?

Кейл уморено се изправи.

— Трябва да поспя. Не мога да мисля сега.

32.

По изгрев-слънце Кейл потъна в непробуден сън, а в ушите му продължаваха да кънтят мрачните думи на Хенри Мъглата. Събуди се петнайсет часа по-късно — този път кънтяха църковните камбани. Но това не бе радостен звън, призоваващ не твърде набожните мемфиски жители за молитва в празничен ден, а дрезгав и див сигнал за тревога. Той скочи от леглото и хукна бос по коридора към покоите на Арбел. Отвън вече стояха десет гвардейци и още петима се задаваха откъм другия коридор. Кейл заблъска с юмрук по вратата.

— Кой е?

— Кейл. Отвори.

Вратата се отключи и уплашената Рива застана на прага. Арбел я избута и излезе навън.

— Какво става?

— Не знам. — Кейл кимна на гвардейците и я избута обратно в спалнята. — Петима вътре. Не вдигайте завесите и не се показвайте. Дръжте ги в ъгъла, далече от прозорците.

Тя отново прекрачи в коридора.

— Искам да знам какво става. Ами ако е нещо с баща ми?

— Връщай се вътре — отвърна Кейл с вик на този съвсем основателен страх. — Поне веднъж направи каквото ти се казва, по дяволите. И заключи вратата.

Рива внимателно хвана ръката на аристократката и я въведе вътре, последвана от петимата гвардейци, които не можеха да повярват, че са чули някой да говори на Арбел по такъв начин. Докато вратата се затваряше зад тях, Кейл кимна на командира на стражата.

— Ще пратя вест какво става, веднага щом разбера. Някой да ми даде меч.

Командирът направи знак на един от войниците да му даде оръжието си.

— А гащите да си дам ли? — добави той за голяма радост на останалите войници.

— Като се върна — закани се Кейл, — ще ви дам един смях!

И той изтича обратно. Грабна дрехите от стаята и след по-малко от трийсет секунди изскочи на двора пред двореца. Хенри Мъглата и Клайст вече бяха разположили стражи покрай стените и се канеха да се присъединят към тях, въоръжени с лък и еднокрак арбалет.

— Е? — рече Клайст.

— Не се знае почти нищо — каза Хенри. — Атака някъде отвъд петата стена... нападателите май били с монашески одежди. Но може и да не е вярно.

— Как, за Бога, Изкупителите може да стигнат толкова близо?

Обяснението бе просто. Мемфис беше търговски град, нападан за последен път преди много десетилетия и без изгледи за близка заплаха. Огромното количество стока, купувана и продавана всекидневно в града, трябваше да минава свободно през петте вътрешни стени, създадени да играят точно обратната роля при обсада, каквато не бе имало от петдесет години. В мирно време вътрешните стени се превръщаха в досадна пречка и постепенно ги прорязаха множество входи и изходи, шахти за отпадъци, вода и канализация, тъй че отбранителната им роля силно отслабна. Кити Заека изнуди един надзорник по канализацията — някои грехове се наказваха от Матераците почти също тъй строго, както от Изкупителите — и той въведе петдесетте Изкупители отвъд петата стена. Не биваше да остават никакви следи към Кити Заека. Когато започна нападението срещу двореца, надзорникът вече лежеше с прерязано гърло в една кофа за смет. Така опитът на Боско да предизвика атака на Матераците с цената на шепа нежелани Изкупители доведе до отчаяна битка в самото сърце на Мемфис. Нападението отвъд петата стена беше лъжлив ход на десет Изкупители, а останалите четирийсет се промъкнаха по тунелите под двореца и излязоха в двора през една шахта. Докато те изскачаха изпод земята като торни бръмбари в черните си раса, Кейл отпрати Клайст и Хенри Мъглата горе на крепостната стена и се зачуди какво да прави с дванайсетте Матераци около себе си. Точно тогава всички зяпнаха от изненада, като видяха четирийсетте Изкупители да се задават като черен прилив.

— Верига! Верига! — извика Кейл, после Изкупителите нападнаха.

Кейл викна Клайст, но във вихъра на ръкопашната схватка нямаше време да се разсейва. Междувременно неколцина Изкупители се опитаха да заобиколят веригата Матераци и да стигнат до вратата на двореца. Така се превърнаха в мишени за Хенри и Клайст, и из въздуха засвистяха стрели от лък и арбалет. Един от тях изпищя, драскайки гърдите си, сякаш под расото му се беше вмъкнал стършел и това привлече вниманието на Кейл. Той се отдръпна от веригата и хукна към вратата на двореца, като попътно покоси през крака един Изкупител, после повали още един по същия начин, а третият залитна назад със стрела в бедрото. Мечът на Кейл го улучи в устата, разсичайки долната челюст и гръбнака. После Кейл прекоси тълпата, стигна до двореца и се обърна към атакуващите Изкупители. Обстрелът отвисоко вече ги бе принудил да подирят укритие зад една невисока клиновидна стена, обърната с върха към двореца. Кейл стоеше отпред и ги чакаше да се приближат. Страховитият дъжд от стрели ги заставяше да се привеждат ниско и да пълзят на четири крака към него. Той бръкна в двуметровата декоративна ваза с растящо в нея старо маслиново дърво, извади няколко едри камъка и започна да ги хвърля. Това не беше детска игра — камъните трошаха ръце и зъби, принуждавайки Изкупителите да се изправят и да попадат под обстрела отгоре. Оцелелите петима отчаяно се втурнаха срещу Кейл. Той удряше с лакти, риташе, хапеше и те падаха един по един, но дори сред битката на живот и смърт част от него си мислеше, че нещо не е наред. Чувството се засили, докато той стоеше като герой от историческа хроника, сеещ смърт сред враговете — удар с юмрук, блокиране, посичане, смъртоносен удар и край. Последните трима Матераци бяха отблъснали противниците си — после Изкупителите изпаднаха в паника и се опитаха да избягат, но паднаха покосени от мечовете на гвардейците и стрелите на Клайст и Хенри, които вече не защитаваха Кейл, а имаха грижата да не допуснат нито един враг да стигне до шахтата.

Шеметът подир битката връхлетя Кейл с прилив на кръв и трескаво сърцебиене. Дворът пред него сякаш ту прииждаше, ту се отдръпваше; виждаше предсмъртния ужас по лицето на един Изкупител, виждаше как един гвардеец се опитва да удържи с две ръце червата в разсечения си корем; чуваше как друг възторжено шепне „Да! Да!“, щастлив, че е жив, че е победил, че не се е опозорил;

виждаше преbledнялото лице на един млад Изкупител, който разбра, че ще умре, когато над него се изправи гвардеец. И през цялото това време го мъчеше усещането за нещо ужасно объркано. Опитва се да извика на гвардееца да спре удара, но от гърлото му излетя само задавено хъркане, което не успя да предотврати грозния писък и агонията върху пращните плочи.

— Добре ли си, синко? — попита един гвардеец.

Кейл изпъшка и жадно си пое дъх.

— Кажи им да спрат. — Той посочи Матераците, които обикаляха сред ранените и ги довършваха. — Трябва да разговарям с тях. Веднага!

Гвардеецът се развика и изтича да изпълни заповедта. Кейл седна върху ниската стена и се загледа как една муха кацна до ръба на локва черна кръв, провери я на вкус, намери го за задоволителен и започна да се храни.

— Какъв ти е проблемът? — попита Клайст, идвайки с несигурна крачка към Кейл. — Още си жив, нали?

— Нещо не е наред.

— Забрави да ми благодариш.

Кейл го изглежда втренчено.

— Иди да видиш дали има оцелели.

Клайст понечи да го попита от какво е умрял последният му роб, но Кейл изглеждаше по-странен от обикновено и той реши да премълчи.

Хенри Мъглата вече бе почнал да проверява труповете като броеше арбалетните стрели и се надяваше жертвите му да са мъртви. Забеляза, че Клайст прави същото, макар че Матераците бързо бяха довършили всички, които мърдаха.

— Кейл! Ела да видиш! — извика Клайст след като преобърна един труп със стрела в гърба.

Разтревоженият Хенри Мъглата наблюдаваше от разстояние.

— Виж — каза Клайст. — Това е Уестаби.

Кейл се вгледа в мъртвото лице на осемнайсетгодишния младеж, когото бе виждал в Светилището всеки ден, откакто се помнеше.

— Ето единият от близнаците Гадис — обади се Хенри Мъглата. Настана кратко мълчание, докато преобръщаше съседния труп. — И брат му.

От дъното на двора близо до шахтата долетяха викове и четирима Матераци почнаха да ритат един паднал Изкупител. Трите момчета се втурнаха и ги задърпаха назад, но Матераците ги отблъскваха, докато Кейл не извади меч със заплаха да ги осакати жестоко, ако не се оттеглят. Клайст и Хенри Мъглата издърпаха Изкупителя настрани под злобните погледи на Матераците. Лошото им настроение се поразсея, когато един друг гвардеец се приближи, размахвайки меч, огънат под прав ъгъл.

— Гледайте само! — повтаряше той. — Гледайте само!

Кейл бавно се отдръпна към Клайст и Хенри, без да изпуска от поглед четиримата гвардейци.

Тримата застанаха над Изкупителя, който лежеше в несвяст, подпрян на стената на двореца. Лицето и устните му бяха подпухнали, зъбите липсваха.

— Вижда ми се познат — каза Хенри Мъглата.

— Да — потвърди Кейл. — Това е Тилманс, послушникът на Навратил.

— Изкупител Пипнидуп? — каза Клайст, като се вгледа внимателно в младежа. — Да, прав си. Тилманс е. — Той щракна с пръсти пред лицето на Тилманс. — Тилманс! Събуди се!

Разтръска го за раменете и Тилманс изстана. Очите му бавно се отвориха, но останаха замъглени.

— Те го изгориха.

— Кого?

— Изкупител Навратил. Изпекоха го на скара, защото опипваше момчетата.

— Съжалявам. Не беше лош в общи линии — каза Кейл.

— Стига да стоиш с гръб към стената — подметна Клайст. — Веднъж ми даде свинска пържола — добави той и това бе най-голямата посмъртна възхвала, която някой Изкупител можеше да получи от него.

— Не издържах на писъците — каза Тилманс. — Мина почти половин час, докато го довършат. После казаха, че ще ми сторят същото, ако не се запиша за доброволец.

— Кой ви пазеше по пътя?

— Изкупител Стейп Рой и неговите хора. Казаха ни, че когато стигнем до двореца, Божиите шпиони ще се бият заедно с нас, а ако се

справим добре, ще ни опростят греховете. Не ме убивай, шефе.

— Няма да те нараним. Само разкажи какво знаеш.

— Нищо не знам. Нищо.

— Кой бяха другите?

— Не знам... такива като мен... не бяха войници. Искам...

Очите на Тилманс се раздвижиха странно, едното помръкна, другото се взря над рамото на Кейл, сякаш виждаше нещо в далечината. Клайст отново щракна с пръсти, но този път нямаше резултат — очите на ранения съвсем помръкнаха и дишането му стана още по-неравномерно. За миг той се опомни и възкликна:

— Какво е това?

После главата му клюмна настрани.

— Няма да изкара до утре — каза Хенри Мъглата. — Горкият Тилманс.

— Да — каза Клайст. — И горкият Изкупител Пипнидуп. Ама че начин да си отидеш.

Посещението при Випонд отне на Кейл много повече време от когато и да било. Наложил се почти три часа да седи в претъпканата чакалня. Бяха му казали да се яви в три и да си държи езика зад зъбите. Когато най-сетне го въведоха, Випонд почти не го погледна.

— Трябва да си призная, че имах съмнения, когато ти предрече, че Изкупителите ще се опитат да нападнат Арбел в Мемфис. Питам се дали не го измисляш, за да намериш работа за себе си и другите двама. Приеми моите извинения.

Кейл не бе свикнал хората над него да си признават, че грешат — особено ако са прави, — затова само наведе очи към пода. Випонд му подаде печатна листовка — на нея имаше грубо нарисувана жена с разголени гърди, а отгоре заглавие: БЛУДНИЦАТА ОТ МЕМФИС. Листовката описваше Арбел като прочута развратница и блудница с бръсната глава, която се отдавала на похот в масови оргии с преклонение пред дявола и човешки жертвоприношения. *Тя е грях, завършваше текстът, крещящ към небесата за отмъщение!*

В главата на Кейл сякаш блъскаха чукове, докато се мъчеше да проумее.

— Нападателите извън стените са разхвърляли тези листовки по целия си път — каза Випонд. — Този път няма как да мълчим. Народът смята Арбел Матераци за по-чиста от сняг.

Макар че последното вече не беше съвсем вярно, нелепите лъжи от листовката дълбоко озадачаваха както Випонд, така и Кейл.

— Имаш ли представа защо е всичко това? — попита Випонд.

— Не.

— Чух, че си разпитал пленник.

— Каквото беше останало от него.

— Каза ли ти нещо?

— Нищо по-различно от онова, което сам бях разбрал. Това не беше сериозна атака. Те дори не бяха истински войници. Разпознахме десетина — готвачи, чиновници, неколцина войници от най-мързеливите. Затова беше толкова лесно.

— Не бива да го казваш пред никого. Официалната информация е, че Матераците са постигнали голяма победа срещу коварна атака на елитни убийци на Изкупителите.

— И това ако е елит...

— Надига се всенародно възмущение от станалото и дълбока почит към героизма на нашите войници при отблъскването на врага. С нищо не бива да противоречим на тази официална версия. Разбра ли?

— Боско иска да ви накара да го нападнете.

— Е, значи е успял.

— Да давате на Боско каквото иска е много глупаво. Не лъжа.

— Сигурно ще е за пръв път. Но ти вярвам.

— Тогава им кажете, че ако очакват боят срещу истинска изкупителска армия да е като този през миналата нощ, дълбоко грешат.

Випонд за пръв път погледна момчето пред себе си.

— Боже мой, Кейл, ако знаеше с колко малко здрав разум се управлява светът. Нито веднъж не е имало бедствие, без някой да предупреди за него — нито веднъж в цялата човешка история. И никой от предупреждаващите не е видял добро. Матераците няма да послушат никого по този въпрос — най-малко пък Томас Кейл. Такъв е светът и никой не може да го промени — нито невзрачна пешка като теб, нито дори едра риба като мен.

— Няма ли да се опитате да ги спрете?

— Не, няма, и ти също. Мемфис е сърцето на най-могъщата държава в света. Тази империя, Кейл, се крепи на някои съвсем простички сили: търговия, алчност и всеобща вяра, че Матераците са твърде могъщи, за да рискува някой да ги нападне. Да изчакваме зад стените на Мемфис, докато Изкупителите ни обсаждат, е неприемливо. Боско не може да победи, но ние можем да загубим. Трябва само да ни видят, че се крием от него. В Мемфис можем да издържим сто години обсада, но само след шест месеца ще избухнат бунтове от тук до края на света. Това е война, — тъй че най-добре да се захващаме с нея.

— Аз знам как ще се бият Изкупителите.

Випонд го погледна така, сякаш се готвеше да вдигне ръце.

— И какво очакваш? Да се съветваме с теб? Генералите, които планират кампанията, не само са покорили половината познат свят, те или са се сражавали заедно със Соломон Соломон, или са обучавани от него, макар че не го обичаха много. Но *ти* — едно момче... едно *нищожество*, което се бие като прегладняло псе. Не се и надявай. — Той нетърпеливо махна на Кейл да си върви и за последно добави: — Трябваше да пощадиш Соломон Соломон.

— Той щеше ли да го стори за мен?

— Много ясно, че не — и затова трябваше да използваш неговата слабост. Ако го беше пощадил, щеше да си спечелиш доброто мнение на Матераците, а него да изравниш със земята. Силата е също тъй безмилостна към човека, който я притежава, както и към жертвите му — тях смазва, а него трови. Истината е, че никой не притежава задълго мощ като своята. Който я вземе назаем от Съдбата, започва прекалено да се опаня на нея и това го погубва.

— Вие ли го измислихте, или някой друг, който никога не е заставал пред отегчена тълпа, жадуваща да го види изкормен?

— Самосъжаление, а? Изобщо не трябваше да си там, знаеш го много добре.

Раздразнен най-вече защото не намираше подходящ отговор, Кейл се обърна да си върви.

— Между другото в доклада за снощните събития ще бъде омаловажена твоята роля и ролята на приятелите ти. Не се оплаквай.

— И защо?

— След станалото в Червената опера срещу теб се надигна силна омраза. Помисли за това, което ти казах, и ще разбереш. А и да не

разбереш, ще си мълчиш за вчерашните събития.

— Пет пари не давам какво си мислят Матераците.

— Това си е твой проблем, че не даваш пет пари какво си мислят хората. А би трябвало да те интересува.

През следващата седмица Матераци от провинциалните имения прииждаха в Мемфис. По пътищата почти не можеше да се мине от рицари и техните оръженосци, съпругите им, прислугата на съпругите, безброй крадци, мошеници, проститутки, комарджии, джебчии, лихвари и обикновени търговци, всички дебнещи възможността да припечелят от войната. Но имаше и други вълнения освен паричните. Сред Матераците трябваше да се уредят сложните въпроси за старшинството. Мястото в бойния строй беше знак за обществено положение — бойните планове на Матераците представляваха нещо средно между военна стратегия и списък за настаняване на гостите по време на кралска сватба. Възможностите за оскърбление бяха безкрайни. Затова, въпреки неотложните военни въпроси, маршалът посвещаваше по-голямата част от времето си на всевъзможни приеми и гощавки само за да приглади нечия опасно настръхнала козина, обяснявайки, че привидното пренебрежение всъщност е най-висшата почест.

Именно на един от тези банкети, където беше поканен Кейл (по настояване на Випонд, който се опитваше да го реабилитира), дойде поредният неочакван обрат. Въпреки желанието на маршала да не се появява на публично място със Саймън, това не винаги бе възможно, особено ако Арбел помолеше да го поканят.

Лорд Випонд беше повелител на информацията, била тя вярна или невярна. Той имаше широка осведомителска мрежа по всички нива на мемфиското общество — от двореца до най-порутените коптори. Ако желаше нещо да стане широко известно, тези информатори получаваха някаква вярна или невярна история и я разпространяваха. Разбира се, подобен метод за разпространяване на полезни слухове и опровергаване на вредните са използвали всички владетели от Краля на кралете Озимандиас до кмета на някоя затънтена паланка. Разликата между Випонд и тия други специалисти в черното изкуство на мълвата беше, че Випонд знаеше: когато е наистина важно хората да повярват

на информаторите му, те трябва да казват почти цялата истина. И затова всичките пускани от него лъжи биваха приемани за чиста монета. Той бе използвал част от ценния си капитал за Кейл, защото отлично разбираше каква жажда за мъст е пламнала сред приятелите и близките на Соломон Соломон. Нямаше съмнение, че момчето ще бъде убито. Въпреки казаното пред Кейл, Випонд разпространи слуха, че той се е бил храбро заедно с Матераците, за да спаси Арбел и така опасността Кейл да загине от отрова или нож в някоя тъмна уличка намаля значително, макар и не докрай. Странно, но ако го попитаха, защо хвърля толкова сили за едно невзрачно хлапе, Випонд не би могъл да отговори. Но и нямаше кой да го пита.

От няколко часа Випонд и маршал Матераци се съвещаваха. Отчайващата им задача беше да създадат боен план, който да се съобразява с всички сложни проблеми на общественото положение и влияние при подреждането на Матераците на бойното поле. Истината бе, че им липсваше Соломон Соломон, чиято героична репутация го правеше незаменим в преговорите и компромисите между различни групировки на Матераците, борещи се за надмощие в бойния строй.

— Знаеш ли, Випонд — каза тъжно маршалът, — колкото и да се възхищавам на тънкото ти умение да се справяш с тия въпроси, трябва да кажа, че в крайна сметка много малко проблеми на този свят не могат да се разрешат с тлъст подкуп или с едно побутване на противника към пропастта в тъмна нощ.

— В какъв смисъл, милорд?

— Онова момче, Кейл. Не защитавам Соломон Соломон — знаеш, че се опитах да го спра, — но откровено казано не вярвах, че момчето има шанс срещу него.

— А ако вярвахте?

— Остави този лицемерен тон; недей да ми казваш, че винаги избираш правилната постъпка пред мъдрата. Истината е, че ни трябва Соломон Соломон; той щеше да изгладя противоречията и да вкара онези негодници в строя. Просто и ясно — трябва ни Соломон Соломон, а не Кейл.

— Кейл спаси дъщеря ви, милорд, и едва не плати с живота си.

— Ето, пак почваш, — а тъкмо ти трябва да знаеш, че не мога да се поддавам на чувствата. Знам какво стори и съм му благодарен. Но само като баща. Като владетел изтъквам, че на държавата е потребен

много повече Соломон Соломон, отколкото Кейл. Това е очевидната истина и няма смисъл да я отричаш.

— За какво съжالياвате, милорд? Че не го бутнахте в някоя пропаст преди дуела?

— Мислиш, че можеш да ме притесниш? Първо, нямаше да го убия, а щях да му връча торба злато и да заръчам да се пръждосва накъдето му видят очите. Което, впрочем, смятам да направя, след като свърши войната.

— А ако той беше отказал?

— Би ми се сторило крайно подозрително. Всъщност, защо изобщо се мотае тук?

— Защото му предложихте добра работа в най-защитената крепост на света.

— Значи аз съм виновен? Е, щом е тъй, ще си поправа грешката. Това момче е заплаха. Смахнато е като онзи тип в корема на кита.

— Исус от Назарет?

— Същият. След като уредим тая работа с Изкупителите, Кейл си отива и толкоз.

Лошото настроение на маршала идваше и от перспективата цяла вечер да седи до сина си — унижението беше едва ли не непоносимо.

Банкетът обаче мина много добре. Присъстващите благородници изглеждаха готови да загърбят старите вражди и обиди, и да застанат в общ фронт срещу заплахата на Изкупителите, насочена към Мемфис и по-специално към Арбел Лебедовата шия. През цялата вечеря тя бе тъй мила, любезна, забавна и потресаващо красива, че изкупителските клевети срещу нея изглеждаха все по-основателна причина мемфиските благородници да забравят дребните спорове пред опасността, която представляваха онези религиозни фанатици за всички тях.

През целия банкет тя отчаяно се стараеше да не поглежда Кейл. Тъй силно го обичаше и желаше, че се питаше как това още не е станало ясно дори за най-недосетливите. Кейл от своя страна беше мрачен, защото тълкуваше поведението ѝ като опит да го избегне. Виждаше, че тя се срамува от него, не желае да бъдат заедно на публично място. Колкото до страховете на маршала, че Саймън ще го изложи — те се оказаха безпочвени. Вярно, момчето, както винаги, седеше съвсем безмълвно, — но обичайното му изражение на тревога,

страх и объркване бе изчезнало. Всъщност лицето му изглеждаше съвсем нормално; по него се мяркаше ту веселие, ту жив интерес. Маршалът обаче се чувстваше все по-раздразнен от досадната кашлица, която го мъчеше, вероятно заради крясъците по безкрайния поток посетители с идиотски прошения.

Друга причина за раздразнението му идваше от младежа до Саймън. Не го познаваше, а онзи не казваше нищо през цялата вечер, но непрестанно въртеше дясната си ръка в подлудяваща поредица от идиотски жестове. Накрая това така обтегна нервите на маршала, че се канеше да заръча на главния слуга Пепис да го помоли или да спре, или да си върви, но внезапно младежът до Саймън стана и направи знак за тишина — тъй изумителна постъпка в подобна компания, че смеховете и разговорите заглъхнаха почти напълно.

— Аз съм Джонатан Кулхаус — обяви Кулхаус, — езиков наставник на лорд Саймън Матераци. Лорд Саймън желае да каже нещо.

Залата стихна не толкова от уважение, колкото от учудване. Тогава Саймън се изправи и раздвижи дясната си ръка по същия странен начин, както правеше Кулхаус през цялата вечер. Кулхаус преведе:

— Лорд Саймън казва: „Цяла вечер седях срещу епископ Дейвид Ласел и през това време епископ Ласел на три пъти ме нарече малоумна маймуна.“ — Саймън се усмихна широко и весело. — „Е, епископ Ласел, като стана дума за малоумни маймуни, ще ви отвърна с народната поговорка: присмял се хърбел на щърбел.“

Последвалият взрив от смях бе предизвикан колкото от самата шега, толкова и от ококорените очи и изчервената физиономия на Ласел. Дясната ръка на Саймън пъргаво заигра напред-назад.

— Лорд Саймън Матераци казва: „Епископ Дейвид твърди, че за него било голямо оскърбление да седи срещу мен.“ — Саймън подигравателно се поклони на епископа и Кулхаус последва примера му. Дясната ръка на Саймън пак се раздвижи. — „А аз ви казвам, епископ Ласел, че оскърбеният в случая съм аз.“

След тези думи Саймън се усмихна радушно и двамата с Кулхаус седнаха на местата си.

За момент всички около масата замръзнаха от смайване, макар че тук-там се чуха смехове и ръкопляскания. После като по някакво

безмълвно споразумение всички гости решиха да се престорят, че нищо не се е случило. Отново зазвучаха разговори и смехове, и поне привидно всичко продължи както преди.

Най-сетне вечерята свърши, гостите се разотидоха в нощта и маршалът заедно с Випонд се отправи почти тичешком към личните си покои, където бе наредил да го чакат синът му и дъщеря му. Още щом прекрачи прага, той властно попита:

— Какво става? Що за безсърдечна шега е това?

Той погледна дъщеря си.

— Нищо не знам. За мен станалото е също тъй загадъчно, както за теб.

В това време стреснатият Кулхаус дискретно мърдаше пръсти към Саймън.

— Хей, ти! Какво правиш?

— Това е... език на знаците, сър.

— Какво искаш да кажеш?

— Много е просто, сър. Всяко движение с пръст означава дума или действие.

От нерви Кулхаус говореше толкова бързо, че нищо не се разбираше.

— По-бавно! — изрева маршалът.

Разтрепераният Кулхаус повтори. Пред изумения поглед на маршала синът му направи няколко знака на Кулхаус.

— Лорд Саймън казва... ъ-ъ-ъ... че не бива да ми се сърдите.

— Тогава обясни каква е тази история.

— Много просто, сър. Както казах, всеки знак символизира дума или чувство.

Кулхаус се докосна с палец по гърдите.

— Аз.

После той сви юмрук и го разтърка в кръг по гърдите си.

— Се извинявам.

Той вдигна палец над юмрука, насочи го напред и размаха ръка като чук.

— Задето.

Той посочи маршала.

— Ви.

Разклати юмрук напред-назад.

— Ядосах.

После повтори жестовете тъй бързо, че едва се различаваха.

— Аз се извинявам, задето ви ядосах.

Маршалът погледна сина си, като че с поглед можеше да разкрие истината. По лицето му се бореха недоверие и надежда. После той въздъхна дълбоко и погледна Кулхаус.

— Как мога да бъда сигурен, че не говориш ти, а синът ми?

Кулхаус започваше да си възвръща обичайното самочувствие.

— Не можете, сър. Също както никой не може да бъде сигурен, че не е единственото мислецо и чувстващо създание сред тълпа от машини, които само се преструват, че мислят и чувстват.

— О, Боже — каза маршалът. — Веднага познах възпитаник на Главанашкия дом.

— Такъв съм, сър. Но при все това казвам истината. Вие знаете, че другите мислят и чувстват, защото с времето здравият разум ви подсказва разликата между реално и нереално. По същия начин, ако поговорите чрез мен със сина си, ще видите, че макар да е необразован и прискърбно невеж, той притежава също тъй остър ум като мен и вас.

Трудно бе човек да не се впечатли от оскърбителната откровеност на Кулхаус.

— Много добре — каза маршалът. — Нека Саймън ми разкаже как стана всичко от началото до тази вечер. И недей да добавяш нищо, или да го представяш по-мъдър, отколкото е в действителност.

Така през следващите петнайсет минути Саймън за пръв път разговаря с баща си, а бащата със своя син. От време на време маршалът задаваше въпроси, но по-често слушаше. А когато Саймън свърши, сълзи бликнаха по лицето му и по лицето на смаяната сестра.

Накрая маршалът стана и прегърна сина си.

— Съжалявам, момчето ми, толкова съжалявам.

После той нареди на един от пазачите да доведе Кейл. Кулхаус изслуша тази заповед със смесени чувства. Според него обяснението на Саймън бе прекалено благосклонно към идеята на Кейл да научи Саймън на простичък жестомимичен език и пренебрегваше заслугите на Кулхаус за превръщането на грубите и примитивни жестове в истински жив език. Сега изглеждаше, че този простак Кейл се кани да му отнеме цялата слава. Разбира се, Кейл беше изумен от случката на банкета почти колкото всички останали, тъй като нямаше представа

колко са напреднали Кулхаус и Саймън — най-вече защото Кулхаус пазеше тайната с намерение да организира бляскава изненада и да си припише заслугата.

Кейл очакваше да го нахокат и мъничко се обърка, когато бе посрещнат възторжено както от Арбел, така и от маршала, който се чувстваше виновен, заради своето неблагоприятно, но не и погрешно решение да се отърве от него.

Но Арбел също се чувстваше виновна. В дните след страшните събития в Червената опера тя прекарваше страстни нощи с Кейл, жадно поглъщаше всеки негов сантиметър, но денем слушаше, как посетителите ѝ обсъждат ужасната смърт на Соломон Соломон. Тъй като в миналото бе проявявала само презрение към тайнствения си телохранител, никой не се притесняваше да ѝ опише станалото с най-неприятни подробности. Някои от тези подробности можеха да се отхвърлят като клюки или клевети, измислени от аристократична солидарност, но веднъж дори честната и добросърдечна Маргарет Обри каза „Нямам представа, защо останах. Отначало толкова го съжалявах. Той изглеждаше тъй мъничък сред арената. Но, Арбел, никога през живота си не съм виждала нещо по-студено и по-жестоко. Той разговаряше с него преди да го убие. Видях го да се усмихва. И на свиня не бива да се посяга така, каза баща ми.“

След като чу това, в чувствата на младата принцеса настана смут. Тя несъмнено се чувстваше засегната от оскърбленията към нейния любим, но нима сама не бе виждала тая странна и смъртоносна безчувственост? Кой може да я упрекне, че една потайна тръпка се спусна до най-дълбокото кътче на сърцето ѝ, за да бъде заключена там? Но всички тия страховити мисли бяха прогонени от разкритието, че Кейл е възродил брат ѝ за нов живот. Тя хвана ръката му и я целуна със страст и изумление — и му благодари за стореното. Дори фактът, че той приписа цялата заслуга на Кулхаус, не промени нищо. Маршалът отчаяно се мъчеше да се изкашля, а Арбел благодари на служителя, но после и двамата отрупаха Кейл с нови възхвали и благодарности. Кулхаус се почувства предаден и усърдно забрави факта, че именно Кейл бе забелязал скритата интелигентност на Саймън Матераци, а после бе намерил начин да я освободи. Започна да си мисли, че опитите на Кейл да го включи в общата атмосфера на радост и признателност, всъщност са хитър начин да привлече отново

вниманието към себе си. Затова в деня, когато най-сетне преодоля съмненията на двама от своите покровители, Кейл успя и да си създаде още един неприятел.

33.

Тази нощ Арбел Матераци прие Кейл в прегръдките си, отхвърляйки всички предишни задръжки. Колко храбър бе той и колко неблагодарна бе тя да се съмнява в него... и как бе постигнал тази възшебна промяна у брат й. Колко великодушен изглеждаше днес, колко умен и проникателен. Тя изгаряше от преклонение тази нощ, докато се любеше с него, обожаваше го с всеки сантиметър от своето стройно и изящно тяло. Каква дивна магия хвърли това върху дълбоко наранената душа на Томас Кейл, каква радост и удивление му донесе. По-късно, докато лежеше обгърнат от нейните гъвкави ръце и безкрайни крака, той имаше чувството, че слънцето е проникнало до най-дълбоките кътчета на ледената му душа.

— Нищо лошо не може да ти се случи. Обещай ми — каза тя след почти час мълчание.

— Баща ти и неговите генерали няма да ме допуснат да припаря до бойните действия. А и аз не желая да ходя натам. Това няма нищо общо с мен. Работата ми е да те опазя. Нищо друго не ме интересува.

— Ами ако нещо се случи с мен?

— Нищо няма да ти се случи.

— Дори ти не можеш да бъдеш сигурен.

— Какво ти става?

— Нищо. — Тя хвана лицето му с длани и го погледна в очите, сякаш търсеше нещо. — Нали знаеш онази картина на стената в съседната стая.

— Портретът на пралядо ти?

— Да, и на втората му съпруга Стела. Закачих го там заради едно писмо, което намерих още като малко момиче, докато ровех из семейните вехтории в някаква стара ракла. Едва ли някой беше надничал там през последните сто години.

Тя скочи и изтича до скрина в другия край на стаята — гола и тъй невинна, че сърцето на всеки мъж би спряло, ако можеше да я види. Как е възможно подобно създание да ме обича, помисли си Кейл.

Тя порови из чекмеджето, после се върна с плик в ръката. Извади две ситно изписани страници и ги погледна тъжно.

— Това е последното му писмо до Стела, преди да загине при обсадата на Йерусалим. Чуй последните редове, защото искам да разбереш нещо.

Тя седна в края на леглото и зачете:

Скъпа моя Стела,

По всичко личи, че отново ще атакуваме след няколко дни — може би утре. В случай, че не бъда в състояние да ти пиша пак, чувствам се длъжен да напиша тези редове, които могат да попаднат пред взора ти, когато вече ме няма.

Стела, любовта ми към теб е безсмъртна, тя сякаш ме привързва към теб с крепки въжета, които единствено Бог би могъл да разкъса; ако не се завърна, скъпа ми Стела, не забравяй колко те обичам, а когато на бойното поле последният дъх излети от устните ми, той ще изрича твоето име.

Но, Стела! Ако мъртвите могат да се връщат на тази земя и да бродят невидими сред онези, които обичат, аз винаги ще бъда до теб; в най-лъчезарния ден и в най-мрачната нощ — в твоите най-радостни мигове и в най-мрачните часове — винаги, винаги; и ако мек ветреца повее край бузата ти, той ще е моят дъх; ако хлад обявява горещото ти чело, значи прелита духът ми.

Просълзената Арбел надигна глава.

— Това била последната вест от него. — Тя прегърна Кейл. — И аз съм обвързана с теб. Винаги го помни — каквото и да се случи, аз вечно ще бъда до теб, вечно ще чувстваш духа ми да бди над теб.

Потресен, замаян от тази красива и страстна млада жена, Кейл не знаеше какво да отговори. Но след малко думите станаха излишни.

34.

Уилфред Пен по прякор Петте корема, нощен стражник в град Йорк на сто и петдесет километра северно от Мемфис, разтвори широко очи, за да се разсъни, докато обикаляше градските стени. Изгревът се разгаряше над горите около града и Петте корема си помисли, че колкото и скучна да е нощната стража, тия мигове на утрото неизменно пораждат в човека вълшебната радост, че е жив. Точно тогава забеляза нещо тъй странно, тъй невъзможно, че отначало дори не го стресна, а само го озадачи. Това просто не може да бъде, помисли си той. Грамаден черен предмет се издигна иззад редицата дървета на около два километра от града и плъзна напред през червеникавосиньото небе. Той растеше и сякаш се движеше все по-бързо, докато накрая зашеметеният като животно в кланица Уилфред Пен видя, как само на пет-шест метра над него прелетя скала с размерите на крава, въртейки се лениво около оста си. Тя се спусна към града, унищожи четири големи къщи, заподскача сред облак от каменни отломки и прах и спря в градската Градина на чучулигите.

През следващите два часа четирите преносими обсадни машини на Изкупителите, наречени trebuшети, метнаха още десет скали и след като определиха обсега на обстрел, нанесоха тежки щети на крепостните стени. Требушетите бяха нов, неизпробван в бойни условия модел, и грамадните лостове на два от тях се счупиха. Църковните инженери, които придружаваха Четвърта армия на Генерал-Изкупител Принцепс, усърдно направиха своите измерения и оценки за слабостите на новия подвижен модел, сетне само за час събраха строшените части и поеха обратно по дългия път към Прелетния рид.

Следобед стана толкова горещо, че птиците замлъкнаха, но песента на цикадите бе оглушителна. В три часа двеста и петдесет леки кавалеристи предприеха кратка атака с надеждата да предизвикат реакция, която да даде на гарнизонния командир представа за силата на противника. Дъжд от стрели откъм дърветата ги принуди да

отстъпят и в крайна сметка загубите възлизаха на двама убити, петима ранени и десет умрели коня. Изкупителите наблюдаваха иззад дърветата отстъплението на кавалерията. Всички усещаха във въздуха злокобно напрежение, сякаш нещо ужасно бе затаило дъх и се канеше да удари. После всички се разсмяха, когато зловещата тишина секна и причината стана ясна. Сплашени от идването на конете и успокоени след тяхното оттегляне, милиони щурци отново подхващаха песента си.

Тази нощ започна наистина мръсната работа, когато старши сержант Тревор Бийл и десет от неговите войници крайно неохотно тръгнаха на разузнаване из гората Дъдли. Призори Бийл и седмина от войниците му се върнаха зад крепостните стени с двама пленници и докладваха на губернатора какво са свършили през нощта.

— За Бога, защо им е на Изкупителите да ни атакуват?

— Нямам представа, сър — каза старши сержант Бийл.

— Това беше риторичен въпрос, старши сержант. Задава се само за да предизвика ефект, без да очаква отговор.

— Да, сър.

— Колко са?

— Между осем и шестнайсет хиляди, сър.

— Не можеш ли да бъдеш по-точен?

— Промъквахме се из гъста гора в непрогледен мрак сред добре охранявана армия, сър, тъй че не мога да бъда по-точен. Не вярвам да са повече или по-малко.

— Много си нахален, старши сержант.

— Тази нощ загубих трима войници, сър.

— Съжалявам, но не е по моя вина.

— Не, сър.

Три часа по-късно старши сержант Бийл отново беше в кабинета на губернатор Агостино.

— Не успяхме да изкопчим друго от тях — всъщност от единия — освен предположенията му за общата бройка. Преди да млъкне окончателно, пленникът каза, че в гората са около шест хиляди, но армията се разделила преди три дни... а, и че ги командвал някой си Принцепс.

— Дайте ми един час насаме с тях, сър.

— Не вярвам да си по-добър от Брадфорд в мъченията на затворници. В края на краищата това му е работата. Искam ти и още трима да отнесете вест до Мемфис. Тръгнете поотделно; избирайте пътища, където е най-вероятно да избегнете засади на Изкупителите.

Един час след като Бийл и хората му напуснаха града, Изкупителите щурмуваха един пробив в южната стена и последва кратък, но яростен сблъсък с триста бронирани Матераци, които ги чакаха. Бяха отблъснати и загубиха двайсетина войници, без някой от Матераците видимо да пострада. Почти час след нападението стана ясно, че трима Матераци са изчезнали.

Още по-странно бе, че няколко часа по-късно от позициите на обсадните машини на изкупителите към синьото лятно небе се издигнаха четири колони от пушек. Не след дълго група разузнавачи се върна да съобщи на губернатора, че Изкупителите са се оттеглили и са изгорили четирите требушета, които с толкова усилия бяха докарали до Йорк.

Когато след три дни Бийл стигна до Мемфис, в града вече имаха вести за другата половина от Четвърта армия на Генерал-Изкупител Принцепс и бяха смаяни от съобщението на Бийл. Втората войска на изкупителите не атакува трите укрепени града по пътя си, всеки от които бе не по-малко стратегически важен от Йорк — просто ги отмина и се насочи към Форт Непобедим. Една стара шега на Матераците казваше, че Форт Непобедим не е форт, но това няма кой знае какво значение, защото не е и непобедим. Всъщност там имаше просторни полета и полегати склонове, стигащи изведнъж до тесни каньони и скалисти проходи. Тия две контрастиращи географски особености представляваха най-добрият и най-лошият терен, на който могат да действат кавалерия и бронирани бойци. Нямаше по-добро място за обучение на Матераците, които прииждаха към Форт Непобедим от цялата империя. В резултат там по всяко време имаше поне пет хиляди кавалеристи и пехотинци, мнозина с дългогодишен боен опит. В атаката на Изкупителите срещу Форт Непобедим нямаше никакъв военен смисъл — те просто предизвикваха Матераците на мястото, където бяха най-силни и тренираха денонощно. Четири хиляди Изкупители заеха бойни позиции в низините пред форта и зачакаха Матераците да ги атакуват. Така и стана. За нещастие на Изкупителите хиляда кавалеристи Матераци, които по същото време

се връщаха от учение, ги нападнаха в гръб и започна кървава баня, в която Изкупителите загубиха поне половината си войници. Останалите две хиляди отстъпиха с бой към Таметските клисури и се присъединиха към четирите хиляди Изкупители, които ги чакаха. Там теренът бе много по-неудобен за коне и Изкупителите можеха да не се опасяват от нов удар в гръб. В крайна сметка битката от първия ден се оказа свирепа, но с неясен резултат. Втори ден нямаше. Когато се събудиха, Матераците откриха, че Изкупителите са се оттеглили в планините, където кавалерията не можеше да ги преследва. Генералите в Мемфис озадачено си задаваха въпроса какво може да е целяло нападението срещу Форт Непобедим.

Новината, която пристигна в Мемфис на другия ден, бе също тъй озадачаваща, но по съвсем различен начин, ако изобщо може да се нарече „озадачаващо“ нещо, изпълнено с ужас и отвращение. В седем часа на единайсетия ден от месеца Втора конно-пехотна армия под командването на Изкупител Петър Бързица нахлу в Маунт Нюджънт — село с около хиляда и триста жители. Имаше само един очевидец на навлизането им — четиринайсетгодишно момче, което, поради нещастна любов към местно момиче, се събуди рано и отиде в близката гора да поплаче, без да стане за присмех пред по-големите си братя. Колоната от триста войници, приближаваща Маунт Нюджънт, представляваше странна гледка за момчето, което бе по-скоро озадачено — войниците носеха монашески одежди, каквито то не бе виждало досега и язدهа малки магарета, подскачайки смешно върху седлата; изобщо не можеха да се сравняват с величествената кавалерия на Матераците, която то бе зяпало със страхопочитание при единственото си посещение в Мемфис. Когато след осем часа Изкупителите напуснаха селото, всичките му жители освен момчето бяха мъртви. Докладът на местния шериф бе съставен по неговия разказ и пристигна върху бюрото на Випонд заедно с малка платнена торбичка. Той гласеше:

Изкупителите бързо събудили селяните и с помощта на рупор ги уведомили, че това е само временна окупация и ако окажат съдействие, няма да пострадат. Отделили мъжете и жените, както и децата под десет години. Жените

били отведени в селския склад за зърно, който бил празен — имало още време до жътвата. Мъжете били задържани в залата за събрания. Децата били отведени в кметството, единствената триетажна сграда в селото, и затворени на втория етаж. Когато пристигнахме, открихме, че Изкупителите са забили сред селото стълб и върху него беше поставено приложеното устройство.

Випонд отвори платнената торбичка. Вътре имаше нещо като ръкавица без пръсти, каквито употребяват през зимата търговците на пазара, за да си топят ръцете без да губят сръчност. Направена беше от най-здрава и дебела кожа, а от най-дебелата част по ръба на дланта се подаваше острие, дълго около дванайсет сантиметра и леко извито в края, за да следва очертанията на човешка шия. Върху острието беше изписано мястото на производство Гравизо. От вътрешната страна на ръкавицата имаше етикетче, каквито зашиват родителите върху дрехите на малките ученици. На него бе избродирано със син конец името *Петър Бързица*. Канцлерът Випонд потръпна и отново зачете доклада.

Започнали от жените — извеждали ги една по една от склада. Заставяли ги да коленичат. После един Изкупител с приложеното устройство пристъпвал изотзад, дръпвал главата, за да изпъне шията и прекарвал през гърлото на жертвата въпросното устройство, очевидно създадено за тази цел. После отмъквали тялото и довеждали следващата жертва. Намерихме само един жив очевидец — едно момче. Според него всяко от тези убийства траело не повече от трийсет секунди. Тъй като не знаели какво ги очаква, жертвите изглеждали разтревожени, но не и изплашени, а смъртта настъпвала с такава бързина, че през целия ден никой не успял да извика. По този начин Изкупителите избили всички жени — 391 на брой, до един часа след пладне. (Свидетелят можел да вижда часовниковата кула над кметството.) Мъжете — 503 — били избребени по същия начин. Но когато се стигнало до

децата под десетгодишна възраст — те били 304, Изкупителите престанали да прикриват своите действия. Хвърляли по едно и по две децата от най-високия балкон, за да си строшат вратовете. Не пощадили дори и най-малкото пеленаче. През целия си живот не съм виждал подобно нещо. След дадените показания и преди да успеем да го удържим, свидетелят избяга в гората, като се кълнеше да отмъсти на нападателите.

Джофри Меноут, шериф на графство Малдон

Три дни от сутрин до вечер Кейл се прикриваше в гората край Кралския парк и оттам наблюдаваше как армията на Матераците провежда учения с пълно бойно снаряжение. Беше проверил тежестта на една броня, оставена в коридора, докато собственикът ѝ се настаняваше в една от стаите на двореца. Навярно беше видна личност, защото в града вече дотолкова гъмжеше от Матераци, че нито молби, нито власт, нито пари можеха да осигурят свястно легло. По негова преценка бронята тежеше над трийсет килограма. Не си представяше как подобен товар (каквато и защита да осигуряваше) може да не попречи на най-главното в боя — бързината и гъвкавостта. Но след като видя тренировките, той разбра, че дълбоко греши. Матераците се движеха с изненадваща скорост и пъргавина, а бронята сякаш се пригаждаше към всяко тяхно движение. Можеха изумително сръчно да яхват конете и да слизат от тях. Кон Матераци дори се изкатери откъм долната страна на една подпряна стълба, после се преметна отгоре и нахълта в кулата, чийто щурм разиграваха. Ударите, които си нанасяха, биха разсекли на две незащитен човек, но те ги понасяха с лекота. Имаше уязвими места — например горната и вътрешната част на бедрото — но би било ужасно рисковано за противника да се добере до тях. Затова също трябваше да си помисли.

— Спипахме те — каза Клайст, излизайки иззад едно дърво заедно с Хенри Мъглата и ИдрисПюк.

— Чух ви още преди пет минути. Дебелите бабки от кухнята биха вдигнали по-малко шум.

— Випонд иска да те види.

Чак сега Кейл ги погледна.

— Каза ли защо?

— Изкупителски флот под командването на онзи боклук Коутс нападнал някакво място, наречено Порт Колард, опожарил половината град и се оттеглил. Един войник ми каза, че местните го наричали Малкия Мемфис.

Кейл затвори очи, сякаш бе чул много лоша вест. И наистина беше така. Когато обясни защо, всички млъкнаха задълго.

— Трябва да си вървим — каза Клайст. — Незабавно. Тази нощ.

— Мисля, че е прав — каза Хенри Мъглата.

— И аз. Но не мога.

Клайст изстена.

— За Бога, Кейл, какво бъдеще очакваш с лейди Префърцунка?

— Що не идеш да се удавиш?

— Мисля, че трябва да кажеш на Випонд — предложи ИдрисПюк.

— Тук вече няма място за нас. Защо не разбирате?

— Издрънките ли това на Випонд, и тримата отиваме за храна на рибите в Мемфиския залив.

— Може и да е прав — каза Хенри Мъглата. — В момента сме толкова непопулярни, колкото цирей на задника.

— И знаем чия е вината — добави Клайст, гледайки Кейл. — Твоя, ако случайно се чудиш.

— Утре ще кажа на Випонд. Вие двамата тръгнете тази нощ — каза Кейл.

— Няма да тръгна — каза Хенри Мъглата.

— Ще тръгнеш — каза Кейл.

— Не, няма — настоя Хенри Мъглата.

— Ще тръгнеш — заяви категорично Клайст.

— Вземи моя дял от парите и бягай — каза Хенри Мъглата.

— Не ми трябва твоят дял.

— Тогава не го вземай. Нищо не ти пречи да тръгнеш сам.

— Знам, че не ми пречи. Просто не искам.

— Защо? — попита Хенри Мъглата.

— Защото ме е страх от тъмното — рече Клайст. После извади меч си и яростно заблъска по близкото дърво. — По дяволите! По

дяволите!

В крайна сметка тримата се споразумяха да останат и ИдрисПюк да отиде заедно с Кейл, за да кажат на Випонд.

Този път не му се наложи да чака — въведоха го веднага в кабинета на Випонд. През първите десет минути канцлерът описа трите атаки на Изкупителите и клането в Маунт Нюджънт. Подаде на Кейл ръкавицата, оставена върху стълб в средата на селото.

— Отвътре е бродирано име. Познаваш ли тази личност?

— Бързица? Той беше основният екзекутор в Светилището. Имаше задачата да убива всеки, който не е предвиден за Символ верую. „Публична екзекуция за религиозно съзерцание на правоверните.“ — Изрече последното с тон, който подсказваше, че го е научил наизуст. — За Символ верую имаха грижата по-святи Изкупители от него. Никога не съм виждал да използва това нещо, но Бързица се славеше със светкавичните си убийства.

— Поставих си за лична цел — тихо каза Випонд — да открия този човек. — Той седна и въздъхна дълбоко. — Никоя от тези атаки не изглежда логична. Можеш ли да ми кажеш нещо за стратегията на Изкупителите?

— Да.

Випонд се облегна назад и погледна Кейл, долавяйки странния тон на отговора му.

— Познавам тази тактика, защото аз я измислих. Ако ми покажете карта, ще обясня.

— След това, което ми каза току-що, не смятам, че ще е разумно да ти покажа карта. Първо обясни.

— Ако искате моята помощ, трябва ми карта, за да обясня какво ще направят и да определя къде да ги спрем.

— Говори в най-общи линии. После ще си помислим за картата.

Кейл усети, че Випонд е по-скоро скептичен, отколкото подозрителен — просто не му вярваше.

— Преди около осем месеца Изкупител Боско ме отведе в библиотеката „Въжето на Обесения Изкупител“ — не бях чувал друг път да са допускали там послушник — и ми позволи да чета свободно за всички изкупителски военни трактати от последните петстотин години. После ми даде сведенията, които лично беше събрал за

империята на Матераците... а те не бяха малко. Каза ми да измисля план за атака.

— Защо избра точно теб?

— От десет години ме учеше на военно дело. Изкупителите имат такава школа. В нея бяхме двеста момчета — наричаха ни Божието дело. Аз съм най-добрият.

— Много си скромен.

— Аз съм най-добрият. Скромността няма нищо общо.

— Продължавай.

— След няколко седмици реших да се откажа от изненадваща атака. Обичам изненадите — като тактика, искам да кажа — но не и този път.

— Не разбирам. Това е *изненадваща* атака.

— Не, не е. От сто години Изкупителите се сражават с Антагонистите — предимно в окопна война и напоследък тя е в застой. От десетина години насам почти не са мръднали от окопите. Трябваше нещо ново да наруши застоя, но Изкупителите не обичат новостите. Според един закон всеки Изкупител има правото да убие на място послушник, който извърши нещо неочаквано. Но Боско не е като тях, той умее да размишлява и една от идеите му беше, че съм различен и може да ме използва.

— Как едно нападение срещу нас ще прекрати застоя във войната с Антагонистите?

— И аз не можах да разбера. Затова го попитах.

— И какво?

— Нищо. Той просто ми тегли един здрав пердах. И се захванах с каквото ми беше заръчал. Не мислех, че изненадата ще свърши работа срещу Матераците, защото те не се бият нито като Изкупителите, нито като Антагонистите. Изкупителите нямат сериозна кавалерия, нямат и брони. За тях най-важни са стрелците. Вие почти не ги използвате. Нашите обсадни машини са грамадни и тежки, всяка се строи на мястото на самата обсада. Вие сигурно имате четиристотин крепости със стени по-дебели от всичко, което сме виждали.

— Два от trebuшетите, използвани в Йорк, се счупиха, но те изгориха и четирите. Защо?

— Те са проникнали през крепостната стена още първия ден, нали така казахте?

— Да.

— Изпробвали са ново оръжие в истинска битка срещу нов враг далече от своята територия. Макар че два са се счупили, другите два са действали успешно.

— Но два се счупиха.

— Ще ги усъвършенстват — за това е цялата работа.

— В какъв смисъл?

— Няма смисъл да изненадваш врага на негова територия, ако не си сигурен, че ще го унищожиш бързо. Боско вечно ме биеше, защото казваше, че поемам твърде много излишни рискове. Не и тук. Аз знаех, че Изкупителите не са готови, че ние... — той бързо се поправи — че *те* трябва да проведат кратка кампания, да научат колкото се може повече за бойната тактика на Матераците, да узнаят колко добри са оръжията и броните им, после да се оттеглят. Покажете ми карта.

— Защо да ти вярвам?

— Стоя пред вас и ви казвам какво стана, нали? Можехме просто да си плюем на петите.

— Ами ако всички тия приказки са само фалшива откровеност и Боско през цялото време ти дърпа конците?

Кейл се разсмя.

— Добра идея. Някой ден ще я използвам. Покажете ми картата.

— Нищо не бива да излиза от този кабинет — каза Випонд след малко.

— Та има ли кой да ме чуе освен вас?

— Добре казано, — но за да си нямаме недоразумения, ако някой друг узнае в какво си замесен, ще намажеш въжето.

Випонд пристъпи до лавицата в дъното на стаята и свали свитък дебела хартия. Докато се връщаше към писалището, той погледна Кейл право в очите, сякаш това би могло да му помогне срещу момчето, привикнало цял живот да крие мислите си. После за добро или за зло взе решение, разгъна картата върху писалището и притисна краищата с преспапие от венецианско стъкло и любимата си книга „Меланхоличния принц“. Кейл огледа картата, съсредоточен тъй дълбоко, както Випонд не го бе виждал никога досега. През следващия половин час той отговори на многобройните въпроси на Кейл за местата на четирите атаки, броя и позициите на войниците. После момчето млъкна и мълчаливо проучи картата за десетина минути.

— Искам чаша вода — каза Кейл.

Водата веднага бе донесена и той я изпи на един дъх.

— Е?

— Матераците имат укрепени градове. Знаех, че без много по-леки обсадни машини, които лесно могат да се прехвърлят от град на град, можем със същия успех да надуваме тръби и да чакаме крепостните стени да рухнат. Казах на Боско, че Църковните инженери трябва да построят нещо много по-леко и лесно за сглобяване и разглобяване.

— И сам ли направи проекта?

— Аз ли? Не. Не разбирам от тия неща. Просто знаех какво е необходимо.

— Но той не ти каза, че е съгласен, че наистина ще осъществи твоя план.

— Да. Когато отначало чух за атаката, помислих, че... нали разбирате... — Той завъртя длан около главата си. — ... че малко съм се побъркал.

— Но не си.

— Аз ли? Нищо ми няма. Така или иначе, в Йорк те узнаха каквото им трябва, затова си тръгнаха и отмъкнаха тримата Матераци — искат не хората, а бронята. Тя сигурно вече е на половината път към Светилището и инженерите с нетърпение чакат да я проучат.

— Но ядохте пердаха във Форт Непобедим.

— Не аз, Изкупителите.

— Понякога казваш „ние“.

— По навик, шефе.

— Добре тогава. Твоят план се провали във Форт Непобедим.

— Не е провал — само лош късмет. Матераците не възнамеряваха да ги атакуват в гръб, те просто се върнаха в неподходящ момент... за Изкупителите, искам да кажа. Ако искаш да разсмееш Господ, сподели с него своите планове — нали така казват мемфиските лихвари?

— За да влезеш в Гетото, трябва разрешение.

— Никой не ми е казвал.

— Някой ден ще си патиш от ума.

— Още съм жив, ако това намеквате.

— И все пак казвам, че във Форт Непобедим всичко се обърка.

— Не е.

— Как така?

— Колко Изкупители бяха убити?

— Две хиляди и петстотин... някъде там.

— Те се биха на два пъти с вашата кавалерия и половината оцеляха. Бяха пратени да видят какво представлявате, а не да спечелят битка.

— А Порт Колард?

— Наричате го Малкия Мемфис. Защо?

— Построен е около естествено пристанище, силно наподобяващо тукашния залив. Градът е построен приблизително по същите планове. След като веднъж е излязло успешно — провинциалистите обичат да подражават... — Випонд млькна по средата на изречението. — Разбирам. Да. — Той тежко въздъхна и кихна. — Извинявай. И какво ще става сега?

Кейл сви рамене.

— Знам какво предстои по план — това не означава, че ще го направят.

— Защо. Дотук им донесе умерен успех.

— Не умерен — просто успех. Постигнаха всичко, което бях запланувал.

Настана зловещо мълчание. За изненада на Випонд, Кейл заговори пръв.

— Съжалявам; според Боско греховната гордост в мен е много силна.

— Прав ли е?

— Сигурно да.

— Познаваш ли онзи Принцепс?

— Срещал съм го веднъж. Тогава беше военен губернатор на северното крайбрежие. Там няма окопна война, навсякъде стърчат планини. Затова той води тази кампания, защото е най-добрият в сраженията с подвижна армия... и двамата с Боско са много гъсти, макар че доколкото чух, другите никак не го обичат.

— Знаеш ли защо?

— Не. Но четох всичките му военни отчети. Бие се тъй, сякаш умее да мисли. Тия работи дразнят Службата за нетърпимост. Боско го закриля, така съм чувал.

— Тогава защо трябва ти да казваш на Принцепс какво да прави?

— Питайте Боско. — Кейл махна с ръка към картата. — Къде са сега?

Випонд посочи място на сто и петдесет километра от най-северния край на Келявите земи.

— По всичко личи, че ще прекосят Келявите земи, за да се върнат в Светилището.

— Така изглежда. Но е твърде рисковано дори малка армия като тази да навлиза в Келявите земи през лятото.

— Значи твоят велик план не предвижда това?

— Моят велик план предвижда да *изглежда*, че са тръгнали през Хеселската гора към Келявите земи, та вие да се опитате да ги изпреварите и да им устроите засада. Но щом навлязат в гората, те ще завият на запад, ще прекосят реката по Стамфордския мост и ще се отправят към Порт Ерол на западното крайбрежие. Флотът, който опожари Малкия Мемфис, ще ги вземе от пристанището. Ако не успеят, доколкото съм чел в библиотеката, наоколо има плажове и плитчини. При необходимост могат да докарат гребни лодки. — Той посочи един проход на картата. — Дори ако времето е лошо и флотът закъснее, щом минат през Ключова клисура, няколкостотин Изкупители могат да задържат там цяла армия дни наред.

Випонд се вгледа в него мълчаливо и тъй задълго, че Кейл първо изпита смут, после раздразнение. Канеше се да заговори, когато Випонд зададе въпрос:

— Нима очакваш да повярвам, че момче на твоята възраст, каквато и да е тя, ще бъде помолено да подготви план за атака и после този план ще бъде изпълнен до най-малки подробности? Очаквах от теб нещо по-правдоподобно.

Отначало лицето на Кейл стана мъртвешки безизразно. Випонд веднага съжали за откровения тон и си спомни с каква хладна наслада бе убил Соломон Соломон. Това момче е почти безумно, помисли си той. Но после Кейл се разсмя кратко и весело.

— Виждали ли сте как лихварите играят шах в Гетото?

— Да.

— Играят предимно старци, но има и деца, дори много по-малки от мен. Едно от тези хлапета винаги побеждава — дори старият рабит

с масурите, брадата и смешната шапка не може да го бие. И рабитът казва...

— Мисля, че думата е равин.

— О. И аз се чудех. Както и да е, онзи равин казва, че шахът е дар от Бога, за да видим божествения план, а онова хлапе, дето едва може да чете, е знак за нас да вярваме, че зад всичко се крие порядък. Аз имам две дарби: мога да убивам също тъй лесно, както вие да строшите чиния... а другото е, че щом погледна карта или застана в някоя местност, веднага виждам как да нападна или да се отбранявам. Просто ми идва отвътре, както на онова момче от Гетото. Макар че едва ли е дар от Бога. Ако не ми вярвате, толкова по-зле за вас.

— И как ще ги спреш? — Випонд помълча. — Ако решиш.

— Първо, не им позволявайте да стигнат до Ключова клисура, иначе ще ги изтървете. Но ми трябва по-подробна карта от тук до тук — той посочи област от около петдесет квадратни километра — и два-три часа за размисъл.

Дали да вярва на това странно същество пред себе си, или да се отдръпне? Бащата на Випонд обичаше да се шегува, че при криза в половината случаи е най-добре да изчакваш. „Недей да правиш нищо — казваше той, — просто стой на място.“

— Изчакай в съседната стая и лично ще ти донеса картите. Стой настрани от прозорците.

Кейл стана и тръгна към вратата на частния кабинет, но докато се канеше да я затвори зад себе си, Випонд го спря.

— И онова клане ли беше включено в плана ти?

Кейл го погледна странно, но не личеше да е обиден.

— А *вие* как мислите? — тихо каза той и затвори вратата.

Випонд се обърна към брат си.

— Ти нищо не каза.

ИдрисПюк сви рамене.

— Какво има за казване? Или му вярваш, или не.

— А ти вярваш ли му?

— Аз вярвам *в него*.

— Каква е разликата?

— Той винаги ме лъже, защото не може да се застави да поеме повече рискове от необходимото. Прекалената потайност понякога е грешка и той все още я допуска.

- Не съм сигурен, че е чак такава грешка — каза Випонд.
- Защото и ти си потаен.
- Какво ще кажеш за днешния разговор?
- Мисля, че говори истината — каза ИдрисПюк.
- И аз така смятам.

След като взе решението да се намеси, Випонд изгаряше от нетърпение да види плана на Кейл, за чието изработване бяха нужни не три часа, а цели три дни.

— Добър ли го искате, или претупан? — отговаряше Кейл на непрестанните му молби да се запознае с поне част от идеите.

Нетипичната прибързаност на този хладнокръвен мислител идваше от дълбоката му тревога заради гибелта на селяните и нейната връзка със странните вести на малцината бежанци Антагонисти, идващи откъм север. Нещо в ръкавицата на Бързица бе обтегнало нервите му до крайност, сякаш цялата злоба и отмъстителност на света се съсредоточаваше в нейното проектиране, в качеството на шевовеите и майсторското прикрепване на острието за кожата. И тревогата му нарастваше още повече, защото досега се смяташе за светски мъж, почти циник и със сигурност песимист. Не очакваше много от хората и рядко грешеше в прогнозите си. Не го изненадваше, че в света има смърт и жестокост. Но тази ръкавица доказваше възможността за нещо ужасно, като ада, който той отдавна бе отхвърлил като приказка за малки деца, пращаше вест не под формата на рогат звяр с разцепени копита, а като грижливо изработена кожена ръкавица.

Не беше лесно за Випонд да повлияе на тактиката на Матераците, които пазеха привилегиите си по тия въпроси с ревност, достигаща до истерия. Випонд не беше войник, а политик, и с това ставаше двойно по-подозрителен. Отгоре на всичко маршал Матераци имаше сериозни проблеми със здравето — раздразненото гърло бе преминало в тежка гръдна инфекция и той все по-рядко можеше да присъства на многобройните съвещания за обсъждане на военната стратегия. Випонд трябваше да се справя с една нова, макар и временна реалност. Все пак обаче действаше с обичайната си умелост. Когато разузнавачите на Матераците изгубиха дирята на изкупителската армия в Хеселската гора, никой не се разтревожи

особено, тъй като очакваха противникът да се насочи по единствения възможен път към Келявите земи.

Точно тогава Випонд се среща тайно със заместника на маршала, полеви генерал Еймъс Нарсис, и го уведоми, че от собствената си осведомителска мрежа е получил сведения за истинските намерения на Изкупителите, но по редица сложни причини не желае лично да се замесва. Ако Нарсис реши да представи пред съвета на Матераците тази информация от свое име, както и бойният план, който Випонд също предложи да му предостави за разглеждане, щеше да си подсигури признание и слава. Канцлерът усети, че Нарсис е разтревожен. Той не беше глупак, но и не беше твърде способен и се страхуваше, че поради лошото здраве на маршала ще бъде принуден да ръководи цялата военна кампания. Не би го признал пред никого, но дълбоко в сърцето си не вярваше да е на нивото на тази задача. Випонд си осигури пълното му съдействие с дискретно поднесени, но съвсем конкретни обещания за промени в закона за данъчното облагане, които щяха силно да облагодетелстват Нарсис, както и с предложение да сложи край на един двайсетгодишен съдебен спор за огромно наследство, който той вече не се надяваше да спечели.

Полевият генерал обаче не беше продажник и нямаше да приеме стратегия, която би застрашила империята. Той няколко часа обсъжда плана на Випонд, тоест плана на Кейл, преди да разбере, че финансовите му интереси и съвестта му на военен са от една и съща страна на барикадата. Който и да е измислил този план, каза той на Випонд, несъмнено си знае работата. Не особено убедително се опита да протестира срещу присвояването на чужди заслуги, но Випонд го увери, че планът е дело на много хора и че при всяко положение истинското майсторство се крие във водаческите умения на онзи, който ще го осъществи. Когато приключиха разговора, Нарсис вече беше автор на плана. А когато го представи и защити пред военния съвет, това се превърна в истина, защото изчезналата армия на Изкупителите се появи точно там, където предсказа Нарсис.

Според един мъдър човек човечеството има щастие, че войните са тъй разорително скъпи, иначе нямаше да спрем да ги водим. Уви, хората вечно забравят, че може да има справедливи и несправедливи войни, но никога евтини. Проблемът на Матераците бе, че най-опитните финансисти в империята бяха евреите от Гетото. Евреите пък

се отнасяха крайно предпазливо към чуждите войни, защото те често им носеха беди, независимо от крайния резултат. Ако заемеха пари на губещата страна, нямаше кой да им ги върне, но ако финансираха победителя, той често решаваше, че евреите са виновни по някакъв начин за войната и трябва да бъдат прогонени. Така не се налагаше да им връща парите. Затова Матераците неискрено уверяваха евреите, че военните дългове ще бъдат върнати, а финансистите от Гетото също тъй неискрено твърдяха, че толкова голям кредит се намира много трудно, и то само на непосилна лихва. По време на тези преговори Кити Заека видя своя шанс и реши проблема като обеща да финансира всички военни дългове на Матераците. Това донесе огромно облекчение на евреите, които смятаха Кити Таун за мерзост пред лицето на Бога. Знаеше се, че не приемат сделки със собственика му при никакви обстоятелства, дори с риск да бъдат изгонени от страната. Кити повече се тревожеше за Матераците. Знаеше, че въпреки подкупите, изнудванията и политическата корупция, общественото мнение в Мемфис се надига срещу отвратителните деяния в Кити Таун и че ударът срещу него е неизбежен. Той пресметна, че една война, особено ако се радва на всенародна популярност, ще отклони вниманието от моралното неодобрение на неговия бизнес. Финансирайки една (според него) кратка военна кампания, Кити Заека се чувстваше сравнително уверен, че по този начин осигурява сигурността на собственото си положение в Мемфис за дълги години напред.

Най-сетне Матераците бяха готови да тръгнат срещу Изкупителите и водени от гениалния план на Нарсис, четирийсет хиляди бронирани войници напуснаха града под възторжените възгласи на огромни тълпи. Плъзна мълга, че маршал Матераци довършва военната си стратегия и по-късно ще се присъедини към войските. Това не бе вярно. Маршалът лежеше с тежка инфекция на дробовете и нямаше никаква надежда да вземе участие в кампанията.

Изкупителите обаче бяха в значително по-лошо положение поради взрив на дизентерия, която уби малцина, но изтощи огромното мнозинство. Освен това планът да подлъжат Матераците да ги очакват пред Келявите земи, докато те се отправят в обратна посока, явно се провали. Почти веднага щом излязоха от Хеселската гора, членен отряд на Матераците от две хиляди бойци започна да ги следи по другия бряг

на река Оксус. От този момент всяко движение на изкупителската армия бе наблюдавано и докладвано най-подробно на полеви генерал Нарсис.

За изненада на Принцепс, противникът не се опита да го задържи и за по-малко от три дни армията му измина почти сто километра. По това време дизентерията бе изтощила повече от половината му войска и той реши да спре за половин ден почивка в Бърнт Милс. Изпрати на градските бранители заплаха да избие цялото население както в Маунт Нюджънт, но обеща да ги пощади, ако се предадат незабавно и осигурят храна за хората му. Те се подчиниха. На следващата сутрин Изкупителите продължиха похода към Ключова клисура. Виждайки какъв ужас е предизвикало клането сред местното население, Принцепс изпрати напред отряд от двеста души, за да осигурява с подобна тактика на изтощените му хора постоянни доставки на храна, много по-добра от онази, с която бяха свикнали. Това значително повиши бойния дух.

Дотук разработеният от Кейл план за разузнаване с бой в империята на Матераците се оказваше ефикасен, но сега навлизаха в територия, картографирана твърде неясно в документите от библиотеката на Светилището. Една от най-важните цели на плана бе да доведат двацет картографи и да ги разпратят на десет отделни групи за колкото се може по-подробно проучване на терена, където щяха да атакуват през следващата година. Трите групи, изпратени пред войската, не се бяха завърнали и сега Принцепс навлизаше в територия, за която имаше само най-обща представа. На следващия ден той се опита да прехвърли армията си през Оксус при Белия завой, но войската, която го следваше по другия бряг, вече наброяваше пет хиляди. Наложиха се да изостави начинанието и да продължи през полето, където придвижването бе трудно и редките села, откъдето можеха да потърсят провизии, се оказаха евакуирани от Матераците, а всичко полезно и ценно беше отнесено.

През следващите два дни Изкупителите продължиха напред, търсейки отчаяно начин да преминат реката, а Матераците по отсрещния бряг бяха твърдо решени да им попречат. С всеки изминал час Изкупителите губеха сили от недояждане и дизентерия, и едва успяваха да изминат по петнайсет километра на ден. Но тогава им провървя. Разузнавачи на Изкупителите заловиха местен пастир и

семейството му. За да спаси живота си, пастирът разказа за един стар, рядко употребяван брод, по който според него можела да мине дори голяма армия. Разузнавачите се върнаха с новината, че преминаването ще бъде трудно и бродът се нуждае от сериозен ремонт, но може да стане проходим. После им провървя още повече. Обширните блатата по другия бряг на Оксус принудиха Матераците да се отдалечат от реката. След дълбокото отчаяние в сърцата на Изкупителите се надигна надежда. За два часа те запълниха брода с камъни от околните къщи. По пладне работата приключи и армията започна да прекосява Оксус. По залез-слънце последните Изкупители стъпиха на отсрещния бряг. Макар че малки групички Матераци се появиха да наблюдават от безопасно разстояние последния час на преминаването, те не сториха нищо освен да пращат известия до Нарсис.

На другия ден, след като минаха пет километра, Изкупителите се натъкнаха на гледка, която накара Принцепс да осъзнае, че с армията му е свършено. Калните пътища приличаха на зле разорани ниви, а храстите от двете им страни лежаха стъпкани и набити в земята — десетки хиляди Матераци бяха минали оттук преди тях. Разбирайки, че по пътя до Ключова клисура чака армия многократно по-голяма от неговата, Принцепс стори каквото можеше, за да спаси информацията, която от самото начало беше най-важната цел в плана на Кейл. Оцелелите картографи направиха колкото се може повече копия на съставените карти, после Принцепс ги отпрати, преоблечени, в десетина различни посоки с надеждата, че поне един от тях ще се добере до Светилището. Проведе кратка църковна служба и продължи напред. Два дни не видяха врага, а само реката от кал, която оставяха зад себе си. После завая ужасно студен и пороен дъжд. Под вятъра и пороя войската се изкатери по един стръмен хълм, но когато прехвърлиха билото, видяха да ги чака огромна армия, а откъм отвъдните долини прииждаха още и още Матераци. Дъждът спря, слънцето се показва и Матераците развяха знамената си, които весело запърхаха в червено, златно и синьо над блесналите войнишки брони.

Въпреки всички усилия на Генерал-Изкупител Принцепс да я избегне, битката вече беше неизбежна. Но не този ден. Започваше да се свечерява и Матераците, след като всяха смъртен страх в сърцата на Изкупителите, се оттеглиха малко на север. Виждайки това, Изкупителите също отстъпиха да подирят някакъв подслон, но не

преди Принцепс да нареди на всички свои стрелци да си отрежат от дърветата по един двуметров отбранителен кол. Понеже се боеше от нощна атака на Матераците, Принцепс заповяда да не се палят огньовете, за да не могат евентуалните нападатели да открият лагера. Мокри, измръзнали и гладни, Изкупителите лежаха, където намерят, изповядваха се, слушаха проповеди, молеха се и чакаха смъртта. Принцепс обикаляше сред тях, раздаваше осветени медальони на свети Джуд, покровител на загубените каузи, и се молеше с всички — от копачите на отходни ями до двамата архиепископи, натоварени с надзора над армията.

— Помнете, хора — казваше бодро той на всеки войник и свещеник, — че сме прах и в прах ще се превърнем.

— До утре вечер всички ще сме се превърнали — каза един монах.

За изненада на своя архидякон, Принцепс се разсмя.

— Ти ли си, Дънбар?

— Аз съм — отвърна Дънбар.

— Е, имаш право.

Повечето Матераци бяха на по-малко от километър, огньовете им горяха ярко и Изкупителите чуваха откъслечни песни, подигравателни крясъци в тяхна посока и монотонното бръмчене на тихи разговори, долитащо в спокойния нощен въздух. Старши сержант Тревор Бийл, назначен към щаба на Нарсис, беше още по-близо. Той лежеше само на петдесет метра от изкупителския лагер и обмисляше каква полезна работа може да свърши.

Измъчен, мокър, измръзнал, гладен и изпълнен със страх от утрешния ден, Изкупител Колм Малик вървеше към една от малкото шатри, които носеше Четвърта армия. „Никой не ти е виновен — помисли си той. — Сам се писа за доброволец, а можеше спокойно да си стоиш в Светилището и да пердашиш послушниците.“

Той мина с приведена глава през входа на шатрата и завари Изкупител Петър Бързица да гледа отвисоко едно момче на около четиринайсет години, седнало на пода с вързани зад гърба ръце. Върху преbledнялото лице на момчето бе застинало странно изражение —

съвсем разбираем ужас, но имаше и още нещо, което Малик не можеше да определи. Може би омраза.

— Пожелахте да ме видите, Изкупителю.

— Да, Малик — каза Бързица. — Питам се дали можеш да ми направиш една услуга.

Малик кимна крайно неохотно, но повече не можеше да си позволи.

— Това момче е шпионин или наемен убиец на Матераците, защото разправя, че видяло акцията в Маунт Нюджънт. Трябва да бъде ликвидирано.

— Да?

Този път Малик не се правеше на глупав, а наистина беше озадачен.

— Точно преди патрулите да го заловят и доведат при мен, получих лично от архиепископа пълно опрощение на греховете.

— Разбирам.

— Явно не разбираш. Дори и най-заслуженото убийство на невъоръжен човек изисква формално опрощение. Не мога да го убия лично, а после пак да ходя при архиепископа — ще реши, че съм идиот. Ти изповяда ли се?

— Още не.

— Тогава какъв е проблемът? Отведи го в гората и се отърви от него.

— Не може ли някой друг да го направи?

— Не. Хайде, действай.

И тъй Малик поведе ужасеното момче през подгизналия лагер покрай тихите литургии на монасите, мина през патрулите и навлезе в близката гора. С всяка крачка сърцето на Малик падаше все по-надолу в мокрите му ботуши — да хока и рита послушници беше едно, но да пререже гърлото на едно момче, вече видяло толкова ужаси, му се струваше непоносимо противно. Утре щеше да срещне своя създател. Щом навлязоха в храстите и лагерът се изгуби от поглед, той сграбчи момчето и прошепна:

— Ще те пусна. Бягай в онази посока, чуваш ли, и не поглеждай назад. Разбра ли?

— Да — каза ужасеното момче.

Малик преряза въжето около китките му и то с ридания побягна през мрака. Изчака още няколко минути, за да е сигурен, че не се е залутало обратно към патрулите. И да го намереха утре, вече нямаше да има значение. Така, с надеждата това милосърдно деяние да изкупи отчасти многото му грехове към децата, Малик тръгна обратно към лагера и връхлетя право на ножа на старши сержант Тревор Бийл.

Кейл стана много преди разсъмване и докато небето бавно просветляваше, към него се присъедини Хенри Мъглата, после Клайст, а по изгрев-слънце пристигна и ИдрисПюк. Стояха на върха на Силбъри Хил, откъдето имаха ясна видимост към бойното поле. Силбъри Хил не беше истински хълм, а грамадна могила, изградена по неизвестни причини от отдавна забравен народ. Плоският връх представляваше великолепна наблюдателница, не само за съгледвачи на вражеското придвижване — макар че бойното поле и без това се виждаше ясно откъм позициите на Матераците, — но и за многобройните високопоставени придружители: посланици, военни аташета, видни цивилни личности и дори няколко благородни дами. Сред тях беше Арбел Лебедовата шия, която настояваше да присъства въпреки острите възражения на Кейл и баща ѝ, които изтъкваха, че тя е главна мишена на Изкупителите и че сред хаоса на битката ничия безопасност не може да бъде гарантирана. Тя отвърна, че отсъствието ѝ ще е позорно щом присъстват други дами от Матераците, особено след като войната се води именно заради нея. Тези мъже рискуваха живота си в нейно име и липсата ѝ можеше да се обясни единствено с малодушие. Спорът продължи до деня преди битката и накрая маршалът отстъпи, едва когато Нарсис потвърди окаяното състояние на малобройната изкупителска армия и сигурната позиция на Силбъри Хил. Склонът бе твърде стръмен за пряка атака, лесно се отбраняваше и осигуряваше безопасен път за бягство. Кейл неохотно прие, но планираше при пръв признак за опасност да евакуира Арбел, ако се наложи дори насила. След като видя бойните редици в ранното утро, тревогата му отслабна.

Бойното поле имаше формата на триъгълник. Той стоеше на Силбъри Хил, в левия ъгъл на основата, а четирийсет и пет хилядната армия на Матераците се простираше в плътен строй до десния ъгъл.

Изкупителите заемаха върха на триъгълника. От двете страни се издигаха синкавочерни непроходими гори, а между тях имаше широко поле. По-голямата част беше разорана, но ивица ярко жълти стърнища бележеше позициите на Матераците. Разстоянието между двете армии бе около деветстотин метра.

— Според теб колко са? — завъртя се Кейл към Хенри Мъглата, посочвайки Изкупителите.

Хенри мълча цели трийсет секунди.

— Около пет хиляди стрелци. Може би хиляда и триста пехотинци.

— Свалям му шапка на Нарсис — каза ИдрисПюк и се прозя. — Изкупителите няма къде да отстъпват, а ако нападнат при такова съотношение, ще ги накълцаме на парчета. Отивам да намеря закуска.

Клайст тръгна с него към един стар слуга, който бе запалил огън и раздухваше пламъка, изчервен като рак, а до него имаше голяма чиния с пържени яйца и пушен свински бут колкото конски крак. Докато стояха и гледаха, един червеникав сетер на някоя благородна дама застана до тях и размаха опашка с надеждата да бъде включен в предстоящото пиршество.

Докато закусваха, всички обсъждаха бедите на Нарсис. Макар че бойният му план бе спечелил подкрепа и възхищение дори от най-опитните и дългогодишни бойци, те бяха свикнали маршал Матераци да има последната дума по въпроса за старшинството в атакуващите редици. Отсъствието му от бойното поле позволяваше да се разбудят стари съперничества без ясен начин да бъдат преодолен. Отгоре на всичко Нарсис бе принуден на три пъти да променя бойния план — такива неща се случват и на най-великите генерали. Това означаваше, че благородници с кралска кръв, получили важни роли в челните редици, сега биваха помолени да заемат безславни, но жизнено важни позиции в ариергарда. Това им се струваше позорно падение в техния живот, посветен изцяло на военната слава и доблест. Хитрият план Изкупителите да бъдат притиснати в тясното поле сега се превръщаше в проблем, тъй като имаше твърде много опитни, даровити и храбри благородници, а местата за тях не достигаха. Освен това всеки от тях основателно вярваше, че е най-подходящ и един компромис застрашава империята, която се бяха клели да защитават с честта и кръвта си. Всеки имаше убедителни аргументи да бъде включен, а малцина не

бяха добри. Само цялото дипломатично умение и дългогодишният управленчески опит на маршал Матераци биха помогнали да се намери решение, а Нарсис не притежаваше нито едното, нито другото въпреки дарбата си на пълководец. Накрая той реши всички най-влиятелни благородници да получат по един отряд в челните редици, а назад изтегли само онези, които можеше да си позволи да обиди. Това ужасно усложни командването на войските, но по-добро решение нямаше, а ситуацията час по час се влошаваше заради новопристигналите, които настояваха да получат място в бойния ред. Нарсис се утешаваше с мисълта, че проблемите на Принцепс може да са по-прости, но и далеч по-неприятни. Като се престори, че трябва да огледа неприятелските позиции, той излезе от бялата шатра и остави споровете зад гърба си, но в този момент забеляза Саймън Матераци, облечен с броня и обкръжен от десетина ординарци, на които демонстрираше наскоро научените удари с меч. Нарсис дръпна настрана един от своите адютанти и му прошепна:

— Незабавно отведи в тила малоумния син на маршала и го дръж под охрана, докато всичко свърши. Само това ми липсваше — да се замотае из битката и да го претрепят.

За всеки случай той изчака да види как заповедта му бе изпълнена въпреки безсилната ярост на Саймън. Кулхаус бе отишъл да потърси вода и не видя нищо.

Кейл и Хенри Мъглата гледаха бойното поле и разсъждаваха, но колкото и да спореха какво биха сторили на мястото на Принцепс, всичко се свеждаше до неотдавнашния коментар на ИдрисПюк. Тревогата им започна да се разсейва.

— Всъщност планът е твой — каза Хенри Мъглата, докато гледаше с възхищение редиците бронирани мъже и пъстри знамена.

— *Идеята* е моя. Онова долу е работа на Нарсис. Всичко изглежда наред. Малко е позадръстено, но какво да се прави.

И той с немалко удоволствие се замисли над печалното бъдеще на Изкупителите.

И все пак двамата изпитваха неприятна смес от омраза и страх, докато гледаха как изкупителската армия се подрежда на три пехотни отряда, разделени от две неголеми кавалерийски групи. Отляво и отдясно бяха стрелците.

Въпреки неволната си боязън от Изкупителите, Кейл и Хенри Мъглата виждаха колко е лоша позицията им. Вече почти нямаха храна, бяха мокри и измръзнали — когато се раздвижиха и слънцето грейна, над тях се издигнаха облаци пара. Страдащите от дизентерия бяха още по-зле — нямаше шанс да напуснат редиците и трябваше да се облекчават на място. И всичко това пред добре снабдена, добре нахранена и десет пъти по-многобройна армия. Крайно неприятно... и напълно задоволително.

Под тях Матераците се бяха разделили на две групи бронирана пехота (макар че мнозина все още не си бяха облекли броните) по осем хиляди бойци във всяка. От двете им страни и отзад чакаха хиляда и двеста бронирани кавалеристи. Челните редици на Матераците все още не бяха оформени — мнозина бяха насядали да ядат и да пият, отекваха весели викове и смях, а на много места настана блъсканица за по-предни позиции. На огньовете се печаха овце и дори един кон, над кипящите казани се вдигаше пара. Онези, които бяха твърде развълнувани, за да се хранят, затегнаха броните, заеха местата си и започнаха да се провират по-напред, но военната дисциплина не позволи блъсканицата да прерасне в нещо по-грубо.

Два часа по-късно все още нищо не се бе случило. Пребледнялата Арбел Лебедовата шия дойде при тях, придружена от добре похапналия ИдрисПюк, Клайст и Рива. Макар през последните месеци да бе изгубила част от своята пухкавост, тя продължаваше поразително да контрастира със своята господарка. Беше почти двайсет сантиметра по-ниска, тъмнокоса, с кафяви очи и въпреки всичко далеч по-пищна от стройната, гъвкава и руса Арбел. Изглеждаха тъй различни като гургулица и лебед.

Разтревожената Арбел ги попита какво очакват да стане и всички единодушно решиха, че Матераците с право стоят на място, защото рано или късно Принцепс ще бъде принуден да атакува. Както и да го въртяха, положението на Изкупителите беше отчайващо.

— Някой виждал ли е Саймън? — попита Арбел.

— Сигурно е с маршала — каза ИдрисПюк.

Напоследък Саймън и маршалът бяха неразделни. „Почти като баща и син“ — шегуваше се Клайст, когато Арбел не можеше да го чуе. Все пак тя се канеше да изпрати двама слуги да потърсят брат й, когато към тях се приближиха трима конни войници. Единият беше

Кон Матераци. Не бе идвал тъй близо до Кейл от битката в лятната градина.

— Полеви генерал Нарсис ме праща да проверя дали сте в безопасност.

— Напълно. Да си виждал брат ми?

— Да, струва ми се — преди около час. Беше в Бялата шатра с онзи тъпак, дето му превежда.

— Нямах право да говориш така за Кулхаус. Моля те, потърси Саймън и се погрижи да го изпратят насам.

После тя се обърна към двамата си слуги и ги прати във Високата шатра със същата задача.

За пръв път Кон Матераци погледна Кейл.

— Струва ми се, че тук ще бъдеш в безопасност.

Кейл не отговори. Кон насочи вниманието си към Клайст.

— Ами ти? Ако имаш повече храброст, отколкото да седиш тук и да ни оставяш да се сражаваме вместо теб, мога да ти уредя място на първа линия.

Клайст сякаш се заинтересува.

— Добре — отговори любезно той. — Имам да свърша едно-две неща, но ти върви, а аз ще те догоня след малко.

Кон нямаше кой знае какво чувство за хумор, но разбра, че му се подиграват.

— Онези ваши посрани приятели там поне имат куража да се бият. Вие тримата само седите тук и оставяте всичко на нас.

Клайст го погледна и обясни като на малоумен:

— За какво ти е куче, ако ще лаеш сам?

Но Кон не се хвана на подигравката — може би защото от рождение се смяташе за безкрайно достоен.

— Вие имате много повече основания да се биете днес, отколкото всеки от нас. Ако го смятате за забавно, и без тия глупави насмешки всички ще видят какво представлявате.

И като спечели по този начин последната дума, той обърна коня и се отдалечи. Истината бе, че това почти не засегна Хенри Мъглата, а още по-малко Клайст, но улучи болното място на Кейл. Победата над Соломон Соломон му бе показала, че неговото умение зависи от страха, който можеше да дойде и да си отиде всеки момент. Каква полза от подобна дарба, ако паниката може да я заличи? Той знаеше, че

остава на хълма, защото това долу не беше негова битка в истинския смисъл на думата, че дългът и любовта го обвързват да пази Арбел Матераци... но го задържаха и споменът за треперенето, слабостта и спазмите в стомаха — ужасното чувство, че си слаб и безпомощен.

На върха на Силбъри Хил пристигна нов посетител, чиято поява предизвика сериозно раздвижване сред събралите се важни персони. Макар че дойде до подножието на хълма с каляска, той се прехвърли в закрыта носилка, каквито използваха дамите Матераци за придвижване по тесните улички на стария град, където не можеше да мине карета. Осем души мъкнеха с усилие носилката нагоре, а други десет я пазеха.

— Кой е този? — обърна се Кейл към ИдрисПюк.

— Е, не бих казал, че често се изненадвам, но това *наистина* е чудо.

— Да не е изгубеният кивот?

— Гледай надолу, не нагоре. Ако самият дявол се изплаши от някого, то ще е от това същество. Кити Заека.

Впечатленият Кейл помълча, докато оглеждаше единайсетте телохранители.

— Печени ми се виждат.

— Така и трябва. Това са Лаконични наемници. Сигурно струват цяло състояние.

— Какво търси тук? Мислех, че всички говорят за него, но никой не го е виждал.

— Подигравай се. Засегнеш ли Кити, ще съжаляваш. Сигурно е дошъл да си нагледа капиталовложението. Освен това днес има шанс безопасно да види как се твори историята.

После вратата на носилката се отвори и отвътре излезе мъж. Кейл изпъшка разочаровано.

— Не е Кити — каза ИдрисПюк.

— Слава Богу. Тоя поне не прилича на Велзевул.

— Понякога забравям, че си още хлапе. Ако някога те поканят да се запознаеш с този приятел — ИдрисПюк посочи човека, — гледай да си намериш спешна работа другаде.

— Сега вече ме плашиш.

— Пишеш се голям тарикат, а? Това е Даниел Кадбъри. Провери в тълковния речник на доктор Джонсън израза „наемен убиец“ и ще срещнеш неговото име. Виж също „главорез“, просто „убиец“ и

„конекрадец“. Но е голям чаровник — тъй любезен, сякаш изглежда готов да ти даде задника си назаем и да дриска през ребрата.

Докато Кейл размишляваше над това интересно твърдение, усмихнатият Кадбъри се приближи към тях.

— Отдавна не сме се виждали, ИдрисПюк. Как я караш?

— Здравсти, Кадбъри. Да не си отскачил насам да удушиш някое сираче?

Кадбъри се усмихна, сякаш искрено развеселен от злобната шега на ИдрисПюк и погледна одобрително Кейл от височината на своя внушителен ръст.

— Голям зевзек е твоят приятел, нали? Ти трябва да си Кейл — добави той с тон, подсказващ, че да бъдеш Кейл не е дреболия. — Бях в Червената опера, когато видя сметката на Соломон Соломон. Жалко, хубав човек беше. Страхотна работа, младежо, страхотна. Като свършат тия неприятности тук, трябва да обядваме заедно.

И с поклон като към достоен противник, той се обърна и тръгна към носилката.

— Приятен ми се видя — каза Кейл, за да подразни ИдрисПюк.

— И такъв ще си остане до момента, когато му се наложи с дълбоко съжаление да ти пререже гърлото.

Хенри Мъглата нададе вик. Изкупителите се раздвижваха. Строени в десет редици, шест хиляди стрелци и хиляда и деветстотин пехотинци бавно поеха напред. След петдесет метра, в края на разораното поле, което стигаше почти до Матераците, те спряха и предната редица коленичи.

— Какво правят, за Бога? — попита ИдрисПюк.

— Лапват по малко пръст — обясни Кейл, — за да не забравят, че са кал и в кал ще се превърнат.

Първата редица се изправи и прекрачи в разораната нива. Следващите войници коленичиха, лапнаха пръст и ги последваха. След по-малко от пет минути цялата изкупителска армия отново бе в боен строй и крачеше бавно по неравната земя. За Матераците и наблюдателите от Силбъри Хил оставаше само да гледат и да чакат.

— Кога ще се втурнат в атака? — попита ИдрисПюк.

— Няма да се втурнат — каза Хенри Мъглата. — Матераците не използват стрелци, тъй че бойната дистанция е... колко? Два метра? Няма смисъл да бързат.

Бяха минали десет минути от тръгването. След като преодоляха седемстотин от деветстотинте метра до челните редици на Матераците, изкупителските стотници нададоха викове. Войската спря.

Стотниците дадоха нови приглушени команди и стрелците и пехотинците почнаха да се разтеглят наляво и надясно, тъй че скоро заеха цялата ширина на бойното поле. За по-малко от три минути те приключиха с престорояването и сега стояха на метър един от друг. Седемте редици зад първата се подредиха шахматно, тъй че стрелците да виждат по-добре над главите на хората пред тях.

От няколко минути изглеждаше, че всеки Изкупител носи нещо като копие, дълго около два метра. Сега, след като спряха много по-близо, стана ясно, че тия предмети са твърде дебели и тежки за копия. Нова заповед на стотниците даде да се разбере какво представляват. Отекна тракане — войниците забиваха под наклон в земята отбранителни колове с помощта на чукове, каквито носеха всички стрелци.

— За какво им е отбранителна линия? — попита ИдрисПюк.

— Не знам — отговори Кейл. — А вие?

Клайст и Хенри Мъглата свиха рамене.

— Няма логика. Матераците ги държат в капан. — Кейл тревожно погледна ИдрисПюк. — Сигурен ли си, че Матераците няма да атакуват?

— Защо да се отказват от такова предимство?

Изкупителите вече заостряха върховете на коловете.

— Ще се опитат да ги предизвикат — каза след малко Кейл. Обърна се към ИдрисПюк. — Вече са на дистанция за обстрел. Четири хиляди стрелци, шест стрели на минута — мислиш ли, че Матераците ще издържат двайсет и четири хиляди стрели на всеки шейсет секунди?

ИдрисПюк изсумтя и се замисли.

— Двеста и петдесет метра е голямо разстояние. Не ме интересува колко стрелци са отсреща. Всеки Матерац е покрит със стомана от глава до пети. Няма стрела, която да пробие закалена стомана от такава дистанция. Не казвам, че бих искал да стоя под подобен дъжд... но Изкупителите ще имат късмет, ако един от сто улучи целта. А и нямат достатъчно стрели — по двайсетина на човек — за да поддържат дълго такова темпо. Ако това им е планът...

ИдрисПюк пренебрежително сви рамене.

Кейл се озърна към петимата военни сигналисти, които също наблюдаваха Изкупителите от върха на Силбъри Хил. Един от тях тръгваше да отнесе новината за отбранителните колове, които навярно трудно се виждаха откъм черните редици на Матераците. Трябваше им известно време, за да разберат какво правят Изкупителите и да решат дали е толкова важно, че да докладват.

След като видя пратеника да изчезва отвъд хълма, Кейл отново се завъртя към Изкупителите. Дванайсет знаменосци вдигаха бели флагове с червени изображения на Обесения Изкупител. Откъм стотниците долетя команда „за прицел“ — приглушена, но очевидна, защото хилядите стрелци обтегнаха лъковете и ги насочиха нагоре. Кратко изчакване, после нова команда на стотниците и знамената се отпуснаха. Четири облака от стрели описаха висока дъга из въздуха и се понесоха към челната линия на Матераците.

Минаха три секунди и те се посипаха над Матераците, които бяха привели глави, за да отклонят остриетата. Петте хиляди стрели удряха, дрънчаха, тракаха и отскачаха над бронираната редица, а Матераците се привеждаха да устоят на стоманената градушка. Откъм фланговете долетя цвиленето на улучени коне. Но вече връхлитаха нови пет хиляди стрели. След още десет секунди — пак. Две минути този дъжд продължи да се сипе над Матераците. Малцина загинаха и малцина бяха ранени — ИдрисПюк беше прав, че бронята на пехотинците ще си свърши работата. Но представете си шума, безкрайния метален грохот, краткото очакване, новите стрели, конското цвилене, крясъците на нещастници, улучени в окото или шията — а никой от тях не бе преживявал подобен жесток вражески удар. Какъв смисъл имаше просто да стоиш и да чакаш стрела от някакъв страхлив чернокапец, лишен от доблест, умение и благородство да влезе в ръкопашен бой?

Кавалерията от двете страни разкъса бойния строй — първо лявата страна, когато двама от знаменосците паднаха. Дали не беше сигнал? Нямаше как да разберат сред писъците на ранените, докато собствените им коне бяха готови панически да побегнат, а през тесните процепи на шлемовете не се виждаше какво става наоколо. Три уплашени коня препуснаха напред. Атака ли беше? Никой не искаше да изостане и да го сметнат за страхливец. Беше също като на

напрегнато състезание, когато един изнервен атлет избързва със старта и всички останали хукват след него.

После изведнъж конете по левия фланг поемат напред, тласкани от нетърпение, ярост, страх и объркване.

Нарсис гледа от Бялата шатра и ругае до премалвяване. Но скоро осъзнава, че не може да ги върне. Заповядва на адютантите си да дадат сигнал за кавалерийска атака и по десния фланг. Едва тогава пристига пратеникът да съобщи за забитите колове сред стрелците по фланговете.

От Силбъри Хил смаяният Кейл не може да повярва на очите си, гледайки как кавалерията поема напред, ездачите пришпорват конете си — скоро се сливат в три плътни редици, коляно до коляно, с ширина триста метра също като веригата на стрелците отсреща. Отначало се движат не по-бързо от подтичващ човек, изправени на стремената, пиката под дясната мишница, юздите в лява ръка. Поддържат това темпо двеста метра и четирийсет секунди под дъжд от двайсет хиляди стрели. Сетне последните двеста метра — две хиляди остриета от човек, звяр и стомана препускат да прегазят стрелците.

Усещайки смесения вкус на кал и страх, стрелците пускат още един залп. Нови коне цвелят и падат, премазват ездачите, трошат си гръбнаците, повличат съседите. Но редицата продължава. После избухва сблъсъкът.

Никой кон не би прегазил по своя воля човек, нито пък би препуснал към преграда, която не може да прескочи. Никой нормален човек не би застанал срещу атакуващ кон и копие. Но хората могат да изберат смъртта, а животните не. Могат да бъдат обучени да умират.

В мига, когато изглеждаше, че конете ще ги премажат като лавина, стрелците бързо отстъпиха назад в гъсталака от остри колове. Някои се подхлъзнаха, някои изостанаха и бяха стъпкани или пронизани. Конете стигнаха до коловете твърде бързо и не успяха да спрат. Набодени върху тях, животните надаваха диви писъци, ездачите им падаха със строшени вратове. Докато лежаха в калта и се мятаха като риби, Изкупителите ги довършваха с чукове, или един държеше жертвата, а другият мушкаше с нож из съединенията на бронята. Кафявата кал почервения.

Повечето коне спряха. Някои се подхлъзнаха, събаряйки ездачите си, други забавиха ход. Мощната атака спря мигновено, конете с

трясък се блъскаха един в друг, някои отхвъркваха към гората. Войниците ругаеха, конете цвилеха, въртяха се с невероятна пъргавина и бягаха назад да дирят спасение. Ездачите падаха със стотици, а след миг стрелците изскочиха иззад коловите и заблъскаха с чукове по главите и гърдите на зашеметените конници. Падаха се по трима Изкупители с кални раса на всеки повален кавалерист, който опитва да се изправи на крака, да изтегли меч, подхлъзва се, препъва се, пак пада и смъртоносните удари се сипят по процепа на шлема и съединенията на бронята. По-назад, сред коловите, разгневените и вече безстрашни стрелци взеха на прицел отстъпващите ездаци. Паднаха още ранени коне, другите се впуснаха в бесен галоп.

Най-лошото предстоеше. За да подкрепи кавалерията, маршалът бе длъжен да прати напред челната пехота. Десет хиляди пехотинци в осем редици вече бяха на половината път, когато подлудените от страх и болка коне на отстъпващата кавалерия налетяха срещу тях. Натъпкани плътно един до друг, стегнати в рамката на гъстата гора от двете страни и бронираните редици отзад, те нямаше как да се отдръпнат, за да дадат път на препускащите коне. В отчаян стремеж да избегнат убийствения сблъсък, войниците се заблъскаха настрани, вкопчваха се в съседите, натискаха се и крещяха; вълните пробягаха настрани и назад, и по пътя им всеки падаше и търсеше опора в човека до себе си.

Тъй цялото настъпление бе спряно и разкъсано — хората се хлъзгаха по разораната кал, ругаеха и поваляха околните. Стрелците на Изкупителите вече имаха време да се организират и пуснаха последните стрели. Но този път Матераците стояха неподвижно само на осемдесет метра и остриетата си пробиваха път през стоманената броня, стига да улучеха целта.

Макар че само няколкостотин мъже бяха премазани от бягащите коне или ранени от стрелите, оцелелите хиляди почнаха да отстъпват един зад друг преди сержантите и капитаните с яростни крясъци да възстановят редиците и настъплението да почне отново. Макар че войниците бяха измъчени от хаоса и придвижването с трийсеткилограмова броня през калната и разорана земя, атаката набираше мощ. Петдесет метра. Двайсет. Десет. Последните крачки изминаха тичешком, вдигайки копията, за да ги забият в гърдите на враговете.

Но в момента на сблъсъка Изкупителите като един отстъпиха няколко метра назад, нарушавайки прицела на противника. И отново веригата на Матераците се разтrese — едни продължаваха, други спираха; мощта на атаката пак се изгуби в безредни тласъци.

Ала сега, въпреки безредното настъпление, Матераците знаеха със сигурност, че трябва да победят — бяха бронирани, бяха най-добрите в света и най-сетне влизаха в ръкопашна схватка при съотношение петима срещу един. Убедени в победата, те напредваха. Заедно с човешките викове и писъци из въздуха се разнесе дрънчене на копия и тежко дишане на атакуващи Матераци — още по-плътно притиснати, на места по двайсетина един зад друг; всички натискаха и се блъскаха да стигнат там, където е доблестното сражение. Но само първата редица можеше да се бие — във всеки момент по-малко от хиляда души можеха да нанесат удар. По-малобройните Изкупители имаха пространство да се отдръпват извън обсега на противника, макар и само на няколко метра. Неспособни да напредват, най-предните Матераци попадаха под натиска на следващата редица, и още по-лошо — на десетките отзад и по средата, които нямаха начин да разберат какво става и продължаваха да напират. Натискът се засилваше от човек на човек. Под ударите на Изкупителите онези отпред се опитваха да отскачат назад или настрани, ала нямаха място. После неудържимият напор отзад ги тласна върху копията и под ударите на чуковете; други, неспособни да устоят на крака в навалищата и хлъзгавата кал, блъскани отзад, падаха и поваляха човека до себе си, и още един, и още един. Бързайки да се вкопчат в противника, средните редици се опитваха да прекрачат над падналите. Но искат или не, натискът на онези отзад, които нищо не виждаха, ги принуждаваше да стъпват върху събратята си — мнозина падаха на свой ред, стъпвайки по гърчещите се и крещящи тела. Каква полза от броня, щом нямаш място за движение? Тя само пречеше, докато опитваха да се изправят или да се изкатерят по купищата тела. А отпред продължаваха да ги покосяват с мечове и чукове.

Изкупителите също падаха, но те лесно можеха да се изправят или да бъдат издърпани. След три-четири минути отпред се издигнаха стени от паднали Матераци, които закриляха Изкупителите и възпрепятстваха атаката — а отзад продължаваше натискът на тълпата, тъй гъста, че никой не виждаше какво става отпред. Задните си

мислеха, че всяко рухване на предните редици означава напредък и това ги насърчаваше да натискат още по-силно. Малцина Матераци в купчините тела бяха мъртви или сериозно ранени, но в блъсканицата и калта се брояха на пръсти онези, които успяваха да се надигнат, след като паднеха на земята. Паднеше ли отгоре втори, движението ставаше почти невъзможно. Трети — и човек вече беше безсилен като дете. Представете си яростта и страха — след години обучение, битки и рани да те смачкат до смърт или да лежиш в калта, очаквайки някой селяк с чук да ти смаже гърдите или да те намушка в окото. Какъв ужас, каква безпомощност. И през цялото време страховитият напор отзад на двайсет редици Матераци, убедени в победата и бързаци да дадат своя принос преди битката да е свършила. Пратеници, дотичали за новини в тила на сражението, не виждаха катастрофата отпред, не знаеха, че битката е вече загубена; пращаха вести, че победата ще дойде всеки момент и викаха подкрепления.

В Бялата шатра пристигаха противоречиви вести от Силбъри Хил, където наблюдателите ясно виждаха хаоса. Но дори там, само момчетата и ИдрисПюк разбираха какво бедствие се разиграва пред очите им. Объркани и неуверени, те не намираха смелост да посъветват Матераците да отстъпят. Това бе немислимо, навярно грешаха. Затова пращаха тревожни известия, но ги смекчаваха със съмнения и уговорки. Нарсис получаваше от фронта молби да прати подкрепления за окончателната победа, а от Силбъри Хил идваха неясни послания — все още не смееха да признаят, че битката вече е загубена. Въпреки здравия разум, Нарсис бе хвърлил почти цялата си войска в един-единствен удар срещу болния, слаб и малоброен противник, влязъл в бой с най-великата армия на света, която не бе губила сражение от двайсет години. Поражението изглеждаше немислимо. И затова въпреки цялата си тревога за донесенията от Силбъри Хил, полевият генерал бързо нареди резервите да преминат в атака.

Когато видяха от хълма, как резервите тръгват напред, момчетата и ИдрисПюк нададоха викове на ярост и изумление.

— Какво става? — обърна се Арбел Лебедовата шия към Кейл.

Той вдигна ръка и изстена.

— Не виждаш ли? Битката вече е загубена. Онези мъже отиват на смърт, а кой ще брани Мемфис, когато телата им останат да гният на

онова поле?

— Не си прав. Кажи ми, че не е вярно. Не е възможно, не е истина!

— Виж сама — отвърна той и посочи към бойната линия.

Вече хиляди Изкупители гъмжаха по фланговете и зад гърба на Матераците; блъскаха ги с колове и чукове, а всеки паднал повличаше още трима или четирима.

— Трябва да се махаме — тихо каза Кейл. — Роланд! — извика той към коняря на Арбел. — Доведи й коня. Веднага! Боже мой! — възкликна отчаяно той. — Нямаше да повярвам, ако не го бях видял с очите си.

Той кимна на Хенри Мъглата и Клайст, които тръгнаха назад към шатрите. Но в това време един накуцващ, задъхан човек се втурна към тях.

— Чакайте! — извика той.

Беше Кулхаус, изчервен и развълнуван.

— Мадмоазел, брат ви Саймън... Той изчезна, докато бяхме отзад да гледаме кавалерията. Мислех, че просто сме се разделили в навалищата, но когато се върнах в неговата шатра, бронята, която получи от баща си за рождения ден, беше изчезнала. Преди час онзи негодник лорд Парсън си направи майтап, че щял да го вземе в първата атака. — Той помълча, после тихо добави: — Мисля, че е долу в сражението.

— Как може да си тъй безотговорен! — кресна Арбел, но веднага се обърна към Кейл. — Моля те, намери го. Върни го.

Кейл бе загубил дар-слово, но не и Клайст.

— Ако искаш и двамата да загинат, няма по-добър начин. — Клайст посочи към битката. — След броени минути там ще има двайсет и пет хиляди мъже, натъпкани на една картофена нива. Изкупителите вече победиха. През следващите два часа само ще гледаме как доубиват жертвите. И ти искаш да го изпратиш в това? Все едно да търси игла в купа сено. И то подпалена.

Но тя сякаш не чуваше нищо, само гледаше Кейл с отчаяна молба в очите.

— Моля те, помогни му.

— Клайст е прав — каза Хенри Мъглата. — Каквото и да се случи със Саймън, няма начин да му помогнем.

Тя не чуваше. Продължаваше да гледа Кейл право в очите. После бавно, безнадеждно наведе глава.

— Разбирам.

Точно това го прониза като нож в сърцето — той чу непоносимия звук на изгубената вяра. Чувстваше, че в нейните очи е равностоен на боговете и не можеше да противостои на това преклонение. През цялото време Рива гледаше с разширени очи, мълчеше и се надяваше другите да удържат Кейл. Но знаеше, че стане ли дума за Арбел, той обезумява. Колкото и да се боеше от своя странен спасител, колкото и рязък или безразличен да бе към нея, тя вече от месеци наред виждаше, че когато нещата опрат до Арбел, в него пламва някаква лудост.

— Недей, Томас — изрече тя с майчинска строгост.

Арбел я погледна, потресена и разярена, че една слугиня се осмелява да ѝ се опълчва по такъв начин. Но всички бяха против нея и не можеше да каже на Рива да млъкне. Нищо не можеше да каже! А и нямаше значение. Кейл сякаш изобщо не чу.

Хвърли поглед през рамо към безредната битка долу и сърцето му се сви. Погледна Хенри Мъглата и Клайст.

— Прикривайте ме, доколкото можете, но не изчаквайте бягството да стане невъзможно.

— Нямах подобно намерение — заяви Клайст.

Кейл се разсмя.

— Помнете, ако някой от вас ме улучи, ще разбере кой е.

— Не, ако съм аз, няма да разбереш.

— Върнете се в Мемфис с охраната ѝ. Аз ще дойда, когато мога.

Изтичаха към шатрата да си вземат оръжията. Кейл дръпна ИдрисПюк настрани.

— Ако стане напечено, иди в „Горски кът“.

— Не ти трябва да слизаш долу, момче — каза ИдрисПюк.

— Знам.

Хенри Мъглата и Клайст се върнаха въоръжени и започнаха да се подготвят. ИдрисПюк нареди на един от конярите на Арбел да свали официалната си туника със сини и златни дракони.

На нея бе извезан девизът на рода Матераци: „По-добре смърт, отколкото промяна“. Подаде я на Кейл.

— Слезеш ли долу в този вид, всички ще гледат да те накълцат. С това ще си в безопасност поне сред Матераците.

— А ако те пленят — добави Арбел, — може да решат, че ще получат добър откуп.

При тия думи Клайст се изкиска, сякаш не беше чувал нищо по-смешно.

— Остави я на мира — каза Кейл.

— Ти гледай себе си, мой човек. Сигурен съм, че тя ще се справи.

После Кейл се втурна почти тичешком по стръмния склон. След трийсет секунди беше на бойното поле. Пред него резервите вече навлизаха в жалките останки от първата атака — още осем хиляди души натъпкани там, където нямаше място и за половината. Изкупителите се прокрадваха по фланговете и блокираха новодошлите — подкрепленията просто им предлагаха нови безпомощни жертви, които можеха да унищожат без да бързат.

От блъсканицата тук-там гъстите войнишки вериги се разкъсваха, а грамадните купчини трупове, на места достигащи три метра височина караха човешкия поток да се вихри край тях като прибой около скали. Кейл побягна и след две минути навлезе в задните редици на Матераците. За разлика от погледа откъм хълма, тук нямаше ни най-малка представа какво става наоколо. Някои от войниците отстъпваха неуверено; други бързаха напред. Само Кейл знаеше, че отпред и отстрани бушува жестоко клане. Тук дори нямаше много шум, само групи войници вървяха напред, сменяха посоката, когато видеха пролука след поредното рухване на фронта; втурваха се натам, убедени, че са пробили още една отбранителна линия на Изкупителите. Тъй хиляди мъже бавно вървяха към страховита смърт, като се надяваха да не пропуснат сражението.

Кейл изтича покрай последните редици, озъртайки се за Саймън — безнадеждна задача, както бе казал Клайст. Но ако горе на хълма се бе залъгвал с фалшиви надежди, сега изпитваше само отчаяние. Дори Саймън да не бе мъртъв, никога нямаше да го намери. Само щеше да загине тук или да се завърне с провал при Арбел. Тя можеше и да приеме, че не е имало какво да стори — но той не искаше това. Не искаше да загуби от нейното обожание.

После вече си имаше други грижи. Отстрани на редицата Матераци изникнаха двајсетина Изкупители. На групи по трима те нападнаха войниците, опитващи да стигнат до схватката. Един ги препъваше с дълга кука, втори удряше с чук, а трети мушкеше нож под мишницата или в процепа на шлема. После се нахвърлиха на по-предните. Сред навалицата и калта доблестните войници, които биха били непобедими навсякъде другаде, падаха с размахани ръце в тресавището и ставаха безпомощни като пеленачета.

Група Изкупители забеляза Кейл и се опита да го обгради от три страни. Стрела от лък се заби в окото на левия, арбалетна стрела повали десния. Първият рухна безмълвно, вторият с крясъци, драскайки с пръсти гърдите си. Третият все още гледаше смаяно, когато Кейл замахна и преряза гърлото му до гръбнака. Онзи се сгърчи в калта до лорда на Шестте графства, когато бе убил преди секунди. После Кейл влезе във втора схватка, блъсна настрани ръката на нападателя, заби чело в лицето на Изкупителя и умело го прободде в сърцето. Онзи с куката падна, ударен от арбалетна стрела, а другият с чука бе пронизан в ръката. Но късметът го споходи само за две секунди, защото Кейл се подхлъзна в калта, замахна неточно и го улучи в корема. Човекът се свлече с крясък и остана в агония часове наред. После нова вълна пехотинци отблъсна останалите Изкупители. Кейл стоеше облян в кръв, без да знае накъде да тръгне. Цялото му бойно изкуство не струваше нищо сред навалицата и хаоса — сега беше само обикновено момче в тълпа от умиращи мъже.

И тогава, точно когато се канеше да тръгне назад, дойде ново рухване — най-голямото досега. Отпред се разтвори проход, достигащ шейсет редици напред, чак до челната линия. За момент той се поколеба. Знаеше, че това е врата към самия ад. Но страхът да се опозори в очите на любимата си го тласна в разширяващия се проход и тъй като можеше да тича по-бързо от бронираните мъже наоколо, той се добра само на три-четири метра от схватката. Но там го посрещна само непреодолима стена от мъртви и умиращи Матераци. Никой от хората пред него нямаше рана, те просто се бяха струпали един върху друг и лежаха, премазани от тежестта на телата и напора на прииждащите. За няколко секунди нямаше нищо друго освен купища трупове и странни, глухи стенания. Шлемовете на някои бяха паднали. Други — притиснати, но със свободни ръце — ги бяха свалили сами в

отчаяна борба за въздух. Сега лицата им бяха лилави, почти черни — стенеха и хъркаха в ужасяващи усилия да напълнят дробовете си — но нищо не можеше да проникне в ужасяващо сплесканите им гърди. Той виждаше как дъхът спира и устата зяпва като на уловена риба. Неколцина го умоляваха с ужасен шепот: „Помощ! Помощ!“. Опита се да издърпа двама-трима, но те сякаш бяха зазидани в бетонните стени на Светилището. Той се завъртя и огледа купищата мъртви и умиращи около себе си.

— Помощ! — изграчи нечий глас.

Сведе очи към младеж със страховито лилаво-синкаво лице.

— Помощ!

Кейл извърна глава.

— Кейл. Помощ!

Изумен, Кейл се обърна. И тогава разпозна подпухналото, почерняло лице. Беше Кон Матераци. Стрела профуча край дясното му ухо и звънко отскочи от бронята на един мъртвец. Той приклекна до Кон.

— Мога да те довърша бързо. Да или не?

Но Кон сякаш не го чу.

— Помогни ми! Помогни ми! — избъбри той с ужасяващо влажно хъркане.

Придобил нова сила от изненадващата среща с познато лице, Кейл усети колко е ужасно да бъде тук — и колко безполезно. Озърна се тревожно през рамо и видя, че пробивът, по който бе стигнал толкова напред, започва да се затваря, докато Изкупителите изтласкваха Матераците от фланговете към средата. Той се надигна, за да побегне.

— Помогни ми!

Непоносимият страх и отчаянието в очите на Кон Матераци накараха косата му да настръхне. Кейл бръкна в купчината мъртвци и задърпа с цялата си сила, удвоена от страх и ярост. Но Кон бе прикован между един труп отдолу и три отгоре — стотици килограми мъртва плът и листова стомана. Задърпа отново. Нищо.

— Съжалявам, приятел — каза той. — Времето свърши.

После мощен тласък в гърба го повали на земята. Уплашен и изненадан той се завъртя в калта, опитвайки се да измъкне меч и да се отдръпне от нападателя.

Беше кон. Гледаше го и пръхтеше въпросително. Кейл се взря в животното — останало без ездач; то търсеше някой да го изведе от бойното поле. Кейл веднага грабна закрепеното на седлото въже, върза единия край на лъка за седлото, после изтича да омотае другия под мишниците на Кон. Лицето му вече бе почерняло, очите — изцъклени. За щастие въжето беше тънко, но много жилаво, и лесно се плъзна под едната ръка, после под другата. Кейл завърза най-бързия възел в живота си, после падна в калта, докато тичаше да се качи на седлото. Безпределно отчаян, той се хвана за сбруята и като видя, че проходът се затваря, изкрещя в ухото на коня. Стреснатото животно заби копита в калта, подхлъзна се, едва не падна, но най-сетне намери опора и задърпа с цялата си могъща сила. Отначало не се случи нищо, после откъм десния крак на Кон долетя остър пукот и той изведнъж изхвъркна от плътната купчина мъртви тела. От рязкото движение конят едва не падна повторно, а Кейл без малко щеше да изпусне сбруята. После тримата се устремиха към пробива с не повече от седем-осем километра в час. Но конят беше силен, добре обучен и въпреки хаоса наоколо се движеше радостно, защото пак имаше ездач. Инстинктът, който го бе опазил цели петнайсет минути наред клането, сега му помогна отново. Кейл яздеше ниско приведен, готов да извади ножа и да отреже въжето, ако Кон ги забави. Но калта, която бе причинила смъртта на толкова много Матераци и щеше да донесе смърт на още, спаси Кон. Омекналото му тяло се плъзгаше с лекота, почти като шейна върху сняг. Кейл притискаше глава към врата на коня и го пришпорваше с пети. Не видя как двама Изкупители тръгнаха да го пресрещнат. Не ги видя и да падат, покосени от страховитата бдителност на Клайст и Хенри Мъглата.

За по-малко от три минути конят мина през човешкото множество, изтласквано към центъра на полето, после спокойно напусна сражението, носейки потресения Кейл и влачейки припадналия Кон по тясна пътека между Силбъри Хил и непроходимата гора. Щом битката изчезна от погледа му, Кейл спря и слезе да огледа Кон. Изглеждаше мъртъв, но дишаше. Кейл бързо му смъкна бронята и с големи усилия го преметна по корем върху седлото. Макар и в безсъзнание, Кон стенеше и крещеше от болка в счупените ребра и десния крак. Кейл поведе коня напред. След пет минути шумът

на битката заглъхна и отстъпи място на птичите песни и вятъра в листата.

Един час по-късно внезапна вълна от изтощение заля Кейл. Той потърси някакъв път навътре в гората, но не намери и трябваше да изсече проход в стената от тръни и къпини между дърветата с цената на безброй драскотини по ръцете и лицето. След като навлезе навътре обаче храстите изчезнаха — имаше само мек килим от прогнили листа. Той върза коня и внимателно свали Кон на земята. Безкрайно предпазливо намести крака му и го стегна с два клона от едно ясеново дърво. После легна и веднага потъна в дълбок и страховит сън.

Събуди се два часа по-късно, когато кошмарите станаха непоносими. Кон Матераци, все още в безсъзнание, бе пребледнял като смъртник. Кейл знаеше, че трябва поне да намери вода, но нямаше капка сила и десет минути седя като в транс. Скоро Кон започна да стене и да се мята; събуди се, видя Кейл до себе си и извика от ужас.

— Спокойно. Нищо ти няма.

С разширени очи Кон се опита пълзешком да се отдръпне от Кейл. Изкрещя от болка.

— На твоето място не бих мърдал много — каза Кейл. — Бедрената ти кост е счупена.

Една-две минути Кон мълча, защото страшната болка в крака му отминаваше съвсем бавно.

— Какво стана? — попита накрая той.

Кейл му разказа. Когато свърши, Кон дълго мълча. Най-сетне промълви:

— Глупавото е, че не видях нито един. Изкупител, искам да кажа. Нито един. Има ли вода?

Ужасното състояние на Кон, безкрайното му безсилие и страдание изпълваше Кейл едновременно с жалост и раздразнение.

— Преди да навлезем в гората зърнах пушек. Мисля, че вчера чух за село близо до хълма. Ще се върна колкото може по-скоро.

Той свали бронята на коня, разряза подплатената ризница по гърба и хълбоците му, после го изведе на пътя. Яхна животното и го погали по главата.

— Благодаря ти — каза той и потегли напред.

35.

След три часа Кон Матераци лежеше в постелята на един местен фермер, а кракът му беше наместен и здраво стегнат с четири лескови пръчки и осем ремъка. Бе припаднал отново и само стенеше жално, докато Кейл наместваше счупеното. Към края изглеждаше толкова блед, че не се знаеше дали някога ще отвори очи.

— Отрежи му косата — каза Кейл на фермера — и зарови бронята в гората. Дойдат ли Изкупителите, кажи им, че е ратай. Ако се добера до Мемфис, ще пратят хора за него. Те ще ти платят. Ако не, той ще ти плати, като се съвземе.

Фермерът погледна Кейл.

— Задръж си съветите и парите.

После излезе и ги остави сами. Малко по-късно Кон се свести. Двамата дълго се гледаха.

— Сега си спомням — каза Кон. — Помолих те за помощ.

— Да.

— Къде сме?

— В една ферма, два часа след битката.

— Кракът ме боли.

— Трябва да остане така шест седмици. Не се знае дали ще зарасне правилно.

— Защо ме спаси?

— Не знам.

— Аз не бих го сторил за теб.

Кейл сви рамене.

— Човек не знае, докато не му се случат. Във всеки случай, направих го — и няма за какво да говорим.

Пак замълчаха.

— Какво ще правиш сега?

— На сутринта тръгвам за Мемфис. Ако стигна, ще пратя някого.

— А после?

— Ще взема приятелите си и отиваме някъде, където войниците не са луди и глупави. Не вярвах, че е възможно да се загуби битка от такава позиция. Нямах да повярвам, ако не го бях видял с очите си.

— Вече няма да повторим подобна грешка.

— Какво те кара да мислиш, че ще имате нова възможност? Принцепс няма да стои в Силбъри и да се кипри пред огледалото. Ще ви рита задниците чак до портите на Мемфис.

— Ще съберем нова войска.

— Откъде? Три четвърти от Матераците вече са мъртви.

Кон не намери какво да отговори. Отпусна се безсилно и затвори очи.

— Съжалявам, че не умрях — каза накрая той.

Кейл се разсмя.

— Крайно време е да решиш — сутринта говореше друго.

Кон изглеждаше напълно обезсърчен.

— Не съм неблагодарен — измънка той.

— Не си неблагодарен? — повтори Кейл. — Значи ли това, че си благодарен?

— Да, благодарен съм. — Кон отново затвори очи. — Всичките ми приятели, всичките ми познати, баща ми... всички са мъртви.

— Вероятно.

— Със сигурност.

Навярно бе прав и Кейл не намери какво да отговори.

— Трябва да поспиш. Така или иначе, нищо друго не можеш да сториш, освен да оздравееш и да се отплатиш на Изкупителите както намериш за добре. Помни: няма по-добра мъст от отмъщението.

С тази мъдрост той излезе и остави Кон насаме с печалните му мисли.

На другата сутрин потегли в ранни зори, след като бе решил, че няма смисъл да се прощава с Кон. Бе направил повече от достатъчно и сега малко се срамуваше, че е рискувал живота си за човек, който сам признаваше, че не би сторил същото за него. Спомни си какво каза ИдрисПюк една вечер, докато пушеха заедно под луната край ловната хижа: „Никога не се поддавай на първото хрумване. То най-често е великодушно.“ Тогавя Кейл сметна това за поредната черна шега на ИдрисПюк. Сега разбираше какво е имал предвид.

Въпреки нетърпението си да стигне до Мемфис, за да се увери, че Арбел Лебедовата шия е добре, Кейл се отклони в широка дъга на север. Из тоя хаос по пътищата щяха да бродят твърде много Матераци и Изкупители, готови да убият който им падне. Избягваше селата и градовете, и купуваше храна само когато се натъкнеше на някоя уединена ферма. Вестта за великата битка бе стигнала дори до тях, макар че някои говореха за славна победа, други за жестоко поражение. Той казваше, че не знае нищо и бързо си тръгваше.

На третия ден зави на запад и се насочи към Мемфис. Накрая излезе на Агеровия път, водещ от Сохети към столицата. Беше пуст. Той изчака един час в крайпътните дървета и след като никой не мина, реши да тръгне направо по пътя. Това се оказа третата му грешка за последните четири дни. Някаква странна тревога го обземаше все по-силно с приближаването към Мемфис. След десет минути иззад един завой изскочи патрул на Матерациите и нямаше как да избяга. Поне не бяха Изкупители. С изненада, но и с облекчение видя начело на патрула капитан Албин. Зачуди се какво търси тук шефът на разузнавателната служба на Матерациите. Но учудването му се превърна в тревога, когато двайсетте мъже около Албин изтеглиха оръжията си. Четирима бяха стрелци и лъковете им се насочиха право към гърдите на Кейл.

— Какъв е проблемът? — попита Кейл.

— Виж какво, не зависи от нас, но си под арест — каза Албин. — Бъди добро момче и недей да създаваш неприятности. Ще ти вържем ръцете.

Кейл нямаше избор, освен да се подчини. Помисли си, че навярно маршалът му е сърдит, задето остави Арбел с Клайст и Хенри Мъглата. После му хрумна тревожна мисъл.

— Арбел Матераци добре ли е?

— Нищо й няма — каза Албин, — макар че сигурно трябваше да помислиш за това, преди да хукнеш нанякъде и да я зарежеш.

— Търсех Саймън Матераци.

— Е, това не ме засяга. Сега ще ти вържем очите. Недей да се дърпаш.

— Защо?

— Защото така казвам.

Всъщност му нахлузиха чувал с мирис на хмел. Зеблото бе тъй дебело, че спираше не само светлината, но и звуците.

Пет часа по-късно той усети как конят под него се напруга за изкачване по някакво нанагорнище. После чу през зеблото глух тропот на копита по дърво. Минаваха през една от трите порти на Мемфис. Въпреки чувала очакваше да чува повече шум, след като вече бяха в града, но освен някой откъслечен вик само чувството за изкачване му подсказваше, че отиват към вътрешната крепост. От тревога за Арбел стомахът му се сви на топка.

Най-сетне спряха.

— Свалете го — нареди Албин.

Двама мъже се пресегнаха от лявата му страна и доста внимателно го свалиха на крака.

— Албин — каза Кейл през чувала, — махни това нещо.

— Съжалявам.

Двамата мъже хванаха лактите му и го поведоха напред. Чу да се отваря врата, после усети, че влиза някъде. Поведоха го по кънтящ коридор. Изскърца нова врата и пак го поведоха напред. След няколко метра спряха. Постоя така, после смъкнаха чувала от главата му.

Заради праха в очите и дългите часове принудителна слепота отначало не видя нищо. С вързаните ръце избърса от очите си пращинките хмел и погледна двамата мъже в стаята. Веднага разпозна единия — беше ИдрисПюк, вързан и със запушена уста. Но когато разпозна човека до него, страховит прилив от ужас и гняв накара сърцето му да спре за миг.

Беше Лорд-Боеца, Изкупител Боско.

След първите няколко секунди на потресение и омраза Кейл беше готов да падне на колене и да заплаче като дете. И би го сторил, ако не беше омразата.

— И тъй, Кейл — каза Боско, — Божията воля ни събра пак там, откъдето започнахме. Помисли за това, докато ме зяпаш като зло куче. Какво спечели с всичките си безумства и гняв?

— Какво стана с Арбел Матераци?

— О, тя е в безопасност.

Въпреки потресението Кейл не знаеше дали да попита за Хенри Мъглата и Клайст. Премълча.

— Не се ли тревожиш за приятелите си? — попита Боско. — Изкупителю! — подвикна високо той.

Вратата в дъното се отвори и в стаята прекрачиха Хенри Мъглата и Клайст — вързани и със запушени усти. Изглеждаха ужасено, но бяха здрави и невредими.

— Имам да ти кажа няколко неща, Кейл, и държа да не губим излишно време с банални изрази на недоверие. Лъгал ли съм те някога?

Беше го пребивал жестоко през всяка седмица от живота му, беше го принуждавал да убива, но доколкото знаеше Кейл, Боско не го бе лъгал нито веднъж.

— Не.

— Помни това, докато слушаш каквото ще ти разкажа. Трябва да бъдеш сигурен, че важността му стои далеч над тия дребнави неща. И в знак на добра воля ще пусна на свобода и тримата ти приятели.

— Докажи го — каза Кейл.

Боско се разсмя.

— По-рано щеше да си изпатиш за подобен тон.

Той протегна ръка и Изкупител Стейп Рой му подаде дебела книга с кожена подвързия.

— Това е Завещанието на Обесения Изкупител.

Кейл виждаше за пръв път тази книга. Боско сложи длан върху корицата.

— Кълна се пред Бог в безсмъртната си душа, че обещанията, които давам сега и всичко, което казвам днес, е истината, цялата истина и нищо друго освен истината. — Той погледна Кейл. — Доволен ли си?

Сам по себе си фактът, че лъжата не спадаше към всички други жестокости, на които го беше подложил Боско, не накара Кейл да му повярва. Но клетвата очевидно имаше важно значение за Лорд-Боеца. А и момчето просто нямаше избор.

— Да — каза Кейл.

Боско се завъртя към Изкупител Стейп Рой.

— Дай им каквото поискат, в разумни граници, разбира се, и открит лист за свободно придвижване, след това ги пусни.

Стейп Рой пристъпи до ИдрисПюк, хвана го за ръката и го дръпна към Хенри Мъглата и Клайст. После изблъска и тримата през вратата. Кейл започваше да вярва, че Боско може да казва истината: нареждането му да не им дават твърде много и небрежната грубост в отношението към тях — всичко това изглеждаше автентично. Едно пощедно или по-милосърдно отношение би разбудило подозренията му.

— А Арбел Матераци?

Боско се усмихна.

— Защо упорстваш да узнаеш колко си заблуден за нещата от живота?

— Какво искаш да кажеш?

— Ще ти покажа. Но трябва да разрешиш да ти запушим устата, да стоиш в сянката зад онзи параван и да не вдигаш шум, каквото и да чуеш.

— Защо да обещавам подобно нещо?

— В замяна на живота на твоите приятели? Струва ми се разумна сделка.

Кейл кимна и Боско направи знак на един от пазачите да го отведе зад малкия параван в дъното на стаята. Точно преди да стигне до паравана Кейл се обърна.

— Как превзехте града?

Боско се разсмя почти пренебрежително.

— Лесно и без бой. Само три часа след битката Принцепс прати до Порт Ерол вест за великата победа на Четвърта армия и нареди флотът да се оттегли и незабавно да атакува Мемфис. Цялото местно население изпадна в неописуема паника. На сто километра от тук флотът вече срещаше панически бягащи кораби. Просто слязохме на суша без никаква съпротива. Голяма изненада в крайна сметка. Но твърде задоволителна. Сега стой тихо там и ще видиш и чуеш всичко.

Боско му махна с ръка да мине зад паравана. Пазачът извади от джоба си запушалка за уста и я показа на Кейл.

— Можем да го направим по лесния или по трудния начин. За мен няма значение.

Но Кейл тъй нетърпеливо очакваше да види Арбел, че не оказа съпротива. Минаха няколко минути. Присъствието на Боско и странното му поведение все повече засилваха безпокойството на Кейл.

Той гледаше как разполагат в средата на стаята маса и три стола. После вратата се отвори и въведоха маршала и дъщеря му.

Кейл не знаеше, че е възможно човек да изпита тъй мощно облекчение — могъщ, радостен прилив на щастие. Тя беше изплашена и ужасена, но изглеждаше сравнително добре. Баща ѝ — също, въпреки подпухналите очи и изпитото лице. Изглеждаше състарен с двайсет години — и то години на непреодолимо боледуване.

— Седнете — тихо каза Боско.

— Убий ме — каза маршалът. — Но смирено те моля да пощадиш дъщеря ми.

— Намеренията ми далеч не са тъй свирепи, колкото си въобразявате — каза Боско все тъй тихо. — Седнете. Няма да моля повторно.

Тази тревожна смес от любезност и заплаха стресна двамата още повече и те се подчиниха.

— Преди да започна, искам да се опитате да схванете, че такива като вас не могат да разберат какво се изисква и към какво се стремят служителите на Обесения Изкупител. Не желая и не търся разбиране, но заради вас самите е необходимо да сте наясно как стоят нещата. — Той кимна на един от Изкупителите да дръпне третия стол, после благоволи да седне. — Ще говоря недвусмислено. Ние изцяло контролираме Мемфис, а армията ви наброява не повече от две хиляди обучени бойци, повечето от които са в плен. Необятната ви империя вече започва да се разпада. Съгласен ли сте дотук?

Настана мълчание.

— Да — каза накрая маршалът.

— Добре. Аз ще върна град Мемфис под ваш контрол и ще ви позволя да създадете нова армия, за да възстановите властта си в империята — при определени политически и данъчни условия, които ще приемете по-късно.

Маршалът и Арбел гледаха Боско с разширени очи от надежда и недоверие.

— Какви условия? — попита маршалът.

— Не ме разбирайте погрешно — каза Боско тъй тихо, че Кейл едва го чу. — Това не са преговори. Вие, разбира се, нямате позиции, за да преговаряте. Вие сте абсолютно безсилен и имате само едно нещо, което искам.

— И какво е то? — попита маршалът.

— Томас Кейл.

— Никога! — страстно възкликна Арбел. — За нищо на света!

Боско я погледна замислено.

— Колко интересно — каза той.

— Защо го правите? — попита маршалът.

— Защо заменям цяла империя за едно момче? Съгласен съм, изглежда невероятно.

— Искате да го убиете — каза Арбел.

— Не е така.

— Защото той е убил един от вашите свещеници, докато вършел нещо неопишимо.

— Е, тук сте права. Той наистина уби един от моите свещеници и онзи наистина вършеше нещо неопишимо. Не знаех за тези еретични деяния до деня, когато Кейл избяга. Впоследствие всички замесени бяха пречистени.

— Искате да кажете убити.

— Искам да кажа първо пречистени, после убити.

— Защо Кейл смяташе, че вие сте отговорен за това?

— Ще го попитам, когато се видим. Но ако си мислите, че ще дам цяла империя, за да екзекутирам Кейл, заради убийството на един еретик и извратен убиец... — Той помълча, сякаш беше искрено озадачен. — Защо да правя подобно нещо? Не е логично.

— Може да лъжете — каза маршалът.

— Може. Но не ми се налага. Рано или късно ще намеря Кейл, но предпочитам да е по-рано. Вие имате начин да ми дадете каквото искам, но моето търпение е ограничено и щом се изчерпи, оставате с празни ръце.

— Не го слушай — каза Арбел.

— И защо сте толкова развълнувана? — попита Боско. — Дали защото е ваш любовник?

Маршалът се втренчи в дъщеря си. Нямаше нито възмутени въпроси, нито упреци, задето е опетнила кралската чест. Само дълго мълчание. На края той пак се обърна към Боско.

— Какво искате да направя?

Боско въздъхна дълбоко.

— Нищо не можете да направите. Ако Кейл изобщо вярва на някого, това определено не сте вие. Разбира се, дъщеря ви е изключение — по причини, които знаят малцина. Необходимо е тя да напише писмо до Кейл и тайно да го предаде на един от неговите приятели. В това писмо ще го помолите за среща край градските стени в уречен час. Аз ще бъда там с толкова хора, че той ще бъде принуден да се предаде.

— Ще го убиете — каза Арбел.

Боско за пръв път повиши глас.

— Няма да го убия. Никога няма да го убия по причини, които ще му обясня когато разбере, че казвам истината. Той няма представа какво имам да му кажа, а докато не узнае, животът му ще е все такъв, както след бягството от Светилището — жесток, гневен живот, стоварващ само безсмислено унищожение върху главите на всички, които се обвързват с него. Погледнете какъв хаос донесе в живота ви. Само аз мога да го спася от това състояние. Каквито и чувства да мислите, че изпитвате към него, вие не можете да разберете какво представлява той. Опитате ли се да го спасите — което е невъзможно — само ще навлечете гибел на баща си, на своя народ, на себе си и най-вече на Кейл.

— Трябва да напишеш писмото — каза маршалът на дъщеря си.

— Не мога — каза Арбел.

Боско въздъхна съчувствено.

— Знам какво е да притежаваш сила и власт. Никой не би завидял на сегашния ви избор. Трябва да унищожите или един цял народ и бащата, когото обичате, или един-единствен човек, когото също обичате. — Тя гледаше Боско като хипнотизирана. — Но макар и тежък, изборът не е чак толкова тежък. Кейл няма да пострада, а аз и без това рано или късно ще го открия. Бъдещето му е прекалено обвързано с Божиата воля, за да бъде някъде другаде, освен сред нас... и то с изключително важна роля. — Той се облегна назад и пак въздъхна. — Кажете ми, млада лейди, въпреки цялата си любов към този младеж... любов, която в момента виждам, че е съвсем искрена... — Той помълча, изчаквайки Арбел да преглътне подсладената примамка. — Не сте ли усещали нещо... — Пак помълча, търсейки грижливо най-точната дума. — Нещо фатално.

— Вие сте го направили такъв с вашата жестокост.

— Не — отговори замислено Боско, сякаш разбираше обвинението. — Още когато го видях за пръв път, а тогава беше съвсем малък, в него имаше нещо стряскащо. Трябваше ми доста време, за да проумея какво е, защото просто изглеждаше нелогично. Беше ужас. Ужасявах се от това малко момче. Разбира се, трябваше да оформя и пренасоча каквото вече имаше в него, но нито едно човешко същество не би могло да направи Кейл такъв. Не съм толкова самонадеян. Аз бях просто Божии служител и имах задачата да обърна характера му към общото благо и Божията слава. Но вие сте виждали това нещо в него и то ви плаши — както би трябвало. Добрината, която понякога забелязвате, е като крилете на щрауса — размахва ги, но не лети. Оставете го на нас и спасете баща си, своя народ и самата себе си. — Той помълча. — И Кейл.

Арбел понечи да заговори, но Боско вдигна ръка.

— Нямам какво повече да кажа. Размислете и вземете решение. Ще изпратя подробности за времето и мястото, където да срещнем Кейл. Или ще напишете това писмо, или не.

Двама Изкупители, които стояха до вратата, пристъпиха напред и им направиха знак да излязат. Докато Арбел прекрачваше прага, Боско подвикна след нея, сякаш воден от неохотно съчувствие:

— Помнете, че отговаряте за живота на хиляди. А аз обещавам вече никога да не вдигна ръка срещу него и да не позволя някой друг да го стори.

Вратата се затвори и Боско тихичко добави:

— Защото устните, що сега са за него по-сладки от мед, скоро ще станат горчиви като пелин и по-остри от двуостър меч.

Лорд-Боеца се обърна и направи на Кейл знак да излезе на светло. Пазачът свали запушалката от устата му и го отведе при Боско.

— Наистина ли си мислиш, че тя ще ти повярва? — попита Кейл.

— Защо не — повечето е истина, макар и не цялата истина.

— Тоест?

Боско го погледна, сякаш се мъчеше да разчете нещо по лицето му, но изглеждаше неуверен както никога досега.

— Не — каза накрая Боско. — Ще чакаме нейния отговор.

— От какво се боиш?

Боско се усмихна.

— Е, може би на този етап малко честност помежду ни няма да навреди. Естествено, боя се, че истинската любов ще надделее и тя ще откаже да те предаде в ръцете ми.

В двореца си Арбел Лебедовата шия страдаше от ужасния сблъсък между личното желание и обществените задължения. И двата избора криеха страховита и недопустима измяна. Но ставаше още по-зле, защото в най-тайното кътче на сърцето си (и дори още по-надълбоко) тя вече бе решила да предаде Томас Кейл. Разберете нейната загуба, зашеметяващото потресение да види как всичко познато рухва пред очите ѝ. После разберете убийствената мощ на словата на Боско, които почти буквално повтаряха нейните най-скрити мисли. Колкото и вълнуващ да бе Кейл за нея, самата му странност, която твореше желанията, пораждаше и неприязън към него. Той бе тъй буен, тъй гневен, тъй убийствен. Боско виждаше през нея като през стъкло. Как тя — такава, каквато беше — можеше да е друга, освен изтънчена и деликатна? Не разбирайте погрешно, Кейл обожаваше именно тази изтънченост и деликатност; ала Кейл вече беше *изкован* веднъж завинаги — изкован в ужасяващите огньове на невъобразими страхове и болки. Как може тя да бъде задълго с него? Една тайна част от Арбел вече отдавна търсеше начин да напусне своя любовник — макар и без сама да го разбира. И тъй, докато Кейл чакаше тя да го спаси, докато сам обмисляше начини да я спаси, тя вече бе избрала горчивия, но разумен път на доброто за мнозина срещу доброто на един-единствен човек. И в края на краищата кой би могъл да възрази? Във всеки случай не и тя. Навярно дори Кейл щеше да разбере след време.

36.

Почти шест часа по-късно Боско влезе в заключената стая, където държаха Кейл. Носеше две писма. Подаде едното на Кейл. Кейл го прочете с каменно лице. На два пъти. После Боско му подаде второто.

— Тя ме помоли със сълзи на очи да ти предам това, когато те заловим. Умолява те да повярваш, колко трудно ѝ е било да те предаде в ръцете ми, и да се опиташ да ѝ простиш.

Кейл взе писмото и го хвърли в огъня.

— Сънувах нещо чудесно — каза той. — Сега съм буден и гневен на себе си. Казвай каквото ще казваш.

Боско седна на единствения стол в стаята.

— Преди трийсет години, когато отидох в пущинака за пост и молитва, преди да стана свещеник, майката на Обесения Изкупител — мир на праха ѝ — ми се яви в три видения. В първото тя ми каза, че Господ напразно е чакал човешкият род да се разкае, задето уби сина му. Велико е злото човешко на тази земя и всички възжеления в сърцата човешки са неизменно зли. Господ се разкайва, че ни е сътворил. Във второто видение тя ми предаде Божите слова: „Дойде краят на всяка плът; всеки жив мъж и всяка жена, що съм сътворил, ти ще ги изличиш от света. Когато изпълниш това, светът ще свърши, спасените ще влязат в рая и вече не ще има мъже и жени.“ Попитах как е възможно да сторя това, а тя ми каза да постя и да чакам третото и последно видение. В третото и последно видение тя ми показва малко момче с глогова пръчка и от края на тази пръчка капеше оцет. „Търси това дете и когато го видиш, пригответи го за делото му. То е лявата ръка на Бога, наричана още Ангел на Смъртта, и ще изпълни всички тия заръки.“

През цялото време Боско гледаше със замъглени очи, сякаш не стоеше в стаята в Мемфис, а се бе върнал трийсет години назад в пустините на Фатима и слушаше Майката Божия. После нещо в погледа му изгасна и той се върна. Погледна Кейл.

— Преди десет години видях да довеждат момчето в Светилището и веднага го познах. — Той се усмихна със странна усмивка на обич и нежност. — Това беше ти.

Седмица по-късно една походна колона спря за малко във вътрешната крепост. Сред ездачите бяха Генерал-Изкупител Боско и Кейл. Сред изпращачите бяха маршал Матераци, канцлерът Випонд и неколцина от старшите му служители, оцелели след битката при Силбъри Хил. Деляха ги две редици въоръжени Изкупители, за да попречат на свободния, но невъоръжен Кейл да стори нещо необмислено. Засега Боско имаше интерес да остави маршала на поста му. Но сметна за неразумно да предизвиква Кейл с присъствието на Арбел и за нейно облекчение ѝ заповяда да стои настрана от официалното унижение, наложено на маршала и всички в Мемфис. Можеше да наблюдава и слуша от един близък прозорец. Тя не се нуждаеше от предупреждение да не се показва. Въпреки предпазните мерки, Боско се питаеше дали е било благоразумно да развърже Кейл.

Кейл придвижи коня напред и погледна маршала над главите на стражата. До него стоеше покрусеният Саймън. Кейл сякаш не го забеляза. Когато заговори, думите му бяха тъй тихи, че едва се чуваха през пръхтенето на неспокойните коне.

— Имам послание до дъщеря ви — каза Кейл. — Обвързват ни въжета, които и Бог не може да разкъса. Ако някой ден мек ветрец повее край бузата ѝ, той може да е моят дъх; ако някоя нощ хладният вятър играе с косите ѝ, може да прелита моята сянка.

Той погледна напред и колоната тръгна отново. След минута изчезна от погледите им. Арбел Лебедовата шия стоеше в сенчестата си стая, бяла и студена като алабастр.

Бързо и мълчаливо маршалът и неговите хора се оттеглиха да скрият унижението. Докато се връщаше към двореца си заедно с капитан Албин, Випонд се обърна към него и тихо каза:

— Знаеш ли, Албин, колкото повече остарявам, толкова по-силно вярвам, че ако съдим по външните признаци, любовта прилича повече на омраза, отколкото на приятелство.

Половин ден по-късно колоната напусна пределите на Мемфис и зави към Келявите земи и Светилището отвъд тях. През това време

Генерал-Изкупител Боско и Кейл не бяха разменили нито дума.

От една групичка дървета далече от пътя Хенри Мъглата, Клайст и ИдрисПюк гледаха как колоната изчезва от погледите им. После тръгнаха подир нея.

Издание:

Пол Хофман. Лявата ръка на Бога

Английска. Първо издание

Редактор: Габриела Седой

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: Надежда Петрова

ИК „Бард“, София, 2010

ISBN: 978-954-655-174-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.